

KAKTÜS TEAM

Oniks

Özgün adı: *Onyx*
© 2012, Jennifer Armentrout
Yazan: Jennifer L. Armentrout

Çeviri: Bilge N. Zileli Alkım
Yayına hazırlayan: Senem Kale
Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

2. Baskı / İstanbul, 2013
ISBN: 978-605-09-1428-3
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

LUX 2

ONİKS

JENNIFER L. ARMENTROUT

KAKTÜS TEAM

DEX

Büyük, küçük bütün kitapseverlere ve
kitap blogu yazarlarına adanmıştır.

KAKTÜS TEAM

1

Daemon Black'in sırasına oturmasından, her zamanki kalemiyle kürek kemiğimi dürtmesine kadar tam on saniye geçmişti. Koca koca on saniye. Arkama dönünce onun o kendine has kır kokusunu içime çektim.

Daemon geri çekildi, kaleminin mavi kapağını dudaklarının kenarına hafifçe vurdu. İyi bildiğim dudaklarına. "Günaydın Kedicik."

Bakışlarımı güçlükle gözlerine çevirdim. Yeni kesilmiş bir gülün sapı kadar canlı bir yeşil olan gözlerine. "Günaydın Daemon."

Başını geriye atınca asi, siyah saçları alnına düştü. "Bu gece planımız var, unutma."

"Evet, biliyorum. Dört gözle bekliyorum," dedim soğuk bir şekilde.

Daemon öne eğilince siyah süveteri geniş omuzlarının üzerinde gerildi. Sırasını aşağıya yatırdı. Arkadaşlarım Carissa ile Lesa'nın hafifçe iç çekmelerini duydum, sınıftaki herkesin gözünün üzerimizde olduğundan emindim. Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı, sanki gizlice gülüyordu.

Sessizlik dayanılmaz bir hal almıştı. "*Ne var ya?*"

"İzini yok etmeliyiz," dedi sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle. Neyse ki. Millete izin ne olduğunu anlatmaya çalışmayı hiç de iple çekmiyordum. *Ya, bildiğiniz gibi, insanlara bulaşıp onları*

yılbaşı ağacı gibi aydınlatan, kötücül bir uzay ırkı içinse işaret fenerine dönüştüren bir uzaylı kalıntısı. Azıcık ister misiniz?

Tabii. Tabii.

Kalemimi aldım, içimden onu dürtmek geldi. "Evet, o kadarını anladık."

"İzi silmek için acayip eğlenceli bir fikrim var."

"Eğlenceli fikrinin" ne olduğunu biliyordum. Ben. O. İşi pişirmek. Gülümsedim, gülümseyince gözlerinin yeşili yumuşadı.

"Ne o? Hoşuna mı gitti?" diye mırıldanıp bakışlarını dudaklarıma indirdi. Tüm vücudum garip bir coşkuyla titremeye başlayınca, kendime bu yüz seksen derecelik dönüşün benimle değil, o acayip uzaylı şeyinin etkisiyle ilgili olduğunu anımsattım. Daemon Arum'larla savaştıktan sonra beni iyileştirdiğinden beri aramızda bir bağ vardı ve bu, onun açısından bir ilişkiye başlamak için yeterli görünse de benim için yeterli değildi.

Çünkü *gerçek* değildi.

Ben, annemle babamınki gibi bir şey istiyordum. Yani ölümsüz aşk. Güçlü. Gerçek. Deli saçması bir uzaylı bağı, istediğimi veremezdi.

"Avucunu yalarsın," dedim sonunda.

"Karşı koyman işe yaramaz Kedicik."

"Senin caziben de öyle."

"Görürüz bakalım."

Gözlerimi devirerek önüme döndüm. Daemon taş gibiydi ama aynı zamanda tam dayaklıktı ve bu, bazen taş gibi olduğu gerçeğini bile gölgede bırakıyordu. Ama her zaman değil.

Yaşlı trigonometri öğretmenimiz ayaklarını sürüye sürüye içeri girdi. Geciken zili beklerken elinde kalın bir tomar kâğıt tutuyordu.

Daemon beni kalemiyle dürttü. Tekrar.

Yumruklarımı sıktım, onu görmezden mi gelsem diye düşündüm. Fakat bunu yapmayacak kadar akıllıydım. Öyle yapsam beni durmadan dürtecekti. Arkamı döndüm, dik dik baktım. "*Ne var* Daemon?"

Daemon, bir kobra kadar hızlı hareket etti. Karnıma tuhaf şeyler yapan bir sırıtışla parmaklarını çenemde gezdirdi, saçımın incecik bir telini yüzümden çekti.

Ona bakakaldım.

"Okuldan sonra..."

Sırıtışı hınzırlaşınca aklıma her türden çılgınca fikir üşüştü ama artık onun oyununu oynamıyordum. Gözlerimi devirdim, hızla arkamı döndüm. Hormonlarıma... ve beni hiç kimsenin etkilemediği kadar etkilemesine karşı koyacaktım.

Sabahın geri kalanında sol gözümün arkasında hafif bir ağrı eksik olmadı. Bunun tek suçlusu olarak Daemon'ı görüyordum.

Öğle yemeğinde kendimi, birisi kafama aniden yumruk atmış gibi hissediyordum. Kafeteryanın bitmeyen gürültüsü, dezenfektan ve yanmış yemek kokusunun karışımı yuzunden kaçıp gidecek delik arıyordum.

"Bunu yiyecek misin?" Dee Black, tepsimdeki çökelek peyniriyle ananası işaret etti.

Başımı iki yana sallayarak tepsiyi ittim ve Dee tepsiye dalınca midem bulandı.

"Fark ettirmeden futbol takımını bile yiyebilirsin." Lesa, Dee'yi siyah gözlerindeki kıskançlık pırıltılarıyla izliyordu. Onu suçlayamıyordum. Bir keresinde Dee'nin *bir oturuşta* koca bir kaymaklı bisküvi paketini bitirdiğini görmüştüm. "Nasıl yapıyorsun bunu?"

Dee, zarif omuzlarını silkti. "Galiba hızlı bir metabolizmam var."

"Hafta sonu neler yaptınız bakalım?" diye sordu Carissa, gömleğinin koluyla gözlüğünü silerken kaşlarını çatmıştı. "Ben üniversite başvuru formlarını doldurdum."

"Ben de bütün hafta sonu Chad'le seviştim." Lesa sırıttı.

İki kız, Dee'yle bana, bizim de anlatmamız için baktılar. Bana sorarsanız, psikopat bir uzaylıyı öldürmek ve neredeyse canından olmak pek orada anlatılacak bir şey değildi. "Birlikte takılıp salak salak filmler izledik," diye cevap verdi Dee. Parlak siyah bir saç buklesini kulağının arkasına sokarken bana hafifçe gülümsedi. "Sıkıcıydı yani."

Lesa kahkahayla güldü. "Eh siz hep sıkıcısınız zaten."

Gülümsemeye başlamıştım ki enseme hafif bir karıncalanma yayıldı. Etrafımdaki konuşmalar hafifledi, Daemon solumdaki sandalyeye oturdu. Enfes çilekli içecekle dolu plastik bardağı önüme koydu. Daemon'dan herhangi bir hediye almış olmak beni resmen afallatmıştı, üstelik de en çok sevdiğim içeceği hatırlayıp getirmişti. İçeceği alırken parmaklarım parmaklarına sürtündü ve tenimde bir elektrik akımı dans etti.

Elimi hızla geri çektim, küçük bir yudum aldım. Çok lezzetliydi. Belki mideme iyi gelirdi. Belki Daemon'ın bu yeni, hediye veren haline alışabilirdim. Öküz halinden çok daha iyiydi. "Teşekkür ederim."

Cevap olarak gülümsedi.

"Bizimkiler nerede?" diye takıldı Lesa.

Daemon güldü. "Ben sadece bir kişinin hizmetindeyim."

Sandalyemi yana kaydırırken yanaklarım alev alev yanıyordu. "Hadi oradan, hizmetimde falan değilsin."

Eğilip açtığım arayı kapattı. "Henüz."

"Yapma Daemon. Ben de buradayım." Dee kaşlarını çattı. "Senin yüzünden iştahım kapanacak."

"O zaman dünyanın sonu gelmiş demektir," diye cevabı yapıştırdı Lesa, gözlerini devirerek.

Daemon çantasından soğuk sandviç çıkardı. Ondan başkası yemeğe inmek için dördüncü dersi ekse, soluğu idarede alırdı. Daemon acayip... özeldi. Kız kardeşi ve erkeklerin birkaçı dâhil masadaki bütün kızlar ona bakıyordu.

Kız kardeşine yulaf ezmeli kurabiye verdi.

"Plan yapmayacak mıydık biz?" diye sordu Carissa, yanakları al aldı. "Evet," dedi Dee, Lesa'ya kocaman gülümseyerek. "Büyük planlar."

Elimle nemli ve yapış yapış alnımı sildim. "Ne planı?"

"Dee'yle ben, İngilizce dersinde konuştuk. İki hafta sonra bir parti vereceğiz," diye atladı Carissa. "Şöyle..."

"Büyük bir parti," dedi Lesa.

"Küçük bir parti," diye düzeltti Carissa, gözlerini kısıp arkadaşına bakarak. "Kendi aramızda bir şey işte."

Dee başıyla onayladı ve parlak yeşil gözleri heyecanla parladı. "Bizimkiler cuma günü şehir dışına çıkıyor, o yüzden harika olur."

Daemon'a kaçamak bir bakış attım. Göz kırptı. Aptal kalbim tekledi.

"Anne babanızın evde parti vermenize ses çıkarmaması süper," dedi Carissa. "Ben böyle bir şeyin lafını bile etsem kıyameti koparır bizimkiler."

Dee tek omzunu silkip başını öte yana çevirdi. "Bizimkiler harikadır."

İçim sızlamıştı, yüzümü ifadesiz tutmak için kendimi zorladım. Dee'nin bu dünyada her şeyden çok istediği, anne babasının hayatta olmasıydı. Hatta belki Daemon için de öyleydi. O zaman ailesinin sorumluluğunu omuzlanması gerekmeyecekti.

Birlikte geçirdiğimiz zamanlarda olumsuz tavırlarının büyük çoğunluğunun bu stresten kaynaklandığını anlamıştım. Bir de ikiz kardeşinin ölümü vardı...

Öğle yemeğinin geri kalanında sadece partiden konuşuldu. Zamanlama süperdi çünkü önümüzdeki cumartesi doğum günümdü. Ama cuma gününe kadar partiyi okulda duymayan kalmazdı. En büyük heyecanın cuma gecesi mısır tarlasında içki içmek olduğu bir kasabada bunun "küçük" bir parti olarak kalmasına imkân yoktu. Dee bunun farkında mıydı acaba? "Senin için mahsuru yok mu?" diye fısıldadım Daemon'a.

Omuz silkti. "Onu durduramam ki zaten."

İstese durdurabileceğini biliyordum, demek ki onun için bir mahsuru yoktu.

"Kurabiye yer misin?" diye sordu, çikolata parçacıklarıyla dolu bir kurabiye uzatarak.

Midem kötü olsun ya da olmasın, bunu reddetmemin imkânı yoktu. "Tabii."

Çarpık bir gülümsemeyle bana doğru eğildi; dudakları dudaklarıma çok yakındı. "Gel de al."

Gel de al mı?.. Daemon, kurabiyenin yarısını o dolgun ve tamamen öpülesi dudaklarının arasına koydu.

Hay ben böyle işin...

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Masadaki kızlardan birkaçından öyle sesler geliyordu ki, duyan da masanın altında eriyip akıyorlar zannederdi. Fakat gerçekten ne yaptıklarına bakmayı başaramadım.

O kurabiye –o dudaklar– tam *karşımdaydı*.

Yanaklarıma ateş bastı. Herkesin ve Daemon'ın gözlerini üstümde hissedebiliyordum... Yüce Tanrım, Daemon kaşlarını kaldırmış, meydan okuyordu bana.

Dee öğürdü. "Galiba kusacağım."

Utancımdan yer yarılsa da içine girsem diye düşünüyordum. Daemon ne yapacağımı sanıyordu yani? *Leydi ile Sokak Köpeği* filminin açık saçık versiyonundan fırlama bir hareketle uzanıp ağzından kurabiyeyi mi alacaktım? Kahretsin, evet kurabiyeyi tam da öyle almak için yanıp tutuşuyordum, bana neler oluyordu böyle.

Daemon yukarı uzanıp kurabiyeyi aldı. Gözleri bir savaş kazanmış gibi parlıyordu. "Süre doldu Kedicik."

Bakakaldım.

Kurabiyeyi ikiye böldü, daha büyük olan parçayı bana verdi. Parçayı çabucak kaptım. Bir yanım bunu suratına fırlatma isteğine kapılmıştı ama... elimdeki çikolatalı kurabiyeydi, kıyamadım. Kurabiyeyi bayılarak yedim.

İçeceğimden bir yudum daha aldım ve içim ürperdi. Sanki birisi beni izliyordu. Kafeteryaya göz atarken Daemon'ın uzaylı eski kız arkadaşını o kendine has şirret bakışlarıyla bakarken göreceğimi sanmıştım ama Ash Thompson, başka bir oğlanla laflıyordu. *Bak sen.* Oğlan Luxen miydi acaba? Pek uzaylı yaşıtları olmasa da burnundan kıl aldırmayan Ash'in bir insan oğlana gülümsemeye yanaşacağını hiç sanmıyordum. Bakışlarımı onların masasından

uzaklaştırıp kafeteryanın geri kalanını taradım.

Bay Garrison da kütüphaneye açılan çift kanatlı kapının orada duruyordu ama gözlerini, patates püreleriyle karmaşık şekiller yapan sporcularla dolu bir masaya dikmişti. Bizim tarafa göz ucuyla bile bakan kimsecikler yoktu.

Başımı iki yana salladım; yok yere huzursuzlandığım için kendimi aptal gibi hissediyordum. Arum'un biri lise kafeteryasına bodoslama dalacak değildi ya. Belki de hastalanıyordum. Boynumdaki zincire uzanırken ellerim biraz titriyordu. Tenime değen obsidiyen serin ve rahatlatıcıydı, güvende olduğumun habercisiydi. Bu nedenle korkum boşunaydı. Belki de o yüzden sersem gibiydim ve başım dönüyordu.

Hayır, bunun yanımda oturan oğlanla kesinlikle hiçbir ilgisi yoktu.

Postanede beni bekleyen bir sürü paket vardı ama sevinçle ciyaklamadım bile. Bunlar, diğer blog'cuların inceleme yapılması için kendi aralarında elden ele dolaştırdığı ön okuma kopyalarıydı. Hiç oralı bile olmamıştım. Kesin deli dana hastalığına yakalanıyordum.

Eve dönüş yolculuğu azap vericiydi. Ellerimde mecal kalmamıştı. Kafam darmadağınıktı. Paketlerimi göğsüme yasladım, verandanın merdivenlerini çıkarken ensemdeki karıncalanmayı görmezden geldim. Korkuluğa yaslanmış duran bir doksanlık oğlanı da.

"Okuldan sonra hemen eve gelmedin." Ses tonunda kızgınlık vardı. Sanki benim feci seksi gizli servis ajanımdı da atlatmayı başarmıştım.

Boştaki elimle anahtarlarımı arıyordum. "Postaneye gitmem gerekiyordu." Kapıyı itip açtım ve paketleri girişteki masanın üzerine koydum. Daemon elbette davet falan beklemeden peşimden içeri girmişti."

"Paketler bir yere kaçmıyor ki." Daemon arkamdan mutfağa geldi. "Ne bunlar? Sadece kitap mı?"

Dolaptan portakal suyu kutusunu alırken içimi çektim. Ki-

tapları sevmeyen insanlar bunu anlamazdı. "Evet, *sadece* kitap."

"Şu anda etrafta muhtemelen hiç Arum yok ama tedbiri elden bırakmamak lazım. Şu anda onları dosdoğru kapımızın eşiğine getirecek bir iz taşıyorsun üzerinde. Bu, kitaplarından daha önemli." Hiç de bile; kitaplar Arum'lardan daha önemliydi. Kendim için bir bardak portakal suyu koydum. Daemon'la tartışamayacak kadar yorgundum. Henüz kibarca konuşma sanatına hâkim olamamıştık. "İçer misin?"

İç çekti. "Tabii. Süt var mı?"

Dolabı işaret ettim. "Kendin al."

"İyi de, teklifi yapan sensin. Bana süt vermeyecek misin?"

"Ben sana portakal suyu teklif ettim," diye cevap verdim, bardağımı masaya götürürken. "Sen sütü seçtin. Hem sesini alçalt biraz. Annem uyuyor."

Sessizce homurdanıp bir bardak süt aldı. Yanıma otururken siyah eşofman giydiğini fark ettim; bu da bana, son kez bendeyken böyle giyindiği zamanı hatırlattı. Tartışmamız, okuduğum dandik aşk romanlarındaki ateşli sevişme sahnelerinden birine dönüşmüştü. Hâlâ düşündükçe uykularımı kaçırıyordu. Bunu bir türlü kabullenemiyordum.

Sevişmemiz öyle ateşliydi ki Daemon'ın uzaylı cazibesi evdeki ampullerin birçoğunu patlatmış, dizüstü bilgisayarımı kızartmıştı. Dizüstü bilgisayarımı ve blog'umu çok özlüyordum. Annem bana doğum günüm için yeni bir bilgisayar sözü vermişti. Ama daha iki hafta vardı...

Başımı kaldırmadan bardağımla oynuyordum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Değişir," diye yanıt verdi yumuşak bir şekilde.

"Benim yakınımdayken... bir şeyler hissediyor musun?"

"Bu sabah üstündeki kotun ne kadar yakıştığını hissetmem dışında mı?"

"Daemon." İçimde, *BENİ FARK ETMİŞ!* diye bağıran kıza kulak asmamaya çalışarak iç çektim. "Ben ciddiyim."

Uzun parmaklarıyla tahta masanın üzerinde aylak aylak daireler çiziyordu. "Ensem ısınıp karıncalanıyor. Onu mu diyorsun?"

Başımı kaldırıp baktım. Dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Evet, sen de mi hissediyorsun?"

"Ne zaman birbirimize yaklaşsak."

"Canını sıkmıyor, değil mi?"

"Seninkini sıkıyor mu?"

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Karıncalanmanın acı falan verdiği yoktu, sadece tuhaf bir histi. Benim asıl canımı sıkan bunun simgelediği şey, yani hakkında hiçbir şey bilmediğimiz o lanet olası bağdı. Kalplerimiz bile aynı anda atıyordu.

"Bu... iyileştirmenin yan etkisi olabilir." Daemon beni bardağın üzerinden izliyordu. Eminim süt bıyığıyla seksi olurdu. "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Niye sordun?"

"Bok gibi görünüyorsun."

Başka bir zaman olsa bu lafı evde bir savaş başlatırdı ama yarısı boş bardağımı bırakmakla yetindim. "Galiba hastalanıyorum."

Kaşları çatıldı. Hasta olma kavramı Daemon'a yabancıydı. Luxenler hasta olmazdı. Hem de hiç. "Neyin var?"

"Bilmem. Muhtemelen uzaylı biti geçmiştir."

Daemon kahkahayla güldü. "Sanmam. Hasta olmana izin veremem. Seni dışarı çıkartıp izini ortadan kaldırmamız gerek. O zamana kadar sen..."

"Ayak bağı olduğumu söylersen canını yakarım." Öfkem, mide bulantımı bastırmıştı. "Öyle olmadığımı ispatladım, özellikle de Baruck'u sizin evden uzağa götürüp onu öldürdüğümde." Sesimi yükseltmemek için çaba harcıyordum. "İnsan olmam zayıf olduğum anlamına gelmiyor."

Arkasına yaslandı, kaşlarını yukarı kaldırdı. "Ben sadece, o zamana kadar *risk altındasın*, diyecektim."

"Ya." Yanaklarım kıpkırmızı oldu. *Tüh.* "İyi, o zaman, ben ayak bağı değilim yani."

Daha demin masada oturan Daemon yanımda diz çökmüştü. Yüzümü görmek için hafifçe başını kaldırmak zorunda kaldı. "Zayıf olmadığını biliyorum. Kendini kanıtladın. Hem, bu hafta sonu yaptığın şey de neydi öyle? Bizim güçlerimizi kullandın resmen. Hâlâ bunun nasıl olduğuna kafam basmıyor ama sen ayak bağı değilsin. Asla."

Vay be. Cidden... *kibarken* ve bana dünyada kalan son çikolataymışım gibi baktığında, kendimi ona teslim etmeme kararım düpedüz sarsılıyordu.

Ağzındaki çikolatalı kurabiyeyi düşündüm.

Aklımdan geçenleri biliyormuş ve gülmemeye çalıyormuş gibi dudaklarının kenarı seğirdi. O her zamanki ukala sırıtış değil, gerçek bir gülücüktü bu. Sonra aniden ayakta durmuş tepemde dikilirken buldum onu.

"Şimdi zayıf olmadığını kanıtla bana. Hadi, kaldır kıçını da şu izi silelim biraz."

İnledim. "Daemon, ben cidden kendimi iyi hissetmiyorum."

"Kat..."

"Bunu gıcıklık olsun diye söylemiyorum. Kusacak gibiyim."

Kaslı kollarını kavuşturdu, Under Armour marka tişörtü göğsünün üstünde gerildi. "Etrafta öyle deniz feneri gibiyken dolaşman hiç güvenli değil. O izi taşıdığın sürece hiçbir şey yapamazsın. Hiçbir yere de gidemezsin."

Midemin bulantısını görmezden gelerek masadan kalktım. "Üstümü değiştireyim."

Geriye adım atarken gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. "Bu kadar çabuk mu pes ediyorsun?"

"Pes etmek mi?" Kuru kuru güldüm. "Sadece senden kurtulmak istiyorum."

Daemon gür sesle güldü. "Rüyanda görürsün Kedicik."

"Sen kendini pohpohlamaya devam et."

Göz açıp kapayıncaya kadar karşıma dikilmiş, önümü kapatmıştı. Sonra yürümeye başladı; başı eğik, gözleri kararlılıkla do-

luydu. Ellerim mutfak masasının kenarını bulana kadar geriledim.

"Ne var?" diye sordum.

Ellerini kalçalarımın iki yanına koyup öne eğildi. Ilık nefesi yanağımdaydı ve gözlerimiz birleşmişti. Bir daha yaklaştı ve dudakları çeneme sürtündü. Boğazımın gerisinden boğuk bir çığlık geldi ve ona doğru uzandım.

Sonra bir baktım ki Daemon geri çekilmiş, ukalaca kıkırdıyordu. "Nasılmış? Kendimi pohpohlamakla alakası yokmuş değil mi Kedicik? Git de hazırlan."

Lanet olsun!

Ona orta parmağımla hareket çekip mutfaktan çıktım ve yukarı çıktım. Tenim hâlâ yapış yapış ve iğrençti. Bunun olanlarla bir ilgisi yoktu ama yine de üstüme eşofman ve termal içlik giydim. Koşmak, yapmak istediğim en son şeydi. Daemon'ın, kendimi iyi hissetmememi umursamasını falan beklemiyordum tabii.

Kendisinden ve kız kardeşinden başkasını düşünmezdi o.

Bu doğru değil, diye fısıldadı kafamın içindeki sinsi, sinir bozucu ses. Ama belki de bu ses haklıydı. Beni ölüme terk edebilecekken iyileştirmişti ve onun düşüncelerini, onu bırakmamam için yalvarışını duymuştum.

Her iki durumda da kusma isteğimi bastırıp eğlenceli bir koşuya çıkmalıydım. Altıncı hissim bu işin sonunun hiç de hayırlı bitmeyeceğini söylüyordu.

Yirmi dakika dayandım.

Ormanın engebeli arazisi, sert kasım rüzgârı ve yanımdaki herif yüzünden başaramadım. Göle giden yolun yarısında onu bırakıp eve dönüş yolunun tamamını hızla yürüdüm. Daemon bana birkaç kez seslendiyse de onu duymazdan geldim. Banyoya gireli daha bir dakika olmadan kustum, hem de klozete sarılıp diz çöküp gözümden yaşlar boşanarak. O kadar kötüydüm ki annemi uyandırdım. "Ne zamandır kendini kötü hissediyorsun tatlım? Birkaç saat mi, bütün gün mü, yoksa sadece şu anda mı?"

Hemşireliği elden bırakmazdı annem. "Aralıklarla bütün gün," diye inledim, başımı küvete dayayarak.

Cık cık deyip elini alnıma koydu. "Tatlım, sen yanıyorsun." Bir havlu alıp musluğun altında gezdirdi. "Herhalde işi arayıp..."

"Hayır, iyiyim ben." Havluyu elinden alıp alnıma bastırdım. Serinlik muhteşemdi. "Altı üstü grip. Hem şimdiden daha iyi hissediyorum kendimi."

Ben ayağa kalkıp duş alana kadar annem başımın etini yedi. Yatarken giydiğim bol tişörtü giymek bile aşırı uzun sürdü. Yatağıma uzanırken oda fırıl fırıl dönüyordu. Gözlerimi sımsıkı kapatıp annemin geri gelmesini bekledim.

"Al bakalım, işte telefonun ve suyun." İkisini de komodinin üzerine koyup yanıma oturdu. "Ağzını aç." Tek gözümü güçlükle

açınca bir termometrenin burnumun dibine dayandığını gördüm. "Ateşinin yüksekliğine göre evde kalıp kalmayacağıma karar vereceğiz," dedi bana. "Muhtemelen sadece soğuk algınlığıdır ama..."

"Mmm," diye inledim.

Bana boş boş baktı, termometre bipleyinceye kadar bekledi. "Otuz sekiz nokta üç. Şunu almanı istiyorum." Duraklayıp bana iki hap verdi. Sorgusuz sualsiz yuttum. "Ateşin çok yüksek değil ama yatakta kalıp dinlenmeni istiyorum. Saat ondan önce seni arayıp kontrol edeceğim, anlaştık mı?"

Başımla onayladım ve kıvrılıp yattım. İhtiyacım olan tek şey uykuydu. Nemli bir kumaş parçasını daha katlayıp alnıma koydu. Gözlerimi kapattım, zombi enfeksiyonunun birinci aşamasına yaklaştığımdan neredeyse emindim.

Tuhaf bir sis kaplamıştı beynimi. Uyudum, bir kez annemle konuşmak için, bir kez de gece yarısından sonra uyandım. Gece giydiğim tişörtüm sırılsıklam olmuş, cayır cayır yanan tenime yapışmıştı. Battaniyeleri üzerimden atmaya davrandım ve odanın diğer ucunda, karmakarışık bilgisayar masamın üzerinde olduklarını fark ettim.

Doğrulurken alnımda boncuk boncuk terler birikti. Güm güm atan kalbim şiddetli ve düzensiz bir şekilde kafamda yankılanıyordu. Sanki aynı anda iki kez atıyordu. Tenim adalelerimin üstünde davul derisi gibi gerilmişti sanki. Sıcaktı ve batıyordu. Ayağa kalktım, oda döndü.

Öylesine sıcaktım ki, içim yanıp kavruluyordu. İç organlarım sanki eriyip yapış yapış olmuştu. Düşüncelerim birbiriyle çarpışıyor, sonu gelmeyen bir saçmalık zincirine dönüşüyordu. Tek bildiğim *serinlemem* gerektiğiydi.

Odamın kapısı ardına dek koridora açılmış, beni davet ediyordu. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama sendeleyerek koridorda yürüyüp merdivenleri indim. Ön kapı, ferahlık vaat eden bir işaret gibiydi. Dışarısı soğuk olacaktı. O zaman ben de serinleyecektim.

Ama bu yeterli değildi.

Verandada durdum. Rüzgâr nemli tişörtümü ve saçımı geriye sa-

vuruyordu. Parlak yıldızlar gökyüzünde dizilmişti. Bakışlarımı indirdim ve yol boyunca dizili ağaçlar renk değiştirdi. Sarı. Altın rengi. Kırmızı. Sonra da kahverenginin yumuşak bir tonuna döndüler.

Rüya gördüğümü fark ettim.

Sersem bir halde verandadan indim. Çakıl taşları ayağıma batıyordu ama ben yürümeye devam ettim; ay ışığı yolu gösteriyordu. Birkaç kez sanki dünya tepetaklak olmuş gibi geldi ama ben ilerlemeye devam ettim.

Göle varmam uzun sürmedi. Soluk ışık altında oniks renginde görünen su hafifçe dalgalandı. İlerledim, ayak parmaklarım vıcık vıcık çamura gömülünce durdum. Orada dikilirken iğne gibi batan bir sıcaklık tenimi kavuruyordu. Yakıcıydı. Boğucuydu.

"Kat?"

Yavaşça döndüm. Görüntüye bakarken rüzgâr etrafımda şiddetle esiyordu. Ay ışığı yüzünü harelemiş, büyük, parlak gözlerinde yansıyordu. Bu görüntü gerçek olamazdı.

"Ne yapıyorsun, Kedicik?" diye sordu Daemon.

Daemon silik görünüyordu. Daemon asla silik olmazdı. Bazen hızlı ve bulanık olurdu, evet ama asla silik olmazdı. "Benim... serinlemem gerek."

Yüzünde anlayış dolu bir ifade belirdi. "O göle gireyim deme sakın." Geriledim. Bıız gibi su hafif hafif bileklerime, sonra da dizlerime çarptı. "Neden?"

"Neden mi?" Öne bir adım attı. "Aşırı soğuk. Kedicik, beni oraya gelip de seni çıkarmaya mecbur etme."

Başım zonkluyordu. Beyin hücrelerim kesin eriyordu. Daha derine battım. Soğuk su tenimdeki yanmayı azalttı. Üstümü kapladı, nefesimi de ateşi de alıp götürdü. Yanma hissi dinmiş, neredeyse kaybolmuştu. Sonsuza dek aşağıda kalabilirdim. Belki de kalırdım.

Güçlü ve sağlam kollar beni sarıp geri yüzeye çekti. Dondurucu hava üstüme hücum etti ama ciğerlerim kavrulmuştu. Alevleri söndürmeyi umut ederek kana kana su içtim. Daemon beni dingin sudan dışarı çekiyordu ve öylesine hızlı hareket etmişti

ki daha bir saniye önce sudayken bir saniye sonra kendimi gölün kıyısında dikilir halde bulmuştum.

"Senin neyin var?" diye sordu, omuzlarımı tutup beni hafifçe sarsarak. "Aklını mı kaçırdın?"

"Yapma." Onu güçsüz bir şekilde ittim. "Alev alev yanıyorum."

Yoğun bakışları süzülerek ayak parmaklarıma indi. "Evet, yanıyorsun, orası doğru. Bütün bu ıslak beyaz tişört olayı falan... İşe yarıyor, Kedicik ama kasım ayında gece yarısı yüzmek falan da nereden çıktı? Sence de biraz abartılı olmadı mı?"

Söylediklerini anlamıyordum. Hissettiğim rahatlama sona ermiş, tenim yine yanmaya başlamıştı. Sendeleyerek ellerinden kurtuldum ve tekrar göle yöneldim.

Daha iki adım gidemeden kollarını yine bana dolayıp beni kendine çevirdi. "Kat, göle giremezsin. Aşırı soğuk. Hastalanacaksın." Yanaklarıma yapışmış saçlarımı geriye çekti. "Şimdikinden de beter hasta olacaksın. Yanıyorsun."

Sözlerindeki bir şey sis bulutunu bir nebze dağıtmıştı. Ona yaslanıp yanağımı göğsüne bastırdım. *Muhteşem* kokuyordu. Kokusu baharat ve erkek gibiydi. "Seni istemiyorum."

"Şey, şimdi *bu* konuşmayı yapmanın zamanı değil."

Bu sadece bir rüyaydı. İç çekip kollarımı onun gergin beline doladım. "Ama seni istiyorum."

Daemon beni daha sıkı sardı. "Biliyorum, Kedicik. Kimseyi kandıramazsın. Hadi."

Serbest kalan kollarım iki yanımda gevşekçe sallanıyordu. "Kendimi... kendimi iyi hissetmiyorum."

"Kat." Geri çekildi. Her iki eli de yüzümdeydi ve başımı yukarı kaldırıyordu. "Kat, bana bak."

Ona bakmıyor muydum? Dizlerimin bağı çözüldü. Sonrasında hiçbir şey yoktu. Daemon yoktu. Düşünceler yoktu. Ateş yoktu. Katy yoktu.

Her şey puslu ve kopuktu. Sıcak eller, saçlarımı yüzümden çekiyordu. Parmaklar, yanağımı okşuyordu. Gür bir ses benimle ahenkli

ve yumuşak bir dilde konuşuyordu. Şarkı gibiydi ama... daha güzel ve rahatlatıcıydı. Kendimi o sese teslim edip bir süre kayboldum.

Sesler duyuyordum.

Bir seferinde, Dee'yi duyduğumu sandım. "Yapamazsın. Bu sadece izi daha da beter eder."

Birileri beni taşıyordu. Islak giysiler üstümden çıkartıldı. Sıcak ve yumuşak tenimin üzerinde kaydı. Etrafımdaki seslerle konuşmaya çalıştım ve belki de bunu yaptım. Emin değildim.

Bir noktada bir buluta sarıldım ve bir yere taşındım. Yanağımın altında sabit bir kalp atışı beni yatıştırdı, ta ki sesler kaybolana, soğuk ellerin yerini nihayet sıcak eller alana dek. Parlak ışıklar devreye girmişti. Daha çok ses duydum. *Anne?* Annemin sesi endişeli geliyordu. Birisiyle... konuşuyordu. Tanımadığım birisiyle. Soğuk elleri olan *o adamdı*. Kolumda bir batma oldu ve hafif bir ağrı parmaklarıma yayıldı. Başka kısık sesler de duydum, sonra da hiçbir şey duymadım.

Gündüz ya da gece yoktu, sadece bedenimi bir ateşin kasıp kavurduğu, aradaki bu tuhaf yer vardı. Sonra soğuk eller geri döndü ve kolumu örtünün altından dışarı çıkardı. Tenimdeki batmayı tekrar hissettiğimde annemi duymadım. Sıcaklık *içime* yayıldı ve hızla damarlarımda hareket etti. Küçük bir çığlık attım, sırtımı bükerek yataktan kaldırdım ve genzimden boğuk bir çığlık çıktı. Her şey yanıyordu. İçimde eskisinden on kat daha kötü bir şekilde bir ateş yanıyordu ve ölüyor olduğumu biliyordum. Ölüyor olmalıydım...

Sonra kış havasının içeri dolması gibi damarlarımda bir serinlik hissettim. Çabucak hareket ediyor, alevleri söndürüp ardında buzdan bir iz bırakıyordu.

Eller, boynuma geldi ve bir şeyi yukarı çekti. Bir zinciri... kolyem miydi bu? Eller gitti ama obsidiyenin *uğuldadığını*, üzerimde titreştiğini hissediyordum. Sonra da sonsuzluk kadar uzun gelen bir uykuya daldım ve bir daha uyanıp uyanmayacağımdan emin olamadım. Dört gündür hastanedeydim ve neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordum. Sadece çarşamba günü rahatsız bir yatakta uyanmıştım, beyaz bir tavana bakıyor, kendimi de iyi hissediyordum. Hatta harikaydım.

Annem yanı başımdaydı ve tüm Perşembe gününü kapımın önünden geçme gafletinde bulunan herkese çıkmak istediğimi söyleyerek geçirdikten sonra nihayet taburcu edilmiştim. Belli ki ağır bir gribe yakalanmıştım, ciddi bir şeyim yoktu yani.

Şu anda buzdolabımızdan aldığım bir bardak portakal suyunu hızlı hızlı içerken annem beni endişeli gözlerle izliyordu. Kot pantolon ve ince bir kazak giymişti. Onu üzerinde hastane kıyafetleri olmadan görmek tuhaftı. "Tatlım, kendini okula geri dönecek kadar iyi hissettiğinden emin misin? İstersen okula bugün değil de pazartesi git."

Başımı iki yana salladım. Dersleri üç gün kaçırdığım için Dee'nin dün gece bıraktığı kamyon yüküyle ödevim vardı zaten. "İyiyim ben."

"Tatlım, hastanedeydin. Ağırdan alman gerek."

Bardağı yıkadım. "Ben iyiyim. Gerçekten."

"Biliyorum, kendini daha iyi hissettiğini sanıyorsun." Annem, anlaşılan yanlış iliklediğim hırkamı düzeltiyordu. "Will, yani Dr. Michaels seni eve göndermiş olabilir ama beni korkuttun. Seni hiç bu kadar kötü görmemiştim. Onu hemen arayıp, viziteye çıkmadan önce gelip seni kontrol edebilecek mi diye bir sorsam ya?"

Daha da tuhafı annemin, doktoruma artık ilk adıyla hitap ediyor olmasıydı. Görünüşe göre ilişkileri ciddi bir boyut kazanmıştı ve ben bunu kaçırmıştım. Sırt çantamı aldıktan sonra durdum. "Anne?"

"Evet?"

"Sen pazartesi gece yarısı eve geldin, değil mi? Vardiyan bitmeden önce yani?" Annem başını iki yana sallayınca kafam daha da çok karıştı. "Ben hastaneye nasıl geldim o zaman?"

"İyi olduğundan emin misin?" Elini alnıma koydu. "Ateşin yok ama... Seni hastaneye arkadaşın getirdi."

"Arkadaşım mı?"

"Evet, Daemon getirdi seni. Gerçi, sabahın üçünde senin bu kadar hasta olduğunu nereden öğrendi, merak ediyorum." Gözlerini kıstı. "Hatta çok merak ediyorum."

Eyvah. "Ben de öyle."

3

Hayatımda trigonometri dersine girmeyi hiç bu kadar istememiştim. Daemon nasıl olmuştu da hasta olduğumu öğrenmişti? Gölle ilgili gördüğüm rüya gerçek olamazdı. İmkânı yoktu. Gerçek olsaydı... ben... ne yapacağımı bilmiyordum; yanaklarımın kıpkırmızı kesileceğinden emindim.

Sınıfa ilk gelen Lesa oldu. "Yaşasın! Geri dönmüşsün! Nasılsın? Daha iyisin ya?"

"Evet, iyiyim." Gözlerimi hızla kapıya çevirdim. Birkaç saniye sonra Carissa içeri girdi.

Yanımdan geçerken gülümseyerek saçımı çekiştirdi. "Tam olmasa da iyileştiğine sevindim. Hepimiz endişelendik. Özellikle de seni ziyaret için uğradığımızda, çünkü kendinde değildin."

Onların önünde yaptığım ama hatırlayamadığım şeyler ne diye merak ettim. "Sormaya korkuyorum."

Lesa kıs kıs gülerek ders kitabını çıkardı. "Bir sürü mırıldandın ve birine seslenip durdun."

Eyvahlar olsun. "Harbiden mi?"

İnsafa gelen Carissa sesini alçalttı. "Daemon'a sesleniyordun."

Yüzümü ellerimin arasına alıp inledim. "Aman Tanrım."

Lesa kıkırdadı. "Çok sevimliydi."

Geciken zil çalmadan bir dakika önce, boynumda fazlasıyla tanıdık bir sıcaklık hissettim, başımı kaldırıp baktım. Daemon

kasıla kasıla yürüyerek sınıfa girdi. Her zamanki gibi ders kitabı falan yoktu. Elinde defteri var olmasına vardı ama içine tek kelime yazdığını sanmıyordum. Matematik öğretmenimizin uzaylı olduğundan ciddi ciddi şüphelenmeye başlıyordum artık, başka türlü nasıl olur da Daemon'ın elini kolunu sallayarak derse gelmesi yanına kalırdı ki?

Bana bakmaya tenezzül bile etmeden yanımdan geçip gitti.

Arkamı döndüm. "Seninle konuşmam lazım."

Sırasına oturdu. "Evet, dinliyorum."

"Özel olarak," diye fısıldadım.

Arkasına yaslanırken ifadesi değişmedi. "Öğle yemeğinde kütüphanede buluşalım. Kimse oraya gelmez. Kitap mitap var, başka bir şey de yok zaten."

Yüzümü buruşturdum, sonra önüme döndüm. Aradan ancak beş saniye geçmişti ki kalemiyle sırtımı dürttüğünü hissettim. Derin ve sabırlı bir nefes alarak ona dönüm. Daemon sırasını öne eğmişti. Aramızda santimetreler vardı. "Evet?"

Ağzı kulaklarına vardı. "En son gördüğümden bu yana çok daha iyi gözüküyorsun."

"Sağ ol," diye homurdandım.

Bakışlarını etrafımda gezdirdi. Ne yaptığını hemen anladım. İze bakıyordu. "Sana bir şey diyeyim mi?"

Başımı yana yatırıp bekledim.

"Parlamıyorsun," diye fısıldadı.

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açıldı. Pazartesi günü disko topu gibi parlıyordum, şimdiyse hiç iz kalmamış mıydı yani? "Hiç mi kalmamış?"

Başını iki yana salladı.

Öğretmen derse başlayınca tekrar önüme döndüm ama dikkatimi bir türlü veremiyordum. Zihnim, artık parlamadığım gerçeğine takılıp kalmıştı. Çok mutlu olmalıydım, hayır, çok *mutluydum* ama aramızdaki bağ hâlâ sapa sağlam duruyordu. Bağın da izle kaybolacağına dair umutlarım tümüyle suya düşmüştü.

Dersten sonra kızlardan, yemeğe geç kalacağımı Dee'ye haber vermelerini rica ettim. Konuşmanın bir kısmına kulak misafiri olduğu için Carissa kıkırdayıp duruyordu, Lesa ise o işi kütüphanede yapma fantezisini kurmaya girişmişti. Bilmesem daha iyiydi. Ya da düşünmesem. Ama aklımdan da çıkmıyordu, çünkü Daemon'ın bu tür bir girişimde bulunacağını tahmin edebiliyordum.

Sabahki dersler bitmek bilmiyordu. Beni görünce gözleri fal taşı gibi açılan Bay Garrison, biyoloji dersi boyunca o her zamanki şüphe duyan bakışlarıyla beni süzüp durdu. Uzay kolonisinin dışında yaşayan Luxenlerin resmi olmayan koruyucusu gibiydi. Parlamayan halim de en az parlak halim kadar ilgisini çekmişti anlaşılan. Muhtemelen bunun, onların gerçekte ne olduklarını bilmemle daha çok ilgisi vardı.

Bay Garrison tam projeksiyon cihazının yanına gidiyordu ki kapı açıldı ve üstünde nostaljik Pac-man tişörtü olan (yani muhteşem) bir oğlan girdi. Çocuk Bay Garrison'a bir not verirken sınıfta bir uğultu oldu.

Oğlanın yeni olduğu belliydi. Kahverengi saçları ustaca dağıtılmıştı, sanki bilerek bu şekilde yapılmıştı. Altın rengi teni ve yüzündeki güven dolu gülüşüyle de yakışıklıydı.

"Anlaşılan yeni bir öğrencimiz var," dedi Bay Garrison, notu masasına koyarken. "Blake Saunders, nereden geldin?"

"California'dan," diye cevap verdi oğlan. "Santa Monica'dan."

Bunun peşinden birkaç *ah* ve *oh* duyuldu. Lesa şöyle bir dikleşti. Yaşasın. Artık "yeni gelen" olmayacaktım.

"Pekâlâ, Santa Monicalı Blake." Bay Garrison sınıfı taradı ve bakışları yanımdaki boş sırada durdu. "İşte yerin orası, bu da laboratuvar partnerin. İyi eğlenceler."

Gözlerimi kısarak Bay Garrison'a baktım, "İyi eğlenceler" lafının imalı bir aşağılama mı yoksa uzaylı olmayan oğlanın, uzaylı olana olan ilgimi dağıtacağına dair gizli bir umut mu olduğundan emin değildim.

Meraklı bakışlara kayıtsız kalan Blake yanımdaki sıraya oturup gülümsedi. "Selam."

"Selam. Ben Florida'dan Katy." Ağzım kulaklarıma vardı. "Sayende 'artık yeni olmayan' olarak biliniyorum."

"Ha, anladım." Sınıfın ortasına, Bay Garrison'un projeksiyon aygıtını koyduğu yere baktı. "Avuç içi kadar kasaba, pek fazla sima yok, herkes gözünü dikip bakıyor türünden şeyler mi?"

"Aynen."

Gülümsedi. "Güzel. Ben de, acaba bende mi bir tuhaflık var diye düşünmeye başlıyordum." Defterini çıkarırken kolu koluma sürtündü. Statik elektrik çarptı beni. "Pardon."

"Hiç sorun değil," dedim ona.

Blake bana tekrar çabucak gülümsedi, sonra da önüne baktı. Boynumun etrafındaki zincirle oynayarak yeni oğlanı göz ucuyla tepeden tırnağa süzdüm. Eh, en azından biyoloji dersinde artık hoş biri vardı. Buna hiç itirazım yoktu.

Daemon kütüphanenin çift kanatlı kapısında beklemiyordu. Çantamı omzuma atıp küf kokulu odaya girdim. Ben etrafa bakınırken genç bir kütüphaneci başını kaldırıp gülümsedi. Ensem sıcaktı ama Daemon'ı görmüyordum. Daemon'ı tanıdığım için hiç kimse Majeste Havalı'yı kütüphanede görmesin diye saklandığını biliyordum. Masalarda ve bilgisayarlarda öğle yemeklerini yiyen birkaç birinci sınıf öğrencisinin yanından geçtim, sonra da *onu* en uzak bölümde, Doğu Avrupa Kültürü kısmında buluncaya kadar dolandım.

Bir bölmede, eski bir bilgisayarın yanına yayılıp oturmuş, ellerini rengi atmış kotunun ceplerine sokmuştu. Alnındaki dalgalı bir saç tutamı gür kirpiklerine sürünüyordu. Dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Beni bulabilecek misin diye merak etmiştim." Küçük, iki metrekare bile tutmayan o delikte bana yer açmak için zahmete bile girmedi.

Çantamı duvarların dibine bıraktım, zıplayıp karşısındaki

masanın üstüne oturdum. "Birileri senin okuma yazma bildiğini anlayacak diye mi korkuyorsun?"

"Korumam gereken bir ünüm var."

"Aman ne kadar da güzelmiş ünün."

Bacaklarını uzatınca ayakları, ayaklarımın altına geldi. "Ne konuşmak istiyordun," –sesi derin, seksi bir fısıltıya dönüştü– "özel olarak yani?"

Titredim ama sıcaklıkla bir ilgisi yoktu. "Umduğun şeyi değil."

Daemon bana seksi bir şekilde sırıttı.

"Tamam."

Masanın kenarını tuttum. "Gecenin bir yarısında hasta olduğumu nereden bildin?"

Daemon bir an için bana baktı. "Hatırlamıyor musun?"

Ürkütücü gözleri aşırı yoğundu. Bakışlarımı... dudaklarına indirdim. Yanlış hareket. Omzunun üzerinden Avrupa haritasına baktım. Böyle daha iyiydi. "Hayır. Pek hatırlamıyorum."

"Ateş yüzünden herhalde. Cayır cayır yanıyordun."

Gözlerimi hızla onun gözlerine çevirdim. "Bana dokundun mu?"

"Evet, sana dokundum... üstünde de pek bir şey yoktu hani." Ukalaca tebessümü iyice yayıldı. "Bir de sırılsıklamdın... ve üstünde beyaz bir tişört vardı. Güzel gözüküyordu. Çok güzeldi."

Yanaklarımı ateş basmıştı. "Göl... rüya değil miydi?"

Daemon başını iki yana salladı.

"Aman Tanrım, yani yüzmek için göle mi girdim ben?"

Masadan kalkıp bir adım ilerledi, aynı havayı solur hale geldik... tabii soluk alıp vermeye ihtiyacı varsa. "Girmişsin. Pazartesi gecesi görmeyi beklediğim bir şey değildi ama şikâyetim yok. Çok şey gördüm."

"Kes sesini," diye tısladım.

"Utanmasana." Uzanıp kazağımın yakasını çekiştirdi. Eline vurup uzaklaştırdım. "Üst kısmını daha önceden görmedim değil ama aşağıya adamakıllı bakamamıştım..."

Masadan inip bir yumruk salladım. Eklemlerim yüzüne henüz

değmişti ki elimi yakaladı. Vay canına, amma da hızlıydı. Daemon beni göğsüne doğru çekip başını eğdi. Gözleri, bastırılmış bir öfkeyle hızla açılıp kapanıyordu. "Yapma, Kedicik. Bu hiç kibar değil."

"Kibar olmayan asıl *sensin*." Geri çekilmeye çalıştım fakat bileğimi bırakmadı. "Bırak beni."

"Hiç sanmıyorum. Kendimi korumalıyım." Bununla beraber, elimi bıraktı.

"Cidden mi? O yüzden mi beni itip kakıyorsun?"

"İtip kakmak da nereden çıktı?" Sırtım masaya yaslanana kadar bana yaklaştı. "Bu, itip kakma falan değil."

Bizim evde duvara dayanmış halim ve Daemon'ın beni öpmesi kafamda dans edip duruyordu. Vücudumun bazı kısımları karıncalandı. Aman tanrım, hiç de iyiye işaret değildi bu. "Daemon, birisi görecek."

"Ne olmuş?" Nazikçe elimi tuttu. "Sıkıysa birisi bana laf etsin."

Derin bir nefes aldım. Kokusu dilimdeydi. Göğüslerimiz birbirine değiyordu. Bedenim evet diyordu. Katy ise hayır diyordu. Bundan *etkilenmemiştim*. Birbirimize çok yaklaşmış olmamızdan ya da parmaklarını, kazağımın yakasının altına kaydırmasından etkilenmemiştim. Bu *gerçek* değildi. "Yani izim yok oldu ama bu aptal bağ yok olmadı, öyle mi?"

"Evet."

Hayal kırıklığı içinde başımı iki yana salladım. "Bu ne anlama geliyor o zaman?"

"Ne bileyim ben." Parmakları tamamen yakamın altındaydı ve kolumun ön kısmını okşuyordu. Teni, elektrik gibi uğulduyordu. Hiç böyle bir şey görmemiştim.

Tepem attı, "Neden ikide bir bana dokunuyorsun?" diye sordum.

"Hoşuma gidiyor da ondan."

Tanrım, benim de hoşuma gidiyordu ama gitmemeliydi. "Daemon..."

"İz konusuna geri dönecek olursak, bu ne anlama geliyor biliyorsun."

"Yani artık okul dışında o suratını görmem gerekmiyor, öyle mi?"

Güldü, gülüşü içime işledi. "Artık risk altında değilsin."

Her nasılsa –nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu– boştaki elimin göğsünde olduğunu fark ettim. Kalbi çok hızlı, çok şiddetli atıyordu. Benimki de öyle. "Bence suratını görmeme kısmı, güvende olma kısmına ağır basıyor."

"Sen kendini kandırmaya devam et." Çenesi saçıma süründü, sonra da yanağımın üzerinde gezindi. Titredim. Onun teninden benimkine bir kıvılcım atladı, etrafımızdaki gergin havada uğuldadı. "Kendini daha iyi hissedeceksen öyle olsun bakalım ama bunun yalan olduğunu ikimiz de bal gibi biliyoruz."

"Yalan falan değil." Başımı geriye yatırdım. Nefesi, dudaklarımı okşayan sıcacık bir dokunuştu.

"Birbirimizi yine göreceğiz," diye mırıldandı. "Hem yalan söyleme. Bunun seni mutlu ettiğini biliyorum. Bana, beni istediğini söyledin." Dur bir saniye. "Ne zaman?"

"Gölde." Başını yana eğmişti. Geri çekilmem gerekirdi. Dudakları bilgiç bir tavırla büküldü, bileğimi bıraktı. "Beni istediğini söyledin." Her iki elim de göğsündeydi. Ellerim başına buyruk hareket ediyordu. Sorumlulukları bende değildi artık. "Ateşim vardı. Aklım başımda değildi."

"Ne fark eder, Kedicik?" Daemon kalçalarımı kavradı, beni kaldırdığı gibi, rahatsız edecek kadar zahmetsiz bir şekilde masanın kenarına oturttu. "Ben işin aslını biliyorum ne de olsa."

Kesik kesik nefes alıyordum. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Hı hı. Senin için kaygılandım," diye itiraf etti, öne gelip bacaklarımı birbirinden ayırarak. "Adımı söyleyip duruyordun, ben de cevap veriyordum ama sanki beni duyamıyordun."

Neden bahsediyorduk biz? Ellerim karnının aşağı kısmındaydı. Kazağın altındaki, kasları taş gibi sertti. Ellerimi iki yanına kaydırdım amacım tamamen onu geriye itmekti. Fakat bunun yerine onu tutup öne çektim. "Vay canına, cidden kafayı yemiştim herhalde."

"Evet... biraz korktum."

Cevap veremeden ya da hastalığımın onu korkutmuş olabileceğini düşünemeden dudaklarımız birleşti. Parmaklarımı kazağına gömdüğümde beynim iptal oldu ve... ve ah, Tanrım, öpücükleri çok ateşliydi, dudaklarımı kavuruyordu; sertçe belimden tutup beni kendine çekti.

Daemon, susuzluktan neredeyse ölecek olan bir adam gibi uzun, aralıksız yudumlar alırcasına öpüşüyordu. Kendini geri çekerken dişleriyle alt dudağımı çekti, sonra daha da fazlası için tekrar geldi. Duyguların baş döndürücü bir karmaşası çarpışıyordu içimde. Bunu istemiyordum çünkü tek sebebi aramızdaki bağdı. Ellerimi göğsünden yukarıya kaydırıp boynunun etrafında daireler çizerken bile kendime bunu söyleyip duruyordum. Ellerini yavaş yavaş tişörtümün altına sokarken sanki içimin derinliklerine uzanıyor, her bir hücremi ısıtıyor, teninin sıcaklığıyla içimdeki karanlık boşluğu dolduruyordu.

Ona dokunmak, onu öpmek yeni baştan ateşimin çıkması gibiydi. Yanıyordum. Bedenim ateşler içindeydi. Kıvılcımlar uçuşuyordu. Ağzım ağzında, inledim.

PAT! ve ÇATIRT! sesleri geldi.

Yanmış plastik kokusu, bölmeyi doldurdu. Hızlı hızlı nefes alarak birbirimizden ayrıldık. Arkasındaki eski püskü monitörün tepesinden ince duman şeritleri çıktığını gördüm. Yüce Tanrım, her öpüştüğümüzde böyle mi olacaktı?

Hem ben ne halt ediyordum? Daemon'la bunların olmasına izin vermemeye karar vermiştim, yani öpüşme... ya da dokunma olmayacaktı. İlk tanıştığımızda bana yaptıkları hâlâ içimi yakıyordu. O ıstırabı, o utancı aklımdan silemiyordum.

Onu ittim. Hem de *sert* bir şekilde. Daemon beni bıraktı; bana öyle bir baktı ki, sanki bir köpek yavrusunu tekmeleyip trafiğin orta yerine atmıştım. Başımı çevirip elimin arkasıyla ağzımı sildim. İşe yaramıyordu. Onunla ilgili her şey hâlâ çevremdeydi, *içimdeydi*. "Tanrım, bunu, seni öpmekten *hoşlanmıyorum* bile."

Daemon iyice boyunu gösterecek şekilde doğruldu. "Maalesef aynı görüşte değilim. Hem bence bu bilgisayar farklı bir hikâye anlatıyor."

Ona pis pis baktım. "Bu... bu bir daha asla olmayacak."

"Galiba daha önce de söylemiştin," diye hatırlattı bana. Yüzümdeki ifadeyi görünce iç çekti. "Kat, bundan benim kadar sen de hoşlandın. Neden yalan söylüyorsun?"

"Çünkü gerçek değil," dedim. "Önceden beni istemiyordun."

"İstiyordum..."

"Beni istediğini söylemeye kalkışma sakın çünkü bana pislik muamelesi yapıyordun! Aramızda aptal bir bağ var diye olanları göz ardı edemezsin." Göğsüme acayip bir his yayılırken hızla nefes aldım. "O zaman beni çok incittin ama farkında bile değildin. Bir yemekhane dolusu insanın önünde beni küçük düşürdün!"

Daemon başını çevirdi, parmaklarını saçlarında gezdirdi. Çenesinde bir kas seğirdi. "Biliyorum. Ben... ben sana öyle davrandığım için özür dilerim Kat."

Şaşırmış bir şekilde ona baktım. Daemon asla özür dilemezdi. Belki gerçekten de... başımı iki yana salladım. Özrü yeterli değildi. "Şimdi bile sanki insanların, o gün bir hata yaptığını ve pislik gibi davrandığını bilmelerini istemiyormuşsun gibi kütüphanede saklanıyoruz. Buna razı mı olayım yani?"

Gözleri iri iri açıldı. "Kat..."

"Arkadaş olamayız demiyorum çünkü olmak istiyorum. Senden çok hoş..." Çok fazlasını söylemeden sözlerimi yarıda kestim. "Bak, deminki şeyler hiç olmadı farz ediyorum. Bunu, gribin etkisine ya da beynimi zombilerin yemesine bağlayacağım."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Bunu seninle yapmak istemiyorum." Dönmeye başlamıştım ki kolumu yakaladı. Ona dik dik baktım. "Daemon..."

Doğruca gözlerimin içine baktı. "Korkunç bir yalancısın. Bunu sen de istiyorsun. En az benim kadar."

Ağzımı açtım ama tek sözcük çıkmadı.

"Bunu, AKD'ye gitmeyi istediğin kadar çok istiyorsun."

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. "Sen AKD'nin anlamını bile bilmezsin ki!"

"Amerikan Kütüphaneciler Derneği etkinliği," dedi, gururla sırıtarak. "Hastalanmadan önce blog'unda oraya kafayı taktığını gördüm. Hatta sırf oraya gidebilmek için ilk doğan çocuğumu bile feda ederim yazmışsın."

Evet, öyle demiştim.

Daemon'ın gözleri parladı. "Her neyse, beni istemen kısmına geri dönelim."

Afallamış halde başımı iki yana salladım.

"Beni istiyorsun."

Derin bir nefes alarak ateşimle... ve gülme isteğimle mücadele ettim. "Kendine ne kadar güveniyorsun böyle."

"Bahse girecek kadar güveniyorum."

"Ciddi olamazsın."

Ağzı kulaklarına vardı. "Bahse varım, yılbaşına kadar itiraf edeceksin. Bana çılgınca, sırılsıklam ve geri dönülemez bir biçimde..."

"Vay be. Oraya bir zarf daha koymak ister misin?" Yanaklarım yanıyordu.

"Karşı konulamaz, nasıl?"

Gözlerimi devirdim ve "Zarfın ne olduğunu bilmene şaşırdım," diye mırıldandım.

"Dikkatimi dağıtmayı bırak, Kedicik. Bahsime geri dönelim. Yılbaşına kadar bana çılgınca, sırılsıklam, geri dönülemez ve *karşı konulamaz bir şekilde* âşık olduğunu itiraf etmiş olacaksın."

Şaşkınlıktan kahkaham boğazıma takılıp kaldı.

"Bir de, beni hayal ediyorsun." Kolumu bıraktı, kollarını kavuşturup tek kaşını kaldırdı. "Bahse varım bunu da itiraf edeceksin. Hatta muhtemelen bana ismimin etrafına kalpler çizdiğin defterini bile göstereceksin..."

"Öf, yapma..."

Daemon göz kırptı. "Süre başladı."

Delice bir şey yapmadan önce hızla dönüp sırt çantamı aldım, rafların arasından bir hışımla geçip Daemon'ı o bölmede bıraktım. Mesela, sağduyuyu bir kenara bırakıp geri dönebilir, ona sımsıkı sarılabilir, bütün bu aylar boyunca söylediği ve yaptığı hiçbir şeyin kalbimi acıtmadığı, iz bırakmadığı numarasını yapabilirdim. Ama bu rol yapmak olurdu, değil mi?

Okulun diğer ucundaki dolabımın önünde durana kadar yavaşlamadım. Sırt çantama uzandım, bir sürü sanat saçmalığıyla dolu olan klasörümü çıkardım. Amma da berbat gündü doğrusu. Derslerin yarısını aklım bir karış havada geçirmiş, Daemon'la yiyişmiş, bir bilgisayar daha patlatmıştım. Cidden evde kalsam daha iyi ederdim.

Dolabımın koluna uzandım. Parmaklarım kola dokunamadan dolap açıldı. Küçük bir çığlık atarak geriye sıçradım ve resim dersi klasörüm yere düştü.

Aman Tanrım, az önce ne olmuştu öyle?

Bu olamazdı... Kalp krizi geçirmek üzereydim.

Daemon mıydı? Nesneleri hareket ettirebiliyordu. Ağaçları yerinden sökebildiği düşünülürse zihniyle bir dolap kapağını açmak onun için çocuk oyuncağıydı. Seyrekleşen kalabalığa göz attım ama orada olmadığını zaten biliyordum. Tüyler ürpertici uzaylı bağımızla onu hissetmemiştim. Gerileyerek dolaptan uzaklaştım.

"Önüne baksana yahu," dedi iğneleyici bir ses.

Kesik bir nefes alarak hızla arkamı döndüm. Simon Cutters arkamda durmuş, koskocaman elinde eski püskü bir sırt çantası tutuyordu.

"Pardon," dedim çatlak bir sesle, tekrar dolaba göz atarak. Neler olduğunu görmüş müydü? Çizimlerimi toplamak için diz çöktüm ama o benden önce davrandı. Birbirimize dokunmadan kâğıtları toplamaya çalışırken feci halde komik görünüyorduk.

Simon bana bir yığın uyduruk çiçek çizimlerimin olduğu kâğıtları verdi. Sanata hiç yeteneğim yoktu. "Buyur."

"Teşekkürler." Ayağa kalktım, sıvışmaya hazırlanarak klasörümü dolaba sokuşturdum.

"Bekle bir saniye." Kolumu tuttu. "Seninle konuşmak istiyordum."

Gözlerimi eline indirdim. Sivri burunlu ayakkabımı bacaklarının arasına oturtmadan önce beş saniyesi vardı.

Bunu sezmiş gibiydi çünkü elini indirdi ve yüzü kıpkırmızı kesildi. "Sadece hoş geldiniz partisinde olan her şey için özür dilemek istiyorum ve ben... ben sarhoşken aptalca şeyler yaparım."

Ona ters ters baktım. "O zaman belki de içki içmeyi bırakmalısın."

"Evet, belki de bırakmalıyım." Elini, kısacık kesilmiş saçında gezdirdi. Kalın bileğindeki mavi ve altın rengi saatten ışık yansıyordu. Kayışına bir şey işlenmişti ama seçemedim. "Her neyse, ben sadece..."

"Hop, Simon, ne var, ne yok?" Bana baktığında sadece memelerimi fark ediyormuş gibi görünen boncuk gözlü futbol oyuncusu Billy Crump, Simon'ın yanına sokuldu. Hemen peşinde kuduruk takım arkadaşları vardı. Billy, bakışlarını bana çevirince sırıttı. "Ooo... bakın burada kim varmış?"

Simon ağzını açtı ama takım arkadaşlarından biri ondan önce davrandı. "Dur tahmin edeyim. Yine seninkinin üstüne mi binmeye çalışıyor?"

Birkaç oğlan kıkırdayıp birbirlerini dirsekleriyle dürttüler.

Gözlerimi kırpıştırarak Simon'a baktım. "Pardon?"

Billy sallanarak öne doğru yürüyüp kolunu omzuma koyarken Simon'ın yanakları kızardı. Parfümünün kokusu beni neredeyse yere yıkacaktı. "Bak bebek, Simon seninle ilgilenmiyor."

Oğlanlardan biri güldü. "Annemin dediği gibi, süt bedavayken ne diye ineği satın alayım?"

Ağır ağır gözümü kan bürüdü. Simon, bu hödüklere hakkımda ne anlatmıştı? Omzumu silkip kolumu, Billy'nin kolundan kurtardım. "Bu süt bedava değil, hatta satılık bile değil."

"Biz öyle duymadık ama." Billy, alı al moru mor olmuş Simon'a kolunu kaldırarak zafer işareti yaptı. "Doğru değil mi, Cutters?"

Bütün arkadaşlarının gözleri Simon'ın üzerindeydi. Simon gülmemek için kendini tuttu ve gerileyip sırt çantasını omzuna attı. "Evet, dostum ama ikinci kez istemiyorum. Ona bunu anlatmaya çalışıyordum ama dinlemedi."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Seni yalancı aşağılık..."

"Neler oluyor orada?" Koç Vincent koridorun ucundan seslendi. "Sizin şimdiye kadar derste olmanız gerekmiyor muydu?"

Oğlanlar gülerek ayrıldılar ve koridorda yürümeye başladılar. Bir tanesi hızla arkasını dönüp "ara beni" işareti yaptı, bir başkası ise ağzı ve eliyle iğrenç bir hareket yaptı.

Bir şeyleri yumruklamak istiyordum. Ama Simon en büyük problemim değildi. Tekrar dolabıma döndüm, gördüğüm manzara karşısında adeta dilim tutuldu. Dolap kendi kendine açılmıştı.

KAKTÜS TEAM

4

Annem gitmiş, o gün erken saatlerde Winchester'daki vardiyasına başlamıştı bile. Evde olacağını ummuştum, böylece onunla biraz laflayıp şu dolap meselesini unutabilecektim ama bugünün Çarşamba olduğu aklımdan çıkıp gitmişti; Çarşamba günü aynı zamanda Kendi İşini Kendin Gör Günü olarak da bilinirdi.

Gözlerimin arkasında, sanki bir şeyleri zorlayarak incitmişim gibi hafif bir ağrı vardı ama bunun mümkün olup olmadığından emin değildim. Şu dolap meselesinden sonra başlamıştı ve hiç kesilme belirtisi göstermiyordu.

Kurutucuya bir yığın giyecek koydum ama sonra hiç kurutucu kâğıdı olmadığını fark ettim. Çuvallamıştım. Çamaşır dolabına gittim ve bir şeyler bulmayı umarak dolabı aradım. Vaz geçtim ve bugünü daha iyi bir hale getirmenin tek yolunun o sabah dolapta gördüğüm buzlu çay olduğuna karar verdim.

Cam kırıldı.

Sesi duyunca yerimden sıçradım, sonra da birisinin pencereyi dışarıdan kırdığını düşünerek hızla mutfağa gittim ama burada pek ziyaretçimiz olmuyordu, tabii eğer Savunma Dairesi'nden bir memur içeri dalmadıysa. Bu düşünce aklımdan geçince kalbim biraz tekledi ve bakışlarım açık bir dolabın altındaki tezgâha kaydı. Uzun, buzlu cam bardaklardan biri, tezgâhın üzerinde üç büyük parça halinde duruyordu.

Şıp. Şıp. Şıp.

Kaşlarımı çatarak etrafa bakındım; sesin kaynağını anlayamamıştım. Kırık bardak ve damlayan su... Derken jetonum düştü. Buzdolabını açarken kalp atışlarım hızlandı.

Buzlu çay sürahisi, tezgâhın kenarında duruyordu. Kapağı açılmıştı. Kahverengi sıvı, rafın kenarlarından akıp aşağı dökülüyordu. Tezgâha göz attım. Çay istemiştim, bunun için de bir bardak ve şey, çay gerekiyordu.

"Yok artık," diye fısıldayarak geri çekildim. Çay istememin bir şekilde buna neden olması imkânsızdı.

Ama başka ne açıklaması olabilirdi ki? Masanın altında saklanan bir uzaylı, eğlencesine ıvır zıvırın yerini değiştiriyor değildi ya.

Yine de emin olmak için baktım.

Bugün ikinci kez bir şeyler kendi kendine hareket ediyordu. İki tesadüf birden mi?

Uyuşuk bir şekilde, havlu alıp etrafı temizledim. Bütün bu zaman boyunca dolabı düşünüyordum. Ben uzanmadan açılmıştı. Ama bunu yapan ben olamazdım. Uzaylıların bu tür şeyleri yapacak gücü vardı. Benim yoktu. Belki de hafif bir deprem falan olmuştu... Sadece bardakları ve çayı hedef alan hafif bir deprem mi? Şüpheli.

Kafayı yemiş bir halde kanepenin arkasından bir kitap aldım ve uzandım. Dikkatimi ciddi biçimde dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Annem her yerde kitap olmasından nefret ediyordu. Aslında *her yerde* değillerdi. Sadece ben neredeysem onlar da oradaydılar; mesela kanepede, mutfak tezgâhlarında, çamaşır odasında, hatta banyodaydılar. Sözümü dinleyip de yerden tavana bir kitaplık kursa böyle olmazdı.

Ama okuduğum kitaba kendimi vermeyi ne kadar denediysem de işe yaramıyordu. Bunun bir nedeni kitabın kendisiydi. İçinde, hiç sevmediğim, şipşak aşk vardı. Kız, oğlanı görür, gördüğü gibi de abayı yakar. Anında. Ruh eşi, nefes nefese kalmalar, kıvrılan

ayak parmakları, daha ilk konuşmadan sonra aşk. Oğlan, şu veya bu paranormal sebepten ötürü kızı kendinden uzak tutar. Kız yine de oğlanı sever. Oğlan sonunda aşkını itiraf eder.

Kimi kandırıyordum ben? Böylesi sıkıntılara bayılırdım. Kitap yüzünden değildi. Benim yüzümdendi. Kafamı dağıtamıyor, kendimi tam olarak karakterlere veremiyordum. Sehpadan bir kitap ayracı aldım ve kitaba sokuşturdum. Uçları kıvrık sayfalar tüm kitapseverlerin korkulu rüyasıydı.

Olanları görmezden gelmek faydasızdı. Sorunlarımdan böyle kaçmak bana göre değildi. Hem, kendime karşı dürüst olmam gerekirse, olan biten beni epey korkutmuştu. Ya bir şeyleri hareket ettirdiğimi hayal ediyorduysam? Ateş, beyin hücrelerimden bir kısmını öldürmüş olabilirdi. Havayı içime o kadar hızlı çektim ki başım döndü. İnsanlar hastalanınca şizofren olabilirler miydi?

İşte bu kulağa aptalca geliyordu.

Doğrularak başımı dizlerime bastırdım. İyiydim ben. Neler oluyordu böyle? Bunun mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Dolap kapısını tamamen kapatmamıştım ve Simon'ın hantal adımları onu açmıştı. Bardaksa kenarda kalmıştı. Annemin de çayın üzerindeki kapağı gevşek bırakmış olması büyük bir ihtimaldi. Böyle şeyler yapardı hep.

Birkaç derin nefes daha aldım. İyiydim. Dünya mantıklı açıklamalar sayesinde dönüyordu. Bu düşünce zincirindeki tek zayıf nokta *uzaylılarla* komşu olmamdı ve bu *pek* de mantıklı değildi.

Kanepeden kalkıp Dee'nin arabası ön tarafta mı diye pencereden baktım. Kapüşonlu sweatshirt'ümü giyip onlara gittim.

Dee beni hemen mutfağa çekti. İçeride tatlı, yanık bir koku vardı.

"Uğramana sevindim. Ben de gelip seni almak üzereydim," dedi, kolumu bırakıp hızla tezgâha gitti. Mutfak tezgâhının üzerine saçılmış bir sürü kap kacak vardı.

"Ne yapıyorsun?" Omzunun üzerinden baktım. Tencerelerden biri, içinde sanki zift varmış gibi gözüküyordu. "Iyy."

Dee iç çekti. "Çikolata eritmeye çalışıyordum."

"Mikrodalga ellerinle mi?"

"Tam bir fiyasko oldu." Vıcık vıcık şeyi bir spatulayla dürttü. "Dereceyi doğru ayarlayamıyorum."

"O zaman neden fırını kullanmıyorsun?"

"Aman, fırından nefret ediyorum." Dee spatulayı yukarı çekti. Yarısı erimişti. "Eyvah."

"Güzel." Ayaklarımı sürüyerek masaya gittim.

Elini sallayınca tencereler, lavaboya uçtu. Musluk açıldı. "Bu konuda iyiye gidiyorum." Biraz bulaşık deterjanı aldı. "Öğle yemeğinde Daemon'la ne yapıyordunuz?"

Tereddüt ettim. "Şu göl meselesi hakkında konuşmak istedim. Ben... rüyamda gördüm sanıyordum."

Dee yüzünü buruşturdu. "Hayır, gerçekti. Seni geri getirince beni aldı. Bu arada, sana kuru giysiler giydiren bendim."

Güldüm. "Ben de senin olduğunu ümit ediyordum."

"Gerçi bunu Daemon yapmak istedi," dedi, gözlerini devirerek. "Daemon pek yardımseverdir."

"Eksik olmasın. O... o nerede?"

Omuz silkti. "Hiç bilmiyorum." Gözlerini kıstı. "Neden kolunu kaşıyıp duruyorsun?"

"Hı?" Durdum, bunu yaptığımı fark etmemiştim bile. "Ha, kuduz falan olmadığımdan emin olmak için hastanede kanımı almışlardı."

Gülerek kolumu çekiştirdi. "Sürebileceğin birkaç şeyim... vay canına, Katy."

"Ne?" Başımı indirip baktım ve hızla bir nefes aldım. "Iyy."

Bileğimin iç kısmının tamamı iri bir çileğe benziyordu. Tek eksik olan yapraklı yeşil başlığıydı. Tenim kıpkırmızı kesilip yer yer kabarmıştı ve üstünde daha koyu renkli benekler vardı.

Dee üzerinde parmağını gezdirdi. "Acıyor mu?" Başımı iki yana salladım. Sadece deli gibi kaşınıyordu. Elimi indirdi. "Tek yaptığın kan aldırmak mıydı?"

"Evet," dedim, koluma bakarak.

"Bu cidden tuhaf, Katy. Sanki bir şeye bir tür reaksiyon göstermişsin. Sana biraz aloe getireyim. Belki işe yarar."

"Tabii." Kaşlarımı çatarak koluma baktım. Buna ne yol açabilirdi? Dee merhem kavanozuyla birlikte geri döndü. Kaşıntıya faydası oldu ve ben üstümdekinin kolunu aşağıya çektikten sonra bu durum, Dee'nin aklından çıkıp gitti. Sonraki birkaç saat, tencere üstüne tencere mahvetmesini izleyerek onunla vakit geçirdim. Dee ısıttığı bir tasın üzerine çok fazla eğilip kazara eteğini tutuşturunca o kadar çok güldüm ki karnım ağrıdı. Sıkıysa sen yap dercesine bana baktığını görünce tekrar makaraları koyuverdim.

Çikolatası ve plastik spatulası kalmayınca Dee nihayet havlu attı. Saat onu geçiyordu; eve gidip biraz dinlenmek için ona veda ettim. Okula dönüşümün ilk günü uzun olmuştu ama iyi ki Dee'ye gidip günü onunla bitirmiştim.

Ben kapıyı arkamdan kapatırken Daemon da karşıdan karşıya geçiyordu.

Bir saniyeden daha kısa bir sürede en üst basamaktaydı. "Kedicik."

"Selam." Sıra dışı gözlerine ve yüzüne bakmaktan kaçınıyordum çünkü, şey, dudaklarımız birleştiğinde yaşadığım hisleri aklıma getirmemekte zorlanıyordum. "Nerede, şey, yani neler yapıyordun?"

"Etrafı kolaçan ediyordum." Verandaya adımını attı ve tahta zemindeki çatlağa bakmakla meşgul olsam da, yüzümdeki bakışlarını ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Bana yakın, haddinden fazla yakın duruyordu. "Garp cephesinde yeni bir şey yok."

Gülümsedim. "Güzel gönderme."

Konuştuğunda nefesi şakağımdaki serbest kalan saçlarımı gıdıkladı. "Aslında, sevdiğim kitaplardan biridir."

Başımı hızla ona doğru çevirdim, neredeyse çarpışıyorduk. Şaşkınlığımı gizledim. "Klasikleri okuyabildiğini bilmiyordum."

Yüzünde haylaz bir gülümseme belirdi ve yemin ederim, daha

da yaklaşmayı becerdi. Bacaklarımız birbirine dokunuyordu. Omzu koluma sürtündü. "Şey, ben genelde resimli ve kısa cümleli kitapları tercih ederim ama arada değişiklik yaparım."

Kendimi tutamayarak güldüm. "Dur tahmin edeyim, sevdiğin resimli kitaplar boyayabildiklerin mi?"

"Hep de taşırarak boyarım." Daemon göz kırptı. Böyle benzetmeler bir tek onun aklına gelirdi.

"Taşırırsın tabii." Yutkunarak başımı çevirdim. Bazen kendini ona kaptırmak çok kolaydı, bunu onunla her gece yaptığını hayal etmek aşırı kolaydı. Dalgasını geçiyor. Gülüyor. Aklımı başımdan alıyor. "Benim... gitmem lazım."

Hızla arkasını döndü. "Seni eve kadar geçireyim."

"Şey, ben *burada* yaşıyorum." Sanki bunu bilmiyordu. Yapma ya.

O tembel sırıtışı yüzüne yayıldı. "Altı üstü centilmenlik yapıyorum." Kolunu uzattı. "İzin verir misiniz?"

Sessizce gülerek başımı iki yana salladım. Yine de ona elimi uzattım. Sonra bir baktım ki beni kollarında taşıyor. Kalbim ağzımdan fırlayacak gibi oldu. "Daemon..."

"Hasta olduğun gece seni eve taşıdığımı söylemiş miydim? Rüya gördüğünü sanıyordun, değil mi? Hayır. Gerçekti." Ben ona fal taşı gibi açılmış gözlerle bakarken o bir adım aşağıya indi. "Bir haftada iki kez. Bunu huy haline getiriyoruz."

Sonra verandadan şimşek gibi fırladı; rüzgârın uğultusu benim şaşkın ciyaklamamı bastırıyordu. Bir saniye sonra ön kapımda durmuş bana sırıtıyordu. "Geçen sefer daha hızlıydım."

"Gerçekten mi?" dedim yavaşça, afallamış bir halde. Yanaklarım hissizleşmişti. "Beni... yere bırakacak mısın?"

"Hımm." Bakışlarımız buluştu. Gözlerinde beni ısıtan ve korkutan şefkatli bir bakış vardı. "Bahsimizi düşünüyor musun? Şimdi pes etmek ister misin?"

O duygusal anın içine etmişti. "Beni yere bırak, Daemon."

Beni ayaklarımın üzerine koydu ama kolları hâlâ bana sarılıydı ve ben ne diyeceğimi bilmiyordum. "Düşünüyordum da."

"Ah, Tanrım..." diye mırıldandım.

Dudakları seğirdi. "Bu iddia senin için hiç adil değil. Yılbaşı çok geç. Bana olan sonsuz bağlılığını sana Şükran Günü'ne kadar itiraf ettireceğim."

Gözlerimi devirdim. "Cadılar Bayramı'na kadar dayanacağımdan eminim."

"Cadılar Bayramı geçti."

"Kesinlikle," diye mırıldandım.

Sessizce gülerek uzandı ve öne düşmüş saç tutamını kulağımın arkasına soktu. Eklemlerinin arkası, yanağıma süründü ve iç çekmeme engel olmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. İçime bir sıcaklık yayıldı ama bunun o basit dokunuşla ilgisi yoktu.

Tamamen bakışlarındaki acıyla ilgiliydi. Sonra döndü ve başını arkaya yatırdı. Dakikalarca konuşmadık. "Yıldızlar... bu gece güzel."

Aniden konuyu değiştirmesine biraz şaşırarak bakışlarını takip ettim. Gökyüzü karanlıktı ama mürekkep karası gecede ışıldayan çok parlak yüz kadar nokta vardı. "Evet, öyleler." Dudağımı ısırdım. "Sana evini mi hatırlatıyorlar?"

Bir duraklama oldu. "Keşke öyle olsaydı. Hüzünlü anılar bile hiç anı olmamasından iyidir, biliyor musun?"

Boğazım düğümlendi. Ona bunu ne diye sormuştum ki? Gezegeniyle ilgili hiçbir şey anımsamadığını biliyordum. Saçımı tekrar geriye attım ve yanında durup gözlerimi kıstım. "Eskiler... onlar, Lux'le ilgili bir şeyler hatırlıyorlar mı?" Başıyla onayladı. "Onlardan sana anlatmalarını istedin mi hiç?"

Cevap vermeye kalkıştı, sonra da güldü. "Bu kadar basit, değil mi? Ama koloniden mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyorum ben."

Anlaşılır bir şeydi ama nedeninden tam olarak emin değildim. Daemon'la Dee, Seneca Kayalıkları'nı çevreleyen ormanın derinliklerinde yaşayan, kolonide kalan Luxenlerden neredeyse hiç bahsetmiyorlardı. "Peki ya Bay Garrison?"

"Matthew mu?" Başını iki yana salladı. "O, gezegen hakkında konuşmaz. Galiba onun için aşırı zor... savaş ve ailesini kaybetmiş olmak yani."

Bakışlarımı yıldızlardan çekip Daemon'a kaydırdım. Profili sert ve hüzünlüydü. Tanrı aşkına, çok zor bir hayatları olmuştu. Bütün Luxenlerin. Savaş onları mülteci yapmıştı. Nasıl yaşadıkları düşünülürse Dünya resmen onlara düşman bir gezegendi. Daemon'la Dee anne babalarını hatırlamıyorlardı ve erkek kardeşlerini kaybetmişlerdi. Bay Garrison da her şeyini kaybetmişti ve kaçının aynı trajediye ortak olduğunu sadece Tanrı bilirdi.

Boğazımdaki düğüm daha da büyüyordu. "Üzgünüm."

Daemon başını sert bir şekilde bana çevirdi. "Ne diye özür diliyorsun?"

"Ben... ben her şey için... sizlerin yaşamak zorunda kaldıkları için üzgünüm." Bunu içten söylüyordum.

Bir saniye için bakışıma aynı şekilde karşılık verdi, sonra da sessizce gülerek başını çevirdi. Sesinde hiç neşe yoktu ve yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi merak ettim. Muhtemelen söylemiştim. "Böyle konuşmaya devam et, Kedicik ve ben..."

"Sen ne?"

Daemon geri geri giderek verandamdan uzaklaştı, gülüşü gizemliydi. "Sana insaflı davranmaya karar verdim. Yılbaşı günü son gün olsun."

Cevap vermeye davrandım ama ben daha cevap veremeden, gözlerimin onu takip edemeyeceği kadar hızlı hareket ederek gitti.

Elimi göğsüme koyarak orada durdum ve biraz önce olanlara bir anlam vermeye çalıştım. Bir an için, çılgınca bir an için, aramızda çılgınca hayvani bir şehvetten çok daha fazla bir şeyler olmuştu.

Bu da beni korkutmuştu.

İçeri girdim ve sonunda Daemon'ı zihnimin gerisine atmayı başardım. Cep telefonumu alıp odadan odaya dolaştım ve nihayet telefon çekince annemi arayıp mesaj bıraktım. Annem geri arayınca ona kolumu söyledim. Acımadığını ve morarmadığını ama

muhtemelen bir yere çarptığımı söyledi. Eve gelirken bana merhem getirmeye söz verdi ve sırf sesini duymak bile bana kendimi daha iyi hissettirdi.

Yatağıma oturdum, bütün acayip olayları unutmaya ve tarih ödevime odaklanmaya çalıştım. Pazartesi sınav vardı. Cuma günü ders çalışmak akla hayale gelebilecek en berbat şeydi ama ya bunu yapacaktım ya da zayıf alacaktım ama zayıf almam kabul edilemezdi. Tarih, sevdiğim konulardan biriydi.

Saatler sonra, gittikçe daha bilindik olan o tuhaf sıcaklığın boynuma yayıldığını hissettim. Ders kitabımı kapattım, yataktan aşağı atlayıp yavaşça pencereye yaklaştım. Dolunay, her şeyi soluk ve gümüş rengi bir parıltıyla aydınlatıyordu.

Gömleğimin kolunu yukarı çektim. Tenim hâlâ benekli ve kırmızıydı. Hasta olmamın dolapla, çay bardağıyla ve Daemon'la olan bağımla bir ilgisi var mıydı?

Bakışlarımı tekrar pencereye çevirdim ve aşağıdaki zeminde gezdirdim. Hiç kimseyi görmüyordum. Göğsümde bir arzu alevlendi. Perdeyi daha çok açtım ve alnımı soğuk cama bastırdım. Nasıl bildiğimi anlayamıyor ya da açıklayamıyordum ama biliyordum işte. Daemon gölgelerin içinde bir yerlerde saklanıyordu.

Benliğimin her zerresi ona gitmek istiyor, buna *ihtiyaç duyuyordu*. Gözlerindeki o acı... Aşırıydı, benim ve onun ötesine uzanıyordu. Şüphesiz aklımın almayacağı türdendi.

Bu isteği inkâr etmek şimdiye kadar yaptığım en zor işlerden biriydi ama perdenin inmesine izin verdim ve yatağıma geri döndüm. Tarih kitabımı yeniden açınca bölümüme odaklandım.

Yılbaşı günü ha? Avucunu yalayacaktı.

Bir şeyleri fırlatma isteğine kapıldığım günlerden biriydi, çünkü ancak bir şeyleri kırıp dökersem kendimi daha iyi hissedebilirdim. Günlük hayatımdaki kabul edilebilir acayiplik limitinin sınırlarına ulaşmıştım.

Cumartesi günü ben daha girmeden duştan su akmaya başla-

mıştı. Pazar gecesi, yatak odamın kapısına doğru yürürken kapı açılmış ve suratıma çarpmıştı. Bütün bunların üstüne bir de bu sabah uyuyakalıp ilk iki dersi kaçırmıştım ve ne giyeceğimi kara kara düşünürken bütün gardırobumun içi yere boşalmıştım.

Ya bir uzaylıya dönüşüyordum ve karnımdan dışarıya emekleyerek bir uzaylı çıkacaktı ya da kafayı yemiştim.

Bugünle ilgili tek iyi şey, kolumdaki o kaşıntılı döküntü olmadan uyanmamdı.

Okula giderken yol boyunca ne yapacağımı düşündüm. Bu şeylere artık tesadüf deyip geçilemezdi ve kendimi aşıp bunlarla yüzleşmeliydim. Hayata seyirci kalmamakla ilgili yeni bakış açım, *gerçekten* değiştiğim gerçeğiyle yüzleşmek anlamına geliyordu. Hem, bunu herkese ifşa etmeden önce bu konuda bir şeyler yapmam gerekliydi. Bu ihtimali düşünmek bile ağzımda acı bir tat bırakıyordu. Dee'ye gitmemin imkânı yoktu çünkü Daemon'a, beni iyileştirdiğini hiç kimseye söylemeyeceğime dair söz vermiştim. Sorunlarımdan birini daha ona yüklemekten başka seçeneğim yoktu.

En azından hissettiğim buydu. Buraya ilk taşındığımda onun için sorundan başka bir şey değildim. Kız kardeşiyle arkadaş olmuştum, çok fazla soru soruyordum, neredeyse kendimi öldürtecektim... hem de iki kez. Bir de büyük sırlarını keşfetmiş ve her olayın sonunda bir izim olmuştu.

Arabamdan çıkıp kapısını çarparak kapatırken kaşlarımı çattım. Daemon'ın aylar boyunca öküzlük etmesine şaşmamalıydı. Ben baş belasıydım. O da öyleydi ama yine de...

Biyoloji dersine geç kalmıştım ve neredeyse boş olan koridorda hızla, nefes nefese koşuyor, bir yandan da Bay Garrison içeri girmeden önce sağ salim sırama oturmak için dua ediyordum.

Ağır kapıya uzanmamla, kapının hızla açılıp duvara çarpması bir oldu. Gürültü koridorda yankılanıp geç kalan diğer birkaç öğrencinin dikkatini çekti.

Arkamdan gelen korku dolu nefesi duyunca yüzümdeki kan azar azar çekildi, enselendiğimi anladım. Uyuşmuş beynimde

bin bir tilki birbirini kovalıyordu ancak hiçbiri beş para etmezdi. Gözlerimi kapattım; korku, ekşimiş süt gibi mideme oturdu. Neyim vardı böyle? Gerçekten kötü bir şey... bir şey.

"Şu lanet olası cereyanlı koridorlar yok mu," dedi Bay Garrison, boğazını temizleyerek. "İnsana kalp krizi geçirtir."

Gözlerim hızla açıldı. Kahverengi çantasını sağ elinde sıkıca tutarak kravatını düzeltti.

Konuşup söylediğini onaylamak için ağzımı açtım. Onaylamak iyi bir şey olacaktı. Evet, şu lanet olası cereyanlı koridorlar.

Ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Orada öylece put gibi duruyordum. Ağzım açık, alık alık bakıyordum.

Bay Garrison, mavi gözlerini kıstı ve kaşlarını öyle bir çattı ki yüzünde kalıcı bir iz bırakacağını düşündüm. "Bayan Swartz, sizin sınıfta olmanız gerekmiyor mu?"

"Evet, kusura bakmayın," demeyi başardım çatlak bir sesle.

"O zaman lütfen, orada öyle dikilme." Kollarını açtı ve bana içeriyi gösterdi. "Ayrıca geç kaldın. İkinci kez."

İlk kez ne zaman geç kaldığımdan emin değildim; ayaklarımı sürüyerek sınıfa girdim, azarı yediğimi işiten öğrencilerin kıkırdamalarını duymazlıktan gelmeye çalıştım. Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu.

"Sürtük," dedi Kimmy, elinin arkasından.

Onun olduğu taraftan birkaç kıkırdama daha yükseldi ama ben bir şey diyemeden Lesa, sarışına bir bakış fırlattı. "Bunu senin söylemen ne komik," dedi. "Geçen sene okul etkinliğinde iç çamaşırlarını giymeyi unutan amigo kız sen değil miydin?"

Kimmy'nin yüzü mosmor oldu.

"Arkadaşlar," dedi Bay Garrison, gözlerini kısarak. "Bu kadar yeter."

Lesa'ya minnettar bir şekilde gülümseyerek Blake'in yanındaki yerime oturdum ve Bay Garrison yoklama listesini okuyup sevdiği kırmızı tükenmez kalemiyle küçük çentikler atarken ders kitabımı çıkardım.

Bay Garrison ismimi atlamıştı. Bunu bile bile yaptığından emindim.

Blake beni dirseğiyle dürttü. "İyi misin?"

Başımla onayladım. Blake'in, yüzümün kireç gibi bembeyaz kesilmesinin nedeninin Kimmy olduğunu düşünmesine izin veremezdim. Hem, Kimmy'nin bana sürtük demesinin muhtemelen Simon'la ilgisi vardı ve şu anda kızmaya bile değecek bir şey değildi bu. "Evet, harikayım."

Gülümsedi ama zorlama bir gülüş gibiydi.

Bay Garrison ışıkları kapattı ve ağaçların özsuyu hakkında ilham verici bir ders yapmaya başladı. Yanımdaki çocuğu unutup kapı olayını tekrar tekrar zihnimden geçirmeye başladım. Bay Garrison cidden bunun bir cereyan olduğuna inanmış mıydı? İnanmadıysa Savunma Dairesi'yle bağlantıya geçip beni ele vermesine ne engel olurdu ki?

İçimi bir huzursuzluk kapladı. Benim sonum da Bethany'ninki gibi mi olacaktı?

5

Biyoloji dersinden sonra Carissa beni dolabımın önünde bekliyordu. "Eve gidebilir miyim?" diye sordum, ders kitaplarımı değiştirirken.

Carissa güldü. "Günün kötü mü geçiyor?"

"Hem de nasıl." Bir an için ayrıntılara inmeyi düşündüm ama ona ne diyebilirdim ki? "Bu sabah geç kaldım. Öyle olunca da tüm gün insanın işi rast gitmiyor."

Cuma günkü partiyi ve ne giyeceğimizi konuşarak koridorda yürüdük. Sadece kotla tişört giymeyi düşündüğüm için bu konuya pek kafa yormamıştım.

"Herkes süslenecek," diye açıkladı, "çünkü burada güzel bir şeyler giymek için pek nedenimiz olmuyor."

"Daha yeni hoş geldin partimiz vardı," diye inledim, şık hiçbir şeyim olmadığını düşünerek.

Carissa, her zamanki gibi hangi üniversitelere başvuracağımı sordu. WVU'ya başvuru yapacağımı umut ediyordu. Çoğu öğrenci oraya başvuruyordu.

"Katy, cidden başvuru yapmaya başlaman gerek," diye ısrar etti, Salisbury bifteği gibi gözüken bir tabağı alırken. "Yoksa vaktin kalmayacak."

"Annem de her gün bana böyle söylüyor. Gitmek istediğim okula karar verince başvurumu yapacağım." Sorun, nereye gitmeyi ya da ne yapmayı istediğimi bilmememdi.

"Sonsuza kadar zamanın yok," dedi bana, fırsatı hiç kaçırmadan.

Dee masamıza gelmişti bile. Ben de oturur oturmaz kendi savunmama başladım. "Ne yani, partiye kot giyemez miyim? Elbise giymem şart mı?"

"Hı?" Dee gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

"Carissa bana Cuma akşamı elbise giymem gerektiğini söyledi. Bunu planlamamıştım hiç."

Dee çatalını aldı ve yemeğini tabağında sürükledi. "Elbise giymen şart. Parti için süslenip güzel prensesler olmalıyız."

"Altı yaşında değiliz ki."

Lesa kahkahayla güldü ve "*Güzel prensesler mi*?" diye tekrarladı.

"Evet, güzel prensesler. Elbiselerimden birini ödünç veririm. Bende bir sürü var zaten." Dee, hâlâ tabağındaki yeşil fasulyelerle oynuyordu.

Dee'de bir tuhaflık vardı. Ağzına lokma koymadığı yetmezmiş gibi, şimdi de kalkmış *onun* elbiselerinden birini giymemi öneriyordu. "Dee, senin kıyafetlerinin bana olacağını hiç sanmam."

Melek yüzünü bana döndü, dudaklarının sarkıtmıştı. "Giyebileceğin bir yığın elbisem var. Saçmalama."

Afallamış bir halde ona baktım. "Senin elbiselerinden birini giyersem sosise benzerim."

Bakışları hızla arkama kaydı, bir şey diyecek gibi olduysa da demedi. Gözleri fal taşı gibi açıldı, yüzü kireç gibi oldu. Okul kafeteryasında bir grup siyah takım elbiseli SD memurunun dolaştığını görmekten korkuyor, arkamı dönmeye çekiniyordum.

Zihnimdeki resim komik olduğu kadar korkutucuydu.

Yere fırlatılıp kelepçelenmeyi ya da yaptıkları her neyse onu yapmaları için kendimi hazırlayarak oturduğum yerde ağır ağır döndüm. Dee'nin neden donakaldığını anlamam biraz zaman aldı ve anladığımda kafam karıştı.

Adam Thompson'du bu... Ona taktığım isimle iyi ikiz. Adam, Dee'nin... arkadaşı mıydı? Yoksa erkek arkadaşı mıydı?

"Neler oluyor?" diye sordum, dönerek.

Bakışlarını hızla bana çevirdi. "Sonra konuşalım mı?"

Diğer bir deyişle, diğerlerinin önünde söyleyebileceği bir şey değildi. Başımla onalyadım ve arkama göz attım. Adam yiyecek bir şeyler alıyordu ama başka birini daha fark ettim.

Blake, kafeterya kapısının orada durmuş, birini bulmak için kalabalığı gözleriyle tarıyordu. Bakışları bizim masayı buldu ve üzerime dikildi. İnci beyazı dişlerini göstererek gülümsedi ve el salladı.

Ben de ona hafifçe el salladım.

"Kim bu?" diye sordu Dee, kaşlarını çatarak.

"Blake Saunders," dedi Lesa, yemeğini süzerek. Yemeğini, sanki tabağından zıplayıp kaçacakmış gibi çatalıyla dürttü. "Biyoloji sınıfımızdaki yeni çocuk. Öğrendiğime göre amcasıyla yaşıyormuş."

"Dosyasına falan mı baktın?" diye sordum, neşelenerek.

Lesa kahkahayla güldü. "Whitney Samuels'le konuşurken duydum. Sanığı işkenceyle sorguluyordu."

"Galiba buraya geliyor." Dee bana döndü, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Hoş biri, Katy."

Omuz silktim. Çok hoştu. Blake bana sörfçüleri hatırlatıyordu ve bu da acayip seksiydi. Dahası, insandı. Buradan bonus puan alıyordu. "Kibar da."

"Kibarlık iyidir," dedi Carissa.

Kibarlık muhteşemdi ama... arkadaki masaya göz attım. Daemon bugün bizimle oturmuyordu. Andrew'la hararetli hararetli tartışıyordu. Ash de ortada yoktu. Tuhaf. Gözlerimi tekrar hızla Daemon'a çevirdim.

Tam o anda o da başını kaldırıp baktı. Yüzündeki sırıtış kayboldu. Çenesindeki bir kas seğirdi. *Kızgın*... gözükü yordu. Vay canına. Ne yapmıştım ki ben?

Dee masanın altından bana tekme atınca tekrar önüme döndüm.

Blake yanımda duruyordu. Gözlerini masada gezdirirken yüzünde gergin bir gülümseme vardı. "Selam."

"Selam," dedim. "Oturmak ister misin?"

Başıyla onaylayarak yanımdaki boş yere oturdu. "Herkesin gözü hâlâ bende."

"Eh, bir ay içinde falan geçer," dedim.

"Selam," diye cıvıldadı Lesa. "Ben Lesa, *e* harfiyle söyleniyor, bunlar da Carissa ile Dee. Biz Katy'nin kankalarıyız."

Blake güldü. "Tanıştığımıza sevindim. Sen de biyoloji dersi alıyorsun, değil mi?"

Lesa başıyla evetledi.

"Ee, nerelisin?" diye sordu Dee, sesi şaşırtıcı şekilde gergindi. Bu ses tonunu en son okul başlamadan önce lokantada Daemon'layken, Ash ortaya çıktığında duymuştum.

"Santa Monica." Bir tur daha *aah* seslerinden sonra ağzı kulaklarına vardı. "Amcam şehirden bıkmıştı, o yüzden oradan mümkün olduğunca uzaklaşmak istedi."

"Eh, zaten ancak bu kadar uzaklaşabilirdiniz." Lesa, yemeğinden bir lokma aldıktan sonra yüzünü buruşturdu. "Bahse varım öğle yemeği Santa Monica'da daha iyiydi."

"Hayır, al bunu vur ötekine."

"Ee, derslere ayak uydurabildin mi bari?" Carissa ellerini masanın üzerinde kenetledi, sanki okul gazetesi için röportaj yapacak gibiydi. Tek eksiği bir kalemle kâğıttı.

"Evet. Burası eski okulumdan çok daha küçük, o yüzden yolumu kolayca bulabiliyorum. Buradaki insanlar daha kibar, gözlerini dikip bakmak dışında tabii. Senden ne haber?" Bana döndü. "Teknik bakımdan sen de hâlâ yeni sayılırsın, değil mi?"

"Yo, hayır. Yeni çocuk statüsünü tamamen sana sattım. Ama burası gayet güzel bir yer."

"Ama pek bir şey olmuyor," diye ekledi Lesa.

Sohbet akıp gidiyordu. Blake acayip dost canlısıydı. Her bir sorumuza cevap veriyordu ve yüzünden gülümsemesi eksik olmuyordu. Lesa'yla beden eğitimi dersini, Carissa'yla da resim dersini birlikte aldığı ortaya çıktı.

Sık sık bana göz atıyor, düzgün, beyaz dişlerini göstererek

gülümsüyordu. Daemon'ın gülüşünün yanından bile geçemezdi –tabii Daemon dünyamızı gülüşünün varlığıyla şereflendirmeye karar verdiğinde– fakat güzeldi. Bu durum diğer kızların da dikkatini çekmişti. Gözleri benimle onun arasında gidip geliyordu. Yanaklarım her geçen saniye daha çok kızarıyordu.

"Cuma gecesi parti veriyoruz." Lesa bana çabucak gülümsedi. "Gelirsen çok seviniriz. Dee'nin anne-babası bu hafta sonu evde olmayacakları için evlerinde parti vermemize izin verecekler."

Dee çatalını ağzına götürürken yarı yolda donakaldı. Hiçbir şey söylemedi ama davetten memnun olmadığını anlayabiliyordum. Derdi neydi bunun? Okulun yarısı partiye davetliydi zaten.

"Hoş olurdu." Blake tekrar bana baktı. "Sen de geliyor musun?"

Suyumun üzerindeki kapağı çevirerek başımla onayladım.

"Erkek arkadaşı yok," diye ekledi Lesa, sinsi bir bakışla.

Ağzım bir karış açık kaldı. Harbiden ustaca bir manevraydı.

"Erkek arkadaşın yok mu?" Blake şaşırmış gözüküyordu.

"Hayır." Lesa'nın gözleri parladı. "California'da ardında bıraktığın kız arkadaşın falan var mı?"

Dee boğazını temizledi; aniden tabağındaki yemekle aşırı ilgilenmeye başladı.

Utancımdan masanın altına saklanmak istiyordum.

Blake kıkırdadı. "Hayır. Kız arkadaşım yok." Dikkatini tekrar bana yöneltti. "Ama senin erkek arkadaşın olmamasına şaşırdım."

"Neden?" diye sordum, koltuklarım kabarmalı mı diye düşünerek. Yani, o kadar muhteşemdim ki tek olamazdım, öyle mi?

"Şey," dedi Blake, bana doğru eğilerek. Kulağımın dibinde konuştu. "Şuradaki çocuk. Oturduğumdan beri gözü sende. Pek de mutlu görünmüyor."

İlk bakan Dee oldu. Dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi. "O benim erkek kardeşim."

Blake arkasına yaslanırken başıyla onayladı. "İkiniz çıkıyor muydunuz?"

"Hayır," dedim. Vücudumdaki her bir kas dönüp bakmamı talep ediyordu.

"Hah," dedi Blake, gerinerek. Kolumu dürttü. "Yani rekabet yok, değil mi?"

Gözlerim kocaman açıldı. Vay canına, amma da cesurdu. Seksilik seviyesi on puan yukarı çıkmıştı. "Pek sanmıyorum."

Blake'in dudaklarına yavaşça bir gülümseme yayıldı. Alt dudağı daha dolgundu. Feci öpülesi gözüküyordu. "Bilmem iyi oldu çünkü okuldan sonra birlikte bir şeyler yemek ister misin diye soracaktım."

Hadi canım. Dee'ye göz attım; o da benim kadar şaşkın gözüküyordu. Adam konusunda neden bu kadar tuhaf davrandığını öğrenmeyi, sonra da bana olan tuhaf şeylerle ilgili Daemon'la konuşmayı çok istiyordum.

Dee, tereddüdümü yanlış yorumladı. "Okuldan sonra buluşabiliriz."

"Ama..."

"Sorun değil." Bakışları, *Dışarı çık, eğlen. Normal ol*, diyordu. Ya da belki de bu benim hüsnü kuruntumdu çünkü Blake'in bana karşı olan ilgisinden memnun değil gibiydi. "Sıkıntı yok," diye ekledi Dee.

Daemon'la konuşmak için bir gün daha bekleyebilirdim. Blake'le göz göze geldik. Bir de baktım ki kafamı sallıyorum.

Blake'in gülümsemesi öğle yemeğinin geri kalanında yüzünden eksik olmadı. Yemeğin sonuna doğru boyun eğip bakmak zorunda kaldım çünkü hâlâ onu hissedebiliyordum. Blake haklıydı. Daemon *bakıyordu*. Bana değil, yanımdaki oğlana bakıyordu. Dişlerini sıkmasına ya da keskin mücevher rengi gözlerine bakılırsa, bakışları pek de dostça değildi.

Daemon'ın bakışları bana kaydı. Kalbim pır pır etti. Nefes almaya çalıştım ama kendimi şişe geçirilmiş gibi hissediyordum. Dudaklarım karıncalandı.

Kesinlikle bir rekabet söz konusu değildi. Blake'le ben, okul-

dan sonra Smoke Hole'a gitmeye karar verdik. Ayrı arabalara bindik. Oraya vardığımızda rüzgâr uğulduyor, biz hızla içeri girerken otoparkı çevreleyen ağaçların çıplak dallarını sallıyordu.

Çatırdayan şöminenin yanında bir yere oturduğumuzda yanık teninin altında yanakları kızarmıştı. "Buradaki rüzgâra alışabileceğimi sanmıyorum. Çok şiddetli."

"Ben de," dedim, donmuş ellerimi kollarıma sürterken. "Kışın sürekli kar yağdığını da söylediler."

Gözleri ilgiyle parlayınca, yeşil benekler daha belirginleşti. Ama Daemon'ın gözlerinin parlaklığının yanından bile geçemezdi. "O zaman, snowboard için mükemmel bir hava olur. Snowboard yapar mısın?"

Güldüm. "Kendimi iki saniyede öldürürdüm. Annemle bir kere kayağa gittim ve hiç de hoş geçmedi."

Blake'in ağzı kulaklarına vardı, sonra da dikkatini siparişleri alan kadın garsona çevirdi. Çok şaşırtıcıydı ama hiç gergin değildim. Göz göze geldiğimizde karnımda kelebekler uçuşmuyordu. Tenim yırtılacak kadar gerilmiyordu. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Her şey çok... *normal* gözüküyordu.

Blake, benim peynirli pizza dilimimi ve kendi acılı fasulyesini beklerken bana sörf yapmaktan bahsetti. Ona, sörf olayıyla olan tek ilgimin Florida'daki sörfçüleri izlemek olduğunu söyledim. O tür bir koordinasyonum yoktu ama beni bunun o kadar zor olmadığına ikna etti.

Güldüm. Hem de çok. Yemeğimizi yavaş yavaş yedik. Onunlayken uzaylıları ya da büyüyen SD ve Arum tehdidini düşünmüyordum. Uzan zamandır geçirdiğim en rahatlatıcı zamandı.

Blake bir yandan ağzı kulaklarında bana gülümsüyor, bir yandan da bir peçeteyi küçük parçalara ayırıyordu. "Demek bir blog'un var?"

Şaşkın şaşkın başımla onayladım. Hâlbuki inekliğimden dem vurmayız diye düşünmüştüm. "Evet, kitapları seviyorum. Blog'umda onları inceliyorum." Durakladım. "Sen nereden biliyorsun?"

Blake öne eğilip fısıldadı, "Seni araştırdım. Biliyorum, çok klasik ama blog'unu buldum. İncelemelerini yazma tarzına bayıldım. Çok zekice. Hem bu konuda çok tutkulusun."

İnceleme yazılarımı okuduğu için koltuklarım kabarmış ve tamamen fethedilmiş bir şekilde gülümsedim. "Teşekkür ederim. Blog'um benim için çok önemli. Çoğu insan bunu anlamıyor."

"Ben seni çok iyi anlıyorum ama. Benim de sörfle ilgili bir blog'um vardı."

"Cidden mi?"

Başıyla onayladı. "Evet, sörf yapmayı ve blog tutmayı, yani dünyada aynı tutkuyu paylaşan insanlarla bağlantı kurma işini özlüyorum. Çok müthiş bir topluluk."

Bu çocuk mükemmeldi. Daemon'ın yaptığı gibi blog'umla dalga geçmiyordu. Blake'in hanesine artı puan. Pencereden dışarı göz atarken içeceğimden bir yudum aldım. Kapkara, kalın mı kalın bulutlar gökyüzünü battaniye gibi kaplamıştı. "Seni ilk gördüğümde sörfçü olduğunu anlamıştım. Sende o görüntü var."

"Ne tür bir görüntüymüş bu?"

"Sörfçü oğlan görüntüsü işte. Saçlar, yanık ten... çok şirin."

"Şirin mi?" Tek kaşını kaldırdı.

"Tamam, çok seksi."

Ağzı kulaklarına vardı. "Bak bu hoşuma gitti işte."

Tıpkı Dee'ninki gibi, elimde olmadan kendimi yanında rahat hissettiğim bir kişiliği vardı. Daemon'layken hissettiğim huzursuzluktan sonra güzel bir değişiklik olmuştu bu.

Saat beşe gelirken lokantadan ayrıldığımızda zamanın böyle su gibi akıp geçmesine inanamıyordum. Rüzgâr saçlarımı savuruyordu ama Blake'le geçirdiğim zaman o kadar hoşuma gitmişti ki, üstüme ceket almadığım için hayıflanmak bile aklımdan geçmemişti.

Blake beni dirseğiyle dürttü. "Benimle geldiğin için mutluyum."

"Ben de öyle." Kamyonetinin önünde durduğumuzda anahtarlarımı elimde fırıl fırıl döndürdüm.

"Normalde öyle zahmete girmem." Kamyonetinin kaportasına yaslanıp ayak bileklerini çaprazladı. "Bilirsin işte, bir masa dolusu yabancı insanın önünde öylece teklifte bulunmam."

Şiddetli rüzgâr sıcak yanaklarımı serinletti. "Kendinden çok emin gözüküyordun."

"Bir şeyi gerçekten istediğimde öyleyimdir."

Kaportadan ayrıldı ve bana souklmak için ileri atıldı. Aman Tanrım. Beni öpecek miydi? Birlikte geçirdiğimiz keyifli öğleden sonra kesinlikle hoşuma gitmişti ama, şey... onu yanlış yönlendirmenin doğru olmadığını düşünüyordum. Daemon'la aramda neler olduğunu bilmiyordum, tabii eğer gerçekten bir şeyler *oluyorsa* ama tamamen serbestmişim gibi davranmamın adil olmadığının farkındaydım. Daemon'a karşı duygularım vardı; sadece ne hissettiğimden emin değildim.

Blake bana doğru eğildi ve ben donakaldım.

Tepesindeki dallar rüzgârın şiddetiyle sallanıyor ve inliyordu.

Yüksek sesle bir çatırdama duyuldu ve kalbim yerinden fırladı. Dal döne döne Blake'in olduğu yere düşerken panikle boğazım tıkandı. Yeterince hızlı hareket etmesine olanak yoktu ve büyüklüğüne bakılınca, dalın vereceği zararın ciddi olacağı belliydi.

Tenime statik elektrik hücum etti, elbisemin katları arasında çatırdadı. Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Kalbim deli gibi atarak hızla öne fırladım ve *Dur* diye çığlık attığımı sandım ama bu sadece kafamın içindeydi.

Derken dal durdu... onu tutan hiçbir şey olmamasına karşın havada asılı kalmıştı.

6

Dal orada asılı duruyor, sanki görünmeyen bir ip tarafından bağlanmış gibi sallanıyordu. Kalbim dışarı çıkmak için göğüs kafesimi pençeliyor ancak pek de başarılı olamıyordu. Dalı durdurmuştum, bunu *ben* yapmıştım. Hissettiğim panik ve güç içimde hızla akıp beni sersemletmişti.

Blake bana bakıyordu. Gözleri neden fal taşı gibi açılmıştı? Korkudan mı? Heyecandan mı? Kenara çekildi ve bakışlarını yukarı kaldırdı. İçimde hızla akan güç beni hemen terk etti. Ağır dal yere indi ve Blake'in kafatasına yapacağını yaparak kaldırımı çatlattı. Havayı güçlükle içime çekerken omuzlarım birden düştü. Gözlerimin arkasına keskin ve şiddetli bir ağrı saplandı ve yüzümü buruşturdum.

"Vay canına..." Blake elini sert saçlarında gezdirdi. "Bu beni öldürebilirdi."

Yutkundum, konuşamıyordum. Yaşadığım şok içimde dalgalanarak böğürlerime hafif hafif çarpıyordu. Ensemi karıncalandıran tanıdık sıcaklığı hissettim ama hareket edemedim. Bu küçük "olay", enerjimi tüketmişti ve bir şeylerin yolunda gitmediğinin işareti olan şiddetli bir güç... başımı zonklatıyordu.

Ah, Tanrım, neydi bu? Anevrizma falan mı geçiriyordum yoksa?

"Katy... her şey yolunda," dedi, gözleri hızla arkama yönelirken öne adım attı.

Sıcak, güçlü bir el, kolumu kavradı. "Kat."

Daemon'ın sesini duyunca kendimi bıraktım. Ona dönerek başımı eğdim, saçlarımla yüzümü kapatıyordum. "Üzgünüm," diye fısıldadım.

"O iyi mi?" diye sordu Blake, sesi endişeli geliyordu. "Dal..."

"Evet. İyi. Düşen dal onu korkuttu." Ağzından çıkan her bir kelime, kulağa sıkılı dişlerinin arasından söyleniyormuş gibi geliyordu. "Hepsi bu."

"Ama..."

"Sonra görüşürüz." Daemon beni de yanına alarak yürümeye başladı. "İyi misin?"

Başımla onayladım, dümdüz ileri bakıyordum. Bulutlu bir güne göre her şey aşırı parlak gözüküyordu. Çok fazla gerçekti. Bütün öğleden sonra muhteşemdi. Normaldi. Ben ise bunun mahvetmiştim. Ben cevap vermeyince Daemon, hissizleşmiş parmaklarımdan anahtarları aldı ve yolcu kapısını açtı.

Blake ismimi seslendiyse de, ona bakmayı başaramadım. Şu anda ne düşündüğünü hiç bilmiyordum ama düşündüklerinin iyi şeyler olamayacağını biliyordum.

"Binsene," dedi Daemon, neredeyse nazik bir şekilde.

Bir defalığına sorgulamadan kabul ettim. Daemon sürücü tarafına binip koltuğu arkaya itince kendime geldim. "Sen nasıl... nasıl buraya geldin?"

Kontağı çevirip park yerinden çıkarken bana bakmadı. "Arabayla turluyordum. Arabamı Dee'yle Adam'a aldırtırım."

Koltuğumda dönünce Blake'i arabasının önünde gördüm. Sanki onu terk etmişiz gibi hâlâ orada dikiliyordu. Karnıma kramplar girdi. Midem bulandı. Yaptığım şey beni kapana kıstırmıştı.

"Daemon..."

Çenesi seğirdi. "Hiçbir şey olmamış gibi davranacaksın. Konuyu açarsa onun yoldan çekildiğini söyleyeceksin. Sana bunu senin... senin durdurduğunu ima bile edecek olsa bile gülüp geçeksin."

Durumu yavaşça kavradım. "Senin başlangıçta yaptığın gibi mi davranmalıyım?"

Hızla başının salladı. "Az önce orada olanlar asla yaşanmadı. Beni anlıyor musun?"

Gözümde yaşlarla başımla onayladım.

Dakikalarca sessiz kaldık. Eve dönüş yolunu yarıladığımızda baş ağrım hafifledi ve bütün gece çalışmışım gibi gelmesi dışında kendimi neredeyse normal hissediyordum. Arabayı bizim evin araba yoluna sokana kadar ikimiz de konuşmadık.

Daemon anahtarları kontaktan çekti ve arkasına yaslandı. Bana döndü, uzun bir tutam dalgalı saç, gözlerini kapatıyordu. "Konuşmamız gerek. Bana karşı dürüst olmalısın. Az önce yaptığın şeye şaşırmamış gibisin."

Tekrar başımı salladım. Öfkeliydi, hakkı da vardı. Muhtemelen onları bir insana ifşa etmiştim, basına gidebilecek, okulda konuşabilecek ve SD'nin dikkatini çekebilecek bir insana. Luxen'lerin özel yetenekleri olduğunu öğreneceklerdi. Beni öğreneceklerdi.

Boş olan evimize girdik. Merkezi klima, havalandırma deliklerinden sıcak üflüyordu ama ben televizyon koltuğuna otururken dizginleyemediğim bir şekilde titriyordum. "Niyetim sana söylemekti."

"Öyle mi?" Daemon önümde durdu, ellerini iki yanına sıkıp bırakıyordu. "Ne zaman peki? Kendini tehlikeye atacak bir şey yapmadan önce mi, yaptıktan sonra mı?"

Geri çekildim. "Böyle bir şey olacağını nereden bilebilirdim ki! Tek istediğim bir oğlanla normal bir öğleden sonra..."

"Bir oğlanla mı?" dedi sertçe, gözleri yoğun bir yeşil renk saçıyordu.

"Evet, normal bir oğlanla! Bu, sana neden bu kadar şaşırtıcı geldi?" Derin bir nefes aldım. "Üzgünüm. Bu gece sana gelmeyi planlıyordum ama Blake bana onunla bir şeyler yememi teklif etti. Ben de kendim gibi birisiyle lanet olası bir hafta sonu geçirmek istedim."

Kaşını o kadar çattı ki yüzünün çatlayacağını sandım. "Normal arkadaşların var, Kat."

"Aynı şey değil ki!"

Daemon aslında söylemediğim şeyi anlamış gibiydi. Bir saniye için gözleri kocaman açıldı ve gözlerinde bir acı belirdiğine yemin edebilirdim ama sonra kayboldu. "Neler olduğunu anlat bana."

Pişmanlık içimi kapladı, sivri dikenlerini ta içime kadar batırdı. "Galiba bana bir uzaylı hastalığı geçti çünkü nesneleri... dokunmadan hareket ettirebiliyorum. Bugün Bay Garrison'ın sınıfının kapısını dokunmadan açtım. Koridorun cereyanlı olduğunu düşünmüş gibiydi."

"Hangi sıklıkla oluyor bu?"

"Bir haftadır arada bir oluyor. İlk defasında dolap kapağım açıldı ama bunun bir rastlantı olduğunu düşündüm, o yüzden bir şey demedim. Sonra bir bardak buzlu çay istedim ve bardak, dolaptan uçtu, çay da dolapta kendi kendine dökülmeye başladı. Duş muslukları kendi kendine açıldı, kapılar aralandı ve birkaç kez de giysiler gardırobumdan döküldü." İç çektim. "Odam fena dağıldı."

Kıs kıs güldü. "İyi olmuş."

Ellerimi yumruk yaptım. "Bunun komik olduğunu nasıl düşünebilirsin? Bugün olanlara baksana! Dalı durdurmayı istememiştim! Demek istediğim, dalın ona çarpmasını istemedim ama o lanet şeyi bilinçli olarak durdurmadım. Şu beni iyileştirmen beni *değiştirdi*, Daemon. Henüz tahmin edemediysen söyleyeyim, daha önce nesneleri hareket ettiremiyordum. Neyim olduğunu bilmiyorum. Korkunç baş ağrıları çekiyorum ve sonrasında kendimi bitkin hissediyorum. Ya ölüyorsam?"

Daemon gözlerini kırpıştırdı ve aniden yanımda, koltuğun kolunda belirdi. Bacaklarımız birbirine dokunuyordu. Nefesi, saçlarımı kıpırdatıyordu. Kalp atışlarım hızlanınca geri çekildim. "Neden bu kadar hızlı hareket etmek zorundasın? Bu... yanlış."

İç çekti. "Üzgünüm, Kedicik. Bizim için hızlı hareket etmek

doğal bir şey. Hatta yavaşlamak ve senin deyiminle 'normal' gözükmek için daha çok çaba harcamak gerekiyor. Galiba senin yanındayken rol yapmam gerektiğini unutuyorum."

Kalbim sızladı. Neden son zamanlarda söylediğim her şey eleştiri gibi anlaşılıyordu?

"Ölmüyorsun," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

Gözlerimiz birbirine kilitlendi. "Çünkü buna asla izin vermem."

Bunu o kadar güçlü bir şekilde söylemişti ki ona inandım. "Ya bir uzaylıya dönüşüyorsam?"

Yüzünde, sanki gülmek istiyormuş gibi bir ifade belirdi. Sebebi ortadaydı. Kulağa çok saçma geliyordu. "Bu mümkün mü bilmiyorum."

"Zihnimle nesneleri hareket ettirmem de mümkün olmamalı."

İç çekti. "İlk olduğunda neden bana söylemedin?"

"Bilmiyorum," dedim, bakışlarımı onunkilere sabitlemiştim.

"Söylemem gerekirdi. Sizi tehlikeye atmak istemiyorum. Yemin ederim bunu kasten yapmıyorum."

Daemon arkaya eğildi. Gözbebekleri parladı. "Kasti bir şey yapmadığını biliyorum. Bunu aklımdan bile geçirmem."

Tuhaf gözleriyle bakışlarıma aynı bakışlarla karşılık verirken nefesim kesildi. O batma hissi geri dönmüş, tenime yayılıyordu. Vücudumun her bir santimi acı verecek şekilde onun farkına vardı.

Bir an için sessiz kaldı. "O zamanlar seni iyileştirmemin mi yoksa Baruck'un saldırısında bizimle birleşmenin sonucu mu, bilmiyorum. Her iki durumda da, yeteneklerimden bazılarını kullanabildiğin ortada. Daha önce böyle bir şeyi hiç duymamıştım."

"Hiç mi?" diye fısıldadım.

"Biz insanları iyileştirmeyiz." Daemon duraklayıp dudaklarını büzdü. "Bunun hep yeteneklerimizi ifşa etmekle bir ilgisi olduğunu düşünürdüm ama şimdi bundan daha fazlası mı var diye merak etmeye başlıyorum. Acaba gerçek neden bizim... insanları değiştiriyor olmamız mı?"

Yutkundum. "Yani, uzaylıya mı dönüşüyorum *ben*?"

"Kedicik..."

Tek düşünebildiğim *Yaratık* filmi ve adamın midesinden çıkan o şeydi, tabii benimkinden çıksa çıksa parlayan ışık topu falan çıkardı. "Bunu nasıl durdururuz?"

Daemon ayağa kalktı. "Bir şey denemek istiyorum, olur mu?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Olur."

Gözlerini kapatarak uzun bir soluk verdi. Görüntüsü titreşip kayboldu. Birkaç saniye sonra gerçek görüntüsüne bürünmüş, güçlü bir kırmızı-beyaz ışık saçıyordu. Işık, insan şeklindeydi ve dokununca sıcak olacağını biliyordum. Onu böyle görmek hâlâ tuhaftı. Bana, onun bu gezegenden olmadığı gerçeğini –yani bazen benim unuttuğum bu gerçeği–hatırlatıyordu.

Bana bir şey söyle, diye fısıldadı sesi düşüncelerimde.

Luxen'ler gerçek formlarındayken yüksek sesle konuşmuyorlardı. "Şey, selam?"

Kıkırdaması içimi gıcıkladı. *Yüksek sesle değil. Bana bir şey söyle ama yüksek sesle değil. Açık alanda olduğu gibi. O zaman benimle konuşmuştun.*

O beni iyileştirirken düşüncelerini duymuştum. Bu tekrar mı oluyordu? *Işığın gerçekten çok güzel ama beni kör ediyor.*

Hayaletimsi bir şekilde ansızın nefes aldığını duydum. *Hâlâ birbirimizi duyabiliyoruz.* Işığı sönükleşti ve yine önümde somut bir şekilde, dertli gözlerle belirdi. "Demek ışığım seni kör ediyordu, öyle mi?"

"Evet, öyleydi." Boynumdaki zincirle oynadım. "Şu anda parlıyor muyum?" Gerçek formlarına bürünüp arkalarında hafif bir iz bıraktıklarında öyle oluyordu.

"Hayır."

Demek bu da değişmişti. "Neden hâlâ seni duyabiliyorum? Duymamam gerekiyormuş gibi davranıyorsun."

"Duymaman gerekir ama hâlâ bağlıyız."

"Şey, bağımız nasıl kopacak?"

"İyi soru." Bakışlarını odada gezdirirken tembelce gerindi. "Her yer kitap, Kedicik."

"Şu anda bu önemli değil."

Tek elini uzattı. Bir kitap divanın kolundan havalanıp eline kondu. Kitabı çevirince kaşlarını kaldırdı ve bakışlarını kitapta hızla gezdirdi. "Dokunuşu öldürüyor mu? Cidden, nedir bu okudukların?"

Koltuktan hızla fırlayıp kitabı elinden kaptım ve göğsüme bastırdım. "Kes sesini. Bu kitabı seviyorum."

"Hı hı," diye mırıldandı Daemon.

"Tamam, esas önemli konuya dönelim. Ayrıca kitaplarıma dokunmayı kes." Kitabı eski yerine koydum. "Ne yapacağız?"

Bakışlarını üzerime dikti. "Sana neler olduğunu bulacağım. Sadece bana biraz zaman ver."

Yeterince zamanımız olduğunu umarak başımla onayladım. Bir dahaki sefere kazara ne yapacağımı bilmek olanaksızdı ve en son istediğim şey Dee'yle diğerlerini ifşa etmekti. "Tüm bunlar senin yüzünden başıma geldi, biliyorsun..."

Tek kaşını kaldırdı.

"Bu yüzden benden aniden hoşlanmaya başladın."

"Senden daha önce de hoşlandığımdan adım gibi eminim, Kedicik."

"Göstermesini iyi biliyorsun o zaman."

"Doğru," diye itiraf etti. "Sana davranışlarımdan ötürü üzgün olduğumu da söylemiştim." Derin bir nefes aldı. "Senden hep hoşlandım. Bana orta parmağınla ilk kez hareket çektiğin andan beri."

"Ama ilk saldırı sonrasına, yani iyileştirinceye kadar benimle zaman geçirmek istemedin. Belki de ne bileyim... değişmeye o zamanlar başlamıştım."

Daemon kaşlarını çattı. "Senin derdin ne be? Sanki senden hoşlanmamın imkânsız olduğuna kendini inandırmak istiyorsun. Bunu yapmak, kendine, bana karşı bir şey hissetmediğini söylemeni daha mı kolaylaştırıyor?"

"Bana aylarca pislik muamelesi yaptın. Hissettiklerin her neyse, gerçek olduklarına inanmakta zorlanıyorsam üzgünüm." Kanepeye oturdum. "Hem bunun hislerimle bir ilgisi yok."

Omuzları gerildi. "Vakit geçirdiğin çocuktan hoşlanıyor musun?"

"Blake mi? Bilmem. Kibar biri."

"Bugün öğle yemeğinde seninle oturuyordu."

Kaşımı kaldırdım. "Çünkü boş yer vardı ve burası, insanların oturmak istedikleri yeri seçebilecekleri özgür bir dünya."

"Başka boş yerler de vardı. Kafeteryadaki başka yerlere de oturabilirdi."

Cevap vermem birkaç saniye sürdü. "Blake benim biyoloji sınıfımda. Belki de sadece yanımda kendini rahat hissettiği içindir çünkü ikimiz de yeniyiz."

Yüzünde bir şey belirip kayboldu, sonra Daemon birden önümde dikildi. "Gözü sürekli sendeydi. Belli ki okul dışında seninle zaman geçirmek istemiş."

"Belki de benden hoşlanıyordur," dedim, omuz silkerek. "Lesa onu cuma günkü partiye davet etti."

Daemon'ın gözleri koyulaşıp çam ağaçlarının rengine dönüştü. "Şu eşya hareket ettirme meselesi anlaşılana kadar bence onunla takılmasan iyi edersin. Dalı durdurman sadece bir örnekti. Bunun tekrarlanmasını göze alamayız."

"Ne yani? Artık kimseyle çıkamayacak ya da takılamayacak mıyım?"

Daemon gülümsedi. "İnsan olan hiç kimseyle, evet."

"Aman, neyse." Başımı iki yana sallayarak ayağa kalktım. "Havanda su dövüyoruz. Hem zaten kimseyle çıktığım yok. Hoş, çıksaydım da sırf sen söyledin diye vazgeçmezdim."

"Öyle mi?" Elini hızla uzatıp bir saç tutamını kulağımın arkasına soktu. "Bekleyip göreceğiz bakalım."

Aramızdaki mesafeyi koruyarak yana doğru bir adım attım. "Görecek bir şey yok."

Gözleri meydan okumayla doldu. "Sen öyle diyorsan öyledir, Kedicik."

Kollarımı kavuşturarak iç çektim. "Bu bir oyun değil."

"Biliyorum ama olsaydı ben kazanırdım." Yavaşça kayboldu ve antrede ortaya çıktı. "Aklıma gelmişken, Simon'ın söylediklerini duydum."

Yüzümü ateş bastı. Başka bir sorun daha ama daha geneli düşünürsek daha az önemli bir sorundu bu. "Evet, hıyarlık ediyor. Galiba arkadaşları yüzünden. Aslında benden özür dilemişti ama sonra arkadaşları ortaya çıkınca onlara üstüne saldırdığımı söyledi." Daemon gözlerini kıstı. "Bu hiç hoş değil."

İç çektim. "Boş ver, önemsiz."

"Belki senin için öyle ama benim için değil." Durakladı ve omuzlarını dikleştirdi. "Ben bu konuyla ilgilenirim."

KAKTÜS YAYINLARI

7

O gece gözüme pek uyku girmedi, o yüzden ertesi günkü trigonometri dersi her zamankinden de berbattı. Arkamda bir seksen sekiz boyunda bir uzaylı vardı. Benimle konuşmuyor, sadece enseme hafifçe soluğunu veriyordu. Ne kadar uzağa kaçarsam kaçayım, onu hâlâ *hissedebiliyordum*. Onun aşırı derecede farkındaydım, hareket ettiğinde, bir şeyler yazdığında, kafasını kaşıdığında; bunu biliyordum.

Dersin yarısında kapıdan tüysem mi diye düşündüm.

Bu aynı zamanda kalemle dürtülmeden geçirdiğim ikinci gündü.

Öte yandan, Simon ders boyunca omzunun üzerinden bakıp durdu. Kafamı dağıtacak bir şeyler gerektiğinden, ona dik dik baktım. Ensesi yavaşça kızardı. Kafasına delikler açtığımı hissedebiliyordu. Hah. Pis herif.

Kahverengi saçları kıvırcıklaşmış, teni hafifçe kızarmıştı. Normalde saçlarını çok kısa kestirirdi. Saçını kestirmesi gerek diye düşündüm çünkü buradaki oğlanlar saçlarının iki, üç santimden fazla uzamasına izin vermezdi. Bakışlarımın altında kaskatı olurken giydiği mat gri tişörtü geniş omuzlarının üzerinde gerilmişti. Dönüp bana göz attı.

Tek kaşımı kaldırdım.

Simon kaskatı bir şekilde arkasını döndü ve derin bir nefes alınca omuzları yukarı kalktı. İçimde bir öfke alevlendi ve parmaklarım yandı. Bu geri zekâlı yüzünden okulun yarısı kolay kız olduğu-

mu düşünüyordu. Dikkatimi tekrar önündeki kitaba verdim.

Ağır İngilizce kitabı, sıradan havalanıp dosdoğru Simon'ın suratına çarptı.

Hayretten ağzım açık kaldı ve arkama yaslandım. *Vay canına...*

Yerinden sıçrayan Simon yerde duran kitaba sanki daha önce hiç görmediği bir tür yaratıkmış gibi bakıyordu. Öğretmenimiz, gözlerini kısarak karmaşanın kaynağını araştırdı.

"Bay Cutters, sınıfla paylaşmak istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu öğretmenimiz, yorgun ve canı sıkılmış bir sesle.

"N-ne?" diye kekeledi Simon. Telaş içinde etrafına bakındı, sonra da bakışlarını kitaba çevirdi. "Hayır, kitabımı sıradan aşağıya düşürdüm. Üzgünüm."

Öğretmen derin bir iç geçirdi. "Eh, o zaman kitabınızı yerden alın bari."

Diğer öğrencilerden birkaç kıkırdama geldi. Simon kitabını yerden alırken rengi mosmor oldu. Kitabı, sırasının ortasına koydu ve ona gözünü dikip bakmaya devam etti.

Sınıf yatıştıktan ve öğretmen tekrar tahtaya döndükten sonra Daemon beni kalemiyle dürttü. Arkamı döndüm.

"Neydi bu?" diye fısıldadı, kısık gözlerle. Ama aldığı keyif dudaklarından belli oluyordu. "Çok kötü kedicik..."

Blake zil çalmadan önce geldi. Bugün eski tarz bir Süper Mario Kardeşler tişörtü giyiyordu. "Bugün..."

"Berbat mı görünüyorum?" diye lafını tamamladım, çenemi yumruğuma dayayarak. Dal meselesinden sonra onu görmeye kendimi nasıl hazırlayacağımı hiç bilmiyordum. Soğukkanlı rolü yapmak çok da becerikli olduğum bir şey değildi.

"Yorgun diyecektim." Gözlerini kısarak beni izledi. "Sen iyi misin?"

Başımla onayladım. "Bak, dünle ilgili ne diyeceğim? Balatayı sıyırdığım için üzgünüm. O dal..."

"Seni korkuttu mu?" dedi, gözlerini üzerimden ayırmayarak.

"Önemli bir şey değil. Ben de şaşırdım. Her şey o kadar çabuk olup bitti ki. Ama o dalın durduğuna yemin edebilirim." Başını yana yatırdı. "Sanki birkaç saniye havada asılı kaldı."

"Ben..." Ne demem gerekiyordu? *İnkâr et. İnkâr et. İnkâr et.* "Bilmem. Belki de rüzgâr onu tutmuştur."

"Evet, belki. Her neyse, büyük parti yaklaşıyor."

Hafifçe gülümsedim, konunun değişmesi beni rahatlamıştı. Bu kadar kolay mı olacaktı yani? Vay be. Daemon'ın düşündüğünden de iyi bir yalancıydım. "Geliyor musun?"

"Hiç kaçırır mıyım?"

"Güzel." Kalemimle oynarken Daemon'ın bana, Blake'le takılmamam konusunda söylediklerini hatırladım. Boş versene. "Geleceğine sevindim."

Blake'in gülümsemesi bulaşıcıydı. Dersin başlamasını beklerken bir süre partiyle ilgili çene çaldık. Birkaç kez eli elime değdi. Bunun kazara olduğunu hiç sanmıyordum ve hoşuma da gitmişti. Onu buna zorlayan bir şey yoktu, bana dokunmayı *istemesi* dışında tabii. Benden kendiliğinden hoşlanıyor gibiydi ve bu, onu bin kat daha çekici kılıyordu. Bir de, şey, çocuksu gülüşünün de faydası vardı. Onu üstü çıplak sörf yaparken hayal edebiliyordum. Tam çıkılacak çocuktu.

Derin bir nefes alarak neredeyse hiç yapmadığım bir şeyi yaptım. "İstersen partiden önce beni evden alabilirsin."

Aşağı indirdiği kirpikleri, güneş yanığı tenine yelpaze gibi yayıldı. "Kulağa hoş geliyor. Çıkmak gibi mi?"

Kıpkırmızı oldum. "Evet, onun gibi bir şey. Öyle de denebilir."

Blake eğildi, yanaklarıma değen nefesi şaşırtıcı şekilde serindi. Nane kokuluydu. "'Gibi bir şey' olayını sevmedim. Çıkma desek daha çok hoşuma gider."

Bakışlarımı hemen kaldırıp onunla göz göze geldim. Gözlerindeki küçük yeşil benekler, parlaklık konusunda Daemon'ınkilerin yanına bile yaklaşamazdı. Ne diye onu düşünüyordum ki? "Buna çıkma diyebiliriz."

Arkasına yaslandı. "Böylesi daha iyi."

Gülümsedim ve başımı eğip defterime baktım. Sinemalı akşam yemekli türden olmasa da, randevu randevuydu işte. Telefon numaralarımızı birbirimize verdik. Ona yolu tarif ettim. İçimi bir heyecan kaplamıştı. Ona göz ucuyla baktım. Yüzünde hoş bir gülümsemeyle beni izliyordu.

Parti artık çok daha ilginç bir hal almıştı.

Blake'le geldiğimi görünce Daemon'ın ne yapacağını düşünmeyi istemiyordum. Küçük bir yanım, sırf bunu öğrenmek için mi, Blake'e teklifte bulunduğumu merak ediyordu.

Perşembe günü, kanepeme kıvrılmış olan Dee, parmağındaki yüzükle oynuyor ve alt katta uyuyan annem yüzünden alçak sesle konuşuyordu. "Yeni oğlan sana bayılıyor anlaşılan."

Yanına hop diye oturdum. "Öyle mi sence?"

Dee gülümsedi ama tebessümünde bir farklılık vardı. "Evet, öyle. Onun partiye gelmesini sorun etmemene şaşırıyorum aslında. Düşünmüştüm ki..."

"Ne düşünmüştün?" Bakışlarını kaçırdı. "Daemon'la aranda bir şeyler olabileceğini düşünmüştüm."

"Ha, yok. Aramızda hiçbir şey yok bizim." O deli saçması uzaylı bağıyla sırlarımız dışında hiçbir şey yoktu. Genzimi temizledim. "Kardeşini bırakalım şimdi. Adam'dan ne haber?"

Soluk yanakları al al oldu. "Adam'la ben birlikte daha çok zaman geçirmeye çalışıyoruz. Anlarsın işte. Herkes bizim birlikte olacağımızı umuyor ve bir yanım ondan hoşlanıyor. Büyükler, ikimiz de on sekizimizde olduğundan, yaşımızın geldiğini biliyor."

"Yaşınızın gelmesi mi?"

Başıyla onayladı.

"On sekizimize gelince eşleşmek için yeterince büyümüş sayılırız."

"Ne?" Gözlerim pörtledi. "Eşleşmek mi? Evlenmek, çocuk yapmak gibi mi?"

"Evet." İç çekti. "Genellikle okulu bitirene kadar bekleriz ama zamanın yaklaştığını bildiğimiz için Adam'la ben ne yapmak istediğimize karar vermeye çalışıyoruz."

Ben hâlâ şu eşleşme olayına takılıp kalmıştım. "Büyükler size kiminle olabileceğinizi mi söylüyorlar?"

Dee kaşlarını çattı. "Pek sayılmaz. Yani, başka bir Luxen'le birlikte olup bir an önce çoğalmamızı istiyorlar. Bunun kulağa berbat geldiğini biliyorum ama soyumuz tükeniyor."

"Bunu anlıyorum ama ya çocuk sahibi olmak istemezseniz? Ya başka bir oğlana ya da... bir insana âşık olursanız?"

"Bizi dışlarlar." Kayboldu ve bir an sonra sehpanın diğer tarafında dikiliyordu. "Herkes bize sırtını döner. Dawson hâlâ hayatta ve Bethany ile birlikte olsaydı, ona da yapacakları buydu. Onun Bethany'den vazgeçmeyeceğini de biliyorum. Dawson, Beth'e âşıktı."

Kardeşinin aşkı ikisinin de ölümüne neden olmuştu. Geriye kalan kardeşler için üzülerek bakışlarımı yere indirdim. "Sizi gitmeniz için falan zorlarlar mı peki?"

Başını iki yana salladı. "Bunu isterlerdi ama SD'nin izni olmadan gidemeyiz. Büyük bir baskı yani."

Şüphesiz öyleydi. Benim derdim de hangi üniversiteye gideceğimi seçmekti; olabildiğince çabuk hamile kalmak değil. Daemon, benimle olmak için bütün bunları riske mi atmak istiyordu cidden? Kafayı yemiş olmalıydı. "Adam'la aranızda neler oldu?"

Televizyonun önünde duran Dee ellerini kıvırcık saçlarında gezdirdi. "Seks yaptık."

"Efendim?" Beş saniye öncesine kadar Dee'nin Adam'ı çekici bile bulmadığı konusunda emindim.

Dee'nin küçük elleri ki yanında çırpındı. "Evet, çok şaşırtıcı, değil mi?"

Gözlerimi kırpıştırdı. "Evet, çok şaşırtıcı."

"Ona karşı hislerimden emin değildim. Yani, ona kesinlikle saygı duyuyorum ve yakışıklı da." Tekrar volta atmaya başladı. "Ama biz sadece arkadaştık. Ya da en azından, onun benim için

arkadaştan öteye geçmesine izin vermedim. Bilmiyorum ama her neyse, acaba, bilirsin, bunu yapabilecek miyiz diye görmek istedim. O yüzden, ona seks yapmayı denememiz gerektiğini söyledim. Biz de yaptık."

Vay canına, kulağa amma romantik geliyordu. "Nasıldı peki?"

Yanakları yine kıpkırmızı oldu.

"İyi... iyiydi."

"İyi miydi?"

Dee benim yanımda ortaya çıktı, kanepeye oturup ellerini kenetledi. "İyiden daha fazlaydı. Önce biraz tuhaftı... Tamam, ilk başta epey bir tuhaftı ama sonra işler... yolunda gitti."

Onun için sevinsem mi, üzülsem mi bilemedim. "Peki, bütün bunlar ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum. Sorun da bu ya. Ondan hoşlanıyorum ama böyle olması gerektiği için mi, yoksa gerçekten mi, orasını bilmiyorum." Geriye yaslandı, tek kolu kanepeden sarkıyordu. "Aşkın ne olduğunu bile bilmiyorum. Yani, seks yaparken onu sevdiğimi düşündüm. Ama şimdi sorarsan, bilmiyorum."

"Lanet olsun Dee, ne diyeceğimi bilmiyorum. İyi... olmasına sevindim."

"Harikaydı." İç çekti. "Ne kadar harika olduğunu bilmek ister misin? Tekrar yapmak istiyorum."

Güldüm.

Yeşim taşı renkli gözlerini açtı. "Ama şimdi midemde... bir sürü düğüm var. Onu düşünmeden edemiyorum, ne düşündüğünü merak ediyorum."

"Onunla konuşmayı denedin mi?"

"Hayır. Öyle mi yapmalıyım?"

"Şey, evet, onunla seks yaptın. Muhtemelen onu araman gerek."

Dee gözleri kocaman açılmış bir şekilde doğruldu.

"Ya onun hisleri farklıysa?"

Dee'nin böyle... insanlara özgü bir tepki verdiğini görmek garipti. "Bence muhtemelen o da senin gibi hissediyordur."

"Bilmiyorum. Biz sadece arkadaştık, daha fazlası değildik. Hoş geldin partisine bile birlikte gitmek istememiştik."

Tekrar ayağa kalktı. "Ama benim ve davranış şeklim yüzünden mi böyle düşünüyor, emin olamıyorum. Belki de bana karşı hep daha fazlasını hissetmiştir."

"Ara onu." Bu, verebileceğim en iyi tavsiyeydi çünkü söz ettiği konuların hiçbirinde deneyimim yoktu. "Dur bir saniye. Korundunuz, değil mi?" Dee gözlerini devirdi. "Bebek Dee'ye hiç hazır değilim. O yüzden kesinlikle korunduk."

İçime soğuk sular serpildi. Biraz daha kaldı, sonra da Adam'ı aramaya gitti. Dee'nin seks yapmasına hâlâ çok şaşkındım. Bu çok büyük bir adımdı, yani... uzaylılar için bile. En azından harikaydı. Ama birinden hoşlanıp hoşlanmadığını anlamak için seks yapmak mı? Romantizm bunun neresindeydi? Tabii, ben kim oluyordum da yargılıyordum? Birine çıkma teklif etmiştim ve bunu, sırf bir başkası fark edecek mi diye yaptığımdan adım gibi emindim. Evet, evet, ilişki tavsiyesi için fikir alınacak son kişiydim ben. Zavallı Dee. Annem uyandı ve işe gitmeden önce pizza ısmarladık. Beklerken, babamı kaybetmeden önce, eskiden hep yaptığımız gibi kanepede zaman öldürdük.

Annem bana buharı tüten bir fincan kakao verdi. "Cumartesi işe gidene kadar bütün gün birlikteyiz, unutma, o yüzden plan yapma."

Gülümsedim, sıcak fincanı ellerimin içine aldım. "Tamamen seninim."

"Güzel." Terlikli ayaklarını sehpaya uzattı. "Bir konuda fikrini almak istiyordum."

Kakaomdan bir yudum alarak kaşlarımı kaldırdım.

Bileklerini çaprazladı, sonra ayaklarını değiştirdi. "Will, cumartesi günü doğum günün için akşam yemeğine gelmek istiyor."

"Ya." Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ona, önce sana sormam ve bununla ilgili bir sorun olmadığından emin olmam gerektiğini söyledim." Durakladı, burnunu kırıştırdı. "Ne de olsa doğum günü kızı sensin."

"On sekiz yaşıma bir kere basacağım, değil mi?" Ağzım kulaklarıma vardı. "Sıkıntı yok, anne, *Will*'le akşam yemeği yiyebiliriz."

Annem gözlerini kıstı.

Kakaomdan bir yudum daha aldım. "Bunun için süslenip püslenmem gerekiyor mu? Doktor olduğuna göre. Ah! Şık bir akşam yemeğine gidip politika ve güncel olaylardan mı konuşacağız?"

"Sus bakayım." Ama gülümsedi ve arkasına yaslandı. "Bence onu seveceksin. Kibirli ya da küstah biri değil. Aslında o biraz..."

Kalbim hop etti. "Babama mı benziyor?"

Annem kederle gülümsedi. "Evet, babana benziyor."

İkimiz de birkaç dakika konuşmadık. Annem, babamla tanıştığı sırada Florida'daki hastanede hemşirelik ihtisasının ilk yılındaydı. O sıralar babam hastanede yatıyordu, bir kızı etkilemeye çalışırken güverteden düşüp bacağını kırmıştı. Ama babama göre, annemin gözlerine baktığı anda diğer kızın adını bile unutmuştu. Altı ay çıkmış, nişanlanmış, sonra da bir yıl içinde evlenmişlerdi. Ondan kısa bir süre sonra ben gelmiştim. Birbirine onlardan daha âşık bir çift yoktu. Tartıştıklarında bile sözcüklerinden aşk eksik olmazdı.

Öyle bir ilişkim olması için her şeyimi verirdim.

Kakaomun geri kalanını bitirdim ve anneme sokuldum. İnce, uzun kolunu kaldırdı ve ben yanına kıvrıldım, hep sonbaharda sürdüğü elmalı vücut losyonunu içime çektim. Annemin, parfümlerini ve vücut losyonlarını mevsimlere göre değiştirme huyu vardı.

"Onunla tanışmana seviniyorum," dedim sonunda. "Will gerçekten hoş bir adama benziyor."

"Öyle." Başımdan öptü. "Babamın onaylayacağını düşünmek hoşuma gidiyor."

Babam, annemi mutlu eden herkesi onaylardı. Hastanedekilerin, babamın çok fazla vaktinin kalmadığını söylediği gün oradaydım. Yatak odalarının dışında dururken babamın, anneme tekrar sevmesini söylediğini duymuştum. Tek istediği buydu.

Gözlerimi kapattım. Bu tür bir sevgi, hastalığı yenmeliydi. Bu tür bir sevgi her şeyin üstesinden gelmeliydi.

8

İnce, siyah askıları üçüncü kez ayarladım ve sonunda pes ettim. Kaç kez yukarı çekmeye çalıştıysam da elbise bir santim daha yukarı çıkmıyordu. Elbisenin bana olmasına inanamıyordum. İşin doğrusu, biraz fazla iyi oturmuş, Dee'nin vücuduyla benimki arasında dağlar kadar fark olduğunu iyice vurgulamıştı. Memelerim bu gece dışarı çıkıp merhaba diyebilirdi. Elbise, göğüslerimi sımsıkı sarıyordu, beli büzgülüydü. Belden aşağısı, hafif dalgalar halinde dizüstüme dökülüyordu.

Gayet seksi görünüyordum.

Ama bu bebekleri örtmem gerekiyordu. Hızla gardırop dolabının kapısını açtım. Bu elbiseyle pek fena durmayacak kırmızı bir hırkam olduğunu biliyor ama bu karmaşada bulamıyordum. Hırkanın kurutucuda olduğunu fark etmem birkaç dakikamı aldı.

"Of ya," diye inledim ve merdivenden aşağı topuklarım tıkırdayarak ve siyah bir karmaşa halinde indim.

Neyse ki annem işe gitmişti bile. Bu elbiseden ya hiç hoşlanmazdı ya da bayılırdı. Her iki durum da beni utandırırdı. Gergin bir halde ve midem bulanarak koridorda ilerledim. Hırkayı çıkarıp silkelerken ve üstüme giyerken dışarıdan gelen araba kapılarının kapanma ve kahkaha seslerini duyabiliyordum. Ya aptalca bir şey yaparsam? Mesela, sınıf arkadaşlarımla dolu olan evde televizyonu havaya kaldırırsam ne olurdu?

Tam o sırada kapı çalındı. Derin bir nefes alarak ön kapıya gidip açtım. "Selam."

Ellerinde yarım düzine gül tutan Blake içeri girdi. Gözlerini üzerimde gezdirdi. "Vay canına, gerçekten harika görünüyorsun." Çiçekleri uzatırken gülümsedi.

Kıpkırmızı kesilip gülleri aldım ve taze kokularını içime çektim. "Teşekkür ederim, hiç gerek yoktu."

"İçimden geldi."

Ah, yine o anahtar kelime: içimden geldi. "Şey, çok güzeller. Sen de gerçekten hoş gözüküyorsun." Öyleydi; üzerinde, altına sıfır yaka tişört giydiği V yakalı bir kazak vardı. Gülleri kucaklayarak geri çekildim. Bana daha önce hiç kimse çiçek vermemişti. "Çıkmadan önce bir şeyler içmek ister misin?"

Blake başıyla onayladı ve peşimden mutfağa geldi. Seçenekler sınırlıydı, o yüzden annemin meyveli şaraplarından birinde karar kıldı. Ben güller için vazo ararken o da tezgâha dayanmış etrafa bakıyordu. "Her yerde kitapların var. Çok sevimli."

Gülleri tezgâha koyarken gülümsedim. "Annem bundan nefret ediyor. Onları hep toplamaya çalışıyor."

"Sen de onları hemen geri koyuyorsun, öyle mi?"

Güldüm. "Evet, bu doğru."

Tek elinde meyveli şarapla öne geldi. Bakışlarını indirdi ve uzanıp gümüş zinciri tuttu. Eklemleri göğsüme değdi. "İlginç bir kolye. Ne taşı bu?"

"Obsidiyen," dedim ona. "Bana bir arkadaşım vermişti."

"Gerçekten farklıymış." Kolyeyi bıraktı. "Hoşmuş."

"Teşekkürler." Parmaklarımı kolyenin üzerine koydum ve beraberinde getirdiği Daemon'ın görüntülerini kafamdan kovmaya çalıştım. Söyleyecek bir söz bulmaya çalıştım. "Çiçekler için tekrar teşekkürler. Çok güzeller."

"Beğenmene sevindim. Onları sana verince alınmak gibi görünmekten korktum."

"Hayır. Mükemmeller." Gülümsedim. "Gitmeye hazır mısın?"

İçkisini bitirdi ve bardağı suyla çalkaladı. Annem bunu görse Blake'i severdi... Eh, yaşı tutmadığı halde şarap içme kısmından hoşlanmazdı tabii. "Elbette," dedi. "Ama bazı kötü haberlerim var. En fazla yarım saat kalabilirim. Son dakikada aileden birileri geldi. Gerçekten üzgünüm."

"Hayır," dedim, hayal kırıklığımın sesimden anlaşılmadığını umarak. "Sorun değil. Sana son dakikada haber verdik zaten."

"Emin misin? Kendimi tam salak gibi hissediyorum."

"Tabii ki. Salak falan değilsin. Bana gül getirdin."

Blake'in ağzı kulaklarına vardı. "Şey, bunu telafi etmek istiyorum. Yarın akşam birlikte akşam yemeği yiyebilir miyiz?"

Başımı iki yana salladım. "Yarın olmaz. Bütün günü annemle geçireceğim."

"Pazartesi nasıl olur?" diye sordu. "Annenle baban, okul günlerinde gece çıkmana izin veriyorlar mı?"

"Sadece annem var ama evet, izin veriyor."

"Güzel. Kasabada bir Hint restoranı görmüştüm." Yaklaştı. Bana, Lesa'yla, erkeklerin nasıl koktuklarıyla ilgili yaptığımız sohbeti hatırlatan hafif bir tıraş kolonyası kokusu geldi. Blake güzel kokuyordu. "Var mısın?"

"Kesinlikle." Dudağımı ısırarak etrafa baktım. "Şimdi gitmeye hazır mısın?"

"Evet, eğer bir şey yaparsan."

"Neymiş?"

"Aslında, iki şey." Bir adım daha yaklaştı; ayakkabıları, ayakkabılarıma değiyordu. Gözlerine bakmak için başımı geriye yatırmak zorunda kaldım. "O zaman gidebiliriz."

Gözlerine bakarken hafifçe başım döndü. "Neymiş o iki şey?"

"Bana elini vermen gerek. Bu bir hızlı randevuysa, bunu inandırıcı yapmalıyız." Başını eğdi, hâlâ gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Bir de öpücük."

"Öpücük mü?" diye fısıldadım.

Dudakları çarpık bir gülümsemeyle yayıldı. "Gittiğimde beni

hatırlamanı istiyorum. Üstünde bu elbise varken bütün erkekler etrafında pervane olacaktır."

"Bundan emin değilim."

"Öyle ama. Ee? Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diye mırıldandım.

Elleriyle çenemi tuttu, ben de gözlerimi kapattım. Blake ismimi fısıldadı. Ağzımı açtım ama söylenecek hiçbir şey yoktu. Sadece beklenti ve kendimi kaybetme isteği vardı. İlk önce, tepkimi ölçmek için dudakları, dudaklarıma hafifçe sürtündü, öpücüğün yumuşaklığı yatıştırıcıydı. Ellerimi, omuzlarına koydum ve dudaklarını, dudaklarımda tekrar gezdirirken omuzları gerildi.

Öpücüğü derinleşti, bir anda kendimi başa çıkılması güç duygular içinde yüzerken buldum. Bu hem coşturucu, hem de kafa karıştırıcıydı. Öpücüğüne karşılık verdim, ellerini belime indirip beni kendine çekti.

Öpücüklerin arasında soluksuz bir şekilde, içimi kaplayan huzursuzluktan başka bir şeyi, herhangi bir şeyi bekledim. Sonra aynı anda hayal kırıklığı, öfke ve keder hissettim ve bunlar benim aradıklarım değildi.

Blake nefes nefese benden uzaklaştı. Bu öpücüğün yanlış bir tarafı yoktu, sadece bir şey eksikti. Benim yüzümden olmalıydı. Stresten. Her şey olurken kafamı çok yormuştum. Hem onu öpmek için daha çok erkendi. Okuduğum kitaplardaki, bir an bile düşünmeden erkeklerin üzerine atlayan kızlar gibi hissettim kendimi. Akıllı uslu Katy hâlâ içimde yaşıyordu ve bu yaptığımdan hiç hoşnut değildi. Ama bununla da bitmiyordu. Vicdanım beni rahatsız ediyor, bana başka birisi yüzünden onu yürekten öpmediğimi söylüyordu.

"Tek bir şey kaldı," deyip elimi tuttu. "Hazır mısın?"

Hazır mıydım? Arada kalmıştım. Belki Daemon, Blake'le mutlu olduğumu görürse kendini, gerçek olmayan bağımızın peşinden gitmek zorunda hissetmeyecekti. Midem bulandı. "Evet, hazırım."

Dışarıda, araba yolunda ve yolun başındaki boş eve kadar bir

yığın araba diziliydi. "Vay canına, ben bunun küçük bir parti olacağını sanıyordum?"

Dee gerçekten kendini aşmıştı. Bir yerlerden bir yığın kâğıt fener bulmuş ve veranda boyunca dizmişti. Pencerelerden, içeri serpiştirilmiş kalın mumların hafifçe titreştiği görülüyordu. Sıcak, hoş bir tarçın ve baharat kokusu dışarıya yayılıp burnumu gıdıkladı ve bana sonbahar kokusunu ne kadar sevdiğimi hatırlattı.

Her yer hınca hınç insan doluydu, kanepeye sıkış tıkış oturmuş, Wii'de kıran kırana maç yapan iki kişiyi çevrelemişlerdi. Merdivenlerde bir sürü tanıdık yüz toplanmış, kırmızı plastik bardaklardan içeceklerini yudumlarlarken gülüyorlardı. Blake'le ben, birilerine çarpmadan iki adım gidemiyorduk.

Dee ev sahibesini oynuyor, kalabalığın içine girip çıkıyordu. Saçlarının siyahlığını ve gözlerinin zümrüt yeşilini ortaya çıkaran zarif, beyaz elbisesinin içinde güzel görünüyordu. Birleşmiş ellerimizi gördüğünde şaşkınlığını... ya da hayal kırıklığını neredeyse hiç saklamadı.

Yanlış bir şey yapıyormuşum hissine kapılarak elimi Blake'in elinden çektim ve Dee'yi sımsıkı kucakladım. "Vay canına. Ev muhteşem görünüyor."

"Değil mi ama? Doğuştan yetenekliyim." Omzumun üzerinden baktı. "Katy?.."

Yanaklarım kızardı. "O benim..."

"Erkek arkadaşıyım," diye tamamladı Blake, elimi yakalayıp sıkarak. "Birazdan gitmem gerekiyor ama partiye kadar ona refakat etmek istedim."

"Refakat etmek mi?" Dee, bir ona, bir de bana baktı. "Tamam. Şey, ben gidip... bir şeylere bakacağım. Evet." Sonra dimdik yürüyerek hışımla gitti.

Onun hayal kırıklığının bana geçmesine izin vermemeye çalıştım. Kardeşiyle çıkmamı ciddi ciddi istiyor olamazdı. İçlerinden birisi aynı yoldan gitmiş, bir insanla birlikte olmuştu ve neler olduğunu görmüştük.

Büyük evin karanlık köşelerinden şüpheli sesler geliyor, düşüncelerimi dağıtıyordu. Sonra bir an için, kalabalıkta Dee'yi takip ediyormuşa benzeyen Adam'ı gördüm. Dee'ye, Adam'la konuşmasının nasıl gittiğini sormayı aklımın bir köşesine yazdım.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu Blake. Ben başımla onaylayınca beni, bir yığın şişe görebileceğimiz yemek odasına doğru götürdü. Punç kâsesi bile vardı. Hiç şüphesiz alkollüydü.

"Bizim orada da böyle partiler olurdu," dedi Blake, bana kırmızı plastik bir bardak uzatarak. "Ama yazlık evlerde yapılırdı, herkes de deniz ve güneş kremi kokardı."

"Özlüyor gibisin."

"Bazen özlüyorum ama değişiklik çok da kötü değildir. Hayatı ilginç kılar." Bir yudum aldı ve öksürdü. "Bunun içine ne koymuşlar böyle? Kaçak içki mi?"

Güldüm. "Buralarda içine ne konduğunu sadece Tanrı bilir."

Mutfaktan çılgın kıkırdamalar geldi. Tam döndüğüm anda Carisa'nın odadan hızla çıktığını gördük; Dee'nin olduğu kapıya giderken yüzünde canı sıkkın bir ifade vardı. "Dee, arkadaşların deli."

"Onlar senin de arkadaşların," dedi Lesa kuru kuru, Dee'nin arkasından çıkagelerek. Blake'le beni görünce durdu. Sonra da bana kalça attı. "Yaşasın."

Carissa kollarını göğsünde kavuşturdu. "Benim arkadaşlarım krem şantiyle *bunu* yapmazlardı."

Dee'nin yüzündeki dehşet ifadesiyle Lesa'nın yüzünde beliren meraklı ifadeyi görünce kahkahayı patlattım. Blake kahkaham hoşuna gitmiş gibi bana gülümsedi.

"Ne?" diye ciyakladı Dee ve hızla mutfağa gitti.

"Bunu görmem lazım," diye mırıldandı Lesa, hemen beyaz karmaşanın peşinden gitti.

Yanakları, hırkam kadar kırmızı olan Carissa'ya baktım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Başını iki yana vurgulu bir şekilde salladı. "Donnie'yle Becca'nın orada ne yaptığını hiç bilmiyorsun."

"Mezuniyetten sonra evlenmeyi planlayan o ikisi, değil mi?"

"Evet. Sana çoğu şey için evlenmeyi beklemediklerini söyleyebilirim."

Kıkırdadım. "Müthiş."

Carissa titredi. "Dar görüşlü olmaya çalışmıyorum ama toplum içinde ya da bir arkadaşının evinde kim böyle hareket eder? Yani, yapmayın ama. İğrenç bu." Derin bir nefes aldı, koyu renk gözlerini yukarı kaldırdı. "Selam Blake, kusura bakma."

"Sorun değil. Haklısın kremşanti sadece turtaların üzerinde kullanılmalı."

Gülmemek için başımı çevirmek zorunda kaldım. İğrençti ama yine de eğlenceli buluyordum bunu. Bunun benim hakkında ne söylediğinden emin değildim. Hem kimi kandırıyordum? Daha geçen Cuma kütüphanede işi pişiren sanki başkasıydı.

Bunu hatırlayınca midem tekrar düğümlendi, bakışlarımı odada gezdirdim.

Carissa'yla, şehir dışında üniversitede okuyan ağabeyi hakkında konuşmak isteyen bir grup kısa süreliğine bizi durdurdu. Carissa'nın kendisinden büyük kardeşleri olduğunu unutmuştum. Aklımın bir köşesine yazacağım ikinci şey: başını kumdan çıkar.

Blake hemen bir dolu arkadaş edinmiş olmalıydı çünkü çocukların çoğu onunla konuşuyordu. Bir sürü kız da çaktırmadan ona bakıyordu. Bu beni hiç yakışık almayacak derecede neşelendirmişti.

Blake'in koluna daha çok gösteriş olsun diye yaslandım, sonra orada kaldım. Kollarındaki şişkin adalelerin göğsüme değmesi hoşuma gitmişti.

Rahatsız olmamış gibiydi. Sırtımdaki eliyle sırtımı kavradı, lafını yarıda kesip eğildi ve "Kalmayı çok isterdim," diye fısıldadı.

Kafamı çevirip gülümsedim. "Ben de."

Elini sırtımdan aşağıya kaydırıp belimin kıvrımında gezdirdi. Bu her neyse hoşuma gitti. Bir erkeğe yakın olmak, flört etmek, eğlenmek, öpüşmek doğal geliyordu. Bunların hepsi bana kendi-

mi *rahat* hissettiriyordu. Carissa gittikten sonra böyle kaldık, sonra da Blake'in gitme zamanı geldi.

Onunla kapıya yürüdüm, kolu hâlâ belimdeydi. "Akşam yemeğine gidiyoruz, değil mi?" diye sordu.

"Emin olabilirsin. Aslında ben..." Sırtım merdivenlere dönüktü ama yine de *onun* aşağıya indiği anı hissettim. Hava değişti, çok ağırlaştı ve ısındı. Ensem karıncalandı.

Blake kaşlarını çattı. "Sen aslında... ne?"

Kalbim hızla attı. "Ben... ben bunu dört gözle bekliyorum."

Blake gülümsemeye başladı, sonra da başını kaldırıp baktı. Gözleri hafifçe irileşti ve Daemon'ın orada olduğunu anladım. Arkamı dönmek istemiyordum ama dönmemek yapay olur gibi geliyordu.

Yıldırım çarpması gibiydi. Üzerimdeki etkisinden nefret etsem de beni çok heyecanlandırıyordu. Bunda kendimi *rahat* hissedebileceğim hiçbir şey yoktu.

Daemon bizlere göre spor giyinmişti ama yine de odadaki bütün erkeklerden daha iyi gözüküyordu. Eski, yıpranmış bir kot ve fi tarihinden kalma bir grubun adını taşıyan bir tişört giymişti. Kayıtsız bir tavırla saçını sol kulağının arkasına soktu ve birinin dediği bir şeye hınzır bir şekilde sırıttı. O çekici gözler, loş mum ışıklarının altında parlıyordu. Daemon'ı ilk kez ailesi ya da okuldan bir, iki arkadaşı dışında birileriyle görüyordum.

Daemon'ın, cinsiyetleri fark etmeksizin başkalarının üzerinde böyle bir etkisi vardı. İnsanların onunla bir arada olmayı istedikleri belliydi ama aynı zamanda da ona çok fazla yaklaşmaktan korkuyor gibiydiler. Hoşlarına gitsin ya da gitmesin, onlar da benim gibi onun cazibesine kapılıyorlardı. İnsanlar ona yaklaşıyor ama birkaç adım ötesinde duruyorlardı. Ama tüm bu süre boyunca Daemon gözlerini üzerimden ayırmamıştı.

O anda eli belimde olan oğlanı tamamen unutmuştum.

Daemon önümüzde durdu. "Selam..."

Blake uzanırken eliyle elimi sıktı. "Geçen akşam lokantada ta-

nışma fırsatı bulamamıştık galiba. İsmim Blake Saunders." Boştaki elini uzattı.

Daemon, Blake'in eline baktı, sonra da bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Kim olduğunu biliyorum."

Vay canına. Blake'e doğru döndüm. "Bu Daemon Black."

Gülümsemesi donup kaldı. "Evet, ben de onun kim olduğunu biliyorum."

Daemon sessizce gülerek doğruldu. Tamamen doğrulduğunda Blake'ten en az bir baş uzundu. "Hayranlarımla tanışmak her zaman güzeldir."

Evet, Blake buna ne cevap vereceğini bilemedi. Başını iki yana hafifçe salladı ve bana döndü. "Eh, artık gitmem gerek."

Gülümsedim. "Peki. Her şey için... teşekkürler."

Eğilirken hafifçe gülümsedi ve kollarını bana gevşek bir şekilde sardı. Daemon'ın yoğun bakışlarının güçlü bir şekilde farkındaydım; ellerimi Blake'in sırtına koydum ve yukarı doğru eğilerek yumuşak yanağına bir öpücük kondurdum.

Daemon boğazını temizledi.

Blake yumuşak bir şekilde kulağıma doğru güldü. "Seni ararım. Uslu dur."

"Daima," dedim, onu bırakarak.

Blake, Daemon'a doğru son bir kez ağzı kulaklarında gülümseyerek kapıdan çıktı. Oğlana hakkını vermek gerekirdi, kendine ait olanı Daimon karşısında –kısmen– korumuştu.

Ona döndüm, boynumdaki obsidiyenle oynarken kaşlarımı çattım. "Kasten yapsan ancak bu kadar öküzlük edebilirdin."

Tek kaşını kaldırdı. "Onunla takılmamanı söyledim sanıyordum."

"Sırf sen söyledin diye öyle bir şey yapmayacağımı söyledim sanıyordum."

"Söyledin mi?" Bakışlarıyla obsidiyeni takip etti, sonra da bakışlarını yere indirdi. "Bu gece çok hoş gözüküyorsun, Kedicik."

Yüreğim hop etti. Kulak asmamalıydım, hiç kulak asmama-

lıydım. "Galiba Dee'nin işi başından aşkın ama evi dekore etme konusunda çok iyi iş çıkartmış."

"Her şeyi kendi başına yaptığını söylerse inanma. Eve adımımı attığım andan itibaren beni çalıştırdı."

"Ya." Şaşırmıştım. Daemon'ı, kâğıt fenerleri tutuşturup sonra da fırlatmadan dizerken hayal edemiyordum. "İkiniz de çok iyi iş çıkartmışsınız."

Daemon bakışlarını tekrar indirdi, beni gözleriyle yiyip bitirirken titredim. Neden, ah, neden Blake erken ayrılıp beni Daemon'la bırakmak zorundaydı? "Bu elbiseyi nereden buldun?" diye sordu.

"Kız kardeşinden," dedim ona yavan bir şekilde.

Kaşlarını çattı, biraz iğrenmiş gözükü yordu. "Buna ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Neye, bebeğim?"

Daemon kaskatı kesildi. Bakışlarımı ondan çektim ve Ash'le göz göze geldik. Bakışlarıma aynı şekilde karşılık veren Ash tatlı tatlı gülümsedi ve ince kolunu Daemon'ın ince beline doladı. Sanki Daemon'ın vücut hatlarını avucunun içi gibi biliyormuşçasına ona yaslandı. Öyleydi de. Bir süre aralıklarla çıkmışlardı.

Bu harikaydı işte. Daha az önce Blake'e kötü kötü bakmıştı, şimdiyse Ash'i yanına sülük gibi yapıştırmış geziyordu. Tanrı biliyor ya, hiç mi hiç hoşuma gitmemişti bu. Kahpe kader.

"Güzel elbise. Dee'nin, değil mi?" diye sordu Ash. "Galiba birlikte alışverişe gittiğimizde almıştı ama onun üzerinde daha bol duruyor." Ah, birisi bana taş atıyordu. Ash kıçından bir parmak aşağıda biten daracık elbisesiyle karşımda dikildikçe, mantıksız bir duygu ağır ağır omurgamdan yukarı tırmanıyordu. "Ya kotunu giymeyi unutmuşsun ya da elbisenin altını."

Ash kahkahayla güldü ama sonra dikkatini tekrar Daemon'a verdi. "Bebeğim, o kadar hızlı gittin ki. Seni bulmak için bütün alt katı aramak zorunda kaldım. Neden odana gidip başladığımız işi bitirmiyoruz?"

Mideye yumruk yeme hissi neredeyse beni iki büklüm ede-

cekti. Bunun nereden geldiğini ya da neden böyle hissettiğimi hiç bilmiyordum. Mantıklı değildi bu. Ben Daemon'dan hoşlanmıyordum... *hoşlanmıyordum*. Papa'yla sevişse bile umurumda olmazdı, hem biraz önce Blake'le öpüşmüştüm. Ama damarlarımda dolaşan o sıcaklığı yadsıyamazdım.

Daemon, kalbinin hemen üstünde bir noktayı kaşıyarak Ash'in elinden kurtuldu. Bakışlarımı yakaladı, ben de beklentiyle kaşlarımı havaya kaldırdım. Benimle mi olmak istiyordu? Evet, Ash'le her ne yapıyorsa... mola verdiğinde benimle olurdu artık.

Söylediğime pişman olacağım bir şeyler demeden arkamı dönüp uzaklaştım. Ash'in tiz kıkırdaması adımlarımı takip etti. Daemon konuştu ama sesi kalabalıkta kayboldu. Temiz hava ve uzaklaşma ihtiyacıyla kalabalık ön verandaya çıktım.

Neler olduğunu anlayamıyordum. Kıskanıyor olmamın imkânı yoktu. Hissettiklerimin bununla *hiç* alakası yoktu. Seksi, normal bir insan erkekle randevuma az kalmıştı. Daemon'la Ash'in yaptıklarını umursamam mümkün değildi.

Sonra basamakları inerken kafama dank etti. Aman Tanrım, *umursuyordum*, umursuyordum... Ash'le yukarıda, aklımın bile almadığı şeyler yapmasını *umursuyordum*. Başım döndü. Ash'in onu öptüğünü kafamda canlandırınca nefesim kesildi. Benim neyim vardı böyle?

Sersemlemiş bir halde yürümeye başladım. Bir ara, topuklu ayakkabılarımı çıkarıp bir kenara fırlattım. Çıplak ayaklarımla soğuk çim ve çakıl taşları üzerinde yürümeye devam ettim. Yolun sonundaki boş evin yanına gelene kadar durmadım. Temiz havayı birkaç kez içime çektikten sonra aşırı savunmasız duygularımı kontrol etmeye çalıştım. Bir yanım hissettiklerim saçma olduğunu biliyordu ama yine de sanki dünya başıma yıkılmış gibiydi ve her şey aynı anda hem sıcak, hem soğuktu.

Nefesim göğsümde kalakaldı. Gözlerimi sımsıkı kapatıp sövdüm. Hissettiklerim doğru değildi. En son, bütün blog'cular geçen sene bir konferansa gittiğinde ve annem gitmeme izin verme-

diğinde bu kadar kıskançlığa kapılmıştım. Lanet olsun, bu defaki daha kötüydü. Çığlık atmak istiyordum. Oraya koşarak geri dönmek, Ash'in saçını başını yolmak istiyordum. Hiç hakkım olmayan bir kıskançlık damarlarımda akıyor, bana aptalca davrandığımı söylemeye çalışan mantıklı düşünceleri kör ediyordu. Ama kanım kaynıyordu. Avuçlarım terliyordu, sanki bana ait değildi ve soğuktu. Bütün vücudum titriyordu.

Girdaplanan duygularımda ve karmakarışık düşüncelerimde kaybolmuş bir halde orada durdum, ta ki çimleri ezen ayak seslerini duyana dek. Karanlık gölgelerin arasından bir figür çıktı ve bir parça ay ışığı mavi ve altın rengi bir kol saatinden yansıdı.

Simon.

Yüreğim ağzıma geldi. Burada ne halt ediyordu? Dee, onu davet etmiş miydi? Aramızda olanları Dee'ye anlatmamıştım ama söylentileri duyduğuna şüphe yoktu.

"Katy, sen misin?" Yana doğru sendeleyip eve yaslandı. Onu tam olarak görebildiğimde, tek gözünün çirkin bir mor renkte şişip kapandığını fark ettim. Çürükler çenesini mahvetmişti. Tek dudağı yarılmıştı.

Ağzım açık bakakaldım. "Yüzüne ne oldu?"

Simon ağzına bir cep şişesi götürdü. "Yüzüme erkek arkadaşın oldu."

"Kim?"

Bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. "Daemon Black."

"O benim erkek arkadaşım değil."

"Her neyse." Simon yaklaştı. "Buraya seninle... konuşmaya geldim. Onu durdurmalısın."

Gözlerim kocaman açıldı. Daemon, bu sorunla ilgileneceğini söylerken atıp tutmuyormuş. Bir yanım, Simon için üzülüyordu ama o ve arkadaşları yüzünden okulun yarısının bana sürtük demesi gerçeği buna gölge düşürüyordu.

"O gece kötü bir niyetimin olmadığını söyle ona. Ben... üzgünüm." Yalpalayarak öne geldi ve cep şişesini düşürdü. Tanrım.

Daemon ödünü patlatmış olmalıydı. "Herkesi hizaya getirdiğimi de söyle ona."

Alkol ve çaresizlik dalgası bana çarpınca geriledim. "Simon, bence oturmalısın çünkü..."

"Ona söylemelisin." Nemli, etli parmaklarıyla kolumu tuttu. "İnsanlar konuşmaya başlıyor. Ben... hakkımda böyle saçmalıklar söylenmesine gelemem. Ona söyle yoksa."

Ensemdeki saçlar diken diken oldu. Hiddet beni mermi gibi delip geçti. İtilip kakılmaya ya da tehdit edilmeye niyetim yoktu. Ne Simon, ne de başka biri tarafından. "Yoksa ne?"

"Babam avukat." İki yana sallanırken elini yumruk yaptı. "O..."

Sonra da olanlar oldu.

Bana doğru sendeledi ve çok fazla yakınıma gelince kalbim yerinden çıkacak sandım. Korkunç bir çatırtı kulaklarımı sağır etti. Yanında durduğumuz dört ya da beş pencere titreyip çatırdadı. Büyük, çentikli bir çatlak, her bir pencerenin ortasından aşağıya indi, sonra da küçük çatlaklar yayıldı, ta ki bütün pencereler görünmeyen bir gücün altında titreyip patlayana, üzerimize cam kırıkları yağdırana dek.

9

Simon düşen camlardan sendeleyerek kaçarken ciyakladı. "Bu da ne?"

Dehşetle, olduğum yere mıhlanıp kaldım. Simon kollarını salladı ve giysilerinden daha fazla cam döküldü. Küçük cam parçaları saçımdan aşağıya kaydı ve bazıları aşağıya düşerken bazıları saçımın karışık dalgalarında takılı kaldılar. Sanki birisi kolumu çimdiklemiş gibiydi ve Dee'nin elbisesinin yırtıldığını biliyordum. Diğer cam da titredi. Bunu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum. Başka bir gürültülü çatırdama daha oldu.

Gerileyen Simon önce pencerelere sonra bana baktı. Cam gibi gözleri iri iri açılmıştı. "Sen..."

Nefes alamıyordum. Soluk kırmızımsı beyaz bir parıltı yavaşça görüş alanıma girdi. İkinci kattaki sağlam kalan tek pencere de titredi.

Simon'ın yüzü kireç gibiydi, kendi ayağına takılıp yere düştü. "Sen... sen parlıyorsun. Sen... ucube seni!"

Parlıyor muydum? "Hayır. Ben yapmadım. Neler olduğunu bilmiyorum ama ben yapmadım!"

Ayağa kalktı ve ona doğru bir adım attım. Ellerini öne uzattı ve sendeledi. "Uzak dur benden! Sadece uzak dur benden."

Elimden hiçbir şey gelmeden, sendeleyip evin etrafını dolaşmasını izledim. Bir araba kapısı açıldı ve motor çalıştı. Beynimin

uzak bir köşesi bana, onu durdurmam gerektiğini söylüyordu çünkü araba kullanamayacak kadar sarhoş olduğu ortadaydı.

Ama sonra en üstteki pencere patladı.

Korkudan sindim, cam kırıkları mermi gibi yere ve benim üstüme yağarken yüzümü sakladım. Son cam parçası da yere inene kadar güçlükle soludum. Yaptıklarımdan hem utanmış, hem de korkmuştum. Ucube yeteneklerimi bir kez daha sergilemekle kalmamış, Simon'ı neredeyse iğne yastığına çevirmiştim. Vay canına, fena çuvallamıştım.

Doğrulup kırık cam parçalarının arasından geçmem ve gür ağaçların yolunu tutmam birkaç dakikamı aldı. Soğuk terler alnımda boncuk boncuk birikmişti ve deminki olaydan arta kalan korku hâlâ mideme vurup duruyordu. Ne yapmıştım ben? Evimi görünce ensemdeki o tanıdık karıncalanmayı hissettim. Dallar ve yapraklar çıtırdadı, ben de arkama baktım.

Daemon beni görünce adımlarını yavaşlattı. Bana yaklaşırken aşağı sarkan bir dalı itti. "Ne yapıyorsun burada, Kat?"

Konuşabilmem için birkaç dakika geçmesi gerekti. "Biraz önce birkaç pencere patlattım."

"Ne?" Daemon yaklaşınca gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir yerlerin kanıyor. Neler oldu?" Durakladı. "Ayakkabıların nerede?"

Başımı eğip ayaklarıma baktım. "Fırlatıp attım."

Göz açıp kapayıncaya kadar Daemon yanımda bitmiş, küçük cam kırıklarını üzerimden silkeliyordu. "Kat, neler oldu?"

Başımı kaldırıp kesik bir nefes aldım. Büyük bir panik göğsünü sıkıştırdı. "Yürürken Simon'a rastladım..."

"Buna sana o mu yaptı?" Sesi o kadar alçaktı ki tüylerim diken diken oldu.

"Hayır. Hayır! Ona rastladım ve sana epey bozuktu." Durakladım, gözlerim gözlerini araştırdı. "Dediğine göre onu dövmüşsün."

"Evet, dövdüm." Sesinde bir özür yoktu.

"Daemon, erkekler benim hakkımda konuşuyorlar diye onları dövemezsin."

"Aslına bakarsan, döverim." Yan tarafında tuttuğu elini yumruk yaptı. "Bunu hak etti. Yalan söylemeyeceğim. Onu, söyledikleri yüzünden dövdüm. İleri geri konuşuyordu."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Hey. Ben. Söyleyecek sözüm yoktu.

"Ne yaptığını biliyor –ne yapmaya çalıştığını– buna rağmen hakkında bunları uydurmaktan çekinmiyor, ha?" Daemon'ın gözleri ağaçların arasından sızan gölgelere kaydı. "Aşağılık bir insanın, özellikle de *onun* ya da arkadaşlarının senin hakkında öyle konuşmasına izin vermem."

"Vay canına," diye mırıldandım, gözlerimi hızla kırpıştırarak. Daemon'ın ne kadar koruyucu... ya da ne kadar çok korkutucu olabildiğini unutmuştum. "Sana teşekkür etmem gerektiğini sanmıyorum çünkü yaptığın yanlış ama, şey, teşekkürler."

"Her neyse, önemli olan bu değil. Neler oldu?"

Birkaç derin nefes alarak sözcüklerin ağzımdan hızla dökülmesine izin verdim. Bitirdiğimde Daemon tek kolunu bana doladı ve beni göğsüne doğru çekti. Ona karşı koymadım, yüzümü ona yasladım ve iki yanını sıkıca tuttum; kollarındayken kendimi başka her yerden daha fazla güvende hissediyordum. Hem bunun için aramızdaki bağı suçlayamazdım. Bu bağ oluşmadan önce bile, kolları her zaman bir tür sığınak olmuştu.

"Bunu bilerek yapmadığını biliyorum, Kedicik." Eliyle sırtımda rahatlatıcı bir daire çiziyordu. "Simon sarhoştu, bu yüzden büyük ihtimalle hatırlamayacaktır bile. Hatırlasa da hiç kimse ona inanmaz."

İçimde bir umut yeşerdi. "Sence öyle mi?"

"Evet. İnsanlar onun deli olduğunu düşünür." Daemon geri çekilip başını eğdi, böyle aynı göz hizasına geldik. "Hiç kimse ona inanmaz, tamam mı? Hem konuşmaya başlarsa ben..."

"Sen hiçbir şey yapmayacaksın," deyip elinden kurtuldum, derin bir nefes aldım. "Bence zaten oğlanın ödünü koparmışsın."

"Belli ki koparmamışım," diye mırıldandı. "Partideyken aklından neler geçiyordu? Kızgındın. Neden?"

Yanaklarıma ateş bastı ve evime doğru yürümeye başladım.

Daemon uzun ve esefle içini çekti. Tam yanımdaydı. "Kat, konuş benimle."

"Yardımın olmadan eve gidebilirim, çok teşekkürler."

Altından geçebilmem için önümdeki bir dalı çekti. "Ben de öyle umuyorum. *Tam* orada."

"Hem şu anda Ash'le işi pişiriyor olman gerekmiyor mu senin?"

Bana sanki iki kafam varmış gibi baktı. Hatamı anında fark ettim.

"Olay bu muydu yani?"

"Hayır. Olayın seninle ya da onunla bir ilgisi yoktu."

"Kıskandın." Sesi kibirli geliyordu. "Bu bahsi kazanacağım."

Ayağımı vura vura yürüdüm. "Ben mi? Kıskanmak mı? Aklını kaçırmışsın sen. Blake'i korkutup kaçırmaya çalışan ben değildim."

Kolumu tuttu ve tam verandam göründüğünde beni durdurdu. "Ben kimin umurunda?"

"Blake," diye düzelttim.

"Her neyse. Benden hoşlanmadığını sanıyordum?"

Yumruğumu havada salladım. Elinden kurtulmak imkânsızdı. "Haklısın. Senden hoşlanmıyorum."

Gözleri alevlendi. "Yalan söylüyorsun, yanakların kıpkırmızı ve diğer şeyler."

Birden çenem berbat bir şekilde düşüverdi. "Birkaç gün önce beni öpüyordun, şimdiyse Ash'le mi *gönül eğlendiriyorsun?* Normalde yaptığın bu mu? Bir kızdan diğerine mi atlarsın?"

"Hayır." Kolumu bıraktı. "Öyle yapmam. *Yapmıyorum.*"

"Evet, sana bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama yaptığın tam da bu." Ben de yapıyordum. Ne halt ediyordum ben? Aynı şeyi kendim de yapmışken ona kızamazdım ama kızıyordum işte. Saçmaydı bu. "Tanrım, mızmız bir kız oldum. Dediklerimi unut. İstediğini yapabilirsin ve benim sesimi çıkarmaya hakkım..."

Daemon söverek kolumu bıraktı. "Tamam. Ash'le benim aramda olanları hiç bilmiyorsun. Biz sadece konuşuyorduk. Seninle kafa buluyordu Kat."

"Her neyse." Hızla arkamı dönüp yine yürümeye başladım.

"Kıskanmıyorum. Ash'le sen uzaylı bebekler yapsanız da umurumda değil. Beni ırgalamaz. Hem, aslını istersen şu aramızdaki aptal bağ olmasaydı beni öpmekten hoşlanmazdın bile. Belki de hoşlanmıyorsun."

Daemon aniden önümdeydi. İstemeden geriye bir adım attım. "Seni öpmekten hoşlanmadığımı mı sanıyorsun? O zamandan beri her saniye bunu düşünmüyor muyum sence? Senin de düşündüğünü biliyorum. Gel, kabul et." Midemin derinliklerindeki yaylar gerilmişti. "Bunun ne önemi var?"

"Düşünüyor musun?"

"Ah, Tanrı aşkına, evet, düşünüyorum. Düşünüyorum! Bunu senin için yazayım mı? E-posta mı yoksa mesaj olarak mı istersin? Sana kendini daha iyi mi hissettirecek?"

Daemon tek kaşını kaldırdı. "Alaycı olmana gerek yok."

"Senin de burada olmana gerek yok. Ash seni bekliyor."

Bezginlikle başını yana yatırdı. "Sence cidden bunu ona yapar mıyım?"

"Şey, evet, bence yaparsın."

"Kat." Başını iki yana salladı, sesinde yumuşak bir inkâr vardı sanki.

"Önemi yok." Derin bir nefes aldım. "Bunu unutabilir miyiz? Lütfen?"

Daemon parmağını kaşında gezdirdi. "Bunu ne ben, ne de sen unutabilirsin."

Kızgın bir şekilde topuğumun üzerinde döndüm ve evime doğru yürüdüm. Bir yanım beni durdurmasını bekliyordu ama birkaç başarılı adımdan sonra durdurmayacağını anladım. Hâlâ orada durup durmadığını merak ediyordum ama dönmemek için kendimi zor tuttum. Bu gece kendimi yeterince aptal durumuna düşürmüştüm zaten. Ash ile Daemon'ı bir arada görünce küplere binmiş, partiden fırlayıp gitmiş, neredeyse Simon'ın kafasını uçurmuştum. Üstelik tüm bunlar daha gece yarısı olmadan gerçekleşmişti.

Aman ne güzel.

10

On sekizime basmak çocukken düşündüğüm kadar heyecan verici değildi ama güzel şeyler de olmadı değil. Günün çoğunu, dün gece olanlara kafa yormadan geçirmeyi başardım. Blake konuşmak için aradı ve her şeyi dört dörtlük kurulu vaziyette gıcır gıcır bir dizüstü bilgisayarım oldu.

Her şeyden önce blog'uma girdim ve "Geri döndüm!" mesajı yazdım. Hayatımın eksik kalan büyük bir bölümü geri gelmişti. Ama annem beni dizüstü bilgisayarımın başından derhal uzaklaştırdı. Günün geri kalanını onunla birlikte, en yakın Olive Garden'da Will'le buluşmak için epey uzun bir yolculukta geçirdim.

Will duygusal erkeklerdendi.

Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Akşam yemeği boyunca elini, annemin elinden bir an olsun çekmemişti. Bu çok şirindi, adam da etkileyici ve yakışıklıydı ama annemi başka bir erkekle görmek tuhaftı. Tahminimden daha tuhaftı. Ama Will bana kitapçıdan bir hediye kartı verdi. Hanesine artı puan yazıldı.

Geleneksel dondurmalı pastamız bu yıl farklıydı. Will pasta için eve geldi.

"İşte," dedi Will, bıçağı annemden alarak. "Bıçağı sıcak suyun altına tutarsan kullanması daha kolay olur."

Annem ona, sanki az önce kansere çare bulmuş gibi gülümsedi.

Ben masada oturmuş gözlerimi devirmemeye çalışırken sohbet ettiler.

Will önüme bir dilim pasta koydu. "Teşekkür ederim," dedim.

Gülümsedi. "Bir şey değil. Gribinin tamamen iyileşmesine çok sevindim. Hiç kimse doğum gününde hasta olmayı istemez."

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi annem.

Annem, Winchester'daki vardiyasına gitmek için hazırlanma vakti yaklaşana dek gözlerini Will'den ayırmadı. Will mutfakta benimle kaldı, o kekini bitirirken, aramızda uzayıp giden sessizlik akıl almaz boyutlara erişmişti.

"Şu ana kadar doğum günün eğlenceli geçti mi?" Diye sordu, çatalı uzun parmaklarından aşağıya sarkıtırken.

Dondurmalı pastanın tek yediğim yeri olan çıtır çıtır kısmının sonuncusunu yuttum. "Evet, çok güzeldi."

Will bardağını alıp bana doğru eğdi. "Eh, gelecekteki nice doğum günlerine kadeh kaldıralım," dedi. Ben de kendi bardağımı kaldırıp onunkiyle tokuşturdum. Gülümsedi ve gözlerinin etrafındaki deri kırıştı. "Niyetim, o doğum günlerini seninle ve annenle paylaşmak için burada olmak."

Şu andan itibaren bir yıl burada olması hakkında ne hissetmem gerektiğini bilemeden bardağımı masaya koydum ve dudağımı ısırdım. Bir yanım, annem için mutlu olmak istiyordu ama diğer yanım, babama ihanet ediyormuşum gibi hissediyordu.

Will boğazını temizledi, beni izlerken başını yana yatırdı. Neredeyse benim gözlerim gibi çok açık gri olan gözlerinde neşeli bir parıltı oldu. "Muhtemelen bunu duymayı sevmediğini biliyorum. Kellie, babanla senin ne kadar yakın olduğunuzu bana anlattı. O yüzden bana karşı isteksizliğini anlayabiliyorum."

"Bu fikre olumsuz falan bakmıyorum," dedim dürüstçe. "Sadece farklı işte."

"Farklı olması kötü değildir. Değişim de öyle değildir." İçkisinden bir yudum alıp kapıya doğru baktı. "Annen muhteşem bir kadın. Hastanede çalışmaya başladığı andan itibaren böyle düşündüm ama senin saldırıya uğradığın gece aramızdakiler profesyonel

ilişkiden daha fazlasına dönüştü. O gece onun yanında olabildiğim için mutluyum." Durakladı, gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Korkunç bir olayın hayırlı bir işe vesile olması ne kadar da tuhaf."

Kaşlarımı çattım. "Evet... tuhaf."

Ağzı kulaklarına vardı, gülümsemesi neredeyse küçümseyiciydi. Annem döndü ve Will'in benimle bağ kurma... ya da bölgesini işaretleme yönündeki son derece acayip girişimini sona erdirdi. Will, annem işe gidene dek, son ana kadar onunla kalıp annemin zamanını harcadı. Pencereye gittim ve ayrı arabalara binmeden önce öpüştüklerini gördüm. *İğrenç.*

Dışarıda güneş batarken pazartesi için kısa, salı için de daha uzun bir inceleme yazdım. Daha uzun olanını, ağzımın suyu akıp durduğu için yazmıştım. Galiba yeni bir kitap erkek arkadaşım vardı ve adı Tod'du. Harikaydı doğrusu.

Boş ekranda sadece müzik çalan şu sinir bozucu televizyon istasyonlarından birini açtım. Seksenlerin hit parçalarını çalan bir kanalda durdum ve sesini, kendi düşüncelerimi bile duyamayacağım kadar çok açtım. Yıkanması gereken çamaşırlar ve ovulup temizlenmesi gereken bir mutfak bekliyordu. Çiçek tarhından ölü bitkileri temizlemek için çok geçti. Bahçeyle uğraşmak bana hep kafamı dağıtmamda yardımcı olurdu ama sonbahar ve kış, bu iş için hiç de uygun değildi. Rahat bir şort, ren geyiği desenli diz boyu çorap ve bir fanila giydim.

Sıcak bir karmaşa gibiydim. Evde koşturarak bütün giysileri topladım, arada ahşap zeminde kayarak gidiyordum. Çamaşırların bir kısmını makineye attım ve şarkılardan birini söylemeye başladım. "*Yere yapışmış haldeyim. Ava çıktım. Peşindeyim.*"

Çamaşır odasından fırladım ve koridorda hoplaya zıplaya yürümeye başladım, kollarımı, *Labirent* filmindeki seksi pembe kuklalardan biri gibi başımın etrafında sallıyordum. "*Bir koku ve bir ses, kayboldum ve bulundum. Kurt gibi açım. Çizgi üstünde bir şey, uyumsuzluk ve uyak... falan filan, la la la... Ağız canlı, her şey içinde ve kurt gibi...*" Boynuma bir sıcaklık yayıldı.

"Orada '*Uluyorum, bağırıyorum. Peşindeyim,*' diyor. Falan filan demiyor."

Gür sesten ürkmüş bir şekilde çığlığı bastım ve hızla arkamı döndüm. Ayağım, zeminin iyi temizlenmiş kısmında kaydı ve kıç üstü yere oturdum.

"Ayy," diye soludum göğsümü tutarak. "Galiba kalpten gidiyorum."

"Galiba kıçını kırdın." Daemon'ın sesi, kahkahayla doluydu.

Dar koridorda yere serilmiş şekilde nefes almaya çalışıyordum. "Bu ne be? İnsanların evine elini kolunu sallayıp mı girersin sen?"

"Bir de, bir anda şarkıları katleden kızları da dinler miyim? Eh, evet, âdetimdir bu. Aslına bakarsan, kapıyı birkaç kez çaldım ama... şarkı söylemeni duydum ve kapın kilitli değildi." Omuz silkti. "Ben de içeri girmekte sakınca görmedim."

"Orası anlaşılıyor." Ayağa kalkıp yüzümü buruşturdum. "Of ya, belki de kıçımı kırmışımdır."

"Umarım kırmamışsındır. Kıçının hayranıyım." Gülümsedi. "Yüzün amma kızarmış. Düşerken çarpmadığından emin misin?"

İnledim. "Senden nefret ediyorum."

"Hayır, hiç sanmıyorum." Bakışlarını üzerimde gezdirip ayak parmaklarıma baktı. Kaşlarını kaldırdı. "Çorapların güzelmiş."

Popomu ovuşturdum. "Bir şey mi istiyordun?"

Duvara yaslanıp ellerini kotuna soktu. "Yoo, bir şey istemiyorum."

"O zaman neden evime zorla girdin?"

Tekrar omuz silkti. "Zorla girmedim. Kapı kilitli değildi, sonra müziği duydum. Evde yalnız olduğunu tahmin ettim. Neden doğum gününde çamaşır yıkayıp seksenlerden şarkılar söylüyorsun?"

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutmuştum. "Sen... sen bugün doğum günüm olduğunu nereden biliyorsun? Dee'ye bile söylememiştim."

Daemon kendinden aşırı hoşnut görünüyordu. "Hani kütüphanede saldırıya uğradığın, benim de seninle hastaneye gittiğim o gece vardı ya? Onlara kişisel bilgilerini verirken seni duymuştum."

"Gerçekten mi?" dedim, ona bakarak. "Ve unutmadın, öyle mi?"

"Evet. Her neyse, doğum gününde neden ev işi yapıyorsun?"

Hatırlamış olmasına inanamıyordum. "Belli ki o kadar berbatım."

"Evet, çok *berbat* bu. Ah, dinle!" Işık saçan gözlerini salona yöneltti. "'Eye of the Tiger' çalıyor. Bunu da söylemek ister misin? Belki de merdivenleri koşa koşa çıkar, yumruğunu havaya kaldırırsın?"

"Daemon." Ayaklarımı sürüyerek yanından dikkatli bir şekilde geçtim, oturma odasına gittim, uzaktan kumandayı alıp şarkının sesini kıstım. "Cidden, ne istiyorsun?"

Hemen dibimde bitti ve geriye bir adım atmak zorunda kaldım. Ona bu kadar yakın olmak bana tuhaf, kötü şeyler yapıyordu.

"Özür dilemeye geldim."

"Ne?" Şaşırmış, afallamış, apışıp kalmıştım. "Yine mi özür dileyeceksin? Ne diyeceğimi bilmiyorum. Nutkum tutuldu."

Daemon kaşlarını çattı. "Benim de duygularımın olması ve bu yüzden... neden olmuş olabileceğim şeyler yüzünden bazen kendimi kötü hissetmemin senin için çok büyük bir sürpriz olduğunu biliyorum."

"Dur, bunu kaydetmem lazım. Dur da telefonumu alayım." Döndüm, masalara sehpalara bakıp burada doğru dürüst hiç çekmeyen, neredeyse hiçbir işe yaramayan o parlak nesneyi aradım."

"Kat, hiç yardımcı olmuyorsun. Ciddiyim ben. Bu... benim için zor."

Gözlerimi devirdim. Özür dilemek tabii ki onun için zor olacaktı. "Tamam. Üzgünüm. Oturmak ister misin? Pastam var. Pasta, mizacını biraz yumuşatabilir."

"Beni hiçbir şey yumuşatamaz. Buz kadar soğuğum."

"Hah hah hah. Pasta, dondurmalı ve çok lezzetli, çıtır çıtır bir orta kısmı var."

"Tamam, bu işe yarayabilir bak. Orta kısmı çıtır çıtır olan pastalara bayılırım."

Dudaklarımı yukarı çeken sırıtışla mücadele ediyordum. "Tamam, gel o zaman."

Garip bir sessizlik içinde mutfağa gittik. Tezgâhtan bir toka

alıp saçımı topladım. "Ne kadar büyük bir dilim istersin?" Pastayı dondurucudan çıkardım.

"Ne kadar büyük bir parça vermek istersin?"

"İstediğin kadar." Çekmeceden bıçak aldım ve ona uygun olabilecek büyüklükteki dilime karar vermeye çalıştım.

"Daha büyük." Omzumun üzerinde dikiliyordu.

Bıçağı yana kaydırdım.

"Daha da büyük."

Gözlerimi devirdim ve bıçağı birkaç santim daha kaydırdım.

"Harika."

Pastanın yarısını kesmeye çalıştığımda bıçak işbirliğini reddetti. Bir iki santimden daha fazla aşağıya gitmiyordu. "Şu lanet şeyleri kesmekten nefret ediyorum."

"Ben deneyeyim." Uzandı ve bıçağı benden alırken ellerimiz birbirine değdi. Elektrik tenimde gezindi. "Sıcak suyun altına tutman gerek. O zaman kolayca keser."

Yana çekilip işi devralmasına izin verdim. Daha önce Will'in yaptığı şeyin aynısını yaptı ve bıçak, pastayı kolayca kesti. Daha küçük bir parça kesmeden önce eğilip bıçağı yine sıcak suyun altına tutarken, üzerindeki yakası düğmeli tişörtü, omuzlarının üzerinde gerildi. "Gördün mü? Harika," dedi.

Dudağımı çiğneyerek iki temiz tabak aldım ve tezgâhın üzerine koydum. "İçecek bir şey ister misin?"

"Süt hep iyidir, tabii varsa."

Sütü alıp iki uzun bardağa koydum. Çatal bıçak aldım ve oturma odasını işaret ettim.

"Burada yemek istemiyor musun?"

"Hayır. Yemek masasında yemeyi sevmiyorum. Çok resmi geliyor."

Daemon omuz silkti ve peşimden oturma odasına geldi. Ben kanepeye oturdum, o da kanepenin diğer ucuna yerleşti. Pastayla oynadım, hiç aç değildim. Midem çok kötüydü.

Boğazını temizledi. "Güller güzelmiş. Brad mi aldı?"

"Blake." Daemon, koridorda ortaya çıktığından beri Blake'i bir saniye bile düşünmemiştim. "Evet, güzeller, değil mi?"

"Her neyse," diye homurdandı. "Ee, neden geceyi yalnız geçiriyorsun? Bugün senin doğum günün."

Bu kadar bariz bir şeyi dile getirdiği için sinirlendim. "Annemin işe gitmesi gerekiyordu, benim de canım bir şey yapmak istemedi." Pastayla biraz daha oynadım. "Göründüğü kadar kötü değil. Yalnız geçirdiğim çok doğum günüm oldu."

"Galiba benim uğramamı da istemezdin muhtemelen, hı?"

Başımı kaldırıp baktım, çatalını pastaya, dondurmayı kurabiyeli orta kısımdan ayırana kadar saplamasını izledim. Çıtır kısımdan bir ısırık aldı. "Gerçekten dün gece için özür dilemeye geldim."

Tabağı bir kenara bıraktım ve bacaklarımı altıma aldım. "Daemon..."

"Bekle." Çatalını kaldırdı. "Tamam mı?"

Arkama yaslanıp başımla onayladım.

Başını eğip tabağa baktı, dişini sıktı. "Dün gece Ash'le aramda hiçbir şey olmadı. O sadece... sana sataşıyordu. İnanması zor, biliyorum ama bu seni... incittiyse üzgünüm." Daemon derin bir nefes aldı. "Senin düşündüğünün aksine ben bir kızdan diğerine atlamam. Senden hoşlanıyorum, bu yüzden Ash'le takılmam ve takılmadım da. Ash'le aramızda *aylardır* bir şey olmadı, hatta sen gelmeden önce de bir şey olmuyordu."

Göğsüm garip bir şekilde pır pır etti. Konu Daemon olduğunda hayatımda hiç kendimi çözmekte bu kadar zorlanmamıştım. Kitapları anlıyordum. Oğlanları, özellikle de uzaylı olanlarını anlamıyordum.

"Ash'le aramdaki şeyler karmaşık. Buraya geldiğimizden beri birbirimizi tanıyoruz. Herkes birlikte olmamızı bekliyor. Özellikle de büyükler, çünkü 'yaşımız geliyor'. Bebek yapmaya başlama zamanı yani." Titredi.

Olay artık resmiyete dökülmüştü. Bunu ikinci kez duymak daha da kötü etmişti beni.

"Ash bile birlikte olmamızı bekliyor," diye devam etti Daemon,

çatalını pastasına saplayarak. "Bütün bunlara ne mi diyorum? Bunların onu üzdüğünü biliyorum. Bunu asla yapmak istemezdim." Durakladı, doğru sözcüğü bulmak için çabalıyordu. "*Seni* üzmeyi de asla istemezdim ama ikisini de yaptım."

Yanakları kızardı. Elimi bacağımda gezdirdim ve başımı çevirdim. Kızardığını gördüğümü bilmesini istemiyordum.

"Onunla, onun istediği şekilde, *hak ettiği* şekilde birlikte olamam." Durdu, nefesini verdi. "Her neyse, dün gece için özür dilemek istemiştim."

"Ben de öyle." Dudağımı ısırdım. "Ona o şekilde çıkışmamalıydım. Galiba pencere olayı yüzünden kafayı yemiştim."

"Dün gece pencerelere yaptığın şeye gelince. Söz geçiremediğin gücün feci bir gösterisiydi." Bana baktı, kirpiklerini yere indirdi. "Ben de bunu düşünüyordum. Bir de durmadan Dawson'la Bethany'yi düşünüyorum. O gece yürüyüşten dönmüşlerdi ve Dawson'ın üstü başı kan içindeydi. Galiba Bethany yaralanmıştı."

"Dawson da onu iyileştirmiş mi?"

Evet. Daha fazlasını bilmiyorum. Birkaç... birkaç gün sonra öldüler. Galiba bu, iki fotonun birbirinden ayrılması gibi bir şey; birbirlerinden ayrılar ama aynılar." Omuz silkti. "Bilmiyorum. Sadece bir teori."

"Sence bana olan her neyse sona erecek mi?"

Pastasının son lokmasını da aldı, sonra da tabağını sehpaya koydu. "Şansımız yaver gidebilir. Yaptıkların zaman içerisinde etkisini kaybedebilir ama dikkatli olman lazım. Baskı yapmıyorum ama bu tehdit hepimize yönelik. Ben... acımasız olmaya çalışmıyorum. Gerçek bu."

"Hayır, anlıyorum. Hepinizi ele verebilirim. Birkaç kez neredeyse yapıyordum zaten."

Kanepeye öyle tembel ve küstah bir tavırla yayıldı ki, tüylerim diken diken oldu. "Olanları birileri duymuş mu diye bakıyorum. Ama dikkatli olmam gerek. Çok fazla soru sormak şüphe çekebilir."

Daemon televizyona dönüp gülümserken kolyemle oynadım.

Seksenlerin bol saçlı gruplarından biri çalıyordu, yitirilip bulunan, sonra tekrar yitirilen bir aşkla ilgili ciyaklıyordu.

"Daha önce dans etme becerilerini gördüğüm için söylüyorum, seksenlere epey iyi uyum sağlardın," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Bundan bir daha bahsetmesek?"

Bana dönerken sırıttı, yüzünde muzip bir ifade vardı. "'Walk Like an Egyptian' dansını yapmana ramak kalmıştı."

"Öküzün tekisin."

Daemon güldü. "Eskiden benim mor bir Mohawk olduğumu biliyor muydun?"

"Ne?" Güldüm, bunu hayal bile edemiyordum, özellikle de buralarda. "Ne zaman?"

"Evet, mor ve siyahtım. Buraya taşınmadan önceydi. O zaman New York'ta yaşıyordum. Sanırım bu aşamayı geçtim. Burnumda piercing'im falan her şeyim vardı," dedi, ağzı kulaklarında.

Bir kahkaha patlattım ve bana yastık fırlattı. Yastığı alıp kucağıma koydum. "Demek eskiden patenciydin, öyle mi?"

"Onun gibi bir şey. Matthew da bizimleydi. Bir nevi bizim velimizdi. Benimle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu."

"Ama Matthew o kadar da yaşlı değil."

"Göründüğünden daha yaşlı. Otuz sekiz civarında."

"Vay canına. İyi yaşlanıyor." Daemon başıyla onayladı. "Bizimle aynı zamanda, aynı yere geldi. Galiba en büyüğümüz olduğu için bizden sorumlu olduğunu düşündü."

"Siz nereye?.." Bunu nasıl söyleyecektim ki ben? Hiçbir şey bulamayınca yüzümü buruşturdum. "Hepiniz nereye indiniz?"

Uzanıp fanilamdaki hav parçasını aldı. "Skaros yakınlarına indik."

"Skaros mu?" Yüzümü buruşturdum. "Şey, dünyada bir yer mi?"

"Evet." Hafifçe gülümsedi. "Aslında Yunanistan civarında küçük bir ada. Bir zamanlar bir şatonun olduğu kayalıklı bölgesiyle biliniyor. Günün birinde oraya tekrar gitmeyi isterim. Galiba orası bizim doğum yerimiz sayılır."

"Kaçınız oraya indiniz?"

"Birkaç düzine, ya da en azından Matthew'nun bize söylediği bu. Başlangıçtan itibaren hiçbir şey hatırlamıyorum." Dudaklarını büzdü. "Yaklaşık beş yaşımıza kadar Yunanistan'da kaldık, sonra da Amerika'ya geldik Yirmi kişi falandık ve biz gelir gelmez SD oradaydı."

Bunun, o ve diğerleri için nasıl olduğunu düşünemiyordum. Bu kadar küçük olmak, farklı bir dünyadan olmak, sonra da yabancı bir hükümetin ellerine itilivermek korkutucu olmalıydı. "Her şey nasıl gitti peki?"

Bana baktı. "Pek de iyi gitmedi, Kedicik. İnsanların bizden haberdar olduklarını bilmiyorduk. Tek bildiğimiz etrafta Arumlar olduğuydu ama SD bizim için çok büyük bir sürprizdi. Görünüşe göre, buraya geldiğimiz an bizden haberdar olmuşlar. Amerika'ya gelenleri bir araya toplamışlardı."

Ona doğru döndüm, yastığı göğsüme bastırdım. "Sizi ne yaptılar?"

"Bizi New Mexico'daki bir tesiste tuttular."

"Hadi canım." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "51. Bölge gerçek mi yani?"

Beni süzdü, neşelendiği gözlerinden okunuyordu.

"Vay canına." Duyduklarımı hazmetmeye çalıştım. Tesise girmek isteyen tüm o kaçıkların hakkı vardı demek ki. "51. Bölge meselesi epey eskiye gidiyor."

"Ailemle arkadaşlarım on beş sene önce geldiler ama bu, daha önce hiç Luxen gelmediği anlamına gelmiyor." Yüzümdeki ifadeye güldü. "Her neyse, ilk beş yıl bizi orada tuttular. Onlar, yani SD, Luxen'leri yıllarca asimile etmişti. O süre içinde insanlar hakkında birçok şey öğrendik ve... tamamen asimile olduğumuza karar verilince gitmemize izin verdiler. Genellikle bize göz kulak olabilecek yaşça büyük bir Luxen'le gitmemize izin veriliyordu. Matthew önceden bizimle ilgilenmiş olduğu için, bizi ona verdiler."

Kafamdan çabucak bir hesap yaptım. "Ama siz sadece on ya-

şındaydınız. Yakın zamana kadar Matthew'la mı yaşıyordunuz?"

"İster inan, ister inanma, biz insanlardan daha farklı olgunlaşırız. On yaşında da üniversiteye gidebilirdim. Biz çok daha hızlı gelişiyoruz, beynimiz ve benzeri şeylerimiz. Aslında davranışlarımın gösterdiğinden daha zekiyim." Yüzünde yine anlık bir sırıtış belirip kayboldu. "Buraya taşınana kadar Matthew bizimle yaşadı. On beşimizde bildiğin erişkindik. SD bize ev ve para verdi."

Eh, muhtemelen bu iç borçlarımızın nedenini açıklıyordu. "Peki ya soru soran, anne babanızı arayan insanlar?"

Daemon bana yan yan baktı. "Her zaman ebeveynimiz olarak tanıtabileceğimiz yaşça daha büyük bir Luxen olur ya da daha yaşlı bir halimize dönüşebiliriz. İz bırakma yüzünden dönüşüm işinden kaçınıyoruz."

Başımı iki yana sallayarak kanepeye yaslandım. On beş yaşından beri kendi hayatlarını çekip çeviriyorlardı ve onları kontrol eden sadece Matthew'du. Daha fazla şoke olamazdım. Babam öldüğünden beri annem gece gündüz çalıştığından, bir bakıma benim hayatım da öyleydi.

Daemon'a baktığımda beni o yoğun bakışlarıyla izliyordu. "Gitmemi ister misin?"

Ona gitmesini söyleme fırsatı karşımdaydı. "Hayır. Gitmene gerek yok. Yani, işim yok ve senin de yoksa kalabilirsin, falan filan..." Ya da yalnızca çenemi kapatmam gerekiyordu.

Gözleri gözlerime bir an takıldı, göğsümde kabaran duygular beni bir lokmada yutacak gibiydi. Bakışlarını sehpanın üstünde duran parlak kırmızı dizüstü bilgisayarıma çevirdi. "Görüyorum ki birisi doğum gününde bir hediye almış."

Ağzım kulaklarıma vardı. "Evet, annem aldı. Şeyden... yani, o günden beri bilgisayarsızdım."

Yanağını kaşıdı. "Evet, bunun için özür dilemedim, değil mi?"

"Hayır." İç çektim. Yine acayip konuşmalara geri dönmüştük. Hem sadece bu da değil, dizüstümü nasıl kaybettiğimi de hatırlıyordum.

Daemon boğazını temizledi. "Bu daha önce hiç olmamıştı, yani şu eşyaları havaya uçurma kısmı."

Dizüstüme bakarken yanaklarım al al oldu. "Aynen."

Bakışlarını tekrar televizyona odakladı. "Buna benzer bir şey Dawson'da da olmuştu. Bethany böyle öğrenmiş." Bir duraklama oldu ve nefesimi tuttum. Erkek kardeşi hakkında çok nadiren konuşurdu. "Bethany'yle sevişiyormuş ve kontrolünü kaybetmiş. Onu öperken tamamen Luxen olmuş."

"Vay canına. Herhalde bu..."

"Tuhaf mıydı?"

"Evet, tuhaf diyecektim."

İkimiz de sustuk ve aynı şeyi düşünüp düşünmediğimizi merak etmekten kendimi alamadım. Yani, o da öpüşmemizi... birbirimize dokunmamızı düşünüyor muydu? Tenim rahatsızlık verecek kadar sıcaktı. Konuşmak için güvenli bir konu aradım. "Dee, çok sık taşındığınızı söyledi. Kaç farklı yere gittiniz?"

"Bir süre New York'ta kaldıktan sonra Güney Dakota'ya taşındık. Burada hayatın çok durağan olduğunu düşünüyorsan Güney Dakota'da yaşamamışsın demektir. Sonra, buraya gelmeden önce Colorado'ya taşındık. Mekân değişikliğini teşvik eden hep bendim. Sanki aradığım bir şey vardı ve o yerlerin hiçbirisinde o şey yoktu."

"Bahse varım New York favori yerindi."

"Aslına bakarsan, değil." Hafifçe gülümseyince dişlerinin bir kısmı gözüktü. "Favori yerim burası."

Şaşkınlıkla güldüm. "Batı Virginia mı?"

"Burası o kadar da kötü değil. Bizden burada çok var. Diğer yerlerin hepsinden daha fazla. Yanlarında kendim olabildiğim arkadaşlarım, hatta koca bir toplum var. Bu önemli."

"Anlayabiliyorum." Yastığı göğsüme yaslayıp başımı üstüne koydum. "Sence Dee burada mutlu mu? Sanki buradan gidemeyecek gibi konuşuyor. Yani, asla."

Daemon kıpırdadı, bacaklarını kanepenin üzerine koydu. "Dee, hayatta kendi yolunu kendisi çizmek istiyor, bunun için

onu suçlayamam." Kendi yolunu çizmesi, Adam'la yatmasıyla sonuçlanmıştı. Acaba hâlâ denizaşırı ülkelerde üniversiteye gitme hayali kuruyor mu diye merak ettim.

Sanki üzerine aniden çöken gerilimi üzerinden atmak istercesine gerindi. Yana kayıp ona daha fazla yer açtım. "Henüz farkına varmadıysan söyleyeyim; erkeklerin sayısı kadınlarınkinden fazla. O yüzden kadınlar çok çabuk bir şekilde eşleştirilirler ve bilhassa korunurlar."

Yüzümü buruşturdum. "Eşleştirilir ve çiftleştirilirler mi? Bunu anlıyorum, soyunuzu sürdürmeniz gerek. Ama Dee bunu yapmaya zorlanamaz. Hiç adil değil. Hayatınızın kontrolü sizde olmalı."

Bana baktı, gözlerinde derin gölgeler vardı. "Ama bizde değil, Kedicik."

Başımı iki yana salladım. "Bu doğru değil."

"Haklısın. Çoğu Luxen farklı bir hayat için şartları zorlamaz. Dawson zorladı. Bethany'ye âşık oldu." Nefesini bölük pörçük salıverdi. "Buna karşı çıkmıştık. Ben, bir insana âşık olduğu için aptal olduğunu düşünüyordum. Sakın üstüne alınma."

"Alınmadım."

"Bu, Dawson için çok zordu. Grubumuz ona kızgındı ama Dawson... güçlüydü." Daemon başını iki yana sallarken gülümsedi. "Boyun eğmedi ve kolonimiz gerçeği öğrenseydi bile onu değiştirebileceklerini sanmıyorum."

"Bethany'yle birlikte gidip SD'yi atlatmış olamaz mı? Belki de olan budur?"

"Dawson burayı severdi. Yürümeye ve açık havaya bayılırdı. Kırsal bölgede yaşamak tam ona göreydi." Daemon bana baktı. "Buradan, özellikle de Dee'yle bana söylemeden gitmezdi. İkisinin de öldüğünü biliyorum." Tekrar gülümsedi. "Dawson'ı tanısan severdin. Aynı bana benziyordu ama çok daha iyi biriydi. Başka bir deyişle, öküz değildi."

Boğazım düğümlendi. "Eminim severdim ama sen de fena değilsin."

Tek kaşını kaldırdı.

"Tamam, ara sıra öküzlüğün tutuyor ama fena biri değilsin." Durakladım, yastığı sıkıca tuttum. "Gerçekten ne düşündüğümü bilmek istiyor musun?"

"Endişelenmeli miyim?"

Güldüm. "Öküz olan görüntünün altında çok hoş biri var. Onu arada bir görüyorum. Yani, çoğu zaman canına okumak istesem de senin kötü biri olduğunu düşünmüyorum hiç. Bir yığın sorumluluğun var." Daemon başını geriye yatırdı ve kıkırdadı. "Eh, sanırım söylediklerin pek fazla kötü değil."

Omuz silktim. "Sana bir soru sorsam bana gerçeği söyler misin?"

"Daima," diye yemin etti.

Boynuma uzandım ve ince zinciri çekiştirdim. Obsidiyen ortaya çıktı ve onu elime aldım. "SD, Arum'dan daha büyük bir endişe kaynağı, değil mi?"

Dudakları ince bir çizgi halini aldı ama yalan söylemedi. "Evet."

Kristalin tepesinde bükülmüş telin üstünde parmağımı gezdirdim. "Sizin gibi benim de eşyaları hareket ettirdiğimi bilselerdi ne yaparlardı?"

"Bilseler, bize yapacaklarının aynısını yaparlardı muhtemelen." Daemon uzandı ve obsidiyeni tutan elimi avuçlarının içine aldı. Parmağını, parmağımın üzerine koyup hareketlerimi durdurdu. "Seni hapsederlerdi... ya da daha kötüsünü yaparlardı. Ama ben bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Bana dokunduğu yer karıncalandı. "İyi de, bu şekilde nasıl yaşayabiliyorsun? Yani, öylece oturup, sizde bildiklerinden fazlasının olduğunu öğrenmelerini bekleyerek?"

Parmaklarını parmaklarıma kenetledi. Kolye ucunu artık ikimiz de elimizde tutuyorduk. "Tek bildiğim bu... Hepimizin tek bildiği bu." Gözüme aniden dolan yaşları gözlerimi kırpıştırarak savuşturdum. "Bu çok üzücü."

"Bizim hayatımız böyle." Durakladı. "Ama onları dert etme sen. Sana hiçbir şey olmayacak."

Yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Eli hâlâ elimdeydi. Sonra birden aklıma bir şey geldi. "Her zaman diğerlerini koruyorsun, değil mi?"

Elimi sıkıp bıraktı. Kanepeye yaslanıp tek kolunu arkaya attı ve başını kıvırdığı dirseğine koydu. Soruma cevap vermedi. "Bu pek doğum gününe uygun bir konuşma olmadı."

"Sorun değil. Biraz daha süt ya da başka bir şey ister misin?"

"Hayır ama bir şeyi bilmek isterim."

Kaşlarımı çattım ve ondan arta kalan azıcık yere sağ bacağımı uzattım. Daemon epey iriydi, bu yüzden pek fazla yer kalmıyordu. "Neymiş o?"

"Ne kadar sıklıkla evde şarkı söyleyerek koşarsın?" diye sordu, ciddi bir tavırla.

Ona tekme attım ama ayak parmaklarımı yakaladı. "Artık gidebilirsin."

"Bu çorapları cidden sevdim."

"Ayağımı bana geri ver," diye emrettim.

"Üzerlerinde ren geyiği olduğu ya da dizine kadar tırmandığı için değil." Sanki mesafe çok fazlaydı da. "Ayaklarına eldiven giymişsin gibi duruyor."

Gözlerimi devirerek ayak parmaklarımı kıvırdım. "Ben onları böyle seviyorum. Hem onları eleştireyim deme. Atarım seni kanepeden."

Tek kaşını kaldırdı ve çoraplarımı incelemeye devam etti. "Çorap eldiven ha? Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Dee bunları görse bayılır."

Bacağımı çektim, o da bıraktı. "Her neyse. Eminim benim çoraplarımdan daha bayağı şeyler vardır. Beni yargılamaya kalkma. Tatillerle ilgili sevdiğim tek şey bu."

"Tek şey mi? Noel ağacının Şükran Günü'nde kurulmasını isteyen türden biri olduğunu sanıyordum."

"Noel'i kutluyor musunuz?"

Daemon başıyla onayladı. "Evet. Tam insanlara göre. Dee, Noel'i

seviyor. Aslına bakarsan, galiba sadece hediye olayını seviyor."

Güldüm. "Tatilleri severdim ve haklısın, babam hayattayken Noel ağacına bayılırdım. Şükran Günü'ndeki geçit törenini izlerken ağacı kurardık."

"Ama?.."

"Ama annem artık tatillerde hiç evde olmuyor. Bu yıl da evde olmayacağını biliyorum; hastanede yeni olduğu için kısa çöpü o çekecek." Omuz silktim. "Çok kedisi olan yaşlı kadınlar gibi tatillerde hep yalnızım."

Cevap vermedi ama beni dikkatle izledi. Galiba bunları söylemenin beni ne kadar huzursuz ettiğini sezmişti çünkü konuyu değiştirdi. "Ee, şu Bob..."

"Adı Blake ve yine başlama, Daemon."

"İyi." Dudakları yukarıya kıvrıldı. "Neyse, konumuz o değil zaten." Daemon omuz silkti. "Sen hastayken senin yatak odandaydım ya, o zaman çok şaşırmıştım."

"Nedenini bilmek istediğimi hiç sanmıyorum."

Duvarda Bob Dylan posteri vardı. Jonas Kardeşler'i falan görmeyi bekliyordum."

"Ciddi misin? Hayır. Popüler müzik hayranı değilim. Dave Matthews ve Dylan gibi eskileri severim."

Şaşırmışa benziyordu ama sonra sevdiği gruplarla ilgili bir konuşma başlattı ve aynı zevklere sahip olmamız bizi şaşırttı. Hangi Baba filminin en iyisi ve hangi reality show'un en aptalca olduğu üzerine tartıştık. Saatler geçti ve Daemon hakkında daha çok şey öğrendim. Geçmişte birkaç kez şöyle bir gördüğüm farklı bir yanı vardı onun. Rahat, cana yakın, hatta tepesine yumruğu çakmayı istememe neden olmayacak şekilde muzipti. Birkaç şey üzerinde tartıştık ama öküzlük yapmadı.

Her şey birdenbire gözüme çok *rahat* gözüktü ve bu, ödümü kopardı. Kaç saattir konuştuğumuzu fark ettiğimde saat sabahın üçünü geçiyordu. Yorgun bakışlarımı saatten uzaklaştırdım ve ona baktım. Gözleri kapanmıştı ve göğsü düzenli biçimde inip kalkıyordu.

Daemon öylesine... huzurlu gözüküyordu ki. Onu uyandırmayı istemediğim için battaniyeyi kanepenin arkasından çektim, dikkatlice üstünü örttüm. Daha küçük bir örtü alıp onu da kendi bacaklarıma örttüm. Daemon'ı uyandırabilirdim ama içimden gelmiyordu. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyordum ve buna pek kafa yormadım. Şimdi sırası değildi. Çünkü beynimin ona takılıp kalacağından eminken böyle bir şeyi yapamazdım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı tembel bir şekilde.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Uyuduğunu sanıyordum."

"Neredeyse ama gözünü dikmiş bana bakıyordun."

Kıpkırmızı oldum. "Bakmıyordum."

Daemon tek gözünü açtı. "Yalan söylediğinde kıpkırmızı oluyorsun hep."

"Kızarmıyorum." Kızarıklığın, boynumdan aşağıya yayıldığını hissettim.

"Yalan söylemeye devam edersen galiba gitmem gerekecek," diye tehdit etti yarı gönülsüzce. "Namusumun güvende olduğunu düşünmüyorum."

"Namusun mu?" Burnumdan soludum. "Aman, neyse."

"Ne kastettiğini anladım." Gözleri kapandı.

Gülümseyerek kanepenin benim tarafımdaki köşesine kıvrıldım. Kanalı hiç değiştirmedik.

Bir süre sonra daha önce söylediği bir şey aklıma geldi. "Buldun mu peki?" diye sordum uykulu bir şekilde.

Elini göğsünün üzerine koydu. "Neyi buldum mu, Kedicik?"

"Aradığını?"

Daemon gözlerini açtı ve bana baktı. O his tekrar göğsümde kabarmaya, vücuduma yayılmaya başlamıştı. Sessizlik uzayıp giderken karnımın alt kısmına ansızın bir şey –heyecan mıydı yoksa?– saplanır gibi oldu. "Evet, bazen bulduğumu düşünüyorum."

11

Pazartesi sabahı uyandığımda Daemon'ı sınıfta gördüğüm zaman işlerin tam olarak nasıl gideceğini bilmiyordum. Ben uyurken evden gitmişti ve pazar günü Dee'yle takıldığımda da onu görmemiştim; bu arada, pazar günüm Dee'nin Adam'la öpüşmesini izlemekten ibaretti. Herhalde o telefon konuşması iyi gitmişti.

Cumartesi gecesini Daemon'la geçirmek aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmemişti. En azından, ben kendime durmadan böyle telkinde bulunuyordum. Bir sürü kötü an içerisinde sadece iyi bir andı o kadar. Hem düşünecek daha önemli, daha iyi şeylerim vardı. Okuldan sonra Blake'le randevum vardı.

Ama aklım durmadan Daemon'a gidiyordu ve ikimizi kanepede yan yana düşününce karnımda şiddetli bir çalkantı oldu.

Carissa bana, okuduğu bir aşk romanından bahsederken ensem karıncalandı. Gözlerimi Carissa'dan ayırmadım ama Daemon'ın orada olduğunun gayet iyi farkındaydım.

Arkamdaki yerine geçti. Bir saniye sonra, kulağa her ne kadar acayip de olsa eksikliğini hissettiğim bir şey gerçekleşti. Daemon kalemiyle sırtımı dürttü.

Lesa kaşlarını kaldırdı ama akıllıca davranıp bir şey söylemedi. Arkamı döndüm. "Evet?"

Yarım gülümsemesi o kadar tanıdıktı ki. "Bugün de ren geyiği çoraplarını mı giydin?"

"Hayır. Benekli çoraplarımı giydim."

"Eldiven çorap mı?"

"Yok, normal olanından," dedim, aptalca bir gülümsemeye karşı koyarak.

"Ne desem bilemiyorum." Kalemini hafif hafif sırasının kenarına vurdu. "Ren geyikli çoraplarını gördükten sonra normal çoraplar o kadar sıkıcı geliyor ki."

Lesa boğazını temizledi. "Ren geyikli çorap mı?"

"Üstünde ren geyikleri olan ve ayak parmakları için eldiven görevi gören çorapları var," diye açıkladı Daemon.

"Ah, onlardan bende de var," dedi Carissa, ağzı kulaklarında. "Ama benimkiler çizgili. Kışın onlara bayılıyorum."

Daemon'a kendini beğenmiş bir bakış attım. Çoraplarım *havalıydı*.

"Çoraplarını nasıl gördüğünü merak eden tek kişi ben miyim?" diye sordu Lesa.

Carissa, Lesa'nın kolunu çimdikledi.

"Bitişik evlerde yaşıyoruz," diye hatırlattı Daemon, ona. "Bir sürü şey görüyorum."

Başımı şiddetle iki yana salladım. "Hayır, görmüyor. Bir şey gördüğü yok."

"Kızarıyorsun," dedi, kaleminin mavi kapağıyla yanaklarımı işaret ederek.

"Kapa çeneni." Ona dik dik baktım; gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Her neyse, bu gece ne yapıyorsun?"

Midemde kelebekler uçuştu. Omuz silktim. "Planlarım var."

Kaşlarını çattı. "Ne tür... planlar?"

"Plan işte." Hemen önüme döndüm ve dikkatimi tahtaya verdim.

Daemon'ın bakışlarının enseme sabitlendiğini biliyordum ama her şeyi düşününce olayların gidişatıyla ilgili kendimi iyi hissediyordum. Daemon konusunda kesinlikle aşama kaydedilmişti. Birbirimizi öldürmeden ya da hayvani bir şehvete teslim olmadan

saatlerce birlikte zaman geçirmiştik. Yeni dizüstü bilgisayarım muhteşemdi. Simon ortada yoktu ve yediği dayak yüzünden beni suçlayamıyor; insanlara, doğaüstü güçlerimi kullanıp pencereleri kırdığımı söyleyemiyordu. Bir de bu gece bir randevum vardı.

Bu sonuncusu yutkunmama neden oldu. Aslında Blake'e karşı dürüst davranmamak zorundaydım. Bu, onu... ya da Daemon'a haksızlıktı. Daemon'a yeniden inanmaya hazır değildim ama aramızda *bir şey* yokmuş gibi davranmaya devam edemezdim.

Gerçi bu sadece uzaylı gribi de olabilirdi.

"Al bakalım." Blake sırıtarak tabağı önüme itti. "Tadına baksana."

Çatalımı erişteler içinde çevirirken renk vermemeye çalıştım. "Pek emin değilim."

Güldü. "Aslında o kadar kötü değil. Tuhaf kokuyor ama bence seversin."

Küçük bir lokma aldıktan sonra korkunç olmadığına karar verdim. Gülümseyerek başımı kaldırıp baktım. "Tamam. Fena değilmiş."

"İlk kez Hint yemeği yediğin yerin Batı Virginia olduğuna inanamıyorum."

Elimi kot pantolonlu bacağımda gezdirdi. Masanın kenarındaki küçük mum titredi. "Yeni tatlar deneme konusunda pek açık fikirli değilimdir. Ben biftek ve hamburger yiyen kızlardanım."

"Eh, bunu değiştirmemiz gerek çünkü ne kaçırdığını bilmiyorsun." Blake göz kırptı. O yaptığında bu, harika görünüyordu. "Tayland mutfağı favorimdir. Baharatlarına bayılıyorum."

Kızıl saçlı, ince ve uzun yapılı garson geldi ve bardaklarımızı tekrar doldurdu. Kız, durmadan Blake'e çekingen bir tavırla gülümsüyordu. Kızı suçlayamazdım. Blake akıllı uslu görünmesini bilen tiplerdendi.

Erişteden biraz daha aldım. İyi vakit geçiriyordum ama tabağımdaki yemekle oynarken karnımda garip bir rahatsızlık hissettim. Onunla harika zaman geçiriyordum ama...

"Bugün okulda bir şey duydum," dedi Blake, garson gittikten sonra.

Kendimi oturduğum yere bıraktım, ağzıma gelen bir sürü küfrü geri yuttum. Tanrı bilir ne duymuştu. Benim hakkımdaki söylentiler, UFO'lar gibiydi. "Sormaya bile korkuyorum."

Anlayışlı gözükü yordu. "Daemon'ın senin için birini dövdüğünü duydum."

Bu kadar zaman Daemon'dan bahsetmemeyi başarmıştık. Omuzlarım çöktü. "Evet, doğru duymuşsun."

Öne eğilirken iki kaşını da şaşkınlıkla havaya kaldırdı. "Bana nedenini söyleyecek misin?"

"Söylentileri duymadın mı?"

Elini karışık, diken diken saçlarının arasında gezdirdi. "Bir sürü şey duyuyorum ama inanmıyorum."

Bu, yapmak istediğim en son şeydi ama onun, hiç doğru olmayan kısımları er ya da geç duyacağını anladım. Kahretsin, belki de çoktan duymuştu. O yüzden, ona korkunç geçen hoş geldiniz partisindeki randevumu anlattım.

Ela gözleri öfkeyle parladı ve anlatmayı bitirdiğimde arkasına yaslandı. "Daemon iyi ki o hıyar herifi dövmüş ama sadece 'arkadaş' olan biri için aşırı bir tepki bu."

"Daemon biraz şey olabiliyor..."

"Oküz," diye tamamladı Blake.

"Evet, öyle ama o... şey, Dee'nin arkadaşlarına karşı koruyucu davranır." Çatalımı sıktım, ne diyeceğimi bilemiyordum. "Bu yüzden, Simon'ın atıp tutmasına kızdı biraz. Aslında o kadar fena biri değildir. Sadece alışmak biraz zaman alıyor."

"Eh, onu bunun için suçlayamam ama *sana* karşı gerçekten... korumacı davranıyor. Partide sana dokundum diye elimi kıracak sandım."

Tabağı ona geri itip çenemi elime yasladım. Ona gerçeği söylemeliydim. Gecikmeden. Ama akşam yemeğini berbat etmek istemiyordum. Tam bir korkak gibi davranıyordum ama en azından

gecenin sonuna kadar ona söylersem sorun olmayacağı konusunda kendimi ikna ettim. Kahretsin, ne diyeceğimi bile bilmiyordum. *Hayır, Daemon'la çıkmıyorum ama her yan yana gelişimizde nasıl çılgına döndüğümüzü aklımdan çıkartamıyorum, bu yüzden benimle çok fazla yakınlaşmaman senin için hayırlı olur* mu diyecektim? İç çektim. "Daemon'dan bu kadar bahsetmek yeter. Sörfü böylesine çok sevip de kumsallardan bu kadar uzak kalmak zor olmalı."

"Öyle," diye kabul etti. Gözlerine dalgın bir ifade yerleşti. "Sörf muhtemelen zihnimi boşaltan tek şey. Dalgalarla baş başayken başka hiçbir şey düşünmüyorum. Beynim resmen boşalıyor. Sadece ben ve dalgalar. Çok huzurlu."

Bunu anlayabiliyorum." Aramızda uzun bir sessizlik oldu. "Bahçeyle uğraşırken ya da kitap okurken bana da aynısı oluyor. Sadece ben ve yaptığım şey ya da okuduğum dünya kalıyor, başka her şey siliniyor."

"Kulağa, bunları kaçmak için yapıyormuşsun gibi geliyor."

Cevap vermedim çünkü bunu hiç böyle düşünmemiştim ama şimdi o söyleyince bunları kaçmak için yapıyordum, evet. Utanmıştım, tembel bir şekilde tabağımdaki erişteleri gruplara ayırdım. "Sen peki? Sen de mi kaçmaya çalışıyorsun?"

Cevap vermesi biraz zaman aldı. "Kaçmaya çalışmanın şöyle bir ilginçliği var: Asla gerçekten kaçamıyorsun. Belki geçici bir süre ama tamamen değil."

Dalgın dalgın kafamı salladım, dediği şeyin derinliği beni çok şaşırtmıştı. Gerçek buydu. Bir kitabı bitirdikten ya da bir bitkiyi diktikten sonra babam hâlâ ölüydü, en iyi arkadaşım hâlâ uzaylıydı ve ben hâlâ Daemon'ı çekici buluyordum.

Blake gelecek haftaki Şükran Günü tatili için planlarından bahsetmeye başladı. Tatilin çoğunda şehir dışında olacak, aile ziyaretlerine gidecekti. Başımı kaldırıp bakışlarımı küçük restoranda gezdirdim. Omurgamdan aşağıya bir sıcaklık yayıldı.

Ah, bu kesinlikle gerçek olamaz. Buna inanamıyordum. Böyle bir şey olmuyordu.

Müşterileri birbirinden ayıran uzun bölme duvarlarının arasında, daracık sıralarda hareket eden esmer bir baş gördüm. Arkama yaslandım, *onun* tamamen farkındaydım ve dehşete düşmüştüm. Bu benim randevumdu, *benim randevum*. Onun burada ne işi vardı?

Daemon, gıpta ettiğim bir zarafetle masaların arasından geçti. O geçerken kadınlar yemek yemeyi bırakıyor ya da konuşmalarını yarıda kesiyorlardı. Erkeklerse geri çekilip ona daha fazla yer açıyorlardı. Onu gören herkesin üzerinde çok derin bir etkisi vardı.

Kaşlarını çatan Blake arkasını döndü ve bana döndüğünde omuzları kaskatı olmuştu. "Aşırı korumacı tiplerden mi?.."

"Ben... ne diyeceğimi bile bilmiyorum," diye mırıldandım çaresizlikle.

"Selam çocuklar." Daemon yanımdaki yere oturdu ve bana çok az yer bıraktı. Vücudumun tamamen ona yaslanan sol yanı ısınmış ve karıncalanıyordu. "Sizi bölüyor muyum?"

"Evet," dedim, hayretten ağzım bir karış açık bir halde.

"Ya, çok üzüldüm." Daemon samimi gözükmüyordu. Ya da gitmek için bir hamlede bulunmuyordu.

Blake arkasına yaslanıp kollarını kavuştururken dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Nasıl gidiyor, Daemon?"

"Harika." Gerindi ve kolunu bölmemizin arkasına attı. "Senden ne haber, Brad?"

Blake hafifçe güldü. "Adım Blake."

Daemon, parmaklarını oraya hafif hafif vuruyor, parmakları saçlarıma değiyordu. "Ee, ne yapıyordunuz bakalım?"

"Yemek yiyorduk," dedim ve öne doğru eğilmeye başladım ama Daemon parmaklarıyla balıkçı yakamı tuttu, parmaklarını yumuşak bir şekilde tenimde gezdirdi. Ona ölümcül bir bakış fırlattım ve tüylerimin diken diken olmasını görmezden geldim.

"Galiba yemeğimizi neredeyse bitirdik," dedi Blake, bakışlarını Daemon'ın üzerinde sabitleyerek. "Değil mi, Katy?"

"Evet, hesap gelsin de." Tedbirli bir şekilde elimi masanın altı-

na indirdim, Daemon'ın baldırını buldum ve çimdik attım. Hem de ne çimdik.

Beni geriye doğru çekti ve dizimi masaya vurmama neden oldu. "Yemekten sonra ne yapmayı planlıyordunuz? Biff seni sinemaya götürecek miydi?"

Blake'in rahatlatıcı gülümsemesi donup kaldı. "Blake. Evet, planımız bu."

"Hımm." Daemon bakışlarını yukarı kaldırdı ve bir saniye sonra Blake'in bardağı yuvarlandı.

Küçük bir çığlık attım. Su, masaya dökülüp Blake'in kucağına aktı. Blake sövecek ayağa fırladı. Hareketi, masanın tekrar sallanmasına neden oldu. Baharatlı erişte tabağı kaydı –şey, daha doğrusu uçtu– ve Blake'in kazağının ön tarafına döküldü.

Gözlerim yuvalarından fırladı. Tanrı aşkına, Daemon randevumun içine etmişti.

"Tanrım," diyerek mırıldandı Blake, elleri iki yanında.

Birkaç peçete alıp Daemon'a döndüm. Peçeteleri Blake'e verirken bakışlarım Daemon'a korkunç bir ölüm vaat ediyordu.

"Bu gerçekten tuhaftı," dedi Daemon, pişmiş kelle gibi sırıtarak.

Yüzü kıpkırmızı olan Blake pantolonunun önünü kuruluyordu. Bir an için gözlerini Daemon'a dikti ve yemin ederim ki masanın karşısına fırlayacaktı. Sonra gözleri kapandı. Sessizce ve kesik kesik hareketlerle kahverengi erişteleri üzerinden silkeledi. Garson biraz daha peçeteyle koşarak Blake'in yanına geldi.

"Her neyse, buraya gelmemin bir nedeni var." Daemon bardağını kaldırıp bir yudum aldı. "Evde sana ihtiyaç var."

Blake durdu. "Pardon?"

"Çok mu hızlı konuştum, Bart?"

"Onun *adı* Blake," diye çıkıştım. "Hem neden evde bana ihtiyaç varmış? Tam şimdi, şu anda."

Daemon gözlerime baktı, yoğun bakışları ima doluydu. "İlgilenmen gereken bir şey oldu."

Bir şey, belli ki uzaylı meselesi anlamına geliyordu. Bir huzursuz-

luk hissi omurgamdan aşağıya yayıldı. Şimdi aniden ortaya çıkması anlam ifade ediyordu. Birkaç dakika için, bize böyle adilik yapmasının sebebinin su katılmamış bir kıskançlık olduğunu sanmıştım.

Bunu yapmak her ne kadar beni uyuz etse de gitmek zorunda olduğumu biliyordum.

Blake'e dönerek yüzümü buruşturdum. "Bunun için çok ama çok üzgünüm."

Blake'in bakışları Daemon'la benim aramda gidip geldi. "Sıkıntı yok. Olur öyle şeyler."

Kendimi budala gibi hissettim ve bu, duruma gayet uygundu çünkü gelmiş geçmiş en büyük gıcığın yanında oturuyordum. "Bunu telafi edeceğim. Söz veriyorum."

Gülümsedi. "Sorun değil, Katy. Seni eve bırakayım."

"Lüzum yok." Daemon gergin bir şekilde gülümsedi. "Orasını ben hallederim, Biff." Elimle yüzümü örtmek istiyordum. "Blake. Onun *adı* Blake, Daemon."

"Önemli değil, Katy," dedi Blake, dudaklarını incelterek. "Zaten halim harap."

"O zaman mesele halloldu." Daemon ayağa kalktı, yerimden çıkmama izin verdi.

Blake hesabı halletti, dışarıya çıktık. Daemon'ın dikkatli bakışlarının farkında, Blake'in arabasının yanında durdum. "Çok ama çok üzgünüm."

"Önemli değil. Onları üstüme sen dökmedin ki." Durakladı, omzunun üzerinden bir şeye gözünü dikip bakarken kaşları çatıldı. Neye –ya da *kime*– baktığına dair iki tahmin hakkı. Arka cebinden cep telefonunu çıkartıp ekranı kontrol etti, sonra da cebine soktu. "Gerçi bu şimdiye kadar gördüğüm en çılgınca şeydi. Neyse ama, ben tatilden dönünce bunu telafi ederiz, tamam mı?"

"Tamam." Ona sarılmaya davranmıştım ki durdum. Kazağının önü lekeliydi ve ıslak gözüküyordu.

Blake gülerek eğildi ve dudaklarıma çabucak kuru bir öpücük kondurdu. "Seni ararım."

Başımla onayladım, bir insanın nasıl olup da tek başına her şeyi bir dakikada mahvedebildiğini merak ediyordum. Bu bir yetenekti. Blake el sallayıp gitti ve Daemon'la yalnız kaldık.

"Hazır mısın?" diye seslendi Daemon, yolcu tarafının kapısını açarak.

Ağır adımlarla arabaya yürüdüm, bindim ve kapıyı arkamdan hızla çarptım.

"Hey." Arabanın dışından kaşlarını çatarak baktı. "Sinirini Dolly'den çıkarma."

"Arabana Dolly ismini mi taktın?"

"Nesi varmış?"

Gözlerimi devirdim.

Daemon arabanın önünden dolaşıp bindi. Kapıyı kapattığı an dönüp koluna yumruğu indirdim. "Amma da gıcıksın! Bardakla tabak olayını senin yaptığını biliyorum. Bu çok berbattı!"

Gülerek ellerini havaya kaldırdı. "Ne olmuş yani? Komikti ama. Bo'nun yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Bir de sana verdiği öpücük var ya... Neydi o be? Yunusların bile bundan daha ateşli öptüğünü görmüştüm."

"Onun adı Blake!" Bu kez bacağına yumruk attım. "Sen de bunu adın gibi biliyorsun! Böyle davrandığına inanamıyorum. Ayrıca, yunus gibi de öpüşmüyor!"

"Gördüğüm kadarıyla öyle öpüşüyor."

"Diğer öpüşmemizi görmedin."

Kahkahası kayboldu. *Eyvah.* Yavaşça bana döndü. "Onunla daha önce öpüştün mü?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez." Yanaklarım kızarıp beni ele verdi.

Mıknatıs gibi gözlerin öfkeyle parladı. "Ondan hoşlanmıyorum."

Şaşkın şaşkın Daemon'a baktım. "Onu tanımıyorsun bile."

"Onda... *ters* bir şeyler olduğunu bilmek için tanımam gerekmiyor." Anahtarı çevirdi ve motor gümbürdeyerek çalıştı. "Onunla takılmaman gerektiğini düşünüyorum."

"Aman ne komik Daemon. Her neyse." Dümdüz önüme bakarak dirseklerimi tuttum ve titredim. O kadar öfkeliydim ki patlamak üzereydim.

"Üşüyor musun? Ceketin nerede?"

"Ceket sevmem ben."

"Ceketler de mi sana korkunç ve affedilmez bir şey yaptı?" Klimayı açtı. Havalandırma deliklerinden sıcak hava geldi.

"Bence... hantallar." Yüksek sesle iç çektim. "Bu kadar mühim ne vardı da sapık moduna girip peşime takıldın?"

"Seni takip etmiyordum." Sesi alınmış geliyordu.

"Ya, etmiyor muydun? Beni bulmak için uzaylı GPS sistemini mi kullandın?"

"Evet, öyle sayılır."

"Öyle demek! Bu hiç hoş değil." Blake'in beni bir daha aramayacağını düşünüyordum. Onu suçlayamazdım da. Yerinde olsam ben de aramazdım. Psikopat bir uzaylı beni gölge gibi takip ediyorsa hayatta aramazdım. "Ee, mesele neymiş?"

Daemon otoyola çıkana kadar bekledi. "Matthew toplantı çağrısı yaptı ve sen de orada olmalısın. SD ile ilgili. Bir şey olmuş."

12

Evine gittiğimizde diğerleri daha gelmemişti ve köşedeki televizyon koltuğuna yerleşirken sakin kalmaya çalışıyordum. Daemon paniklemiyordu ama henüz neler olduğunu o da bilmiyordu. Dışarıda birkaç araba kapısı hızla kapandı. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve Daemon yanıma gelip koltuğumun koluna oturdu.

Ash'le Thompson kardeşler içeri ilk girenler oldu. Adam, Dee'nin yanına oturmadan önce bize gülümsedi. Dee, ona tıkınıp durduğu patlamış mısır torbasını ona uzattı, o da elini paketin içine soktu. Andrew ise önce bana doğru baktı, sonra gözlerini devirdi. "Bu kızın neden burada olduğunu bilen var mı?"

Andrew'dan nefret ediyordum.

"Burada olması gerekiyor," dedi Bay Garrison, kapıyı arkasından kapatarak. Oturma odasının ortasına doğru yürüdü, bütün gözleri onun üzerindeydi. Okulun dışında hep kot giyiyordu. "Bu küçük toplantıyı kısa kesmek istiyorum."

Ash elini mor taytında gezdirdi. "SD, onu biliyor, değil mi? Hepimizin başı dertte yani?"

Nefesim kesildi. Ash'in sesindeki alaycı tona sinirlenmedim. SD beni, onları öğrenmişse çok şey tehlikedeydi. "Öyle mi, Bay Garrison?"

"Bildiğim kadarıyla senden haberleri yok," dedi Bay Garrison. "Büyükler, SD'nin burada artan varlığıyla ilgili bir toplantı çağrısın-

da bulundu. Görünüşe göre bir şey SD'nin dikkatini çekmiş."

Rahatlamış bir şekilde koltuğa gömüldüm. Ama sonra jetonum düştü. Ben paçayı kurtarmış olabilirdim ama *onlar* kurtarmamıştı. Odaya göz attım, hiçbirisinin başının derde girdiğini görmek istemiyordum. Andrew'nun bile. Adam tereyağlı mısıra baktı. "Ne görmüşler peki? Hiç kimse yanlış bir şey yapmadı ki."

Dee patlamış mısır paketini bir kenara koydu. "Mesele ne?"

Matthew ultra parlak mavi gözlerini odada gezdirdi. "Uydularından biri Cadılar Bayramı'nın olduğu hafta sonu ışık gösterisini fark etmiş, şimdi enerji kalıntılarını tespit eden bir aletle dere tepe dolaşıyorlar."

Daemon güldü. "Yerdeki yanık izinden başka bir şey bulamayacaklar."

"Işığı kendimizi savunmak için kullandığımızı biliyorlar, o yüzden anladığım kadarıyla dikkatlerini çeken bu değil." Bay Garrison, Daemon'a bakıp kaşlarını çattı. "Enerji o kadar kuvvetliymiş ki bir uydunun sinyalini kesintiye uğratmış ve olayı fotoğraflayamamışlar. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı."

Daemon'ın yüzü ifadesiz kaldı. "Sanırım bu kadar harikayım."

Adam sessizce güldü. "O kadar güçlüsün ki artık sinyalleri mi kesiyorsun yani?"

"Sadece sinyal mi kesilmiş?" Bay Garrison kısa bir kahkaha attı. "Uyduyu da mahvetmiş ve bu uydu, yüksek frekanslı ışık ve enerjiyi takip etmek için tasarlanmış bir uydu."

"Dediğim gibi, bu kadar muhteşemim işte." Daemon'ın gülüşü kibirliydi ama içime gergin bir enerji doluyordu.

"Vay canına," diye mırıldandı Andrew. Gözleri saygıyla ışıldadı. "Bu hakikaten şahane."

"O kadar şahane ki, SD'nin merakını cezbetmiş. Büyükler, SD'nin bir süre burada durup olayları gözlemleyeceğine inanıyorlar. Hatta burada *olduklarını* düşünüyorlar." Kol saatine baktı. "Herkesin akıllı uslu davranması çok önemli."

"Diğer Luxenler ne diyor buna?" diye sordu Dee.

"Şu anda pek fazla endişeli değiller. Endişelenmeye gerek de yok zaten," dedi Matthew.

"Çünkü kesilmeyle sonuçlanan enerji patlamasına neden olan Daemon," dedi Ash, sonra da küçük bir çığlık attı. "SD, sandıklarından yetenekli olduğumuzu biliyor mu?"

"Anladığım kadarıyla böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini öğrenmek istiyorlar." Matthew, Daemon'ı süzdü. "Büyükler, türümüzün arasında bir kavga olduğunu söylediler. Kimse seni kastetmedi Daemon ama senin güçlü olduğunu zaten biliyorlar. Yakında ziyaretine gelebilirler."

Daemon omuz silkti ama benim içime bir korku düştü. Baruck'u ortadan kaldıran Daemon değildi, bu yüzden neler olduğunu nasıl açıklayabilirdi? SD, Luxen'lerin, sandıklarından çok daha güçlü olduklarını, neredeyse her şeyi yapmaya güçlerinin yettiğini tahmin edecek miydi?

Öyle olursa, arkadaşlarım –ve Daemon– tehlikede olacaktı.

"Katy, Black'lerin yanındayken çok dikkatli olmalısın," diye devam etti Bay Garrison. "SD, bilmemen gereken bir şeyler bildiğinden şüphelenmemeli."

"Kendi adına konuş," diye mırıldandı Andrew.

Ona bir bakış fırlattım ama ben cevap veremeden Daemon verdi. "Andrew, senin canına..."

"Ne?" diye bağırdı Andrew. "Sadece gerçeği söylüyorum. Sen, bu aptal insana vuruldun diye onu sevmek zorunda değilim. Hiç kimse..."

Daemon göz açıp kapayana kadar odanın karşısına geçti. Yoğun bir kırmızımsı beyaz ışıkla sarmalanmış bir şekilde Andrew'u aldığı gibi duvara öyle bir çarptı ki etraflarındaki resimler zangırdadı.

"Daemon," diye çığlık attım ve ayağa fırladım; Bay Garrison da benimle aynı anda bağırdı.

Ash küçük bir çığlık atarak koltuğundan fırladı. "Ne yapıyorsun?"

Abur cuburunu alan Dee iç çekip arkasına yaslandı. "İşte başladık. Patlamış mısır isteyen?"

Adam bir avuç aldı. "Doğrusunu söylemek gerekirse Andrew kaşınıyor. SD'nin burada olması Katy'nin suçu değil. Onun da kaybedecekleri bizimkinden az değil."

Kız kardeşi hızla ona döndü. "Şimdi de onun tarafını mı tutuyorsun? Bir insanın?"

"Bunun taraf tutmakla bir ilgisi yok," dedim, gözlerimi oğlanlardan ayırmayarak.

İkisi de tam olarak Luxen modundaydılar. Matthew da öyle. Erkek görüntüsündeki yoğun mavi ışıktan ibaret olan Matthew, Daemon'ı kavradı ve Andrew'nun üstünden çekti.Ash bana uzun bir süre dik dik baktı. "Sen buraya gelmemiş olsaydın bunların hiçbirisi olmayacaktı. Üstündeki o ilk iz hiç olmayacaktı. Arumlar seni asla görmeyeceklerdi ve bu karmakarışık olay zinciri hiç meydana gelmeyecekti!"

"Of, kapa çeneni, Ash." Dee, ona bir avuç patlamış mısır attı. "Kes şunu. Katy, Arumların yaşadığımız yeri öğrenmemesini sağlamak için hayatını tehlikeye attı."

"Aman ne büyük iş," diye Ash de ona çıkıştı. "Ama değerli insancığı her beş saniyede bir başını belaya sokmasa, Daemon'ın Arumlara Rambo misali saldırması gerekmezdi. Bu onun suçu."

"Ben onun değerli insanı değilim!" Derin bir nefes aldım. "Sadece onun... onun arkadaşıyım ve arkadaşlar böyle yapar. Birbirlerini korurlar." Ash gözlerini devirdi.

Oturdum. "Şey, en azından insan arkadaşlar öyle yapar."

"Luxenler de öyle yapar," dedi Adam, kız kardeşine bakarak. "Ama bazıları bunu unutuyor."

İğrenerek iç çeken Ash hızla arkasını döndü ve kapıya gitti. "Ben dışarıda bekleyeceğim."

Gitmesini izlerken her şey için, hatta şu kokoş mor taytı için bile beni suçlayacak bir neden bulacak mı diye merak ettim. Ama bir bakıma, bu durum *benim* suçumdu.

SD'yi buraya çeken şey benim yaydığım acayip enerjiydi. İçim bir fena oldu.

Bay Garrison nihayet oğlanları ayırdı. Andrew titreşerek insan formuna döndü, gözlerini kısarak hâlâ yamardöner haldeki Daemon'a baktı. "Bak, bu yaptığın çok yanlış. Beni istediğin kadar hırpalayabilirsin ama onunla aram iyi olmayacak."

"Andrew," diye uyardı Bay Garrison.

"Ne?" Ama geri çekildi. "SD onu sorgularsa gerçekten dayanabileceğini düşünüyor musun? Dee'ye ve *sana* yakın olduğu için ona sorular *soracaklar* ve sen, Daemon, kardeşinin yaptığını tekrarlamak mı istiyorsun? Sen de onun için ölmek mi istiyorsun?"

Daemon'ın ışığı daha güçlü bir şekilde parladı ve Andrew'ya tekrar saldıracağını anladım. Bu saçmaydı. Düşünmeden hızla odanın karşısına fırladım ve parmaklarımla, parlayan bileğini kavradım. Ona bu şekilde dokunmak garipti. Koluma bir sıcaklık ve elektrik yayıldı. Ensem karıncalandı.

"Belden aşağı vurdun," dedim Andrew'a çünkü bunu birisinin yapması gerekiyordu. "Onu dövmene bile değmez, Daemon."

"Kız haklı," dedi Adam. O ana kadar Adam'ın hareket ettiğini fark etmemiştim ama Daemon'ın diğer tarafındaydı. "Ama onu, bu yorumundan sonra gelecek haftaki görevden almak istersen sana yardım ederim."

"Vay canına, eksik olma, *kardeşim*." Andrew kaşlarını çattı.

Arkasından gergin bir sessizlik oldu, sonra da Daemon'ın ışığı soldu ve insan formuna geri döndü. Başını eğip bileğini tuttuğum yere baktı, sonra da bakışlarını kaldırıp gözlerime baktı. Yüklü hava teninden tenime atladı, çat diye çarptı beni. Bileğini bıraktım, dikkatli bakışlarının altında kıpırdamadan durdum.

"Hiçbirimiz böyle olaylara anlayış gösteremeyiz." Bay Garrison derin bir nefes aldı. "Bence bu akşamlık bu kadar yeter. İkinizin de sakinleşmesi ve onların burada olduklarını aklından çıkarmaması gerekiyor. Dikkatli olmalıyız."

Ardından Dee dâhil hepsi gitti. Dee, Adam'la vakit geçirmek ve Andrew'yu dövmeyeceğinden emin olmak istiyordu; böylece, Daemon'la yalnız kaldık. Gitmem gerekiyordu ama Andrew'nun

düşüncesiz yorumundan sonra Daemon'ın iyi olduğundan emin olmak istedim.

Peşinden mutfağa gittim. "Andrew'nun söyledikleri için üzgünüm. Bu yanlıştı."

Daemon dişlerini sıktı, iki kola aldı ve birini bana uzattı. "Olanları söyledi."

"Yine de doğru değil."

Gözleriyle yüzümü öyle bir inceledi ki... "SD'nin burada olması seni kaygılandırıyor mu?"

Tereddüt ettim. "Evet, öyle."

"Kaygılanma."

"Söylemesi kolay." Kola kutusunun üstündeki kapakla oynuyordum. "Kendim için kaygılanmıyorum. Olanlardan, yani çılgın enerji olayından senin sorumlu olduğunu biliyorlar. Ya senin... bir tehdit olduğunu düşünürlerse?"

Daemon birkaç dakika cevap vermedi. "Sadece ben söz konusu değilim, Kedicik. Bunu ben yapmış olsam bile sadece benimle ilgili bir durum olmadı bu hiç. Bu, bütün Luxen'leri ilgilendiren bir konu." Durakladı, bakışlarını yere indirdi. "Matthew'nun neye inandığını biliyor musun?"

"Hayır."

Dolgun dudakları alaycı bir gülümsemeyle yukarıya çekildi. "Günün birinde, muhtemelen bizim nesilde değil ama bir gün, türümüzün ve Arumların sizin sayınızı aşacağına inanıyor."

"Gerçekten mi? Bu biraz..."

"Korkutucu mu?"

Saçımı arkaya attım. "Korkutucu olup olmadığını bilmiyorum. Yani, Arumlarınki korkutucu ama sizin türünüz, yani Luxenler, tuhaf güçleriniz hariç bizden çok farklı değilsiniz."

"Peki ya ışıktan yapılmış olduğumuz gerçeği?"

O zaman biraz gülümsedim. "Şey, bu da hariç."

"Bu bana şunu düşündürdü," dedi, "içimizden bazıları buna inanıyorsa nasıl oluyor da SD bu konuda hiç endişelenmiyor?"

Hakkı vardı. Onun adına duyduğum korkunun kontrolü ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyordum ama beynim her türlü çılgın senaryoyu üretiyordu. Hepsinin sonunda da SD hepsini toparlayıp götürüyordu. "Ya senin tehdit oluşturduğunu düşünüyorlarsa? Lafı dolandırmadan konuş."

"Daha önce tesisteyken asimile edemedikleri Luxenler vardı." Çenesindeki bir kas seğirmeye başladı. "Çoğunlukla SD'nin emri altında yaşamak istemiyorlardı. Diğerlerinin çok fazla soru sordukları için tehdit olarak görüldüğünü düşünüyordum. Kim bilebilir ki?"

Ağzım kurudu. "Onlara ne oldu?"

Daemon'ın cevap vermesi birkaç dakika sürdü. Geçen her saniye karnımdaki huzursuzluk hissi arttı. Sonunda başıyla onayladı. "Onları öldürdüler."

13

İçimi büyük bir korku kapladı. Aşırı şiddetli duygular tenimin üstündeki statik elektriği o kadar hızlı tetikledi ki, hâkim olamadım. Bir enerji patlaması odada gezindi. Yer karolarına sürtünen tahtanın sesini duyunca elimdeki açılmamış meşrubat kutusunu düşürdüm.

Bir sandalye masanın altından fırladı ve bacağıma öyle bir çarptı ki dizimin bağı çözülüverdi. Acıyla bağırıp iki büklüm oldum.

Daemon ağzına geleni söyleyerek yanımda belirdi ve yere düşmeme ramak kala beni tuttu. "Vay canına, Kedicik."

Yüzümdeki saçları çekip başımı kaldırdım. "Vay canına..."

Bana destek olmak için omzunu kolumun altına koyup beni kendine çekerek ayağa kalkmama yardım etti. "İyi misin?"

"Harikayım." Kolundan kurtuldum, ihtiyatlı bir şekilde ağırlığımı bacağıma verdim. Bacağımdan aşağıya nemli bir sıcaklık yayıldı. Kotumu yukarıya çekince kanı gördüm. "Muhteşem, tam bir doğal afetim."

"Buna bir itirazım olmaz."

Ona karanlık bir bakış fırlattım.

Kibirli bir sırıtışla göz kırptı. "Gel hadi, masanın üstüne çık da bir bakayım şuna."

"İyiyim ben."

Bunu benimle tartışmadı. Ayakta duruyorken –şey, topallıyor-

ken– bir de baktım ki etrafımda bir rüzgâr esiverdi ve kendimi masanın üstünde buldum. Şaşkınlıktan dona kaldım. "Ne... nasıl yaptın bunu?"

"Yetenek," dedi, ayağımı sandalyenin üstüne koyarak. Pantolonumu dizlerimin üzerine çekerken parmak uçları tenime sürtündü. Bacağımda bir elektrik gezindi ve aniden geri çekildim. "Vay canına, sen cidden bir doğal afetsin."

"Öff, her yer kan revan." Gördüklerim karşısında yutkundum. "Beni iyileştirmeyeceksin, değil mi?"

"Yok, hayır, sonra ne olacağı belli mi olur? Bir bakarsın uzaylıya dönüşüyorsun."

"Ha. Ha."

Daemon hemen temiz bir havlu alıp ıslattı. Göz göze gelmemeye çalışıyordu. Havluya uzandım ama Daemon diz çöktü ve nazikçe kanı silmeye başladı. Bu kez tenime dokunmamaya dikkat ediyordu.

"Ben seninle ne yapacağım, Kedicik?"

"Gördün mü? Sandalyeyi hareket ettirmeyi istemedim bile ve ısı güdümlü füze gibi üstüme uçtu."

Daemon kanı temizlemeye devam ederken başını iki yana salladı. "Biz küçükken, yani Kaynak'ı kontrol edemeden önce böyle şeyler hep olurdu."

"Kaynak mı?"

Başıyla onayladı. "İçimizdeki enerjiye bizler Kaynak deriz çünkü bizi esas gezegenimize bağlar. Her şeyin kaynağı gibidir. En azından, büyükler öyle diyor. Her neyse, biz çocukken ve yeteneklerimizi kontrol etmeyi öğrenirken ortalık böyleydi. Senin gibi Dawson'ın da mobilyaları hareket ettirme huyu vardı. Ne zaman oturmaya kalksa sandalye altından uçardı." Güldü. "Ama küçüktü daha."

"Harika. Demek, ben daha emekleme aşamasındayım."

"Daemon ışık saçan gözlerini gözlerime dikti. "Öyle sayılır." Kanlı havluyu bir yana bırakıp geriye yaslanırken koyu renkli, baskılı tişör-

tü iyice gerildi. "Bak, kanama durdu bile. O kadar kötü değil."

Başımı eğip baktım ve dizimdeki taze yarayı gördüm. İğrenç görünse de düzeltilebilir durumdaydı. "Temizlediğin için sağ ol."

"Sorun değil. Dikişe gerek olacağını sanmam." Parmak uçlarını nazikçe kesiğin etrafında gezdirdi.

Dokunuşu yüzünden hızla geri çekildim. Bacağım hafifçe karıncalandı. Daemon başını kaldırırken elini durdurdu. Gözleri soğuk bir yeşilden bir anda sıvı ateşe dönüşmüştü.

"Aklından ne geçiyor?" diye sordu.

Kendimi kollarına bırakmak, onu öpmek ve ona dokunmak. Yani düşünmemem gereken şeyleri düşünüyordum. Gözlerimi kırpıştırdım. "Hiçbir şey."

Daemon bakışlarıma aynı şekilde karşılık vererek yavaşça doğruldu. Yanıma yaklaşıp ellerini iki yanıma koyarken bütün vücudum gerildi. Sonra aramızdaki sandalyenin üzerine eğildi ve alnını alnıma dayadı. Derin bir soluk aldı ve titreyerek verdi. Konuştuğunda sesi pürüzlüydü.

"Bütün gün ne düşündüm biliyor musun?"

Söz konusu Daemon olunca, ne düşündüğünü kimse bilemezdi. "Hayır."

Dudakları yanağıma süründü. "Çizgili çoraplar da sana ren geyikli olanlar kadar yakışıyor mu, onu öğrenmeyi."

"Yakışıyor."

Başını yana eğdi; gülüşü tembel ve kibirliydi. Yırtıcıydı. "Biliyordum."

Bunun olmasına izin vermemeliydim. Bir sürü güçlük vardı: tavırları, aramızdaki bağ ve benim henüz emekleme aşamasındaki yeteneklerim. Tuhaf, Daemon'ın uzaylı olması benim için önem sırasında en sonuncuydu.

Bir de Blake vardı. Tabii, Blake bir daha benimle konuşursa. Bundan da pek emin değildim. Ama Daemon'ın akşam yemeğimizi bölmesi yüzünden Blake'le konuşamamıştım. Kahpe kader.

Bunların hepsini bilsem de yine de çekilmedim. O da yapma-

dı. Yüzü, daha da yaklaşıyordu. Gözbebekleri parlamaya başladı ve nefessi göğsünde takılıp kalmış gibiydi.

"Bana ne yaptığının farkında mısın?" diye sordu kısık sesle.

"Hiçbir şey yapmıyorum."

Daemon başını oynatınca dudaklarımız önce bir, sonra iki kez sürtüşündü. Sonra dudaklarını daha çok bastırdı. Bu öpücük... diğerlerine hiç benzemiyordu; diğerleri öfkeli ve meydan okur gibiydiler. Sanki birbirimizi cezalandırmak için öpüşüyorduk. Ama bu nazik ve yumuşaktı, tüy gibi hafifti. Son derece şefkatliydi. Beni iyileştirdiği gece açıklıkta birbirimize verdiğimiz öpücük gibiydi. Öpüşürken içim ışıkla doldu ama biraz sonra öpüşmeler yeterli gelmedi. İkimizin de teninin altında içten içe yanan bir ateş varken yetmezdi elbet.

Yanaklarımı ellerinin arasına alarak hafifçe inledi ve dudakları dudaklarımı kavurdu, beni giderek öyle ateşli bir şekilde öptü ki öpüşmenin şiddetinden ikimiz de nefessiz kaldık. Daemon aramızda sandalyeyle mümkün olabildiğince bana yaklaştı. Kollarını kavrayarak onu tuttum; bana daha çok yaklaşmasını istiyordum. Sandalye dudaklarımız ve ellerimiz dışında hiçbir yerimizin birbirimize değmesine imkân vermiyordu. Çok sinir bozucuydu.

Çekil, diye emrettim huzursuz bir şekilde.

Yer ayağımın altında titredi, sonra da ağır, meşe sandalye altımdan kaydı ve hızla birbirine eğilen vücutlarımızın arasından çekildi. Bu ani boşluğa hazırlıksız yakalanan Daemon öne doğru yalpaladı; ben ise bu beklenmedik ağırlığı taşıyamadım. Arkaya devrildim ve beraberimde Daemon'ı da getirdim.

Vücuduma tümüyle, arada hiç boşluk kalmayacak şekilde yaslanması, duyularımın altını üstüne getirmişti. Parmakları yanaklarımı avuçlarken dili dilimde gezindi. Elini, yan tarafımdan aşağıya kaydırıp kalçamı kavradı ve beni kendine çekti. Öpüşmemiz yavaşladı ve tadımıza varırken göğsü hızla inip kalktı. Son bir kez, bitmek bilmeyen bir keşif gezisinin ardından başını kaldırdı, bana gülümsedi.

Yüzünde, içimi kasıp kavuran bir ifadeyle dikilince kalbim

tekledi. Parmaklarını tekrar yukarı hareket ettirdi, yanağımda gezdirdi ve çenemde görülmeyen bir yolu takip etti.

"O sandalyeyi ben hareket ettirmedim, Kedicik."

"Biliyorum."

"Galiba yerini beğenmedin, öyle mi?"

"Yolunun üzerindeydi," dedim. Ellerim hâlâ kollarına sarılı duruyordu.

"Anlıyorum." Daemon parmak ucunun alt dudak kıvrımımda gezdirdi, sonra da elimi tutup beni ayağa kaldırdı. Elimi bıraktı, beni dikkatle izleyip bekledi. Beklemesinin nedeni...

Olanlar beynimdeki sis perdesinin ötesinde yavaşça netleşti. Az önce onu öpmüştüm. Bir kez daha. Üstelik, başka bir çocukla olan randevumu mahvettikten hemen sonra. Artık hiçbir şey bilmiyordum. Şu anda öpüşüyor olmam gereken çocuk oydu. Ya da değildi. Artık hiçbir şey bilmiyordum.

"Bunu yapmaya devam edemeyiz." Sesim titriyordu. "Biz..."

"Birbirimizden hoşlanıyoruz," dedi, öne adım atıp masanın iki tarafımdaki uçlarını tutarak. "Senden önce davranıp şunu söyleyeyim: Seni iyileştirmeden önce de birbirimizi çekici buluyorduk biz. Sıkıysa inkâr et."

Eğildi ve burnu yanağıma değdi. Şiddetli bir biçimde titredim. Dudaklarını, kulaklarımın altındaki yere bastırdı. "İkimizin de istediği bir şeye karşı koymaktan vazgeçmeliyiz."

Nefesim kesildi. Parmakları kazağımın yakasından aşağı yavaşça inip dudaklarının deli gibi atan nabzımla buluşacağı bir yol açarken gözlerimi yumdum.

"Kolay olmayacak," dedi. "Üç ay önce de kolay değildi, üç ay sonra da olmayacak."

"Luxenler yüzünden mi?" Başımı arkaya yatırdım, dokunuşu yüzünden düşüncelerim karmakarışıktı. Boğazımın her yerine kondurduğu o küçük, ateşli öpücüklerde hınzır bir şey vardı. "Seni dışlayacaklar. Tıpkı..."

"Biliyorum." Balıkçı yakamı bıraktı ve vücudu vücuduma yas-

lıyken elini ensemde gezdirdi. "Sonuçlarını düşündüm, hatta düşündüğüm tek şey bu."

Bir yanım onun bunu söylediğini duymak istiyordu. Yüreğimin derinliklerinde sakladığım bir sırdı bu. Aynı yürek şu anda göğüs kafesimden çıkacak gibi hızla atıyordu. Gözlerimi açtım. Gözleri parlıyordu. "Bunun aramızdaki bağla ya da Blake'le bir ilgisi yok mu?"

"Hayır," dedi, sonra da iç çekti. "Evet, biraz o insanla ilgisi vardır herhalde ama bu bizimle ilgili. Birbirimize karşı hissettiklerimizle ilgili."

Ondan, neredeyse canımı acıtacak kadar çok hoşlanıyordum. Onun yanındayken vücudumdaki her bir hücre yanıyordu ama karşımdaki *Daemon*'dı işte. Ona boyun eğmek, eskiden bana yaptıklarını sineye çekmek gibiydi. Daha da önemlisi, duygularımızın gerçek olduğuna körü körüne inanmayı gerektiriyordu. Gerçek olmadığı ortaya çıktığında ne olacaktı? Kalbim kırılacaktı çünkü kendimi ona ciddi biçimde, şimdikinden de fazla kaptıracaktım.

Eğilip bükülerek kollarının altından çıktım. Geri geri giderken yaralı bacağıma hafif bir ağrı yayıldı. "Yani bu 'başka birisi isteyene kadar seni istemiyordum' türünde bir şey mi?"

Daemon masaya yaslandı. "Öyle bir şey değil."

"O zaman ne, Daemon?" Gözlerimde öfke yaşları birikti. "Üç ay önce benimle aynı havayı solumaya bile tahammül edemezken neden şimdi? Aramızdaki bağ yüzünden. Tek mantıklı açıklaması bu."

"Lanet olsun. Sana öküz gibi davrandığım için pişman değil miyim sanıyorsun? Senden özür dilemiştim." Heyula gibi tepeme dikilmişti. "Anlamıyorsun ki. Bunların hiçbirisi benim için kolay değil. Senin için de zor olduğunu biliyorum. Uğraşman gereken bir sürü şey var. Ama benim bir kız kardeşim ve bana güvenen koca bir ırk var. Bana yaklaşmanı istemiyordum. Başka birisinin umursamasını, *kaybetmekten* endişe etmesini istemiyordum."

Kesik bir nefes aldım ve o devam etti. "Davranışım doğru de-

gildi. Bunu biliyorum. Ama bundan daha iyisini, Benny'den de daha iyisini yapabilirim."

"Blake." İç çektim, topallayarak ondan uzaklaştım. "*Blake*'le çok ortak yanımız var. Çok kitap okumamı seviyor..."

"Ben de seviyorum," diye meydan okudu Daemon.

"Hem blog da tutuyor." Neden uçan kuştan medet umuyormuşum gibi hissediyordum?

Daemon bir tutam saçımı aldı, parmağına doladı. "İnternetle bir alıp veremediğim yok."

Elini itip uzaklaştırdım. "Üstelik benden hoşlanmasının nedeni aptal bir uzaylı bağı ya da başka birinin benden hoşlanması değil."

"Benim için de öyle değil." Gözleri parladı. "Rol yapmaya devam edemezsin. Yaptığın yanlış. O oğlanın zavallı, küçük insan kalbini kıracaksın."

"Hayır, kırmayacağım."

"Kıracaksın çünkü sen beni istiyorsun, ben de seni."

Derinlerde bir yerde onunla olmak istiyordum ve onun da *beni istemesini* istiyordum; aynı atomun iki yarısı olduğumuz ya da başka birisi benden hoşlandığı için değil. Başımı iki yana sallayarak kapıya gittim. "Hep aynı şeyi söyleyip duruyorsun..."

"Ne demek bu şimdi?" diye sordu.

Kısa bir süre için gözlerimi sımsıkı kapattım. "Beni istediğini söylüyorsun ama bu yeterli değil."

"Sana bunu gösteriyorum da."

Ona dönüp tek kaşımı kaldırdım. "Göstermiyorsun."

"Bu neydi peki?" Daemon masayı işaret etti ve kıpkırmızı oldum. İnsanlar o masada yemek yiyorlar... "Bence senden hoşlandığımı sana gösterdim. Bunun ne olduğu konusunda kafan net değilse tekrar yapabilirim. Hem okula senin için içecekle kurabiye getirdim."

"Kurabiyeyi *ağzına* tıktın!" Ellerimi iki yana açtım.

Güzel bir hatıraymış gibi buna gülümsedi. "Masa..."

"Ne zaman yakınıma gelsen kızışmış bir köpek gibi bacağımı becermeye çalışman beni sevdiğini kanıtlamaz Daemon."

Daemon ağzını sımsıkı kapattı ve gülmemek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum. "Aslına bakarsan, ben hoşlandığımı insanlara böyle gösteririm."

"Ya. İyi. Her neyse. Bunların hiçbirinin önemi yok, Daemon."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum, Kat. Pes etmeyeceğim."

Vazgeçeceğine inandığım yoktu zaten. Kapıya uzandım ama beni durdurdu. "Kütüphanede buluştuğumuz gün var ya?" diye sordu.

"Ne olmuş?" Ona döndüm.

"Hastalandıktan sonraki cuma günü okula geri dönmüştün hani?" Elini saçında gezdirdi. "Haklıydın. Kütüphaneyi kimse bizi görmeyeceği için seçmiştim."

Çenemi hızla kapattım. İç bulandırıcı bir his boğazımdan yükseldi, genzimi yaktı. "Biliyor musun, egon bu kadar büyük olduğu için mi tükürdüğünü yalamıyorsun diye hep merak etmişimdir."

"Her zamanki gibi yanlış sonuca varıyorsun." Gözleri gözlerimi delip geçti. "Ash'in ya da Andrew'nun, Dawson'la Beth'e yaptıkları gibi, beni yüzümden senin canını sıkmalarını istemedim. Yani eğer senden utandığımı ya da niyetimi yedi düvele duyurmaya hazır olmadığımı düşünüyorsan o zaman bu fikri aklından çıkarsan iyi edersin. Eğer seni inandırmak için bu gerekiyorsa hodri meydan."

Ona baktım. Buna ne demem gerekiyordu ya? Evet, bir yanım buna inanıyordu. Kaç kişi hatunun birini, onun yaptığı gibi kafeteryadan kovar, sonra da ona kur yapmaya başlardı? Pek fazla değil. Sonra sanki aradan çok uzun zaman geçmiş gibi gelen o günden Daemon'ın kulağından sarkan spagettileri ve neşeli kahkahasını hatırladım.

"Daemon..."

Gülümsemesi beni cidden endişelendirmeye başlıyordu. "Sana söyledim, Kedicik. Zor işleri severim."

14

Sınıfa gelip yerime oturduğum an Lesa resmen üzerime atladı. "Duydun mu?"

Yarı uykulu bir halde başımı iki yana salladım. Daemon'la olan bitenlerden sonra dün gece uyumakta çok zorlanmıştım. Karnımın gurultusu, kahvaltı yapmamış olmamın sonucuydu herhalde.

"Simon kayıpmış," dedi Lesa.

"Kayıp mıymış?"

Ensemdeki sıcak karıncalanma ya da Daemon'ın aylak aylak sınıfa girişi dikkatimi dağıtmadı. "Ne zamandan beri?"

"Geçen hafta sonundan beri." Lesa'nın gözleri arkama kaydı ve fal taşı gibi açıldı. "Aman tanrım. Bu daha da şaşırtıcı işte."

Tanıdık bir şeyin tatlı kokusu geldi. Şaşkın bir halde arkamı döndüm. Tamamen açmış tek bir parlak gül burnumun ucuna değdi. Bronz rengi parmaklar, gülün yeşil sapını tutuyordu. Bakışlarımı kaldırdım.

Gözleri, yeşil sim gibi ışıklar saçan Daemon orada duruyordu. Burnumun ucuna gülle tekrar hafifçe vurdu. "Günaydın."

Afallamış bir halde ona bakakaldım.

"Bu senin için," diye ekledi ben hiçbir şey söylemeyince.

Parmaklarımla gülün serin ve nemli sapını tuttuğum sırada sınıftaki herkes gözünü dikmiş bize bakıyordu. Ben daha ağzımı açamadan Daemon yerine oturdu. Öğretmen sınıfa girip isimleri

okuyana kadar orada öylece, elimde gülle oturdum.

Daemon'ın gırtlaktan gelen kıkırdaması göğsümü ısıtıyordu.

Yanaklarım alev alev yanarak gülü sıramın üzerine koydum ve cidden gözlerimi gülden ayırdığımı sanmıyorum. Daemon vazgeçmeyeceğini söylediğinde işi bu raddeye getireceğini hiç düşünmemiştim. Niye böyle yapıyordu ki? Belki de sadece benimle yatmak istiyordu. Hepsi bu kadardı herhalde, değil mi? Nefreti şehvete dönüşmüştü. Aylar önce bana acayip kötü davranan Daemon, şimdiyse ırkının arzusuna karşı gelerek benimle olmak istiyordu, öyle mi? Belki de gizli bir ilaç bağımlılığı falan vardı.

Gülün üzerindeki ıslaklığa ışık vuruyordu.

Başımı kaldırınca Lesa'nın bakışlarını yakaladım. Ağzını kıpırdatarak, *Güzel*, dedi.

Güzel miydi? Güzel, tatlı, romantik ve kalbimin ters parende atmasına yol açacak daha bin farklı şeydi. Dönüp Daemon'a kaçamak bir bakış attım ve defterine bir şeyler karalamasını izledim. Kaşlarını çatmış, yaptığı işe kendini kaptırmıştı. Kömür karası ve kirpikleri, gözlerini gizliyordu.

Kirpiklerini kaldırdı ve dudakları kocaman bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

Başım fena halde dertteydi.

Sonraki birkaç gün polisler her yerde öğrenci ve öğretmenlere Simon hakkında soru sordular. Daemon'la ben, konuştukları ilk insanlardandık. Sanki modern birer Bonnie ve Clyde'dık ve spor takımındaki öğrencileri teker teker ortadan kaldırıyorduk. Daemon'ın, Simon'ın canına okumuş olması iyi gözükmüyordu tabii. Ama polisler bize şüpheli muamelesi yapmadı. Müdürün odasında yaptıkları ilk ve tek sorgulanmamdan sonra eyalet polislerinden ikisinin uzaylı olduğuna karar verdim. Ayrıca, sırlarını bildiğimden şüphe ettiklerine dair çok net bir izlenim edindim.

Acaba bunu onlara biri mi gammazladı diye merak ettim. Ash en muhtemel şüpheliydi, özellikle de Daemon hediye verme ko-

nusunda kendini aşmışken. Bir gün çok sevdiğim balkabağı aromalı latte, perşembe günü yumurtalı ve pastırmalı kruvasan, şekerleme kaplı çörek ve cuma günü de zambak getirmişti. Niyetini gizlemek gibi bir çabası hiç yoktu.

Aslında bir yanım Ash için gerçekten üzülüyordu. Hayatı boyunca Daemon'la birlikte olmayı beklemişti. Ne düşündüğünü hayal bile edemiyordum; ilişkilerinin son çöküşü için yas mı tutuyordu, yoksa sadece kendisinin inandığı bir şeyi kaybetmek miydi, bilmiyordum. Sonunda bir hendekte falan bulunursam tahmin hakkımı Ash'den ya da Andrew'dan yana kullanacaktım. Adam karanlık bölgeden ayrılmıştı ve şu anda öğle yemeğinde Dee'yle oturuyordu. Resmen ellerini birbirlerinden... ya da yemeklerimizden uzak tutamıyorlardı.

Daemon her gece vaktimi emiyordu adeta. Yaptığının bana göz kulak olmak, tekrar bir sandalyenin saldırısına uğramamamı sağlamak olduğunu iddia ediyordu. Onun dünyasında, bana yakın olmak için her yöntemi kapsayan bir zaman işgali anlamına geliyordu bu. Kastettiğim, insanın iradesini cidden zorlayan, vücudunu karıncalandıran türden bir yakınlıktı.

Blake... şey, Blake sınıfta benimle konuşuyordu. Gece bana birkaç kez mesaj da atmıştı ve onu geri arayabilmek için Daemon'ın gitmesini beklemek zorunda kalıyordum ama Blake artık randevu sözcüğünü ağzına almaz olmuştu.

Daemon'ın korkutma taktikleri başarılı olmuştu ve o, bundan utanmadan gurur duyuyordu.

Cumartesi günü öğleden sonra son derece hararetli bir şekilde inceleme yazısı yazıyordum ki ön kapı çalındı. En son cümlemi bitirdim –*Yazarın ilk kitabı olan* Gizli Daire büyüleyici, nefes kesen aksiyon ve yüreğinizi sızlatacak romantizmle *dolu; ev ödevinizi unutturan, çocukların aç kalmasına yol açan, insanı işinden eden türden, tek solukta okunacak bir kitap*– sonra da dizüstümü kapattım.

Kapıya yaklaşırken boynumdaki karıncalanmayı hissettim. Daemon. Paspasın kıvrık ucuna takıldım, yukarı sıyrılmış kazağımı düzelttim, sonra kapıyı ardına kadar açtım.

İçimi tanıdık gelen huzursuzluk duygusu kapladı. Bugün neyin peşindeydi acaba? Başka bir deyişle, hayatımı ne kadar daha karmaşık hale getirebilirdi? Öpüşme yok politikam pazartesi gününden beri ayakta duruyordu. Ama garip bir şekilde, buluşmalarımız ne kadar masum ve gizli olursa olsun hâlâ inkâr edilemeyecek bir yakınlık vardı.

Daemon değişiyordu.

Benim alışkın olduğum Daemon, alaycı ve kabaydı. Ne ilginçtir ki o haliyle uğraşmak daha kolaydı. Bütün gün birbirimizi aşağılayabiliyorduk. Ama bu Daemon... vazgeçmeyen Daemon nazik ve uysaldı, komik ve –yüce Tanrım– *düşünceliydi*.

Daemon ellerini kotunun cebinin derinlerine sokmuş bir halde verandada bekliyordu. Uzaklara bakıyordu ama ben kapıyı açtığım an kendi ekseni etrafında döndü.

Yanımdan bana sürünerek geçip koridora girdi. Sandal ağacı ve kır karışımı kokusu peşinden geldi. Sarhoş edici bir kokuydu ve tamamen ona özgüydü bu koku.

"Bugün güzel gözüküyorsun," dedi beklenmedik bir şekilde.

Başımı eğip kapüşonlu gri sweatshirt'üme baktım, dolaşmış bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Şey, teşekkürler." Boğazımı temizledim. "Ee... ne haber?"

Benimle zaman geçirmek için her zaman "Arkanı kolluyorum" gibi muğlak bir bahanesi oluyordu, o yüzden bugün de farklı bir şey beklemiyordum. "Sadece seni görmek istedim."

"Ya." Olacak şey mi bu?

Gür bir sesle kıkırdadı. "Biraz gezeriz diye düşündüm. Dışarıda hava güzel."

Dizüstüme bakarak düşünüp taşındım. Onunla zaman geçirmek, yapmamam gereken bir şeydi. Onun pek fena olmayan davranışlarını teşvik etmekten başka işe yaramıyordu bu.

"Uslu duracağım," dedi. "Söz."

Buna güldüm. "Pekâlâ, hadi gidelim."

Hava sertti ama güneş battığında daha da beter olacaktı. Or-

mana doğru yürümek yerine beni arabasına doğru götürdü. "Tam olarak nereye yürüyeceğiz?"

"Dışarıya," dedi kuru kuru.

"Şey, galiba o kadarını anladım."

"Çok fazla soru soruyorsun."

"Çok meraklı olduğum söylenir."

Öne doğru eğildi ve fısıldadı, "Galiba o kadarını anladım."

Ona yüzümü buruşturduysam da merakım kabarmıştı. Yolcu tarafına bindim. Daemon geri geri araba yolundan çıktıktan sonra Simon'la ilgili bir şey duydun mu?" diye sordum.

"Duymadım."

"Ben de duymadım."

Daemon otoyolda hızla ilerlerken altın, kırmızı ve kahverengi yapraklar bulanık bir dizi halinde yanımızdan geçti. "Sence Arumların bunda bir parmağı olabilir mi?"

Daemon başını iki yana salladı. "Sanmam. Hiç Arum görmedim ama kesin kes emin de olamayız."

Simon'ı Arumların kaçırması hiç mantıklı gelmiyordu ama buradaki çocuklar kaybolduysa bunun ya Luxenlerle ya da Arumlarla bir ilgisi var demekti. Pencereden dışarıya, tanıdık manzaraya baktım. Nereye gittiğimizi fark etmem çok uzun sürmedi. Kafam karışmıştı. O arada Daemon'ın arazi aracını kenara yanaştırıp çocukların parti verdikleri tarlanın girişine park ettiğinin farkına vardım.

Burası Baruck'la dövüştüğümüz yerdi.

"Neden burası?" diye sordum, dışarı çıkarken. Çeşitli renklerdeki ölü yapraklar yeri kaplamıştı. Her adımımda ayağım yapraklara birkaç santim gömülüyordu. Bir süre, tek duyduğumuz ses renkli yaprak denizinde bata çıka yürüyen ayaklarımızın çıkardığı hışırtıydı.

"Burada dövüşümüzden ve Baruck'un ölümünde kalan bir sürü artık enerji olabilir." Düşmüş bir ağaç dalının etrafından dolaştı. "Dikkat et, dallar her yere saçılmış."

Epey budaklı gözüken bir tanesinin etrafından dolaştım. "Saçma gelebilir ama buraya geri gelmek istiyordum. Nedenini bilmiyorum. Çılgınca, değil mi?"

"Hayır," dedi sessizce. "Bana mantıklı geliyor."

"Tüm o enerji meselesi yüzünden mi?"

"Arta kalanlar için." Daemon eğildi ve düşmüş bir dalı daha yoldan çekti. "Bir şey hissedebilecek miyim diye bakmak istiyorum. SD bunu kontrol etmek için buradaysa, önceden bilmek işimize gelebilir."

Yolun geri kalanını sessizce yürüdük. Engebeli araziye dikkat ederek Daemon'ın biraz gerisinden geliyordum. Mekânı görür görmez içimde değişik bir his uyandı. Zemin, yapraklarla kaplıydı ama ağaçlar hâlâ eğri büğrüydü. Yere doğru eğilmiş olduklarından, çok daha fazla grotesk gözüküyorlardı. Uçta durdum ve Baruck'un en son durduğu yeri bulmaya çalıştım.

Ölü yaprakları ayağımla ittim. Çok geçmeden, hasar görmüş zemin ortaya çıktı. Toprak o gece olanları hatırlıyor ve bu anıdan vazgeçmek istemiyor gibiydi.

Burası ürkütücü bir mezarlık gibiydi.

"Toprak asla iyileşmeyecek," dedi Daemon yumuşak bir şekilde arkamdan. "Nedenini bilmiyorum ama Baruck'un özü buraya işlemiş, burada artık hiçbir şey büyümeyecek." İşi benden devralıp hiçbir şey kalmayana dek yaprakları geriye itti. "İlk başta öldürmek beni rahatsız ederdi."

Gözlerimi yanmış yer parçasından çektim. Bulutların arasından azıcık kendini gösteren güneş, kopkoyu saçlarındaki kestane rengini açığa çıkarmıştı.

Daemon gergin bir şekilde gülümsedi. "Kimsenin canını almayı sevmezdim. Hâlâ sevmiyorum. Hayat hayattır."

"Bu, yapmak zorunda olduğun bir şey. Bunu değiştiremezsin. Ama üstünde düşündükçe insanı kötü ediyor. Beni de... iki tanesini öldürmüş olmak rahatsız ediyor ama..."

"Haksız yere yapmadın bunu. Asla öyle düşünme." Gözlerimiz

bir saniyeliğine buluştu ve boğazını temizledi. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

Ellerimi kapüşonlu montumun ön cebine sokup cep telefonumu tuttum. "Sence SD bir şey bulmuş mudur?"

"Bilmiyorum." Aramızdaki kısacık mesafeyi kapattı, onu görmek için başımı kaldırmak zorunda kaldım. "Bilmediğim aletler kullanıp kullanmadıklarına bağlı."

"Kullanıyorlarsa bunun anlamı ne? Kaygılanmamız gereken bir şey mi?"

"Enerji seviyeleri daha yüksekse bile kaygılanacak bir şey olduğunu sanmam." Uzanıp atkuyruğumdan çıkan saçları arkaya attı. "Bundan bir şey anlamazlar. Son zamanlarda hiç patlamalar yaşadın mı?"

"Hayır," dedim, onu gereksiz yere endişelendirmek istemiyordum. Bugün odamdaki ampulü patlatmıştım. Yatağımı da yerinden yaklaşık bir metre hareket ettirmiştim.

Elini yanağımda bir süre daha tuttu, sonra da elimi tutup dudaklarına getirdi ve avucumun ortasına en hafif öpücüğü kondurdu. Kolumdan yukarıya sıcak bir titreme yayıldı. Siyah kirpiklerinin arasından bakarak beni için için yaktı.

Dudaklarım aralandı, etrafımızda yere düşen birçok yaprak gibi kalbim pır pır etti. "Beni buraya sırf yalnız kalalım diye mi getirdin?"

"Bu, büyük planımın bir parçası olabilir." Daemon başını eğdi ve saçı öne dökülüp yanağıma süründü. Ağzı hafifçe eğildi, coşkulu bir kalp atışının ardından dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve kalbim yerine sığmaz oldu.

Geriye sıçradım, nefes nefeseydim. "Öpüşmek yok," diye fısıldadım.

Parmaklarını parmaklarıma kenetledi. "Kendimi tutmaya çalışıyorum."

"O zaman daha çok uğraş." Elimi çekip kurtarım ve geriye bir adım atıp ellerimi tekrar sweatshirt'ümün cebine soktum. "Galiba eve gitsek iyi olacak."

İç çekti. "Nasıl istersen."

Başımla onayladım. Sessizce arabaya yürümeye başladık. Gözlerimi yere diktim; istediğimle ihtiyacım arasında kalmıştım. Daemon her ikisi birden olamazdı.

"Düşünüyordum da," dedi birkaç dakika sonra.

Bezgin bir şekilde ona baktım. "Ne düşünüyordun?"

"Bir şeyler yapmalıyız. Birlikte. Senin evin dışında ve sadece yürüyüşe çıkmaktan bahsetmiyorum." Dümdüz önüne baktı. "Akşam yemeğine ya da belki sinemaya gitmeliyiz."

Aptal kalbim yine yerinden fırladı. "Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

Sessizce güldü. "Öyle gözüküyor."

Ağaçlar seyrelmeye başlıyordu. Büyük saman balyaları ortaya çıkmıştı. "Benimle çıkmak istemiyorsun."

"Neden bana sürekli olarak ne istemediğimi söylüyorsun?" Sesinde merak vardı.

"Çünkü isteyemezsin," dedim ona. "Bunların hiçbirisini benimle gerçekten isteyemezsin. Belki Ash'le..."

"Ash'i istemiyorum." Durunca yüz hatları sertleşti, bana döndü. "Onu isteseydim onunla olurdum. İstediğim *kişi* o değil."

"Ben de değilim. Bana dürüstçe benim yüzümden bütün Luxenlerin sana sırtını dönmesi riskine gireceğini söyleyemezsin."

Daemon hayretle başını iki yana salladı. "İstediklerimi ve istemediklerimi bildiğini farz etmekten vazgeçmen gerekiyor."

Tekrar yürümeye başladım. "Sırf iddiamız ve bağımız yüzünden böyle, Daemon. Benim için her ne hissediyorsan gerçek değil."

"Saçma," dedi tersçe.

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü biliyorum." Daemon gözlerini kısmış bir şekilde önümde ortaya çıktı. Elini göğsüne, tam kalbinin üzerine güm güm vurdu. "Çünkü burada ne hissettiğimi biliyorum. Ben bir şeylerden kaçan türde biri değilim, ne kadar zor olursa olsun önemli değil. Hayatımın geri kalanında neler olabileceğini merak

ederek yaşamaktansa duvara toslamayı tercih ederim. Biliyor musun? Senin de kaçan tiplerden olmadığını düşünüyordum. Belki de yanıldım."

Afallamış bir halde ellerimi cebimden çıkartıp saçımı geriye attım. Midem düğüm düğüm olmuştu ama iyi anlamda. "Ben kaçmıyorum."

"Öyle mi? Çünkü yaptığın bu," diye üsteledi. "Benim için hissettiklerin gerçek değilmiş ya da hiç yokmuş gibi yapıyorsun. Bobby'ye karşı hiçbir şey hissetmediğini de çok iyi biliyorum."

"Blake," diye düzelttim onu otomatikman. Çevresinden dolaşarak arabaya doğru yürüdüm. "Konuşmak istemiyorum..."

Ormanın kıyısına geldiğimizde olduğumuz yerde kaldık. İki devasa arazi aracı Daemon'ın arabasını iki yanına park edip kıstırmışlardı. Arabalardan birinin yanında siyah takım elbiseli iki adam duruyordu. İçimi soğuk ve karanlık bir dalga gibi bir huzursuzluk kapladı. Daemon elleri iki yanında önüme geçti. Kasları gerilim yüzünden kaskatı olmuştu. Onların kim olduğunu sormama gerek yoktu.

SD buradaydı.

15

Takım elbiselilerden birisi gözlerini Daemon'dan ayırmadan öne adım attı. "Merhaba, Bay Black ve Bayan Swartz."

"Selam, Lane," diye cevap verdi Daemon monoton bir sesle; görünüşe göre adamı tanıyordu. "Sizi bugün beklemiyordum."

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum; başımı öne sallayıp sessiz kaldım, kendimi olabildiğince küçültmeye çalışıyordum.

"Kasabaya biraz erken geldik ve arabanı gördük." Lane gülümsedi ve tüylerim diken diken oldu.

Diğer takım elbiselinin bakışları bana kaydı. "Siz burada ne yapıyorsunuz?"

"Dün gece burada parti vardı ve onun cep telefonunu arıyoruz." Daemon ağzı kulaklarında bana baktı. "Cebini kaybetti, hâlâ bulamadık."

Cep telefonum şu anda cebimde koca bir delik açıyordu.

"O zaman sonra görüşürüz," diye devam etti Daemon. "Şu telefonu bir bulalım..."

Araçlardan birinin yolcu kapısı açıldı ve dışarı bir kadın çıktı. Kadının sıkı bir topuz yapılmış buz rengi sarı saçları vardı, beni her an şok cihazıyla çarpacakmış gibi görünen birinde olmasa güzel sayılabilecek, keskin hatları vardı. "Yaşınız tutmadan içki mi içiyorsunuz?" Kadın gülümsedi. Bu bana Barbie'lerin yüzündeki boyalı gülümsemeyi hatırlattı. Sahte. Plastik. Bir şekilde yanlış.

"Biz içki içmiyorduk," dedim, her şeye razı olarak. "Daemon bunu yapmayacak kadar akıllı. Anne babası benimkiler gibi. Onu öldürürler."

"Şey, ben de sana yetişmeyi umuyordum, Daemon, birlikte erken bir... akşam yemeği yiyebiliriz." Lane, arabasını gösterdi. "Sadece birkaç saatimiz var. Cep telefonu kurtarma çalışmanızı kısa kesmek hiç hoşuma gitmiyor."

Bir an için Daemon'ın karşı çıkacağını sandım ama bana döndü. "Sorun değil. Onu eve bırakıp sizinle buluşabilirim."

"Buna gerek yok," diye araya girdi kadın. "Biz onu eve götürebiliriz, siz de bize yetişirsiniz."

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Yardım için Daemon'a baktım. Sessiz ve çaresizce orada dururken çenesinde bir kas seğirdi. O zaman elinin kolunun bağlı olduğunu anladım. Zorla gülümseyerek başımla onayladım. "Bana uyar. Sadece sizi yolunuzdan etmek istemem."

Daemon sağ yumruğunu sıktı.

"Yolumuzun üstünde zaten," diye cevap verdi kadın. "Buradaki yolları seviyoruz. Sonbahar renklerini falan. Hazır mısın?"

Arazi aracına doğru giderken Daemon'a baktım. Şahin gibi bakışlarıyla adımlarımı takip ediyordu. Kadın arka kapıyı açınca mırıldanarak teşekkür ettim. İçeri girdiğimde, sonunda ismimin bir kayıp ilanında yer almamasını umdum.

Daemon kendi arabasına biniyordu ama durdu ve tekrar bana baktı. Sesini kafamın içinde duyduğuma yemin edebilirdim. *Her şey yoluna girecek.* Ama o olamazdı. Belki hüsnükuruntuydu çünkü bir an için korku, buzlu su gibi damarlarımda dolaşmıştı. Ya bu onu, ya da başkalarını son görüşümse? Ya benim gerçeği bildiğimi öğrendilerse?

Ya yapabildiklerimi biliyorlarsa?

Şimdi keşke Daemon biraz önce beni öpseydi diye düşünüyordum. Çünkü ortadan yok olacaksam, en azından son anımda kendimi tamamlanmış hissedecektim.

Yavaş yavaş nefes almak için kendimi zorluyordum. Kadın kapıyı kapatmadan önce elimi kaldırıp parmaklarımı ona doğru büktüm. Kadın, yolcu tarafına bindi ve arkasını döndü. "Emniyet kemeri?"

Ter içindeki titreyen ellerimle kemerimi bağladım. Direksiyondaki adam hiçbir şey söylemedi ama sanki güç bela nefes alıyormuş gibi bıyığının üstündeki tüyler havalanıyordu. "Şey, bıraktığınız için teşekkürler."

"Önemli değil. İsmim Nancy Husher," dedi, sonra da başıyla sürücüyü işaret etti. "Bu da Brian Vaughn. Daemon'ın ailesini yıllardır tanır. Ben sadece yol boyunca eşlik edeceğim."

Eminim öylesindir. "Ah... bu çok hoş."

Nancy başıyla onayladı. "Daemon, Brian'ın kendi çocuğu gibidir, öyle değil mi?"

"Evet," diye onayladı Brian. "Onu kızlarla pek sık görmeyiz. Cep telefonunu aradığına göre sana epey değer veriyor olmalı."

Gözlerim ikisinin arasında hızla gidip geldi. "Galiba. O ve kız kardeşi çok hoşlar."

"Dee bir tanedir. Onlarla ne kadar yakınsın?" diye sordu Brian.

Sorguya çekiliyordum. Harika. "Şey, aynı sokakta yaşayan bir tek biz olduğumuz için yakın sayılırız."

Nancy ön camdan dışarı göz attı. Neyse ki Ketterman'a geri gittiğimizi anladım. "Ya Daemon? Onunla ne kadar yakınsınız?"

Ağzım kurudu. "Sorunuzu anlamadım."

"Biriyle çıktığını söyledin sanıyordum, Brian?"

"Ash Thompson," diye cevap verdi Brian.

Sanki adını bilmiyorlarmış gibi ama bir dakika, ben de onlara eşlik edebilirdim. "Evet, galiba yazın ayrıldılar ama bunun bizimle bir ilgisi yok."

"Öyle mi?" diye sordu Nancy.

Biraz gerçeğin bir zararının olamayacağına karar vererek başımı iki yana salladı. "Biz sadece arkadaşız. Çoğu zaman iyi bile geçinemiyoruz."

"Ama az önce hoş biri olduğunu söyledin."

Tüh. İfadesiz bir yüzle omuz silktim. "İstediğinde hoş biri olabiliyor." Soluk renkli tek kaşını havaya kaldırdı. "Peki ya Dee?"

"O muhteşem biri." Pencereden dışarı baktım. Bu şimdiye kadar yaşadığım en uzun yolculuktu. Yol bitmeden kalbime inecekti. Nancy'de dışarıdan görünenin ötesinde huzursuz edici bir şeyler vardı.

"Peki ya ebeveynleri hakkında ne düşünüyorsun?"

Kaşlarımı çattım. Bir şeyler bildiğimi bilmedikleri göz önüne alınınca bunlar gerçekten sorulması garip sorulardı. "Bilmem. Bildiğin ebeveynler işte."

Brian güldü. Bu adam gerçek miydi? Gülmesi kulağa biraz mekanik geliyordu.

"Demek istediğim, onları seviyor musun?" diye sordu.

"Onları sık görmüyorum. Gelip gidiyorlar işte. Aslında onlarla konuşmadım." Kadının gözlerinin içine baktım, bana inanmasını diledim. "Evlerinde pek sık takılmıyorum, o yüzden de onlara rastlamıyorum."

Bir süre daha bakışlarıma karşılık verdi, sonra da önüne döndü. Ondan sonra hiç kimse konuşmadı. Alnım boncuk boncuk terlemişti. Brian evimin yoluna dönünce neredeyse ferahlıktan ağlayacaktım. Araba durduğunda kemerimi çözmeye başlamıştım bile.

"Bıraktığınız için teşekkürler," dedim aceleyle.

"Önemli değil," dedi Nancy. "Kendinize iyi bakın, Bayan Swartz."

Tüylerim diken diken oldu. Kapıyı açıp dışarı çıktım.

Tam o sırada, dünyanın en berbat zamanlama vakası meydana geldi ve cep telefonun cep telefonum bangır bangır çalmaya başladı. *Eyvah...* Gözlerim hızla Nancy'nin gözlerine kaydı.

Nancy bana gülümsedi.

"Daemon'ın iyi olduğundan eminim," dedi Dee tekrar. "Katy, bunu hep yapıyorlar. Uğrayıp izimizi sürüyorlar ve çok tuhaf davranıyorlar."

Ellerimi sıkarak televizyonun önünde durdum. Beni evimin önüne bıraktıkları an içime çok büyük bir korku çöreklenmişti. "Anlamıyorsunuz. Onlara, oraya cep telefonumu kaybettiğimi ve onu aramaya geldiğimizi söyledi. Sonra da önlerinde telefonum çaldı."

"Biliyorum ama ne önemi var ki?" Kanepede oturan Adam bacaklarını hızla havaya kaldırdı. "Senin bir şeyler bildiğinden hayatta şüphelenmezler."

Ama yalan söylediğimizi biliyorlardı ve bunu gözden kaçırmayacak kadar da akıllıydılar. Dee'ye orada gerçekten ne yaptığımızı söyleyemiyordum da. Hoş, sorduğu da yoktu ya. Daemon'ın Baruck'u öldürdüğü yeri tam olarak görmek istediğime dair berbat bir bahane uydurmuştum.

Dee tam ikna olmuşa benzemiyordu.

Odayı tekrar arşınlamaya başladım. "Ama aradan saatler geçti, çocuklar. Saat neredeyse on oldu."

"Tatlım, onun bir şeyi yok." Ayağa kalkıp ellerimi avuçlarının içine aldı. "Önce buraya geldiler, sonra da onu aramaya gittiler. Tek yaptıkları soru sorup rahatımızı kaçırmak."

"Çünkü ona masal anlatıyorlar, o da aynısını onlara yapıyor," dedi Adam. Uzaktan kumanda havalanıp eline geldi. "Aralarında parazitçe bir ilişki var."

Cılızca güldüm. "Ama ya bildiğimi öğrenirlerse? Ona ne yaparlar?" Dee'nin kaşları çatıldı. "Öğrenmeyecekler, Katy. Öğrenseler de ondan çok kendin için endişelenmelisin."

Başımı öne sallayarak ellerimi çektim ve yine halıyı arşınlamaya başladım. Anlamıyorlardı. Nancy'nin gözlerinde görmüştüm bunu. Yalan söylediğimizi biliyordu ama gitmeme izin vermişti. Neden ama?

"Katy," diye söze başladı Dee yavaşça. "Daemon için bu kadar endişelenmen beni şaşırttı."

Yanaklarımı ateş bastı. Endişemin nedenini çok ayrıntılı incelemek istemiyordum. "Sırf o... Daemon diye, başına kötü bir şey gelmesini isteyecek değilim."

Beni dikkatle izleyen Dee tek kaşını kaldırdı. "Bu kadar olduğundan emin misin?"

Durdum. "Tabii ki."

"Okula senin için hediyeler getiriyor." Adam gözlerini kısarak başını arkaya yatırdı. "Hiç kimseye böyle davrandığını görmemiştim. Kız kardeşime bile."

"Hem ikiniz birlikte çok zaman geçiriyorsunuz," diye ekledi Dee.

"Yani? Sen de Adam'la çok zaman geçiriyorsun." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz ne kadar aptalca olduğunu fark ettim.

Dee gözleri parlayarak güldü. "Evet ve seks yapıyoruz. Hem de bir sürü."

Adam'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay canına, Dee, ipliğimizi pazara çıkardın."

Dee omuz silkti. "Doğrusu bu."

"Of ya, öyle bir şey olduğu yok."

Kanepeye gelen Dee, yüzü kıpkırmızı olan Adam'ın yanına oturdu. "O zaman ne oluyor?"

Kahretsin. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum. "Ders çalışmama yardım ediyor."

"Hangi ders?"

"Trigonometri," dedim çabucak. "Matematikte berbatım."

Dee güldü. "Tamam. Öyle diyorsan öyledir ama kardeşimle aranda bir şeyler olursa kızmayacağımı biliyorsundur umarım."

Ona baktım.

"Bir yanım ikinizin bunu neden gizli tutacağınızı anlıyor. Nasıl ağız dalaşı yaptığınızı herkes biliyor." Kaşlarını çattı. "Ama sadece bununla bir sorunum olmadığını bilmeni istiyorum. Bu çılgınca ve umarım Daemon olacaklar için hazırlıklıdır ama onun mutlu olmasını istiyorum. Onu mutlu edeceksen..."

"Tamam. Seni anladım." Adam'ın önünde konuşmak istediğim bir konu değildi bu.

Dee gülümsedi. "Keşke Şükran Günü yemeğini bizimle yemeyi

tekrar düşünsen. Kapımızın sana açık olduğunu biliyorsun."

"Ash'le Andrew'nun *benimle* aynı masada oturmaktan mutlu olacaklarından hiç emin değilim."

"Onların ne düşündüğü kimin umurunda?" Adam gözlerini devirdi. "Benim değil. Daemon'ın da değil. Senin de olmamalı."

"Siz bir aile gibisiniz. Bense..."

Boynum karıncalanmaya başladı. Tereddüt etmeden hızla arkamı döndüm ve koşarak odanın diğer ucuna gittim. Kapıyı hızla açarak aceleyle soğuk havaya çıktım.

Bir an bile düşünmemiştim.

Daemon en üst basamağa ulaşmıştı ki ona atılıp kollarımı boynuna doladım ve sımsıkı sarıldım.

Daemon bir an için afallamış gibiydi, sonra da kollarını belime sardı. Birkaç dakika ikimiz de konuşmadık. Konuşmamıza gerek yoktu. Sadece ona sarılmak, onun da bana sarılmasını istiyordum. Belki de bizi böyle saran aramızdaki bağdı. Belki de çok daha fazla derin bir şeydi. O anda bu hiç umurumda değildi.

"Vay canına, Kedicik, neler oluyor?"

Daha da yakına sokularak derin bir nefes aldım. "SD'nin seni kafese kapatmak için laboratuvarın birine falan götürdüğünü sandım."

"Kafes mi?" Biraz kararsız bir şekilde güldü. "Hayır. Kafes falan yok. Sadece konuşmak istediler. Sandığımdan uzun sürdü. Her şey yolunda."

Dee boğazını temizledi. "Öhöm."

Kaskatı kesilerek, yaptıklarımı fark ettim. Ah, rezil olmuştum. Kollarımı çözdüm, eğilip bükülerek onun kollarından kurtuldum. Geriye çekilip kıpkırmızı kesildim. "Ben... biraz heyecanlandım da."

"Evet, orası bariz," dedi Dee, pis pis sırıtarak.

Daemon bana az önce piyango kazanmış gibi bakıyordu. "Bu coşkuya bayılıyorum. Bana hatırlattığı şey..."

"Daemon!" diye bağırdık ikimiz de.

"Ne olmuş yani?" Ağzı kulaklarına varmıştı. Dee'nin saçını karıştırdı. "Benim ima ettiğim..."

"Ne ima ettiğini biliyoruz biz." Dee, Daemon'ın elinin altından hızla fırladı. "Ve bu gece yediklerim midemde kalsın istiyorum." Bana gülümsedi. "Bak. Sana dememiş miydim? Daemon sapasağlam."

Orası ortadaydı. Aynı zamanda feci seksiydi ama bu konumuzun dışındaydı. "Hiçbir şeyden şüphelenmediler mi?"

Daemon başını iki yana salladı. "Sıra dışı bir şey yok. Her zaman paranoyaktırlar zaten." Durakladı, verandanın loş ışığında gözlerimi araştırdı. "Cidden, endişelenmene gerek yok. Güvendesin."

Endişe ettiğim kişi ben değildim ve eyvah, bu hiç iyi değildi. Kendimi koruma içgüdüm yerle bir olmuştu. Buradan cidden gitmem gerekiyordu. "Pekâlâ, eve gitmem gerek."

"Kat..."

"Hayır." Elimi sallayarak onu uzaklaştırdım ve basamakları inmeye başladım. "Cidden eve gitmem gerekiyor. Blake aradı, onu geri aramam gerek."

"Boris bekleyebilir," dedi Daemon.

"Blake," dedim kaldırımda durup. Dee akıllıca davranıp içeri girmişti ama Daemon verandanın kenarına gelmişti. Onunla göz göze gelince düşüncelerim, duygularım aşırı derecede ifşa edilmiş gibi hissettim. "Bana bir sürü soru sordular, özellikle de kadın sordu."

"Nancy Husher," dedi Daemon, kaşlarını çatarak. Bir saniye sonra önümde duruyordu. "Görünüşe göre SD'de önemli biri. Cadılar Bayramı'nın olduğu hafta sonu neler olduğunu bilmek istiyorlar. Onlara Daemon versiyonunu anlattım."

"Oltaya geldiler mi?"

Başıyla onayladı. "Tamamen."

Titredim. "Ama sen değildin, Daemon. Bendim. Daha doğrusu hepimizdik."

"Biliyorum ama onlar bunu bilmiyor." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Asla da bilmeyecekler."

Gözlerimi kapattım. Ellerinin sıcaklığı korkumun birazını

geçirmişti. "Endişelendiğim kişi ben değilim. Bir uyduyu yörüngesinden çıkardığını düşünürlerse seni tehdit olarak görebilirler."

"Ya da ne kadar muhteşem olduğumu düşünebilirler."

"Hiç komik değil," diye fısıldadım.

"Biliyorum." Daemon yaklaştı ve ben ne olduğunu anlayamadan tekrar kucağındaydım. "Benim için ya da Dee için endişelenme. SD'yi idare edebiliriz. Güven bana."

Bana birkaç dakika sarılmasına izin verdim, sıcaklığını özümsedim ama sonra elinden kayıp kurtuldum. "O kadına hiçbir şey söylemedim. Ama tam arabadan iniyordum ki o lanet telefon çaldı. Kadın, orada olma nedenimizle ilgili yalan söylediğimizi biliyor."

"Telefonla ilgili yalan söylememizi önemsemeyeceklerdir. Muhtemelen oraya yiyişmeye gittiğimizi falan zannetmişlerdir. Endişelenmene gerek yok, Kat."

Kaygılarım yatışmamıştı. İçimde sinsice bir yılan gibi dolaşıyordu. Nancy'yle ilgiliydi bu. İçten pazarlıklıydı. Sanki bize habersiz bir sınav yapılmıştı, biz de çuvallamıştık. Gözlerimi kaldırıp gözlerine baktım. "İyi olduğuna sevindim."

Gülümsedi. "Biliyorum."

Bütün gece orada durup onun ışık saçan gözlerine bakabilirdim ama bir şey, ondan hemen olabildiğince uzağa kaçmam için dürtüyordu beni. Bunların sonu hayra alamet değildi.

Arkamı döndüm, yürüyüp gittim.

16

Beklendiği gibi Şükran Günü'nün çoğunu evde yalnız bir şekilde, sağı solu kurcalayarak geçirdim. Annem gerçekten de kazığı yemişti; ona verilen çift vardiya yüzünden perşembe öğlenden cuma öğlene kadar evde olmayacaktı.

Dee'lere gidebilirdim. Hem Dee, hem de Daemon beni davet etmişti ama onların uzaylı Şükran Günü'nü bozmak istemiyordum. Ne zaman bir araba kapısının kapandığını duysam penceremden gidip dikizlediğim için, gelen herkesin gizli birer uzaylı olduğunu biliyordum. Ash bile kardeşleriyle gelmişti ama akşam yemeğine değil de cenazeye gidiyor gibi bir havası vardı.

Bir yanım onun orada olmasından hoşlanmıyordu. Evet, kıskanıyordum. Aptalcaydı.

Ama gitmemekle doğru kararı vermiştim.

Endişeden ortalığı mahvetmiştim. Sırf bugün, sehpayı devirmiş, üç bardak kırmış, bir de ampul patlatmıştım. İnsanlarla bir arada olmak muhtemelen iyi bir fikir değildi ama kendimi kısa bir süre için tatil kutlamalarına kaptırmak da güzel olurdu. Bu işin tek iyi yanı, o saçmalıklardan sonra artık kafam parçalara ayrılıyormuş gibi hissetmememdi.

Akşam altı sularında Daemon kapıyı çalmadan önce ensemde artık çok tanıdık gelen karıncalanmayı hissettim. Hızla kapıya giderken karmakarışık duygular içindeydim.

İlk fark ettiğim şey yanındaki büyük kutu, sonra da kızarmış hindi ve tatlı patates kokusuydu.

"Selam," dedi, elinde bir yığın üstü kapalı tabak vardı. "Şükran Günün kutlu olsun."

Yavaşça gözlerimi kırpıştırdım. "Senin de."

"Beni içeriye buyur etmeyecek misin?" Tabakları havaya kaldırıp oynattı. "Sana yenecek türden hediyeler getirdim."

Yana çekildim.

Ağzı hâlâ kulaklarındaydı; içeri girdi ve boştaki elini salladı. Kutu verandadan havalandı ve bir köpek gibi arkasından geldi. Tam antreye girdiğinde durdu. Kapıyı kapatırken Ash'le Andrew'nun arabalarına bindikleri gözüme çarptı. İkisi de bu tarafa bakmadılar.

Daemon'a dönerken boğazım düğümlendi.

"Her şeyden biraz getirdim." Mutfağa doğru gitti. "Hindi, tatlı patates, yaban mersini kompostosu, fırında patates, taze fasulye güveci, elmalı bir tatlı, bir de balkabağı turtası var... Hayrola Kedicik? Gelmiyor musun?"

Kendimi ön kapıdan zorla ayırarak mutfağa gittim. Daemon masayı hazırlıyor, getirdiği tabakları açıyordu. Ben... ben ne diyeceğimi bilmiyordum.

Daemon ellerini kaldırdı ve annemin asla kullanmadığı iki cam şamdan süzülerek masaya geldi. Sonra da mumlar geldi ve elini sallayınca fitillerinden küçük alevler çıktı.

Boğazımdaki düğüm kocaman olmuş, neredeyse nefes almamı engelleyecek duruma gelmişti.

Yemek takımı ve bardaklar birkaç açık çekmeceden çıkıp geldi. Annemin şarabı buzdolabından dışarı uçup iki kristal flüt kadehe döküldü; bu sırada Daemon her şeyin ortasında duruyordu. Tam *Güzel ve Çirkin*'den fırlamış bir sahne gibiydi. Çaydanlığın şarkı söylemeye başlamasını bekliyordum.

"Yemekten sonra senin için bir sürprizim daha var."

"Öyle mi?" diye fısıldadım.

Başıyla evetledi. "Ama önce akşam yemeğinde bana katılman gerek."

Ayaklarımı sürüyerek masaya gittim ve oturdum. Onu bulanık gözlerle izliyordum. Bana bir tabak hazırlayıp yanıma oturdu. Boğazımı temizledim. "Daemon, ben... ben ne diyeceğimi bilmiyorum ama teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok," dedi. "Gelmek istemedin, bunu anlıyorum ama yalnız olmamalısın."

Gözlerimde biriken yaşları görmemesi için bakışlarımı yere indirerek flüt kadehi aldım ve tadı buruk olan beyaz şarabı mideye indirdim.

"Ayyaş," diye mırıldandı.

Ağzım kulaklarıma vardı. "Belki... bugünlük."

Masanın altından beni diziyle dürttü. "Soğumadan başla hadi."

Yemekler bir harikaydı. Dee'nin yemek pişirme becerisine dair bütün şüphelerim kaybolmuştu. Üstünkörü hazırlanmış küçük akşam yemeğimiz boyunca bir kadeh şarap daha içtim. Daemon'ın tabağıma koyduğu ikinci porsiyon da dâhil her şeyi yedim.

Çatalımı balkabağı turtasına sapladığımda ya biraz çakırkeyiftim ya da onu harekete geçiren şeyin aramızdaki bağdan fazlası olduğuna inanmaya başlıyordum. Belki de bana değer veriyordu çünkü buna karşı koyabiliyordum –yani sayılırdı– ve Daemon'ın isterse yapabileceğini çok iyi biliyorum.

Belki de istemiyordu.

Masayı toplayıp bulaşıkları yıkamak tuhaf bir şekilde samimi bir deneyimdi. Dirseklerimiz birkaç kez birbirine değdi. Yan yana bulaşıkları yıkarken aramızda samimi bir sessizlik oldu. Yanaklarım alev alev yanıyordu. Aklım bir karış havadaydı.

Çok fazla şarap içmiştim.

Ondan sonra Daemon'ın peşinden antreye gittim. Hiç dokunmadan büyük kutuyu salona taşıdı. Kutunun içinden şıngırtılar geliyordu. Kanepenin kenarına oturup ellerimi kavuşturdum ve Daemon'ın ne yapacağını hiç bilmeden bekledim.

Daemon kutuyu açtı, elini içine soktu, yeşil dikenli bir dal çıkardı ve beni onunla dürttü. "Bence kurmamız gereken bir Noel ağacımız var. Geçit töreni sırasında olmayacak, biliyorum ama galiba Charlie Brown'ın Şükran Günü özel bölümü başladı ve şey, çok da fena değil hani."

Bardak taşmıştı. Boğazım tekrar düğümlendi ama bu kez onu durdurmadım. Kanepeden fırlayıp odadan dışarı koştum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya süzülüyordu. Gözlerimi silerken duygularım boğazımı tıkıyordu.

Daemon önümde belirip merdivenlerin önünü kesti. Gözleri iri iri açılmış, gözbebekleri ışık saçıyordu. Dönüp uzaklaşmaya çalıştım ama beni hemen güçlü kollarının arasına aldı. "Bunu seni ağlatmak için yapmadım, Kat."

"Biliyorum," diye burnumu çektim. "Sadece..."

"Sadece ne?" Yanaklarımı ellerinin arasına alıp başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. Bana dokununca tenim karıncalandı. "Kedicik?"

"Böyle bir şeyin benim için ne kadar... çok şey ifade ettiğini bilemezsin." Derin bir nefes aldım ama aptal gözyaşları dökülmeye devam ediyordu. "Bunu şeyden beri, babamın ölümünden beri yapmamıştım. Ağladığım için kusura bakma, mutsuz değilim. Sadece beni gafil avladın."

"Sorun değil." Daemon beni öne doğru çekti, ben de gittim. Sarıldı, ben yüzümü tişörtüne gömerken beni sımsıkı kucakladı. "Anlıyorum. Mutluluk gözyaşları falan."

Kollarında olmanın sıcak ve doğru bir yanı vardı. Bunu inkâr etmek istiyordum ama ilk kez durdum... sadece *durdum*. Daemon beni çözülecek devasa bir zekâ küpü gibi görüyorsa ya da egosunu tamir ediyorsa bile önemi yoktu. Şu anda yoktu.

Tişörtünü tuttum ve bırakmadım. Bunun benim için ne kadar çok şey ifade ettiğini bildiğini düşünmüş olabilirdi ama aslında bilmiyordu. Daemon bunu asla öğrenmeyecekti.

Başımı kaldırdım ve yukarı uzanıp yanaklarını sımsıkı tut-

tum. Onun yardımıyla dudaklarımı dudaklarına getirdim ve onu öptüm. Kısa ve masum bir öpücüktü ama etkisini ta parmak uçlarıma kadar hissettim. Nefes nefese geri çekildim. "Teşekkür ederim. Gerçekten. Teşekkür ederim."

Parmaklarının arkasıyla yanağımı okşadı ve en son gözyaşlarımı sildi. "Bu tatlı yönümü kimse bilmesin. Korumam gereken bir şöhretim var benim."

Güldüm. "Pekâlâ, hadi yapalım şunu."

Bir uzaylıyla Noel ağacı süslemek değişik bir deneyimdi. Başını hızla kaldırınca televizyon koltuğu pencerenin önünden çekti. Küçük lambalar havada asılı duruyor ve *fişe takılı olmadan* ışık saçıyordu.

Güldük. Hem de çok. Arada bir, yarın öğleden sonra annemin yüzünün alacağı hali düşündükçe heyecandan konuşamıyordum. Mutlu olacak, diye düşünüyordum.

Daemon gümüş rengi süsleri tepeme doladı, ben de havadaki küçük ampullerden birini aldım. "Teşekkürler," dedim.

"Yakıştı sana."

Yapay çam kokusu odayı doldurdu. Tatil ruhu içimde uyuyan devi uyandırmıştı. Daemon'a kocaman gülümsedim ve neredeyse gözlerinin rengine uyacak kadar yeşil olan bir ampulü kaldırdım. Bunun, *onun* ampulü olmasına karar verdim.

Bunu, parlayan yıldızın tam altına koydum.

Bitirdiğimizde neredeyse gece yarısı olmuştu. Kanepeye oturup baldırlarımız birbirine değerek başyapıtımıza baktık. Süsler ağacın bir tarafında daha yoğundu ama ağaç harika olmuştu. Renkli ışıkların oluşturduğu gökkuşağı parıldıyordu. Cam lambalar ışık saçıyordu.

"Bayıldım," dedim.

"Evet, çok iyi oldu." Esneyerek bana yaslandı. "Dee, ağacı bu sabah kurdu. Ona göre her şeyin aynı renk olması gerek ama bence bizim ağacımız daha iyi gözüküyor. Disko topuna benziyor."

Bizim ağacımız. Gülümsedim, kulağıma güzel gelmişti.

Bana omzuyla vurdu. "Bilirsin, yaparken çok eğlendim."

"Ben de öyle."

Daemon kirpiklerini indirdi. Vay be, şunlardan bende olsun diye cinayet bile işlerdim. "Geç oldu."

"Biliyorum." Tereddüt ettim. "Kalmak ister misin?"

Tek kaşını kaldırdı.

Bu olmamıştı işte "*Onu* kastetmedim."

"Kastetsen de şikâyetimiz olmaz hani." Bakışlarını indirdi. "Hem de hiç."

Gözlerimi devirdim ama mideme kramplar giriyordu. Ne diye kalmasını teklif etmiştim ki? Ne anlam çıkardığını tahmin etmek güç değildi. Daemon çocuklara özgü pijama partilerinden hoşlanacak bir tipe benzemiyordu. Aynı yatakta yattığımız ilk ve tek zamanı anımsadım. Kıpkırmızı kesilerek ayağa kalktım. Gitmesini istemiyordum ama ne... ne istediğimi de bilmiyordum.

"Üstümü değiştireyim," dedim.

"Yardım ister misin?"

"Vay be. Amma da centilmensin, Daemon."

Gülümsemesi yüzüne yayıldı ve derin gamzeleri ortaya çıktı. "Eh, bu deneyim karşılıklı fayda sağlayacaktır. Söz veriyorum."

Ona ne şüphe.

"Kal," diye emrettim ve hızla yukarı çıktım.

Yatarken giydiğim şortumu ve pembe bir içliği hemen üstüme geçirdim. En seksi pijama değillerdi ama yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalarken bunun en iyi seçim olduğuna karar verdim. Başka bir şey giysem Daemon yanlış fikirlere kapılırdı. Lanet olsun, üstüme çuval bile geçirsem tahrik oluyordu.

Banyodan çıktım ve durdum. Daemon *kalmamıştı*. Yüzümdeki gülümseme silindi.

Sırtı dönük, pencerenin önünde duruyordu. "Sıkıldım."

"Gideli beş dakika bile olmadı."

"Dikkat aralığım kısadır." Bana bakınca gözleri parladı. "Güzel şortmuş."

Ağzım kulaklarıma vardı. "Ne yapıyorsun burada?"

"Kalabileceğimi söylemiştin." Bana döndü, bakışları yatağa yöneldi. Oda aniden çok fazla küçük, yataksa daha da küçük gözüktü. "Kanepeyi kastettiğini düşünmemiştim."

Şu anda neyi kastettiğimi bile bilmiyordum. İç çektim. Ne yapıyordum ben?

Odayı geçip önümde durdu. "Isırmam."

"Sevindim."

"Tabii ısırmamı istersen o başka," diye ekledi şeytani bir gülümsemeyle.

"Güzel," diye mırıldandım, yana çekilip ondan kaçarak. Uzaklaşmak kesinlikle gerekliydi. Pek faydası olmuyordu gerçi. Kalbim güm güm atarak ayakkabılarını ayağından fırlatmasını, sonra da tişörtünü hızla çıkarmasını izledim. Ellerini kotunun düğmelerine getirdi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne... ne yapıyorsun sen?"

"Yatmaya hazırlanıyorum."

"Ama soyunuyorsun!"

Kaşını havaya kaldırdı. "Altımda paçalı donum var. Ne o? Kotumla mı uyuyacaktım yani?"

"Geçen defa uyumuştun." Serinleme ihtiyacı hissediyordum.

Daemon güldü. "Aslına bakarsan pijama altı giyiyordum."

Tişörtü de giymişti ama kaydını kim tutuyordu? Ona gitmesini söyleyebilirdim ama arkamı döndüm, masamda duran bir kitaba dalmış gibi yaptım. Yatağın onun ağırlığı altında inlediğini duyunca iliklerime kadar buz kestiğimi hissettim. Kesik bir nefes alarak arkama döndüm. Kollarını başının altında kavuşturmuş, yüzünde masum bir ifadeyle yataktaydı. "Kötü bir fikirdi," diye fısıldadım.

"Muhtemelen şimdiye kadarki en zekice fikrin buydu."

Avuçlarımı kalçalarıma sürttüm. "Seks için Şükran Günü yemeğinden ve Noel ağacından çok daha fazlası gerek."

"Tüh. Çuvalladım."

Bocalayarak, öfke ve heyecan içinde ona baktım. Bu kadar çok

duygu bir arada olamazdı. Uzun adımlarla yatağın benim olan tarafına doğru yürürken –aman Tanrım, ne zaman onun tarafı, benim tarafım olayına girmiştik biz?– başım dönüyordu. Çabucak örtünün altına girdim. Kotunu çıkarıp çıkarmadığını bilmek bile *istemiyordum*. "Işığı kapatabilir misin?" Hareket etmeden odayı karanlığa gömdü. Aradan birkaç dakika geçti. "Bu bir el becerisi."

"Öyle."

Gözlerim, perdelerden sızan soluk ışığa odaklandı. "Belki ben de günün birinde senin kadar tembel olur, kılımı kıpırdatmadan ışıkları kapatırım."

"Bu arzu edilecek bir şey tabii."

Bir nebze rahatlayıp gülümsedim. "Tanrım, amma alçak gönüllüsün."

"Alçak gönüllülük azizlere ve eziklere göredir. Ben ikisi de değilim."

"Eh be, Daemon, pes doğrusu."

Yan tarafına döndü, nefesi boynumdaki saçları hareket ettiriyordu. Kalbim dışarı fırlayacak gibiydi. "Beni daha kovmamana inanamıyorum."

"Aynen," diye mırıldandım.

Daemon yakına sokuldu. Ah, evet, kotunu çıkarmıştı. Çıplak bacakları bacaklarıma değdi ve kalp atışlarım aniden hızlandı. "Cidden seni ağlatmak istememiştim."

Sırtüstü döndüm ve ona baktım. Tek dirseğinin üzerinde duruyordu. İpeksi saçları ışıklar saçan gözlerinin üstüne düşmüştü. "Biliyorum. Bütün yaptıkların harikaydı."

"Yalnız kalmana yüreğim dayanmadı, o kadar."

Göğsüm ağır ve sabit soluklarla yükseliyordu. Tıpkı aşağıda beni kucakladığında ve onu öptüğümde olduğu gibi düşünmeyi bırakmak istiyordum. Gözlerinde bin tane güneşin yoğunluğu varken bu imkânsızdı.

Daemon uzandı, parmak uçlarıyla yanağımdaki saçları çekti. Elektrik içimde dolaştı. Aramızdaki çekim, ikimizin de gitmesine

izin vermek istemeyen o çekim inkâr edilemezdi. Bakışlarım bir bağımlı gibi dudaklarında sabitlenmişti. Dudaklarının verdiği hissi hatırlayınca yanıp kavruluyordum. Bütün bunlar çılgıncaydı. Kalmasını teklif etmek, onunla yatağa girmek ve hakkında düşündüklerimi düşünmek. Çılgıncaydı Heyecan vericiydi.

Yutkundum. "Uyumalıyız."

Yanağımı tutunca, ona dokunmak istedim. Ona daha yakın olmak istedim. "Evet," diye onayladı.

Elimi kaldırıp parmaklarımı dudaklarına sürttüm. Dudakları yumuşacık ama kararlıydı. Baş döndürücüydü. Daemon'ın gözleri alevlendi, mideme kramp girdi. Başını yaklaştırdı ve dudakları dudaklarımın köşesine değdi. Ellerini yüzümden aşağıya, boynuma kaydırdı, başını tekrar eğince dudakları burnumun ucuna dokundu. Sonra da beni öptü. Ağır ağır ateşlenen, tüylerimi diken diken eden, daha fazlası için yanıp tutuşmama yol açan bir öpücüktü. Sanki öpücüğün etkisiyle döne döne Daemon'a doğru düşüyordum.

İnleyerek geri çekildi ve yanıma yerleşip kolunu belime doladı. "İyi geceler, Kedicik."

Kalbim güm güm atarak uzun bir soluk verdim. "Bu kadar mı?"

Daemon güldü. "Bu kadar... şimdilik."

Dudağımı ısırarak kalbimin yavaşlamasını sağlamaya çalıştım. Sanki sonsuza dek sürecek gibiydi. Sonra nihayet ona sokuldum, ta ki başımın altına kolunu koyana dek. Yan tarafıma döndüm ve yanağımı kolunun üst tarafına yasladım. Orada yatarken soluklarımız birbirine karışıyordu. Gözleri kapanana kadar sessizce birbirimize baktık. O gece ikinci defa Daemon hakkında yanılmış olabileceğimi kabul ettim. Belki de kendimi bile tanımıyordum. Hem bu kez suçu şaraba da atamazdım.

"Şimdilik," derken neyi kastettiğini merak ederek uykuya daldım.

17

Blake mesaj atıp cuma gecesi Smoke Hole lokantasında buluşmayı teklif ettiğinde ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Dün gece... Daemon'ın kollarında uyumuşken Blake'le erken bir akşam yemeği yemek bana yanlış geliyordu.

Yanaklarıma ateş bastı. Tek bir öpücükten başka bir şey yapmamıştık ama çok samimiydi. Daemon'a karşı hislerim karmakarışıktı ve dün benim için yaptıkları, yani akşam yemeği ve Noel ağacı, görmezden gelemeyeceğim kadar değerliydi.

Ama Blake'i de görmezden gelemezdim. O benim arkadaşımdı ve dün geceden sonra bundan, yani arkadaşlıktan fazlasını beklemediğinden emin olmam gerekiyordu. Çünkü gün boyunca, Daemon'la ilgili birçok şeye akıl sır erdiremediysem de onun bir konuda haklı olduğunu fark etmiştim.

Blake'i kullanıyordum.

Açık ve zararsızdı. Kesinlikle hoş bir çocuktu ve çıkılabilecek türden biriydi ama bu sörfçü çocuğa karşı hislerim kuvvetli değildi. Daemon'a karşı hissettiklerimle alakası yoktu ve bu da yanlıştı. Blake benden hoşlanıyorsa onu daha fazla kandıramazdım.

O yüzden ona cevap yazdım ve bunun hayatımın en tuhaf akşam yemeği olmamasını umut ederek kabul ettim.

Güneş, dağların ardına girdiği an hava değişmişti. Rahat sonbahar havasının yerini neredeyse dondurucu rüzgârlar almış

gökyüzüyse sürekli olarak kasvetli, bulutlu bir hal almıştı.

Arabamı lokantanın kapısını en yakın yere park ettim. Rüzgâr yol boyunca çığlık atmıştı ve sıcak arabamdan çıkmaya korkuyordum. Elimde olmadan restoranın çalışma saatlerinin üzerindeki ilan panosunda Simon'ın bir resmi olduğunu fark ettim. Yüzümü buruşturdum, kapıyı açtım ve şaşırtıcı derecede kalabalık olan restorana hızla girdim.

Blake şöminenin yanında oturuyordu. Beni görünce ayağa kalkıp gülümsedi. "Selam, gelebilmene sevindim."

Beni kucaklamak istermiş gibi uzanınca fark etmemiş gibi yapıp oturdum. "Havanın bu kadar soğuduğuna inanamıyorum. Yolculuk nasıl geçti?"

Hafifçe kaşlarını çatarak yerine oturdu ve sistemli biçimde, çatal bıçağını hayali bir tabağın etrafına dizdi. "Fena değildi. Pek heyecan verici değildi." Çatal bıçağını çok düzgün bir şekilde yerleştirince başını kaldırıp baktı. "Senin tatilin nasıldı?"

"Seninkinden çok farklı değildi." Okuldan birkaç çocuk görünce durakladım. Toplanmış soda içiyor ve kocaman bir pizza yiyorlardı. Chad, yani Lesa'nın çıktığı çocuk bana el salladı, ben de aynı şekilde karşılık verdim. "Ama bitmesine hazır değilim."

Tombul bir kadın garson siparişlerimizi alırken durduk. Ben bir sodayla patates kızartması aldım, Blake ise çorba siparişi verdi.

"Umarım sonunda hepsi üzerime dökülmez," diye espri yaptı.

Yüzümü ekşittim. Daemon burada olmadığına göre pek mümkün değildi... yani henüz burada olmadığına göre. "Bütün olanlar için çok üzgünüm."

Blake pipetin ucuyla elime hafifçe vurdu, sonra pipeti kâğıt ambalajından çıkardı. "Önemli değil. Olur öyle şeyler."

Buğulu pencereleri inceleyerek başımla onayladım. Boğazını temizledi, etrafına gergin bir şekilde bakınan orta yaşlı bir adama gözlerini kısarak bakarken kaşları çatıldı. "Bence şu adam hesabı ödemeden sıvışacak."

"Ya, ciddi misin?"

Blake başıyla onayladı. "Yaptığının yanına kâr kalacağını düşünüyor. Daha önce birçok kez öyle oldu."

Afallamış bir sessizlik içinde adamın içeceğinden son bir yudum almasını ve hesabı ödemeden ayağa kalkmasını izledim.

"Birisi daima izliyordur," diye ekledi Blake, hafif bir gülümsemeyle.

Adamın arkasında oturan ve her ikisinin de üzerinde flanel tişörtle eskimiş kot olan bir çift de müşterinin tüymesini izliyordu. Adam, kadına doğru eğilip bir şey fısıldadı. Kadın kaşlarını çattı, elini masaya güm diye vurdu. "İşe yaramaz otlakçılar, hep bedava yemek yiyebileceklerini sanırlar!"

Bu çıkış, kapının orada sipariş alan müdürün dikkatini çekti. Ürkmüş adama döndü. "Hey! Hesabı ödediniz mi?"

Adam durdu ve ceplerini karıştırdı. Mırıldanarak özür diledi ve aceleyle masanın üzerine birkaç tane buruşmuş para koydu.

Başımı hızla Blake'e çevirdim. "Vay canına, bu... tekinsiz bir şey."

Blake omuz silkti.

Kadın garson siparişlerimizi getirip gidene kadar bekledim, huzursuzluğum artıyordu. "Adamın öyle yapacağını nereden bildin?"

Blake kaşığındaki sebze çorbasına üfledi. "Attım tuttu."

"Saçma," diye fısıldadım.

Göz göze geldik. "Sadece şanslı bir tahmindi."

İçimde bir şüphe uyandı. Blake uzaylı değildi, yani en azından ben olmadığını farz ediyordum ve tanıdığım Luxenlerin hiçbirisi zihin okuyamıyor ya da olacakları önceden göremiyordu ama bu aşırı garipti. Şanslı bir tahmin olması ihtimali ama bütün sezgilerim bana bundan daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Patatesleri yemeye başladım. "Ee, böyle şanslı tahminlerin çok mudur?"

Omuz silkti. "Bazen. Sadece önsezi."

"Önsezi," dedim, başımı öne sallayarak. "Tam on ikiden vuran bir önsezi."

"Her neyse, şu kaybolan çocuğu duydum. Çok berbat bir durum."

Konunun aniden değişmesi beni sarsmıştı. "Evet, öyle. Polisler galiba kaçtığını düşünüyor."

Blake kaşığını çorbanın içinde çevirdi. "Daemon'a çok soru sordular mı?"

Kaşlarımı çattım. "Niye sorsunlar ki?"

Blake elini durdurdu. "Şey... çünkü onunla kavga etti. Yani, onu sorgulamış olmaları olası gözüktü."

Evet, hakkı vardı ve ben bu konuda çok gergin davranıyordum. "Evet, galiba sormuşlar ama Daemon'ın bununla bir ilgisi yok..." Donakaldım, hissettiklerime inanamıyordum. Göğüslerimin arası hafice yanıyordu.

Bu mümkün olamazdı.

Patates kızartmasını kutuya geri koydum. Kazağımın altındaki obsidiyen ışık saçıyordu. Telaş içinde boynuma uzanıp zinciri çektim. Obsidiyen serbest kalınca elimle onu sardım; taş, avucumu kavurunca yüzümü buruşturdum. Gözlerimi kaldırırken panikten nefes alamıyordum.

Blake, bileğiyle bir şeyler yapıyordu ama gözlerim ön kapıya kilitlenmişti. Kapı hızla açıldı. Yere düşmüş yapraklar döşemeye saçıldı. Konuşmaların pes uğultusu devam ediyordu, müşteriler aralarındaki canavarın farkında değildi. Obsidiyen neredeyse kavurucu bir sıcaklık yayıyordu. Masamız hafifçe zangırdamaya başladı.

Yüzünün yarısını kaplayan siyah güneş gözlüğü takan, uzun boylu ve soluk benizli bir kadın kapıdan girdi, gözleriyle müşteri kalabalığını taradı. Kuzguni siyah saçları kalın, sicim gibi tutamlar halinde yanaklarına dökülüyordu. Kırmızı dudakları bir yılanın gülümsemesiyle yayılmıştı.

Kadın bir Arum'du.

Kalkmaya davrandım, obsidiyeni boynumdan çekip çıkarmama ramak kalmıştı. Kadına gerçekten saldıracak mıydım? Emin değildim ama hiçbir şey yapmadan duramazdım. Kaslarım geril-

di. Arumlar her zaman dörtlü dolaşırlardı, yani burada bir tane varsa başka bir yerde üç tane daha var demekti.

Nabzım kulaklarımda atıyordu adeta. Dişi Arum'a kendimi öyle bir kaptırmıştım ki Blake önümde belirene kadar ne yaptığına dikkat etmemiştim.

Blake tek elini havaya kaldırdı.

Herkes durdu. *Herkes.*

Bazı insanlar çatallarını ağızlarına götürürken donup kalmıştı. Diğerleri konuşurken durmuş, ağzını sessiz bir kahkahayla açmıştı. Hatta yürüyen birkaçının tek ayağı havadaydı. Bir kadın garson küçük bir çakmakla mum yakıyordu. Kadın donmuştu ama ateş hâlâ çakmağın üzerinde dans ediyordu. Hiç kimse konuşmuyordu, hiç kimse kıpırdamıyordu ve hiç kimse nefes bile almıyor gibiydi.

Blake? Bir adım geriye atıp ondan uzaklaştım, kimden daha çok korkmam gerektiğini bilmiyordum, Arum'dan mı, yoksa zararsız sörfçü çocuktan mı?

Dişi Arum donmamıştı. Donmuş insanları ve galiba birkaç Luxen'i incelerken başını kaygan ve akıcı hareketlerle sağa sola çeviriyordu.

Blake alçak sesle, suçlarcasına "Arum," dedi ona.

Dişi Arum hızla arkasını döndü, başı hâlâ hareket ediyordu. Güneş gözlüklerimi çıkardı, gözlerini kıstı. "İnsan mısın sen?"

Blake güldü. "Pek sayılmaz."

Sonra da kadının üzerine atıldı.

18

Blake lanet olası bir ninjaydı.

Yıldırım hızıyla Arum'un uzattığı kolunun altına girdi ve etrafında dönerek kadının sırtına esaslı bir döner tekme attı. Kadın öne doğru sendeleyerek bir adım attı ve fırıl fırıl döndü. Elinin etrafındaki hava siyah enerjiyle karardı. Darbesini indirmek için geriledi.

Blake yere inerek etrafında hızla döndü ve kadının altından deri pantolonlu bacaklarına vurdu. İkisi de tekrar ayağa kalkıp sıkışık masalarla donmuş insanların arasındaki dar alanda birbirlerinin etrafında dönerlerken siyah enerji yavaş yavaş söndü.

Gösteriden dolayı şaşkın ve kendinden geçmiş bir şekilde orda duruyordum. Blake'in yüzü tamamen ifadesizdi. Sanki düğmesine basılınca feci bir savaşçıya dönüşmüş, tüm varlığıyla Arum'a odaklanmıştı.

Blake hızla atıldı, eliyle Arum'un çenesine vurdu ve kadının kafası hızla geriye savruldu. Kadının dişleri zangırdadı ve başını eğdiğinde siyah, yağlı bir madde dudağından aşağıya sızdı.

Kadın yavaş yavaş kaybolup gerçek formunu aldı. Blake'e saldırırken gölgeli vücudu yoğun ve dumanlıydı.

Blake güldü.

Sonra da kendi etrafında o kadar hızlı döndü ki eli, kadının göğsüne gömülürken sadece belirsiz bir şekilde göründü. Saati...

normal bir saat değildi. Küçük bir parça obsidiyendi ve şu anda Arum'un göğsüne gömülmüştü.

Blake elini aniden geri çekti.

Kadın tekrar insan formunu aldığında yüzü solgun ve şaşkındı. Bir saniye sonra, saçlarımı geriye savuran ve havayı acımtırak bir kokuyla dolduran kara bir duman şeklinde patladı.

Blake nefes nefese bile değildi; bana döndü ve saatindeki bir şeye bastı. Saati tekrar koluna taktı, sonra da elini dağınık saçlarında gezdirdi.

Ona bön bön baktım, obsidiyen elimin altında hızla soğuyordu. "Sen... Jason Bourne falan gibi bir şey misin?"

Masamıza yürüyüp ekose örtünün üzerine bir yirmilik, bir de onluk bıraktı. "Bir yerde baş başa konuşmamız gerek."

Gözlerim fal taşı gibi açık bir şekilde derin bir nefes aldım. Az önce hayatım biraz daha çılgın bir hal almıştı ama uzaylılarla baş edebiliyorsam ninja Blake'le de baş edebilirdim. Ama bu, onun neyin nesi olduğunu öğrenmeden onunla bir yere gideceğim anlamına gelmiyordu. "Arabam."

Başıyla onayladı ve kapıya doğru gittik. Blake yüzünü donmuş restorana döndü ve kapıyı benim için açık tuttu. Elini sallayınca herkes hareket etmeye başladı. Hiç kimse dakikalardır donmuş olduğunu fark etmişe benzemiyordu.

Ellerimin titrediğini ve boynumun karıncalandığını fark ettiğimde arabamdan iki adım uzaktaydık.

"Yok artık," diye mırıldandı Blake ve elimi tuttu.

Bakmama gerek bile yoktu. Otoparkta hiç Infiniti marka otomobil göremiyordum ama gel gör ki Daemon'ın gerektiğinde kendine özgü yolculuk etme yöntemleri vardı.

Uzun, korkutucu bir gölge üzerimize düştü ve bakışlarımı kaldırdım. Daemon orada duruyordu, siyah beysbol şapkasını aşağıya kadar çekmişti, yüzünün üst kısmı gözükmüyordu.

"Ne... ne işin var burada?" diye sordum, sonra da Blake'in elimi tuttuğunu fark ettim. Elimi çekip kurtardım.

Daemon dişlerini öyle bir sıkmıştı ki mermeri bile kesebilirdi. "Ben de sana aynı şeyi sormak üzereydim."

Eyvah... kahretsin. Aniden hatun Arumla ninja Blake'in hiç önemi kalmamıştı. Sadece Daemon ve aklından geçenler önemliydi. "Göründüğü gibi değil..."

"Bak, aranızda neler olup bitiyor bilmiyorum." Blake konuşurken eliyle dirseğimi kavradı. "Ama Katy'yle konuşmamız gerek..."

Konuşmakta olan Blake'i bir anda Smoke Hole Restoranı'nın camına dayanmış, bir seksen küsurluk uzaylıyla burun buruna gördüm.

Daemon'ın yüzü, Blake'in yüzüne neredeyse değecekti, beysbol şapkasının ucu, Blake'in alnını kırıştırıyordu. "Ona bir daha dokun da seni..."

"Ne yapacaksın?" Blake hızla geriye fırladı, gözlerini kıstı. "Ne yapacaksın, Daemon?"

Daemon'ın omzunu tutup çektim. Yerinden oynamadı. "Daemon, hadi. Bırak onu."

"Ne yapacağımı mı merak ediyorsun?" Daemon'ın bütün vücudu elimin altında kaskatı oldu. "Kafanla kıçının yerini biliyor musun? Birbirleriyle yakından tanışmak üzereler."

Aman Tanrım. İnsanlar bize bakmaya başlıyorlardı. Arabalarından bizi izliyorlardı. Bütün restoranın içeriden bu olaya şahit olduklarına şüphe yoktu. Tekrar iki oğlanı ayırmaya çalıştıysam da ikisi de beni dikkate almadı.

Blake pişmiş kelle gibi sırıttı. "Dene de görelim."

"Bence bunu bir daha düşünsen iyi edersin." Daemon alçak sesle güldü. "Çünkü neler yapabileceğimi hiç bilmiyorsun, ahbap."

"Bak bu komik işte." Blake, Daemon'ın bileğini kavradı. "Tam olarak neler yapabileceğini biliyorum."

Tüylerim diken diken oldu. Kimdi bu Blake ya?

Flanel Tişörtlü Adam pantolonunu çekiştirerek lokantadan çıktı. Bize yaklaşırken ağzındaki tütünü tükürdü. "Çocuklar, buna hemen bir son verin yoksa birileri polisi..."

Blake boştaki elini kaldırdı ve Flanel Tişörtlü Adam duruverdi. İçimde kötü bir hisle dönüp geriye baktım. Otoparktaki herkes donmuştu. Onların da restoranın içindekiler kadar hareketsiz oldukları şüphe götürmezdi.

Daemon'ın bedenini beyazımsı kırmızı bir ışık sarmaladı. Gergin bir sessizlik çöktü. Luxen olup Blake'e saldırmasına ramak kaldığını biliyordum.

Daemon, Blake'i daha sıkı tutmuş olmalıydı çünkü Blake küçük bir çığlık attı. "Kimsin ya da nesin bilmiyorum ama seni bir sonraki ezik hayatına postalamamam için bir gerekçen vardır umarım."

"Senin ne olduğunu biliyorum," Blake dedi boğulurcasına.

"Bu bir işe yaramıyor," diye gürledi Daemon, ben de aynı fikirdeydim. Flanel Tişörtlü Adam'a gergin bir bakış attım. Hâlâ oradaydı, ağzı, lekeli dişlerini ortaya çıkaracak şekilde donakalmıştı. Daemon'ın etrafındaki ışık güçleniyordu. "Tekrar dene."

"Daha demin bir Arum öldürdüm ve sen her ne kadar burnu havada dingilin teki olsan da düşman değiliz." Boğulur gibi oldu, sözlerinin devamını getiremedi. Daemon'ın omuzlarına yapıştım. Blake'i boğazlamasına hayatta izin vermeyecektim. "Katy'ye yardım edebilirim," dedi Blake hırıltılı bir şekilde. "Senin için yeterince iyi mi?"

"Ne?" diye sordum, ellerimi indirerek.

"Evet, sırf onun adını ağzına aldın diye bile seni öldüresim geliyor. Anlayacağın yanıt hayır, benim için yeterince iyi değil."

Blake gözlerini hızla bana çevirdi. "Katy, senin ne olduğunu, gelecekte gücünün nelere yeteceğini biliyorum ve sana yardımcı olabilirim."

Şoke olmuş bir halde ona baktım.

Daemon, Blake'in burnunun dibine sokuldu. Gözleri saf beyazdı ve elmas gibi parlıyordu. "Sana bir soru sorayım. Seni öldürürsem bu insanlar serbest kalır mı?"

Blake'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Daemon'ın şaka yapma-

dığını biliyordum. birincisi, Blake'i sevmiyordu ve oğlan, ya da artık her neyse, bilinmeyen türden bir tehdit oluşturuyordu. Çok şey, çok fazla şey biliyordu ve benim ne olduğumu biliyordu. *Neydim ben?* Ah, dur bir saniye.

Hızla öne doğru fırladım. "Bırak onu, Daemon. Neden bahsettiğini bilmem lazım."

Daemon parlayan gözlerini Blake'e dikmişti. "Geri çekil, Kat. Ciddiyim; geri bas hemen."

Rüyanda görürsün. "Kes şunu." Daemon cevap vermeyince çığlığı bastım. "Dur! Sadece lanet olası birkaç dakika için dur!"

Daemon gözlerini kırpıştırdı ve ışık saçan gözleriyle bana baktı. Daemon'ın dikkatinin dağılmasından faydalanan Blake, Daemon'ın koluna hızla vurdu ve onun elinden kurtuldu. Yana çekilip Daemon'dan uzaklaştı.

"Tanrım." Blake boğazını ovuşturdu. "Öfke kontrolü konusunda sorunların var. Hastalık gibi bir şey bu."

"Ama tedavisi var ve tedavisine kıçına tekmeyi basmak deniyor."

Blake, Daemon'a orta parmağıyla hareket çekti. Daemon öne doğru hamle yaptı ve önüne geçmeyi zar zor başardım. Ellerimi göğsüne koyarak bana hiç tanıdık gelmeyen gözlerinin içine baktım. "Dur. Artık durman gerek."

Daemon'ın dudağı kıvrılıp dişlerini ortaya çıkardı. "O bir..."

"Onun ne olduğunu bilmiyoruz," diye lafını kestim, ne diyeceğini zaten biliyordum. "Ama bir Arum öldürdü. Bana ya da başka birine zarar vermedi ve öyle yapmak için bol bol fırsatı oldu."

Daemon kesik kesik soludu. "Kat..."

"Onu dinlememiz gerek, Daemon. Söyleyeceklerini *duymalıyım*." Derin bir nefes aldım. "Ayrıca bu insanlar donup kaldılar, hem de ikinci kez. Bu onlar için iyi bir şey olamaz."

"Umurumda değil." Gözleri ışık saçarak Blake'e baktı ve aman Tanrım, yüzündeki ifade Blake'in koşarak kaçmasına neden olacak cinstendi. Bununla birlikte geniş omuzlarını salladı ve geriye adım

atıp o elmas gözleri bana çevirdi. İrkilerek geri çekildim. "Konuşacak. Sonra da yarını görüp göremeyeceğine karar vereceğim."

Şu noktada elimizden bundan iyisi gelmezdi. Blake'e baktım, Blake gözlerini devirdi. Canına susamıştı bu oğlan. "Şey, onları eski haline getirebilir misin?" Elimi Flanel Tişörtlü Adam'a doğru salladım."

"Tabii." Elini şöyle bir salladı.

"Arayacak," diye sözünü tamamladı Flanel Tişörtlü Adam.

Adama döndüm. "Her şey yolunda. Teşekkür ederim." Etrafımda dönüp rüzgârın yüzüme savurduğu saçları çektim. "Arabama gidelim, tabii ikiniz kapalı bir yerde iyi geçinebilirseniz?"

Daemon cevap vermeden ağır adımlarla yürüyüp yolcu koltuğuna oturdu. Sarsılarak nefesimi verdim ve sürücü tarafına gittim.

"Hep böyle alıngan mıdır bu?" diye sordu Blake.

Kapıyı açarken ona ters bir bakış fırlattım. Daemon'a bakmadan kaloriferi açtım ve arkada oturan Blake'e döndüm. "Nesin sen?"

Camdan dışarı bakarak dişlerini sıktı. "Sanırım seninle aynı şeyiz."

Nefesim kesildi. "Benim ne olduğumu sanıyorsun peki?"

Daemon boynunu kütletti ama hiçbir şey söylemedi. Pimi çekilmiş bir el bombası gibiydi. Hepimiz onun patlamasını bekliyorduk.

"Başta bilmiyordum." Blake arkasına yaslandı. "Sende beni sana çeken bir şey vardı ama ne olduğunu anlamıyordum."

"Sıradaki sözlerine dikkat et," diye gürledi Daemon.

Oturduğum yerde huzursuzca kımıldandım ve obsidiyeni elimle sıkıca kavradım. "Ne demek oluyor bu?"

Blake başını iki yana salladı, sonra da dümdüz ileriye baktı. "Seni ilk gördüğümde farklı olduğunu anlamıştım. Sonra sen dalı durdurduğunda ve kolyeni de görünce anladım. Sadece gölgelerden korkulması gerektiğini bilenler obsidiyen taşır." Saniyeler sessizlik içinde akıp gitti. "Sonra randevumuzda... evet, o bardakla tabak kucağıma kendi kendine düşmemişti."

Yolcu koltuğundan kıs kıs gülme sesi geldi. "Güzel günlerdi."

Huzursuzluktan kalp atışlarım üç katına çıktı. "Ne kadarını biliyorsun?"

"Dünyada iki uzaylı ırkı var: Luxenler ve Arumlar." Daemon ona dönünce Blake duraklayıp yutkundu. "Eşyalara dokunmadan hareket ettirebilme gücünüz var ve ışığı kullanabiliyorsunuz. Daha fazlasını yapabildiğinize eminim. Bir de, insanları iyileştirebiliyorsunuz."

Arabanın içi aşırı küçüktü. Yeterince hava yoktu. Blake, Luxenler hakkındaki gerçeği biliyorsa bu, SD'nin de bildiği anlamına gelmiyor muydu bu? Kolyeyi bıraktım ve direksiyonu sıkıca tuttum. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Daemon, sesi şaşırtıcı şekilde ifadesizdi.

Bir duraklama oldu. "On üç yaşındayken Chris Johnson adında bir arkadaşımla futbol antrenmanından çıkıyordum. O da benim gibi normal bir çocuktu, tabii acayip hızlı olması, asla hastalanmaması ve maçlarda ebeveynlerini hiç görmemiş olmam dışında. Ama kimin umurunda, değil mi? Benim de umurunda değildi, ta ki şakalaşırken kaldırımdan inip hızla gelen bir arabanın altında kalıncaya kadar. Beni Chris iyileştirdi. Bu sayede uzaylı olduğu ortaya çıktı." Blake'in dudakları çarpık bir gülümsemeyle bir yana kıvrıldı. "Bunun acayip havalı olduğunu düşündüm. En iyi arkadaşım bir uzaylıydı. İnsan büyük konuşmamalı. Bilmediğim ve bana hiç söylemediği şey şuydu: Sayesinde resmen fenere dönmüştüm. Beş gün sonra evime dört adam girdi.

"*Onların* nerede olduklarını bilmek istiyorlardı," diye devam etti, ellerini yumruk yaparak. "Neyi kastettiklerini bilmiyordum. Annemi, babamı ve küçük kız kardeşimi gözlerimin önünde öldürdüler ve ben onlara yine de yardım edemeyince beni öldüresiye dövdüler."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım dehşet içinde. Daemon dişlerini sıkarak başını çevirdi.

"Gerçekten var olduğundan emin değilim," dedi Blake, kuru bir kahkahayla. "Her neyse, iyileştirildiğin zaman onların yeteneklerini edindiğini anlamam biraz zaman aldı. Amcamla birlikte yaşamaya gönderildikten sonra eşyalar her yere uçmaya başladı. Arkadaşımın beni değiştirmiş olduğunu fark edince elimden geldiği kadar araştırma yaptım. Yapmama gerek yoktu gerçi. Arumlar beni tekrar buldu."

Midem yanıp kavrulmaya başladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Restorandaki Arum beni beta kuvars yüzünden hissedemedi. Evet, bunu da biliyorum. Ama beta kuvarsın etki alanı dışına çıkarsak aynı senin... *arkadaşın* gibiyiz. Hatta tadımız daha bile lezzetli."

Eh, bu benim korkularımdan birini doğruluyordu. Elim direksiyondan aşağıya kaydı. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Sanki ayağımın altından halı çekilmişti ve yüz üstü yere kapaklanmıştım.

Blake iç çekti. "Ne kadar büyük bir tehlikede olduğumu fark edince egzersizlerle vücudumu geliştirmeye ve yeteneklerimin üzerinde çalışmaya başladım. Zayıflıklarını... diğerlerinin vasıtasıyla öğrendim. Elimden geldiğince hayatta kaldım."

"Bütün bu değer verme ve paylaşma saçmalığı muhteşem ama neden onca yer varken burası?"

Blake, Daemon'a baktı. "Beta kuvarsı öğrenince amcamla birlikte buraya taşındım."

"Bak şu raslantıya," diye mırıldandı Daemon.

"Evet, öyle. Dağlar. Benim için çok faydalı."

"Beta kuvarsın olduğu bir dolu yer var." Daemon'ın sesinde şüphe vardı. "Neden burası peki?"

"Nüfusu en az olan yer burası gibi geldi," diye cevap verdi Blake. "Burada bu kadar çok Arum olacağını düşünememiştim."

"Yani her şey yalan mıydı?" diye sordum. "Santa Monica ve sörf yapman?"

"Hayır, her şey yalan değildi. Santa Monica'lıyım ve sörf yapmayı hâlâ seviyorum," dedi. "Senin kadar yalan söyledim, Katy."

Haklıydı.

Blake başını koltuğa yaslayıp gözlerini kapattı. Gölgelere gömüldü, yorgunluktan omuzları çökmüştü. Küçük dondurma gösterisinin onu bitkin düşürdüğü belliydi. "Yaralandın, değil mi? Onlardan biri de seni iyileştirdi mi?"

Daemon yanımda kaskatı kesildi. Arkadaşlarıma olan sadakatim bunu doğrulamama izin vermiyordu. Onları ele vermeyecektim, hatta benim gibi olma ihtimali bulunan birine bile.

Blake iç çekti. "Bana hangisi olduğunu söylemeyecek misin?"

"Seni ilgilendirmez," dedim. "Benim farklı olduğumu nasıl anladın?"

"Yani, kabak gibi ortada duran obsidiyen,. uzaylı arkadaşların ve dal olayın dışında mı?" Güldü. "Elektrik. yüklüsün. Gördün mü?" Koltukların arasına uzandı ve elini elimin üstüne koydu. Statik elektrik ikimizden birden boşanıp çatırdadı.

Daemon, Blake'in elini yakaladı ve geri ona fırlattı. "Senden hoşlanmıyorum."

"Duygularımız karşılıklı, ahbap." Blake bana baktı. "Ne zaman bir Arum'a ya da Luxene dokunsak da aynısı olur, değil mi? Tenlerinin uğuldadığını hissedersin ya hani?"

Biyoloji dersinde ilk kez birbirimize değmemizi anımsadım. "SD'yi nereden biliyorsun?"

"Bizim gibi bir insanla daha tanıştım. Kız, SD'nin sıkı denetimi altındaydı. Görünüşe göre yeteneklerini ifşa etmiş, onlar da baskın yapmışlar. Bana, SD'yle ve aslında ne istedikleriyle ilgili her şeyi anlatmıştı ve istedikleri Luxenler ya da Arumlar değilmiş."

İşte şimdi Daemon pür dikkat kesilmişti. Neredeyse arka koltuğa, Blake'in yanına geçecekti. "Ne demek istiyorsun?"

"Katy gibi insanların peşindeler. Uzaylılar hiç mi hiç umurlarında değil. Onlar bizi istiyor."

Ağzım açık ona bakarken kanımı donduran bir korku yüreğime saplandı. "*Ne?*"

"Bunu çok daha iyi açıklaman gerek," diye emretti Daemon

küçük arabada statik elektrik meydana gelirken.

Blake öne doğru eğildi. "Sence gerçekten SD, sizin türünüzü onca yıl inceledikten sonra hem Arumların hem de Luxenleri neler yapabildiğini, neyle karşı karşıya olduklarını bilmiyor mu? Buna gerçekten inanıyorsan ya aptal ya da safsın."

Tekrar dehşete düştüm ama bu seferki Daemon ile dostlarım içindi. Benim bile şüphelerim vardı ama yeteneklerini saklamış olduklarını sanıyorlardı.

Daemon başını iki yana salladı. "SD, yeteneklerimizi bilseydi özgür yaşamamıza izin vermezdi. Bizi anında kilit altına alırlardı."

"Hadi ya? SD, Luxenlerin barışçıl bir ırk olduğunu, Arumların ise sizin türünüzle aynı olmadıklarını biliyor. Luxenlerin özgür olması Arum sorununu hallediyor. Hem, sorun çıkaran Luxenlerden de kurtulmuyorlar mı?" Daemon neredeyse arka koltuğa uçacaktı ama kazağından tuttum; Blake aniden geriye sıçradı. Daemon'ı tutabileceğimden değildi ama durdu. "Bak, tek söylediğim SD'nin istediği daha büyük balıklar var, bunlar da Luxenlerin mutasyona uğrattığı insanlar. Biz de sizin kadar güçlüyüz, hatta bazı durumlarda çok daha güçlüyüz. Tek sorun, biz çok daha çabuk yoruluyoruz ve deyim yerindeyse yeniden şarj olmamız daha uzun sürüyor."

Daemon tekrar yerine yerleşti, yumruğunu bir sıkıyor, bir bırakıyordu.

"SD'nin, sizin büyük, kötü sırrınızın gizli olduğuna inanmanıza izin vermesinin tek nedeni insanlara ne yapabildiğinizi bilmeleridir," dedi Blake. "Umursadıkları biziz."

"Hayır," diye fısıldadım, beynim bu fikre karşı çıkıyordu. "Neden onları değil de bizi umursasınlar?"

"Yapma Katy, hükümet, neden tam da bizi yaratan yaratıklardan daha güçlü olan bir avuç insanı umursasın? Bilmiyorum. Ellerinin altında insanüstü bir ordu olsun diye, ya da gerekirse uzaylılardan kurtulmak için olabilir mi?"

Daemon sessizce sövdü. Küfürlerden oluşan bir sanat ese-

ri gibiydi. Bu beni her şeyden daha çok korkutmuştu çünkü bu Daemon'ın, Blake'in dediklerini dinlemeye ve inanmaya başladığını gösteriyordu.

"İyi de sen... sen nasıl Luxenlerden daha güçlü olabilirsin?" diye sordum.

"İyi bir soru," diye kabul etti Daemon alçak sesle.

"Hani lokantada adamın hesabı ödemeden tüymeye çalışacağını bilmiştim ya? Bilmiştim, çünkü düşüncelerinden parçalar algıladım. Hepsini değil ama ne planladığını bilmeye yetecek kadar. Neredeyse bütün insanları, mutasyona uğramamış her insanı duyabiliyorum."

"Mutasyona uğramak mı?" Tanrım, bu sözcük aklıma çok iğrenç görüntüler getiriyordu.

"Sen de mutasyona uğradın. Söylesene, geçenlerde hiç hasta oldun mu? Ateşin çok yükseldi mi?"

Birden öyle bir endişelendim ki başım döndü. Diğer koltuktaki Daemon kaskatı kesildi.

"Yüzündeki ifadeden öyle olduğunu anlayabiliyorum. Dur tahmin edeyim, ateşin o kadar yükseldi ki sanki bütün vücudun tutuşmuş gibiydi, değil mi? Birkaç gün sürdü, sonra da kendini iyi hissettin, hatta her zamankinden de iyi?" Tekrar pencereye döndü ve başını iki yana salladı. "Şimdi de eşyalara dokunmadan hareket ettirebiliyorsun, değil mi? Muhtemelen hiç kontrol sahibi değilsin. İçeride sallanan masayla bir ilgim yoktu. Bunu yapan *sendin*. Bu sadece buzdağının görünen ucu. Kısa bir süre sonra çok daha fazlasını yapabileceksin ve kontrol sağlayamazsan ciddden kötü olacak. Bu lanet olası yer SD kaynıyor, tebdili kıyafet geziyorlar ve melezleri aramak için buradalar. Bildiğim kadarıyla Luxenler normalde insanları iyileştirmezler ama oluyor işte." Daemon'a göz attı. "Öyle olduğu ortada."

Ellerim titreyerek saçlarımı kulağımın arkasına soktum. Yapabildiklerim konusunda yalan söylememin bir anlamı yoktu. Haklıydı. Tanrım. Daemon beni *mutasyona uğratmıştı*. "O zaman

madem bu şu anda bu kadar büyük bir risk neden buradasın?"

"Senin için," dedi, Daemon'ın zar zor duyulabilen homurdanmasını görmezden gelerek. "Aslına bakarsan, geri dönmemeyi düşündüm. Hayatıma devam etmeyi ama amcam... ve sen varsın. Bizim gibi olup da SD tarafından yakalanmayanların sayısı az. Ne tür bir tehlikenin içinde olduğunu bilmen gerek."

"Ama beni tanımıyorsun bile." Bu kadar çok şeyi riske atması saçma gözüküyordu.

"Biz de seni tanımıyoruz," diye ekledi Daemon, gözlerini kısarak.

Blake omuz silkti. "Senden hoşlanıyorum. Senden değil, Daemon." Gülümsedi. "Ama Katy'den hoşlanıyorum."

"Seni günahım kadar sevmiyorum."

Mideme kramp girdi. Bu saçmalığın sırası değildi. Beynim aşırı yüklenmişti. "Blake..."

"Bunu benden hoşlanıp hoşlanmadığını söyletmek için demedim. Sadece gerçeği söylüyorum. Senden hoşlanıyorum." Bana baktı, gözlerini kırpıştırdı. "Neye bulaştığının farkında değilsin. Sana yardım edebilirim."

"Saçmalık," dedi Daemon. "Yeteneklerini kontrol etmesi gerekirse ona ben yardım edebilirim."

"Edebilir misin? Yaptığın şey senin için çok doğal. Katy içinse değil. Yeteneklerimi dizginlemeyi mecburen öğrendim. Ona öğretebilirim, dengesini sağlayabilirim."

"Dengemi sağlamak mı?" Kahkaham biraz boğuk çıktı. "Ne olacak? Patlayacak mıyım yoksa?"

Blake bana baktı. "Sonunda cidden kendine ya da başkalarına zarar verebilirsin. Bir şeyler duydum, Katy. Bazı mutasyona uğramış insanlar... Şey, sonu iyi bitmiyor diyelim."

"Onu korkutmana gerek yok."

"Öyle bir çabam yok. Bu sadece gerçek," diye cevap verdi Blake. "SD, seni öğrenirse hapseder ve yeteneklerini kontrol edemezsen hayatına son verirler."

Küçük bir çığlık atıp arkamı döndüm. Hayatıma son mu verirler? Vahşi bir hayvan gibi mi yani? Bunların hepsi aşırı hızlı oluyordu. Daha dün gece Daemon'la iyi, *normal* vakit geçiriyordum. Tam da Blake'ten istemiş olduğum şeydi ama Blake'in de normal olmadığı ortaya çıkmıştı. Bu kadar zaman Blake'in beni çekici bulduğunu çünkü bunu istediğini sanmıştım ama bana ilgi duymasının nedeni ikimizin de X-Men özentisi olmamızdı.

Ha. Kahpe kader.

"Katy, bunların ağır geldiğini biliyorum. Ama hazırlıklı olmalısın. Bu kasabadan gidersen Arumlar peşine düşecektir. Tabii eğer SD'yi atlatabilirsen."

"Haklısın. Bu çok ağır." Ona döndüm. "Normal biri olduğunu sanmıştım. Ama değilmişsin. SD'nin açığını yakalamaya çalışacağını söylüyorsun. Buradan gitmeye karar verirsem Arumlar için de atıştırmalık olurmuşum. Daha da iyisi, sahip olduğum güçler üzerindeki kontrolümü tamamen yitirip dört kişilik bir aileyi yok edebilirmişim, sonra da *hayatıma son verilebilirmiş*! Bugün tek yapmak istediğim biraz patates kızartması yemek ve *normal olmaktı*!"

Daemon alçak bir ıslık sesi çıkardı ve Blake yüzünü buruşturdu. "Asla normal olmayacaksın, Katy. Bir daha asla."

"Saçmalık," diye çıkıştım. Bir şeylere vurmak istiyordum ama kendimi toplamam gerekiyordu. Babamın hastalığından öğrendiğim bir şey varsa o da olayların değiştirilemeyeceğiydi. Ama onlarla ilgilenme şeklimi değiştirebilirdim. Buraya taşındığımdan beri, Daemon ve Dee'yle tanıştığımdan beri değişmiştim.

Derin bir nefes alıp öfkemi, korkumu ve hayal kırıklığımı dizginledim. Sağduyu gerekliydi. "Ne yapacağız peki?"

"Onun yardımına ihtiyacımız yok," dedi Daemon.

"Ama var," diye fısıldadı Blake. "Simon'la olan pencere olayını duydum."

Daemon'a göz attım, o da başını iki yana salladı.

"Sence bir dahaki sefere ne olacak? Simon kaçtı, Tanrı bilir ne yapıyor. Bir daha şansın bu kadar yaver gitmez."

Simon'ın ortadan kayboluşunun şansla alakası yoktu. Buna bu şekilde bakmak istemiyordum. Başımı geriye yatırıp gözlerimi kapattım. Bacaklarım korkudan buz kesmişti. Artık sadece Luxenleri değil kendimi de ortaya çıkarmaktan korkuyordum. Bir de annemi.

"Onlar hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" diye sordum zayıf bir sesle.

"Size bahsettiğim kız var ya hani? O bana her şeyi anlattı. Ona... kaçması için yardım etmek istedim ama gitmedi. SD'nin elinde onun için çok değerli bir şey ya da biri varmış."

Tanrım. Şu SD, mafya gibi bir şeydi. Gerekli bütün yolları kullanıyorlardı. Titredim. "Kız kimdi peki?"

"Liz bilmem bir şey," dedi. "Soyadını bilmiyorum."

Arabanın duvarları üstüme üstüme geliyordu. Tuzağa düşmüştüm. Kapana kısıldığımı hissediyordum.

Daemon yanımdaki koltukta yerinde duramıyordu. "Haberin olsun," dedi Blake'e, "beni, seni öldürmekten alıkoyan hiçbir şey yok. Hemen şimdi."

"Evet, var." Blake'in sesi ifadesizdi. "Katy var ve senin soğukkanlı bir katil olduğunu hiç sanmıyorum."

Daemon kaskatı kesildi. "Sana güvenmiyorum."

"Güvenmek zorunda değilsin. Katy'nin güvenmesi yeterli."

Olay da buydu zaten. Blake'e güvendiğimden emin değildim ama o da benim gibiydi. Hem, Daemon ve arkadaşlarımı ifşa etmemem için bana yardım edebilirse her şeyi yapardım. Bu kadar basitti işte. Bunların dışında kalan her konuda duruma göre karar verilebilirdi.

Daemon'a baktım. Şu anda ileriye bakıyordu, plastik onu bir şekilde topraklıyormuşçasına, eli torpidonun üzerindeydi. O da kendini benim kadar çaresiz hissediyor muydu? Bunun bir önemi yoktu. Onu riske atamazdım, atmayacaktım.

"Ne zaman başlıyoruz?" diye sordum.

"Sana uyarsa yarın," dedi Blake.

"Annem işe beşten sonra gidiyor." Yutkundum.

Blake kabul etti ve Daemon, "Orada olacağım," dedi.

"Gerek yok," diye karşılık verdi Blake.

"Umurumda değil. Ben orada yokken Katy'yle hiçbir şey yapmayacaksın." Tekrar oğlana döndü. "Sana güvenmiyorum. Şunu kesinleştirelim"

"Her neyse." Blake arabadan indi. İçeri hızla soğuk hava doldu. Ona seslendim. Eli kapıdayken durdu. "Ne var?"

"Sana saldırdıklarında Arumlardan nasıl kaçtın?" diye sordum.

Blake başını çevirdi, gözlerini kısrak gökyüzüne baktı. "Bu, konuşmaya hazır olduğum bir konu değil, Katy." Kapıyı kapattı ve arabasına doğru gitti.

Orada birkaç dakika oturup pencereden dışarı baktım ama pek bir şey gördüğüm yoktu. Daemon sessizce bir şeyler mırıldandı, sonra da kapısını açıp restoranı saran gölgelerin içinde kayboldu. Beni bırakıp gitmişti.

Eve nasıl gittiğimi hatırlamıyordum bile. Araba yoluna çekip motoru durdurdum ve arkama yaslanıp gözlerimi kapattım. Gece, sessiz arabamın içine süzüldü. Dışarı çıktım, bir adım attım ve verandamızın basamaklarının inlediğini duydum.

Daemon eve benden önce gelmişti. Basamaklardan indi, beysbol şapkası gözlerini gizliyordu.

Başımı iki yana salladım. "Daemon..."

"Ona güvenmiyorum. Onunla ilgili hiçbir şeye güvenmiyorum, Kat." Şapkasını çıkardı, parmaklarını saçlarının arasına daldırdı, sonra da şapkasını tekrar hızla taktı. "Gökten zembille iniyor ve *her şeyi* biliyor. Bütün sezgilerim bana, ona güvenilemeyeceğini söylüyor. Herkes olabilir, bir organizasyon için çalışan biri olabilir. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

"Farkındayım." Birden kendimi aşırı derecede yorgun hissettim. Tek istediğim yatmaktı. "Ama en azından bu şekilde gözümüzün önünde olur."

Kısa ve kuru bir kahkaha attı. "Onunla ilgilenmenin başka yolları da var."

"Ne?" Sesim yükseldi ve rüzgârda sürüklendi. "Daemon düşündüğün şey..."

"Ne düşündüğümü bile bilmiyorum." Bir adım geriledi. "Lanet olsun, şu anda aklım hiç de olması gereken yerde değil." Durakladı. "Her şeyden önce, onunla ne işin vardı?"

Kalbim tekledi. "Bir şeyler yiyorduk ve ben..."

"Sen ne?"

Her nasılsa çok daha büyük bir tuzağa girdiğimi hissettim. Nasıl cevap vereceğimden emin olmadığım için hiçbir şey söylemedim. Bu benim en büyük hatamdı.

Jetonu düşünce başını geriye yatırdı. Bir an için gözünün yeşili şiddetli duygularla karardı. "Şeyden sonra Byron'a gittin..."

Yani geceyi... *onun* kollarında geçirdikten sonra. Başımı iki yana salladım, Blake'i neden görmeye gittiğimi anlamasını sağlamalıydım. "Daemon..."

"Biliyor musun, aslında şaşırmadım." Yüzünde yarı bilgiç yarı acı bir gülümseme vardı. "Biz öpüştük. İki kez. Beni kendi vücut yastığın olarak kullandın ve geceyi bundan keyif alarak geçirdin. Eminim evden dışarı adımımı attığım anda deliye dönmüşsündür. Doğruca Boris'e koştun çünkü o sana hiçbir şey hissettirmiyor ve bana karşı bir şeyler hissetmek senin ödünü patlatıyor."

Ağzımı hızla kapattım. "Doğruca *Blake*'e koşmadım. Mesaj atıp beni bir şeyler yemeye çağırdı. Randevu bile değildi, Daemon. Oraya gitmemin nedeni–"

"Neydi o zaman, Kedicik?" Öne doğru bir adım attı, başını eğip bana baktı. "Senden hoşlandığı ortada. Daha önce onunla öpüştün. Seni *eğitmek* için kendi güvenliğini riske atmaya hazır."

"Düşündüğün gibi değil. Açıklamama izin verirsen..."

"Ne düşündüğümü bilmiyorsun," diye çıkıştı.

Karnımda, korkunç bir şey serbest kalmıştı. "Daemon..."

"Biliyor musun, sana inanamıyorum."

Bunu iyi anlamda söylemediğinden emindim.

"Partinizin olduğu gece, Ash'le takıldığımı sanmıştın ya? O kadar sinirlenmiştin ki dışarı çıkıp pencereleri patlatmış, kendini açığa çıkarmıştın."

İrkildim. Hepsi doğruydu.

"Peki şimdi ne yapıyorsun? Benimle öpüşmediğin zamanlarda onunla mı takılıyorsun?"

Ama ben senden hoşlanıyorum. Sözcükler ağzımdan çıkmıyordu. Nedenini bilmiyordum ama bunları söyleyemiyordum. Bana öfke, güvensizlik, daha da kötüsü hayal kırıklığı dolu bakışlarla bakarken yapamıyordum. "Onunla takıldığım falan yok, Daemon! Biz sadece arkadaşız. Hepsi bu."

Dudakları kuşkuyla ince bir çizgi halini aldı. "Ben aptal değilim, Kat."

"Aptalsın demedim!" İçimi aniden bir kızgınlık kaplayıp göğsümdeki derin acıyı gölgede bıraktı. "Bana bir şeyleri açıklama fırsatı vermiyorsun. Her zamanki gibi, lanet olası ben her şeyi bilirim havasındasın ve sözümü kesip duruyorsun!"

"Sen de her zamanki gibi hayal edebileceğimden çok daha büyük bir sorunsun!"

Yüzüme bir tokat yemiş gibi irkildim ve bir adım geriledim. "Ben senin sorunun değilim." Sesim çatlak çıkmıştı. "Artık değilim."

Öfkesine pişmanlık sızdı. "Kat..."

"Hayır. Zaten hiçbir zaman senin sorunun olmadım." Öfke, kontrolden çıkmış bir orman yangını gibi içime hızla yayıldı. "Şu anda da senin sorunun olmadığım kesin."

Gözlerinde o duygulara açılan pencereler sımsıkı kapanmış, beni karanlıkta tir tir titrerken bırakmıştı. İşte o an anladım. Onu tahmin bile edemeyeceğim kadar çok incittiğimi anladım. Beni hiç kırmadığı kadar kırmıştım onu.

"Lanet olsun. Bunun." –elini etrafımda salladı– "şu anda bir önemi bile yok. Unut gitsin."

Ben daha cümlemi bitiremeden o gitmişti bile. Afallamış bir

halde arkamı döndüm ama hiçbir yerde yoktu. Göğsüme bir sancı girdi ve kapıya giderken gözlerim yaşlarla doldu.

Aniden fark ettiklerim tepeme yumruk gibi inmişti.

Bu kadar zaman, onu kendimden uzaklaştırmaya ve ona aramızdakilerin gerçek olmadığını söylemeye o kadar kaptırmıştım ki kendimi. Bana karşı hissettiklerinin, benim de ona karşı hissettiklerinin derinliğini fark ettiğimdeyse gitmişti.

KAKTÜS TEAM

19

Bütün sabah ve öğleden sonranın bir kısmında bir zombi gibi evde gezindim. Kalbimde o tuhaf zonklama vardı. Gözlerim, dökülmeyecek yaşlarla doluymuş gibi acıyordu. Bu durum bana babamın ölümünden sonraki ayları hatırlatmıştı.

Aklımı pek veremeden, geçen hafta okuduğum distopya üzerine çalakalem bir inceleme yazısı yazdım ve dizüstümü kapattım. Uzanıp yatak odamın tavanındaki örümcek ağına benzeyen çatlaklara baktım. Gerçekle yüzleşmek zordu. Bütün sabah inkâr etmeye çalışmıştım. Dün gece, göğüs kafesimin hemen altında, tıkanıp kalmış hisler karmakarışık bir top halini almıştı ve hâlâ oradaydı. Arada bir daha ağır ve daha yoğun hissediyordum.

Daemon'dan hoşlanıyordum... ondan gerçekten, *gerçekten* hoşlanıyordum.

İlk tanıştığımızda bana davranışlarını o kadar kafaya takmıştım ki güçlenen hislerimi, ne istediğimi ve onun duygularını göremeyiştim. Peki ya şimdi ne olmuştu? Hiçbir şeyden asla geri atmayan Daemon, bir şeyleri açıklamama izin vermeden çekip gitmişti.

Bundan kaçış yoktu. Onu incitmiştim.

Dönüp yüzümü yastığa gömdüm. Kokusu hâlâ oradaydı. Yastığı sıkıca tuttum, gözlerimi kapattım. İşler nasıl bu kadar karışmıştı? Hayatım hangi noktada tuhaf bir bilim kurgu pembe dizisine dönmüştü?

"Tatlım, iyi misin?"

Gözlerimi açtım ve dikkatimi anneme verdim; üzerinde küçük kalpler ve helezonlar olan bir hastane önlüğü giyiyordu. Ne zaman almıştı bunu? "Evet, biraz yorgunum, o kadar."

"Emin misin?" Yatağın kenarına oturdu ve elini alnıma koydu. Hasta olmadığıma karar verince hafifçe gülümsedi. "Noel ağacı çok güzel, tatlım."

Girdaplanan duygular bir anda üstüme sökün etti. "Evet," dedim, çatallı bir sesle. "Öyle."

"Sana kim yardım etti?"

Yanağımı ısırdım. "Daemon.

Annem eliyle saçımı geriye attı. "Çok tatlı bir davranış."

"Biliyorum." Durakladım. "Anne?"

"Evet, canım?"

Ona ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Her şey içinden çıkılmaz bir hal almış, gelip arkadaşlarımın asıl kimliğine takılıp kalmıştı. Başımı iki yana salladım. "Hiç. Sadece seni sevdiğimi söylemek istedim."

Gülümseyerek eğildi ve alnımı öptü. "Ben de seni seviyorum." Ayağa kalktı ve kapıda durdu. "Bu hafta Will'i akşam yemeğine çağırmayı düşünüyordum. Ne dersin?"

Annemin cafcaflı bir aşk hayatı olması harikaydı. "Bana uyar."

Annem işe gittikten sonra kendimi kalkmaya zorladım. Blake birazdan gelecekti. Daemon da öyle, tabii gelirse.

Mutfağa gittim ve dolaptan kola aldım. Zaman geçirmek için bende iki kopyası olan bütün kitapları topladım ve masamın üzerine koydum. Bir kitap çekilişi yapmak bana kendimi daha iyi hissettirecekti. Kolamı bulmak için aşağıya indiğimde –anlaşılan bir ara benden kaçıp gitmişti– boynuma tanıdık bir sıcaklık yayıldı.

En alt basamakta donakaldım, tırabzanı sıkıca kavramıştım.

Kapı çaldı.

Basamaktan yere zıplayıp kapıya koştum ve hızla açtım. Nefes nefese kapı tokmağını tutuyordum. "Selam."

Daemon kara kaşını havaya kaldırdı. "Kapıyı delip geçeceksin sandım."

Kıpkırmızı oldum. "Ben, şey... içeceğimi arıyordum."

"İçeceğini mi arıyordun?"

"Kaybettim de."

Omzumun üzerinden baktı ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Tam şurada, masanın üstünde."

Arkamı dönünce kırmızı-beyaz kutu kolanın köşe masadan bana güldüğünü gördüm. "Ya. Öyle mi? Teşekkür ederim."

Daemon içeri girdi, geçerken koluma değdi. Tuhaf bir şekilde, davet edilmeden içeri girmesi artık sinirimi bozmuyordu. Ellerini ceplerine soktu ve duvara yaslandı. "Kedicik..."

İçim kıpır kıpır oldu. "Daemon?.."

Yarım gülümsemesi yüzündeydi ama her zamanki gülümsemesindeki ukalalıktan eser yoktu. "Yorgun gözüküyorsun."

Yavaşça yakına sokuldum. "Dün gece iyi uyuyamadım."

"Beni mi düşündün?" diye sordu kısık kesle.

Bir an tereddüt ettim. "Evet."

Gözleri şaşkınlıkla hafifçe açıldı. "Şey, ben de uyanıkken düşüncelerini benden alamadığını ve rüyalarına girdiğimi inkâr etmeyi bırakman gerektiğine şu konuşmayı hazırlıyordum. Şimdi ne diyeceğimden emin değilim."

Yanına yaslanınca vücut sıcaklığını hissettim. "Senin diyecek bir sözün yok, öyle mi? Rekor kitaplarına girer bu."

Daemon başını eğdi, gözleri dışarıdaki ormanlar gibi derin ve sonsuzdu. "Dün gece ben de iyi uyuyamadım."

Kolum ona değene kadar yaklaştım. Biraz gerginleşti. "Dün gece..."

"Özür dilemek istiyordum," deyince bir kez daha afalladım. Döndüğümde gözümün içine bakıyordu. Hiç bakmadan elini buldum. Parmaklarını parmaklarıma kenetledi. "Üzgünüm..."

Birisi boğazını temizledi.

Şaşırarak irkildim. Ben daha dönemeden Daemon'ın kısılan

gözlerinin öfkeyle parladığını gördüm. Elimi bıraktı ve bir adım geriledi. *Tüh.* Blake'i unutmuştum. Kapıyı arkamdan kapatmayı da unutmuştum.

"Bölüyor muyum?" diye sordu Blake.

"Evet Bart, her zaman yaptığın gibi," diye yanıtladı Daemon.

Arkamı döndüm, kalbim patlatılmış bir balon misali çökmüştü. Bütün sırtım, Daemon'ın bakışları altında yanıyordu.

Blake dış kapıyı açıp içeri girdi. "Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

"Daha uzun sürmemesi çok kötü." Daemon tembel bir şekilde, kedi gibi gerindi. "Kaybolmaman ya da..."

"Yaban domuzları tarafından yenmemem ya da on arabalık bir zincirleme kazada ölmemem çok kötü. Anladım," diye Daemon'ın sözünü kesti Blake ve yanımızdan geçti. "Burada olmana gerek yok, Daemon. Kimse seni zorlamıyor."

Daemon topuğunun üstünde dönüp Blake'i takip etti. "Başka bir yerde olmak istemiyorum."

Başım şimdiden zonklamaya başlamıştı. Daemon buradayken çalışmak kolay olmayacaktı. Yavaşça oturma odasına gittim. Bakışlarıyla güreşiyorlardı sanki.

Boğazımı temizledim. "İyi de, bu işi nasıl yapacağız?"

Daemon ağzını açtı ve ne demek üzere olduğunu sadece yüce Tanrı bilirdi ama Blake ondan önce davrandı. "İlk yapmamız gereken, hâlihazırda neler yapabildiğini saptamak."

Saçlarımı geriye attım. İkisinin de bana şey gibi... ne gibi baktıklarını bilmiyordum ama bu şekilde bakarlarken kendimi hiç rahat hissetmiyordum. "Şey, çok fazla şey yapabildiğimden emin değilim."

Blake dudaklarını büzdü. "Eh, dalı durdurdun. Bir de pencereler var. İki etti."

"Ama bunları bilerek yapmadım." Blake'in şaşkın bakışı üzerine Daemon'a baktım. Daemon sıkılmışa benziyordu, kanepeye yayılmıştı. "Demek istediğim, bilinçli bir çabayla yapmadım, bilirsin işte."

"Ya." Kaşları indi. "Hayal kırıklığına uğradım."

Vay canına. Teşekkürler. Ellerim iki yanıma düştü.

Daemon'ın parlak gözleri Blake'e kaydı. "Ne kadar da güzel motive ediyorsun öyle."

Blake ona kulak asmadı. "Yani bunlar gelişigüzel güç patlamaları mıydı?" Ben başımla onaylayınca burnunu ovuşturdu.

"Belki de kaybolacaktır?" dedim umutla.

"Olsa şimdiye kadar olurdu. Öğrenebildiğim kadarıyla mutasyondan sonra dört şeyden biri olur." Salonda gezinmeye başladı, açığımdan dolaşıyordu. "Bir insan iyileştirilebilir, sonra da etkileri birkaç hafta, hatta aylar sonra bile geçer. Ya da bir insan mutasyona uğrayabilir ve bu kalıcı olur, sonra da Luxenlerle aynı yeteneklere, hatta daha fazlasına sahip olabilirler. Bir de... kendini yok edenler vardır. Ama sen o safhayı geçtin."

Tanrıya şükür, diye düşündüm alaycı bir şekilde. "Başka?"

"Şey, bir de galiba beklentilerin ötesinde mutasyona uğrayanlar var."

"Bu da ne demek?" Daemon parmaklarını kanepenin koluna hafif hafif vurdu. Onlara dik dik baktım.

Blake kollarını kavuşturdu ve geriye doğru sallandı. "Görünüşü ve kafası değişenler ama bu kişiden kişiye değişir."

"Bir mutanta mı dönüşeceğim?" diye ciyakladım.

Blake güldü. "Sanmam."

Sanmam lafı çok da ikna edici değildi.

Daemon parmaklarını sinir bozucu şekilde vurmayı bıraktı. "Peki, sen bütün bunları nereden öğrendin Flake?"

"Blake," diye düzeltti. "Dediğim gibi, Katy gibi olup da SD'nin içine çekilen kişilerle tanıştım."

"Hı hı." Daemon pişmiş kelle gibi sırıttı.

Blake başını iki yana salladı. "Her neyse, esas önemli konuya geri dönelim. Gücünü kontrol edebiliyor musun, bir görelim. Edemiyorsan..."

Ben daha cevap verme fırsatı bile bulamadan Daemon ayağa

kalkıp Blake'in burnunun dibinde bitti. "Yoksa ne, Hank? Kontrol edemezse ne olur?"

"Daemon." İç çektim. "Her şeyden önce, onun adı Blake. B-L-A-K-E. Hem cidden, bunu maço adam sahneleri olmadan yapamaz mıyız? Yoksa sonsuza dek sürecek bu iş."

Daemon arkasını döndü ve gözlerimi devirmeme neden olan karanlık bir bakışla beni yerime çiviledi. "Tamam, önerin neymiş bakalım?"

Başlangıç için en iyisi komutla bir şeyleri hareket ettirip ettiremediğini görmek." Blake durakladı. "Herhalde oradan başka şeylere geçebiliriz."

"Neyi hareket ettireyim?"

Blake odaya bakındı. "Kitaba ne dersin?"

Kitap mı? Lanet olsun, hangisini? Başımı iki yana sallayarak kapağında, elbisesi gül yapraklarına dönen bir kız olan kitaba odaklandım. O kadar güzeldi ki. Yeniden doğuş hakkındaydı ve insanın salyalarını akıtacak cinsten bir erkek ana karakteri vardı. Tanrım, onunla çıkmayı o kadar çok...

"Odaklan," dedi Blake.

Yüzümü buruşturdum ama doğru, dikkatimi vermiyordum. Daemon'ın ve Dee'nin birçok kez yaptığını gördüğüm gibi kitabın havalanıp elime geldiğini hayal ettim.

Hiçbir şey olmadı.

Daha çok gayret ettim. Daha uzun bekledim. Ama kitap, kanepenin arkasında kaldı... yastıklar, uzaktan kumanda ve annemin *Etkin Ev İdaresi* dergisi de öyle.

Aradan üç saat geçti ve yapabildiğimin en iyisi sehpayı titretmek ve Daemon'ın kanepede uyumasına neden olmaktı.

Çuvalladım.

Çalışmayı yorgun ve huysuz bir modda bitirdim ve sehpanın bacağına tekme atarak Daemon'ı uyandırdım. "Açım. Yorgunum. Tükendim." Blake'in kaşları hızla havaya kalktı. "Tamam. Yarın yeniden başlayabiliriz. Abartılacak bir şey yok."

Ona ters ters baktım.

Daemon kollarını gererek esnedi. "Vay canına, Brad, amma iyi antrenörmüşsün. Çok etkilendim."

"Kapa çeneni," dedim, sonra da Blake'i ön kapıya kadar geçirdim. Verandada ondan özür diledim. "O kadar çok şirretlik ettiğim için özür dilerim ama şu anda kendimi çok başarısız hissediyorum. Sanki gemisini batıran kaptan gibiyim."

Gülümsedi. "Hiç de öyle değilsin Katy. Bu biraz zaman alabilir ama sonunda yaşadığın moral bozukluğuna değecek. En son isteyeceğin şey SD'nin, senin mutasyona uğradığını öğrenmesi ve bunun sorumlusuna saldırması."

Titredim. Böyle bir şeyin olmasına sebep olmak beni öldürürdü. "Biliyorum. Ayrıca... yardım etmek istediğin için teşekkür ederim." Dudağımı ısırdım ve ona baktım. Belki de Daemon dün gece haklıydı. Blake sırf etrafımda olabilmek için çok şeyi riske atıyordu. SD'nin burayı sarıp sarmaladığını bilen çoğu kişi tabanları yağlayıp kaçmaz mıydı? Sırf bana karşı hislerinden ötürü böyle bir şey yaptığına inanmak istemiyordum.

"Blake, bunun senin için tehlikeli olduğunu biliyorum ve ben..."

"Katy, sorun yok." Elini omzuma koyup sıktı. Ama çok hızlı bir şekilde elini çekti; muhtemelen Daemon'ın birdenbire ortaya çıkıp elini kırmasından korkuyordu. "Senden hiçbir beklentim yok."

İçim biraz rahatlamıştı. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Bir şey demene gerek yok."

Yok muydu gerçekten? Blake'e güvenmek biraz gözü kara davranmaktı ama Daemon'la beni ele vermesi için bir dolu fırsatı olduğu halde yapmamıştı. Soğuk karşısında ellerimi belime doladım. "Bana yardım etmen parmak ısırtacak bir iş. Sadece bunu söylemek istedim."

Blake'in sırıtışı, ela gözlerinin dans etmesine yol açan bir tebessüme dönüştü. "Eh, böylece seninle daha çok vakit geçirebileceğim." Yanakları kızardı ve başını çevirip boğazını temizledi. "Her neyse, yarın görüşürüz. Tamam mı?"

Başımla onayladım. Blake bana garip bir şekilde gülümsedi, sonra da gitti. Kendimi acayip hissederek içeri girdim.

Daemon tabii ki kanepede değildi. İçgüdülerime güvenerek ayaklarımı sürüye sürüye mutfağa gittim. Oradaydı. Ekmek, et ve mayonez tezgâhın üzerine yayılmıştı.

"Ne yapıyorsun?"

Elindeki bıçağı salladı. "Acıktığını söylemiştin."

Yüreğim hop etti. "Bana... bir şey yapman gerekmezdi ama teşekkür ederim."

"Ben de acıkmıştım." Daemon ekmeğin üzerine mayonez döküp eşit bir şekilde yaydı. Çabucak iki tane jambonlu ve peynirli sandviç yaptı. Dönüp sandviçimi bana verdi ve tezgâha yaslandı. "Ye."

Ona baktım.

Gülümsedi, sonra da sandviçinden kocaman bir ısırık aldı. Yavaşça çiğneyerek yememi izledi ve aramızdaki sessizlik sanki sonsuza dek sürecekmiş gibi geldi. Daemon jambon ve peynirle, ki aslında sadece peynirdi, ikinci tur yaptıktan sonra ortalığı temizledim. Ellerimi yıkayıp musluğu kapattığımda Daemon ellerini kalçalarımın iki yanına koydu, parmakları tezgâhın üstüne kıvrılmıştı. Sırtımdan buram buram sıcaklık yayılıyordu, kıpırdamaya cesaret edemiyordum. Çok ama çok fazla yakınımdaydı.

"Verandada Butler'la çok ilginç bir konuşma yaptınız." Nefesi boynumda geziniyordu.

Titrememe karşı koymaya çalıştım ama yapamadım. "İsmi Blake, hem sen bizi mi dinliyordun, Daemon?"

"Meselelerden gözümü ayırmıyordum." Burnunun ucu boynumun kenarına sürtündü ve parmaklarım paslanmaz çelikten lavaboda kasıldı. "Ee, sana yardım etmesi parmak ısırtacak bir davranış mı?"

Gözlerimi kapatarak sessizce sövdüm. "Kendini tehlikeye atıyor, Daemon. Sev ya da sevme, bunun için ona hakkını vermen gerek."

"Ona hak ettiği kötekten başka bir şey vermek zorunda değilim." Çenesini omzuma dayadı. "Bunu yapmanı istemiyorum."

"Daemon..."

"Bunun o oğlanı hiç mi hiç sevmememle bir ilgisi de yok." Ellerini tezgâhtan çekip kalçalarımı tuttu. "Ya da..."

"Kıskanmanla mı?" dedim, çevirdiğim yanağım dudaklarına tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

"Ben mi? Onu mu kıskanıyorum? Hayır. Diyecektim ki, aptal bir ismi olmasıyla da ilgisi yok. Blake miydi? Flake'le uyaklı. Hadi ama.

Gözlerimi devirdim ama sonra Daemon doğruldu ve beni kendine doğru çekti. Sırtımı göğsüne yasladım, kollarını belime doladı. Baş döndürücü sıcaklığı damarlarımdan büyük bir hızla geçti. Neden, ah neden hep bu kadar yaklaşmak zorundaydı?

"Kedicik, ona hiç güvenmiyorum. Onunla ilgili her şey aşırı tutarlı."

Bana göre, Daemon'ın ona güvenmemesinin nedenleri ortadaydı. Eğilip bükülerek serbest kaldım ve dönmeyi başarıp ona baktım. Ellerini tekrar lavaboya indirdi. "Blake hakkında konuşmak istemiyorum," dedim.

Kara kaşını havaya kaldırdı. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun peki?"

"Dün gece hakkında."

Bana bir an baktı, sonra da geriledi. Aniden benden korkmuş gibi mutfağın ta öbür ucuna çekildi. Kollarımı kavuşturdum. "Aslında, Blake çıkagelmeden önce yaptığımız konuşmayı bitirmek istiyorum."

"Yani dün gece hakkında olan."

"Evet," dedim, sözcüğü sündürerek.

Daemon çenesindeki üç günlük sakalı kaşıdı. "Sana ne söyleyecektim onu bile bilmiyorum."

Kaşlarım hızla havaya kalktı. Ne hayal kırıklığı ama.

"Bak. Dün gece çok öfkeliydim. Yani... her konuda biraz savunmasız yakalandım." Gözlerini kısa bir süre için kapattı. "Her neyse, bunun bir önemi yok. Önemi olan şu Bart'la olanlar."

Ağzımı açtım ama o, sözüne devam etti. "Bir yanım sadece onu

yakalayıp başımızdan defetmek istiyor. Bu çok kolay olurdu." Bu kez ağzım şaşkınlıktan bir karış açıldı. Gülümsemesi buz gibiydi. "Ciddiyim, Kedicik. O sadece senin için tehlikeli değil; bize rol yapıyorsa Dee için de bir tehdit demektir. Onu bu konudan mümkün olduğunca uzak tutmak istiyorum."

"Tabii," diye mırıldandım. Dee'yi hayatta bu işe karıştırmazdım.

Kaslı kollarını kavuşturdu ve tamamen ciddileşti. "Dediklerini yaparsan gözümüz üzerinde olur. Yani, dün gece haklıydın."

Dün geceyle ilgili konuşmak istediğim kısım bu değildi. Blake'le randevum olduğunu sandığında ne kadar etkilendiğini gördükten –gerçi epey çabuk toparlanmış gözüküyordu– bütün günü kederli ve yerle bir olmuş bir halde geçirdikten sonra onunla bizim hakkımızda konuşmak istiyordum. Evde bütün gün yüzümden düşen bin parça dolaşırken hissettiklerim hakkımda.

"Bu hoşuma gitmiyor ama..." Durakladı. "Ama onunla bu işi yapmamanı senden bir kaz daha istiyorum. Sana, bize yardım edecek bir yol bulabilirim, güven bana."

Ona evet demek istiyordum ama şüpheleri üstüne çekmeden birilerinden nasıl yardım isteyecekti? SD her yerdeyse onların hesabına çalışan Luxenler olmadığını kim bilebilirdi? Her şey mümkündü.

Hemen cevap vermediğim için kararımın ne olduğunu anlamışa benziyordu çünkü o gülmekle nefes almak arası sesi çıkardı ve başıyla onayladı. Kalbime bir bıçak saplandı sanki.

"Tamam. Biraz dinlenmen gerek. Yarın büyük gün. Yine Butler. Yaşasın."

Sonra dışarı çıktı. Aslında çoğunlukla yaptığı gibi süper hızlı bir şekilde çıkmak yerine yürüyerek çıktı. Oracıkta, az önce neler olduğunu, onu neden durdurmadığımı ve aklımdan neler geçtiğini merak ederek öylece durdum.

Hislerim neydi?

Cesaret... Yarın ona nasıl hissettiğimi söylemek için cidden cesaretimi toplamam lazımdı, yoksa birbirimizden iyice uzaklaşacaktık.

20

Günler ve haftalar birbirini kovaladı. Her sabah bir öncekiyle aynı şekilde başlıyordu. Sanki hiç uyumamışım gibi sersem bir halde uyanıyordum. Gözlerimin altındaki mor halkalar her geçen gün daha da belirginleşiyordu.

Çoğu sabah annemle konuşmuyordum ki bu berbattı zira birbirimizi görebildiğimiz tek zaman buydu. Annem işiyle ve Will'le, ben ise okulla, Blake'le ve mesafeli, kabuğuna çekilmiş Daemon'la meşguldüm. Daemon, antrenmanların çoğunu av peşinde bir şahin gibi Blake'i izleyerek geçiriyordu.

Daemon'la aramda buz gibi bir hava esiyordu ve ilişkimiz hakkında kaç kez konuşmayı denediysem de hemen beni susturuyordu. Kalbim acıyordu.

Her ne kadar antrenmanları durdurmuyor ve nadiren gelmezlik ediyor olsa da hâlâ şiddetle karşıydı. Baş başayken çoğu zaman Blake'in işe yaramaz olduğunu beni ikna etmeye çalışıyordu. Oğlanda melez olmasından başka doğası gereği ters bir şeyler olduğunu söylüyordu. Yani benim gibi bir melez.

Ama haftalar geçtikçe ve SD eve beni almak için baskın yapmayınca bunu Daemon'ın haklı paranoyasına bağladım. Blake'e güvenmemek için haklı gerekçeleri vardı. Dawson'la Bethany'ye olanları düşününce bütün insanlara karşı uyanık davranıyordu.

Blake, Daemon'la baş etmek konusunda elinden gelenin en

iyisini yaptı. Ona hakkını vermeliydim. Çok fazla kişi gelmekten vazgeçerdi, özellikle de şu yetenekler konusunda berbat olduğum ve Daemon'ın Blake'e istenmediğini hissettirdiği düşünülürse. Blake sabırlı ve destekleyiciydi, Daemon ise sinirli ve kavgacıydı.

Okuldan sonraki antrenmanlar bütün sosyal hayatımı etkiliyordu. Herkes, Blake'le takıldığımı biliyordu. Hiç kimse, hatta Dee bile Daemon'ın da orada olduğunu bilmiyordu. Bütün zamanını Adam'la geçirdiği için, Daemon'ın nerede olduğundan ya da ne yaptığından o da bihaberdi. Carissa'yla Lesa, Blake'le çıktığımızı sanıyorlardı ve ben onları bunun tersine ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmiştim. Bu da berbattı çünkü aklımı alamadığımı o yüzden de benim için başka hiçbir şeyin önemli olmadığını sanıyorlardı. Hiç alakam olmadığı halde bütün dünyası erkek arkadaşından ibaret olan kızlara dönmüştüm.

Üstelik bir erkek arkadaşım yoktu bile.

Beni dünyalarına tekrar geri çekmeye dair ısrarlı çabalarının bir sonu yoktu ama Dee ne zaman alışverişe çıkmak istese ya da Lesa okuldan sonra bir şeyler yemek istese onları geri çevirmek zorunda kalıyordum.

Akşamlarım sadece antrenmandan ibaretti. Okumaya hiç zamanım kalmıyordu. Blog'uma da öyle. Bir zamanlar bütün boş zamanlarımı harcadığım bu aktivitelerin hepsi artık bir kenara itilmişti.

Başlamadan önce Blake'e hep aynı soruyu soruyordum. "Hiç Arum gördün mü?"

Cevap hep aynıydı. "Hayır."

Sonra Daemon geliyordu ve işler belli bir noktada çığırından çıkıyordu. Blake, odada aşırı yer kaplayan cinayete meyilli uzaylıyı görmezden gelerek bana ders vermeye çalışıyordu.

"Teknik olarak yeteneklerimizi her kullandığımızda kendimizden bir parça gönderiyoruz," diye açıkladı Blake. "Mesela, bir şeyi havaya kaldırmak istediğimde bir parçam bunu benim bir uzantım olarak yapıyor. Bu yüzden gücümüzü kullanmak bizi zayıflatıyor."

Aslında bu bana mantıklı gelmemişti ama başımla onayladım. Daemon gözlerini devirdi.

Blake güldü. "Neden bahsettiğimi hiç bilmiyorsun."

"Hayır." Gülümsedim.

"Pekälä, kollara geri dönelim o halde." Parmaklarını omuzlarımdan aşağıya kaydırdı ve çılgınlık başladı.

Daemon bir nanosaniyede kanepeden kalkıp Blake'i zorla geriye çekti. Derin, sabırlı bir nefes aldım ve bizim uzaylıya döndüm.

Blake'e dik dik bakarak boyun eğmesini sağladı. "Sanırım bunun için ben ona yardım edebilirim."

Kanepenin koluna oturan Blake elini salladı. "Tabii. Nasıl istersen. Tamamen senindir."

Daemon'ın ağzı kulaklarına vardı. "Öyle zaten."

Elim suratına vurmak için kaşınıyordu. "Ben senin değilim." Ama bir yanım sözlerime itiraz etmesini istiyordu.

"Sus bakayım," dedi bana doğru yürüyerek.

"Hadi, sıkıysa gel de sustur."

"Hiç de hanım hanımcık konuşmuyorsun kedicik." Arkama geçip ellerini omzuma koydu. Kabul etmeliyim ki, dokunuşundan kaynaklanan statik elektrik çok daha fazla güçlü... ve baştan çıkarıcıydı. Eğildi, yanağı saçlarımdaydı. "Şuradaki Ben var ya kedi olalı bir fare tuttu. Ne zaman yeteneklerimizi kullansak –Kaynak'a erişsek– bunu yapması için bir parçamızı göndeririz. Fiziksel formumuzun uzantısı gibi bir şeydir bu."

Daemon'ın söyledikleri de ancak Blake'inkiler kadar anlamlıydı ama itiraz etmedim.

"Yüzlerce kolun olduğunu hayal et."

Dediğini yaptım. Zihnimde bir Hindu tanrıçası gibi gözüktüğümü hayal ettim. Kıkırdadım.

"Katy." Blake iç çekti.

"Pardon."

"Şimdi de zihninde o kolları al ve saydamlaştır." Daemon durakladı. "O kolları görebiliyorsun; oturma odasının her yerindeki kitapları

gör. Görebiliyor musun? Her birinin yerini bildiğini biliyorum."

Konuşursam konsantrasyonumun bozulacağını bildiğimden başımla onayladım.

"Tamam. Güzel." Parmaklarını sıktı. "Şimdi o kolları ışığa dönüştürmeni istiyorum. Yoğun, parlak bir ışığa."

"Yani... senin ışığın gibi mi?"

"Evet."

Bir nefes daha aldım ve Hindu kollarımı ince ve uzun ışık kurdeleleri olarak hayal ettim. Evet, gülünç gözüküyordum.

"Görüyor musun?" diye sordu yumuşak bir şekilde. "Peki, gördüğüne inanıyor musun?"

Cevap vermeden önce durakladım ve görmekte olduğum şeye inanmak için gerçekten çok uğraştım. Kör edici beyaz ışık kolları *benimdi*. Daemon'la Blake'in söylediği gibi benim varlığımın uzantılarıydı. O ellerin her birisinin ortalığa saçılmış kitapları kaldırdığını hayal ettim.

"Aç gözlerini," dedi Blake.

Açtığımda kitaplar odanın içinde havada süzülüyordu. Onları sehpaya doğru hareket ettirdim ve parmağımı bile dokundurmadan alfabetik sıraya göre dizdim. Baş döndürücü bir coşkuya kapılmıştım. Nihayet! Coşkulu bir şekilde neredeyse zıplamaya ve ciyaklamaya başladım.

Daemon beni bıraktı, yüzünde gururla çok daha fazla bir şeyin tuhaf bir karışımı olan bir gülümseme vardı. İçime işledi. O kadar etkilenmiştim ki başımı çevirmek zorunda kaldım ve Blake'le göz göze geldim.

Bana gülümsedi, ben de ona gülümsedi. "Cidden bir şey yaptım."

"Evet." Ayağa kalktı. "Çok da iyiydi. Aferin sana."

Daemon'a bir şey söylemek için döndüm ama ılık bir rüzgâr esti ve Daemon'ın durduğu yerin boş olduğunu fark ettim. Kapı açıldı, sonra da kapandı.

Şaşkın bir halde Blake'e döndüm. "Ben..."

"Kesinlikle hızlı hareket edebiliyor," dedi, başını iki yana sallaya-

rak. "Ben de hızlı hareket edebiliyorum ama vay canına. Onun kadar da hızlı değilim hani." Başımla onayladım, gözlerimi kırpıştırarak ılık yaşlara engel oldum. İlk defa bir şeyi doğru dürüst yapmıştım, onda da Daemon kaçıp gitmişti. Daemon'dan da bu beklenirdi zaten.

"Katy," dedi Blake yumuşak bir şekilde, eliyle kolumu kavradı. "İyi misin?"

"Evet." Kolumu çektim, güçlükle derin derin nefes aldım.

Peşimden oturma odasına geldi. "Konuşmak ister misin?"

Utanmış bir şekilde, gülmemek için kendimi zor tuttum. "Hayır."

Blake birkaç dakika sessiz kaldı. "Muhtemelen böyle olması daha iyi."

"Öyle mi?" Kollarımı kavuşturdum, gözyaşlarımı kovmaya çalıştım. Ağlamak hiçbir şeyi çözmeyecekti.

Başıyla onayladı. "Anladığım kadarıyla Luxenlerle insanlar arasındaki ilişkiler yürümüyor ve sen bana, ikinizin arasında bir şey olmadığını söylemeden önce de bunu biliyordum. Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Ama bu yürümez."

Bunun motive edici bir konuşma olması gerekiyorsa hiç mi hiç işe yaramıyordu. Blake ilk kitabı aldı, ellerini parlak mor kapağa sürdü. "Aranızdaki bağı koparman daha iyi olur. Ya da kimseye bir şey olmadan bunu o yapsın."

Mideme kramp girdi. "Kimseye bir şey olmadan mı?"

Ağırbaşlı bir şekilde başıyla onayladı. "Buna şu şekilde bak. Daemon, SD'nin senin peşinde olduğunu düşünürse ne yapar? Hayatını riske atar, değil mi? Hem SD senin mutasyona uğradığını öğrenirse bunu kimin yaptığını bilmek isteyecektir. İlk tahminleri de Daemon olacaktır."

Blake'e bunu yapanın Daemon olmadığını söylemeye davrandım ama bu hiç inandırıcı gelmeyecekti ve hakkı da vardı hani. Daemon bir numaralı şüpheliydi. Oturdum, avucumu alnıma sürttüm. "Kimseye bir şey olmasını istemiyorum," dedim sonunda.

Blake yanıma oturdu. "Bunu hiç ister miyiz? Ama isteklerimiz sonucu nadiren değiştirir."

Ertesi gün trigonometri dersine Daemon kalemini sırtıma hafifçe vurdu. "Bugünkü antrenmanınıza gelmeyeceğim," dedi alçak sesle.

Hayal kırıklığına uğramıştım. Her ne kadar Daemon bu çalışmalardaki en çok yardımı dokunan kişi olmasa da kitapları hareket ettirebilmemin nedeninin o olduğuna yürekten inanıyordum.

Tamam, kabul, onu görmeyi dört gözle bekliyordum. Aaah.

Zorla omuz silktim, hiç havamı bozmadım. "Tamam."

Zümrüt yeşili gözlerini kısa bir an için gözlerime dikti, sonra da arkasına yaslanıp defterine bir şeyler çiziktirdi. Sanki reddedilmiş gibi hissederek yüzümü sınıfın ön tarafına döndüm ve yavaşça soluk verdim.

Carissa sırama katlanmış bir not attı. Notu merakla açtım.

Neden üzün ü?

Eyvah, o kadar bariz miydi? Çabucak bir not yazdım:

Sadece yorgunum, yeni gözlüğüne bayıldım.

Doğruydu da. Acayip havalı bir zebra deseni vardı. Notu ona geri fırlatmayı başardım. Öğretmenimizden yana bir endişemiz yoktu; sınıfın arkasını görebildiğini hiç düşünmüyorduk. Onun yanında Noel Baba bile genç kalıyordu.

Birkaç saniye sonra not geri sıramın üzerindeydi. Açınca ağzım kulaklarıma vardı.

Teşekkür ederim. Lesa sana şunu söylememi istiyor: "Daemon bugün seksi gözüküyor." Ben de aynı fikirdeyim.

Sessizce güldüm ve şöyle cevap verdim:

Daemon her zaman seksi gözüküyor!!!

Koridora uzanıp notu Carissa'nın masasına bırakmaya çalıştım ama ben daha parmaklarımı çekemeden birisi notu elimden kaptı. Hay ben böyle işin... Ağzım bir karış açık kaldı ve yanaklarım kıpkırmızı oldu. Arkamı dönerek Daemon'a ters ters baktım.

Notu göğsünde tuttu ve sırıttı. "Not göndermek kötü bir şeydir," diye mırıldandı.

"Ver şunu çabuk," diye tısladım.

Başını iki yana salladı ve beni, eminim Lesa'yla Carissa'yı da, dehşete düşürecek şekilde notu açtı. O parlak gözlerin notu hızlı bir şekilde taramasını izlerken ölmek istedim. Benim kısmıma gelince anladım çünkü siyah kaşları hızla havaya kalktı.

Kocaman gülümsedi, tükenmez kaleminin kapağını açmak için ağzını kullandı ve sayfaya bir şeyler yazdı. İnleyerek Lesa'yla Carissa'ya göz attım. Lesa'nın ağzı bir karış açılmıştı, Carissa'nın yanaklarıysa benimkilerle uyum içindeydi. Tanrım, Daemon bu anın tadını çıkarıyordu.

Daemon sonunda notu katladı, geri verdi. "Buyur, Kedicik."

"Senden nefret ediyorum." Hızla arkamı döndüm. Bunu tam zamanında yapmıştım çünkü öğretmen gözleriyle sınıfı tarıyordu. Tahtaya geri dönünce nota bomba muamelesi yaptım. Lanet şeyi yavaşça ve dikkatli bir şekilde açtım.

Ve biraz daha öldüm.

Bu not asla ama asla bir daha gün yüzü görmeyecekti. Kâğıdı yeniden katladım ve kitap çantama sokuşturdum; hareketlerim kaskatıydı ve bütün vücudum yanıp tutuşuyordu.

Daemon kıkırdadı.

Dört gün boyunca Blake'le yalnız çalıştık. Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Daemon'ın tehditkâr varlığı olmayınca işler çok daha düzgün gidiyordu. Blake'in antrenörlüğü sayesinde küçük nesneleri kısa bir süre için hareket ettirebilmekten tek bir düşünceyle bütün oturma odasını yeniden düzenler hale geldim. Her başarılı olduğumda çok seviniyordu ve ben de bu coşkuya katıl-

maya çalışıyordum çünkü bu iyi bir şeydi. Ama her başarıma bir de hüsran duygusu eşlik ediyordu.

Başarılarımı Daemon'la paylaşmak istiyordum ama o orada değildi.

Blake sonunda daha zor işlere geçti ve bana korkunç deneme-yanılma deneyleri yoluyla daha güçlü şeyleri kontrol etmeyi öğretmeye çalıştı. Ateşi ilk kez kontrol etmeye çalıştığımda parmaklarımda ikinci dereceden yanıklar meydana geldiğine yemin edebilirdim.

Bana bir dizi beyaz mum vermişti ve amacım odaklanıp hepsini aynı anda yakmaktı. Her birine dokunmama izin vardı ve mumlara birkaç saat ciddi şekilde boş bir mideyle baktıktan sonra alevi zihnimde canlandırıp bu görüntüyü muhafaza ederek bir tanesini yakmayı başarmıştım.

Bunu becerdikten sonra artık mumlara dokunmama izin yoktu. Onun yerine ateşi sadece bakışlarımla yakmam gerekiyordu. Blake elini mumların üzerine doğru salladı ve bütün fitillerden küçük bir alev çıktı.

"Çocuk oyuncağı," dedi, sonra da elini tekrar mumların üzerinde gezdirdi. Alevler söndü.

"Bunu, yani onları söndürmeyi nasıl yaptın? Luxenler de yapabiliyor mu?"

Bana gülümsedi. "Sadece ışığın bazı formlarıyla ilgili şeyleri kontrol edebiliyorlar, değil mi? Bu yüzden, nesneleri ve ateşi hareket ettirmek, durdurmak tam onların alanı. Elektrik meydana getirip fırtına çıkarmak için yeterince enerji üretebilirler."

Daemon'ın gölden geri döndüğünde Bay Garrison'ın onu beklediği gün çıkan fırtınayı anımsayarak başımla onayladım.

"Etrafımızdaki havadan atomları çekmeye benzediği için evet, rüzgâr da estirebilirler. Ama biz bu konuda onlardan daha iyiyiz."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama nasıl onlardan daha güçlü olduğumuzu anlamıyorum."

Omuz silkti. "Onların tek bir tür DNA'ları var. Durakladı, kaş-

larını çattı. "Tabii eğer bir DNA'ları *varsa*. Ama bu tezin hatırına olduğunu farz edelim. Bizim içimizdeyse iki farklı türden DNA var. İki tarafın da en iyi yönlerini toplamış gibiyiz yani."

Pek bilimsel değildi.

"Her neyse, dene hadi." Beni diziyle dürttü.

Mumu tutarken yaptığımın tam olarak aynısını yaptım ama bir şeyler ters gitti. Parmaklarım Dört Temmuz gibi tutuştu.

"Lanet olsun!" Blake sıçrayarak yolumdan kaçıldı, beni de kendisiyle birlikte çekti. Beni mutfağa sürükleyip ellerimi akan soğuk suyun altına tutarken şaşkınlığımın nedenini fark ettim. Blake'in küfrettiğini ilk kez duyuyordum.

"Katy, sana mumu yak dedim, lanet parmaklarını değil! O kadar da zor değil. Tanrım."

"Üzgünüm," diye mırıldandım, tenimin renginin pembenin çirkin bir tonuna, sonra da kırmızıya dönmesini izlerken. Tenimin buruşup kabarması uzun sürmedi.

"Ateşi kontrol edemiyor ya da yakamıyor olabilirsin," dedi, parmağımı nazikçe havluya sararken. "Yapabilseydin seni yakmaması gerekirdi. Ateş senin *bir parçan* olurdu. Peki bu neydi? Bu gerçek ateşin ta kendisiydi."

Kaşlarımı çattım; parmaklarım zonkluyordu. "Dur bir saniye. Ateşle çalışamama ihtimalim vardı ve sen bunu yapmama izin mi verdin?"

"Senin yapamadıklarını başka nasıl tespit edeceğim?"

"Bu ne ya!" Öfkeli bir şekilde elimi çekip kurtardım. "Bu hiç hoş değil, Blake. Sırada ne var? Hareket halindeki bir taşıtın önünde durup durdurmaya çalışmak mı? Ama ben şu işe, bunu yapamıyormuşum ve artık hayatta değilim, öyle mi?"

Blake gözlerini devirdi. "Bunu yapabiliyor olman gerekir. En azından ben öyle umut ediyorum."

Ondan nefret ederek mumlara geri gittim. Kendimi ispat etme ihtiyacıyla defalarca denedim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım mumlara dokunmadan ateş yakamıyordum.

Ertesi sabah anneme iyi bir mazeret uydurmak zorunda kaldım. Elimi yanan ocağın üstüne koyduğum gibi saçma bir şeyler de söylemiştim ama annem bana inandı, bu sayede birkaç hafif ağrı kesici bile alabildim.

O gece daha ilerleyen saatlerde Blake, hiç kimseyi asla iyileştiremediğini söyledi. Bu fırsatın ne zaman ve neden karşısına çıktığını sorduğumda cevap verecek şansı olmadı. Boynum karıncalandı ve birkaç saniye sonra kapım çalındı.

Hızla yerimden fırladım. "Daemon."

"Yaşasın." Blake'ten o kadar çok sahte coşku yayılmıştı ki aktör olabilirdi.

Onu dikkate almayarak ön kapıya koştum. "Selam," dedim soluk soluğa. Onu görünce sıcak basıyordu, başım dönüyordu. Her seferinde hiç sektirmeden, Daemon'ın ne kadar etkileyici olduğuna şaşırıyordum. "Bu gece yardım mı edeceksin?"

Daemon, bakışlarını bandajlı parmaklarıma indirdi ve başıyla evetledi. "Evet. Bilbo nerede?"

"Blake," diye düzelttim. "Oturma odasında."

Kapıyı arkasından kapattı. "Elin..."

Daemon bana bugün sınıfta elimi sorduğunda cevap vermekten kaçınmıştım çünkü bunun nasıl olduğunu öğrenirse hoş karşılayacağını hiç sanmıyordum. İhtiyacımız olan son şey, benim beceriksizliğim yüzünden onun Blake'i öldürmeye çalışması olurdu.

"Dün ocakta yandı." Omuz silktim, kot pantolonun altından gözüken siyah botlarının burnuna baktım.

"Bu... biraz..."

İç çektim. "Berbat mı?"

"Evet, cidden berbat, Kat. Belki de ocaktan biraz uzak durman gerek, ha?"

Yana çekildi ve oturma odasına doğru gitti. Peşinden gittim, onu kısacık bile olsa Blake'le baş başa bırakamayacağımı biliyordum.

Blake ona yarı gönülsüz el salladı. "Bize yeniden katılman ne hoş."

Ağzı kulaklarına varan Daemon Blake'in yanına pat diye otur-

du ve kolunu kanepenin arkasına uzatıp Blake'i sıkıştırdı. Beni özlediğini biliyorum. Üzülme, bak, geldim işte."

"Evet," dedi Blake, sesi kulağa hakikaten samimi geliyordu.

İşe, bir süre nesneleri hareket ettirerek başladık ve Daemon pek bir şey söylemedi. Bir "Vay canına" ya da "Tebrikler" bile çıkmıyordu ağzından ama beni izliyordu. Hem de sürekli.

"Nesneleri hareket ettirmek aslında ucuz bir sihir numarası." Blake kollarını göğsüne yapıştırdı.

"Vay canına." Daemon başını yana yatırdı. "Bunu daha yeni mi anladın?"

Blake onu duymazdan geldi. "İyi haber, bunu komut vererek yapabiliyor olman ama kontrol sahibi olduğunu göstermez bu. Umarım öyledir ama bunu gerçekten bilmiyoruz."

Lanet olsun. Blake bazen çok moral bozucu oluyordu.

"Bir fikrim var. Bana tamamen güvenmen gerekiyor ama. Senden bir şey yapmanı istersem bin tane soruyla karşılık veremezsin." Daemon gözlerini kısıp bakınca Blake durakladı. "İlginç bir şey görmemiz gerek."

İlginç mi? Dokunmadan eşyaları hareket ettiriyordum! Benim lügatimde bu epey ilginçti. Ama bir de ateşten çember vardı. "Elimden geleni yapıyorum."

"Elinden gelen yeterince iyi değil." Soluğunu yüksek sesle bıraktı. "Tamam. Burada kal."

Blake antrede gözden kaybolunca Daemon'a göz attım. "Aklında ne var, hiç bilmiyorum."

Daemon tek kaşını kaldırdı. "Galiba hoşuma gitmeyecek bir şey olacak."

Sanki Blake'in yapıp da Daemon'ın hoşuna gidecek bir şey vardı da. Daemon'ın bilmediği ya da anlamadığı şey, Blake'in bana asılmadığıydı. Restoranda bana sarılmaya çalıştığı günden beri bunu bir kez bile yapmamıştı. Ama belki de sadece Blake'den hoşlanmıyordu, o kadar..

Blake'i beklerken mutfaktaki çekmecelerin açıldığını duydum.

Çatal bıçakların *tangırtısı* duyuldu. Aman Tanrım, daha çok mutfak eşyası mahvolacaktı.

Blake geri döndü ve kapıda durdu, bir eli arkasındaydı. "Hazır mısın?"

"Kesinlikle."

Gülümsedi, sonra da kolunu geri çekti. Işık, metalin keskin ucunda yansıdı. Bir bıçak mıydı bu? Sonra da *kasap bıçağının* doğruca göğsüme uçtuğunu gördüm.

Boğazımda bir çığlık düğümlendi kaldı. Dehşete düşmüş ve paniklemiş bir halde elimi havaya kaldırdım. Bıçak havada durdu. Göğsüme çok yakın bir yerde donmuştu; sivri ucu bana bakıyordu. Havada asılı bir şekilde kalıvermişti.

Blake alkışladı. "Biliyordum!" Eleştirel düşünce becerilerim yavaşça yerine gelince Blake'e baktım. "Ne halt ediyorsun, Blake?"

Bir anda birçok şey birden oldu. Konsantrasyonum dağıldığı için bıçak havadan yere zararsız bir şekilde düştü. Blake hâlâ alkışlıyordu. Annemin çığlık atmasına neden olacak birkaç küfür sıraladım ve Blake'in hareketiyle sersemlemiş gibi gözüken Daemon şoktan kurtuldu. Daemon kanepeden roket gibi fırladı, aynı anda da gerçek formuna girdi. Göz açıp kapayana kadar Blake'i duvarın ortasına çivilemiş, tüm salonu aydınlatan yoğun bir kırmızı beyaz ışığa bürünmüştü.

Boynumu uzattım ve "Kutsal dumanlar," diye fısıldadım.

"Sakin! Sakin!" diye bağırdı Blake, kolları ışıkta çırpınıyordu. "Kendini kontrol etmelisin. Katy tehlikede falan değildi."

"Daemon'dan cevap gelmedi, yani Blake'in duyabileceği bir cevap değildi, her neyse ama ben duydum. Yüksek sesli ve net bir cevaptı. *Yetti artık. Onu öldüreceğim.*

Pencereler zangırdamaya, duvarlar titremeye başladı. Televizyon sehpasının üzerindeki düz ekran TV tangırdadı. Havayı tavandan dökülen alçı tozları doldurmuştu. Daemon'ın ışığı parladı, Blake'i tamamen yuttu ve dehşet verici bir an için cidden Blake'i öldürdüğünü sandım.

"Daemon!" diye ciyakladım, sehpanın etrafını koşarak geçtim. "Dur!"

Ama sonra bir çatırdama sesi duyuldu, sanki yıldırım düşmesinden sonra havanın ısınması ve elektrikle yüklenmesi gibiydi. Hâlâ Luxen formunda olan Daemon aniden geriye sıçradı ve Blake'i bıraktı. Blake, ayaklarının üstüne indi ve doğrulurken yana doğru sendeledi.

Daemon uğuldadı ve Blake'e doğru hamle yaptı ama ben araya girdim. "Tamam. İkiniz de durun artık."

Blake iki eliyle tişörtünü düzeltti. "Ben bir şey yapmıyorum."

"Bana bıçak fırlattın," diye cevabı yapıştırdım. Edilecek laf değildi çünkü Daemon'ın, *Onu ikiye ayıracağım*, diye söz verdiğini duydum. "Dur."

Işığın içinde bir kol ortaya çıktı ve yanağıma sürtündü. Dokunuşu ipek gibi yumuşacıktı ve kısaydı, sadece bir saniyenin yarısı kadar sürmüştü. Bir de o kadar hızlıydı ki Blake'in bile gördüğünden şüpheliydim. Derken ışık yavaş yavaş söndü. Daemon insan formuna döndü, zar zor dizginlediği öfkesi yüzünden titriyordu ve gözleri buz sarkıtları gibi beyaz ve sivriydi. "Ne halt geçiyordu aklından?"

"Tehlikede değildi ki! Bir saniye için bunu yapamayacağını düşünseydim bıçağı ona fırlatmazdım!"

Daemon yana çekilip benden uzaklaştı ve kocaman elini sıkıp yumruk yaptı. İnsan ya da uzaylı, Daemon ciddi zarar verebilirdi. "Ama bunu yapabileceğini bilmenin imkânı yoktu! Yüzde yüz emin olamazdın!"

Kocaman açılmış, yalvaran gözlerini bana çeviren Blake başını iki yana salladı. "Yemin ederim kesinlikle tehlikede değildin, Katy. Bıçağı durduramayacağını düşünseydim bunu yapmazdım."

Daemon tekrar küfretti ve hareket edip önünü kestim. "Kim yapardı ki?" diye sordu Daemon. Vücudundan sıcaklık yayılıyordu.

"Aslında, Kiefer Sutherland yaptı. Orijinal Buffy filminde," diye açıkladı Blake. Bön bön ona baktığımda yüzünü buruşturdu. "Birkaç

gece önce televizyondaydı. Buffy'ye bıçak fırlattı, Buffy de yakaladı."

"Donald Sutherland'di o, yani baba olan," diye düzeltti Daemon ve ben çok şaşırdım.

Blake omuz silkti. "Hepsi aynı."

"Ben Buffy değilim!" diye bağırdım.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Kesinlikle Buffy'den daha hoşsun."

Söylenecek söz müydü bu? Daemon boğuk bir sesle hırladı. "Canına mı susadın sen? Çünkü bugün şansını çok zorluyorsun, ahbap. Son derece ciddiyim. Gerçekten zorluyorsun. Seni bu duvarda suyun bitene kadar tutabilirim. Sen beni sonsuza dek kendinden uzak tutabilir misin? Hayır mı? Ben de öyle düşünmüştüm."

Blake'in çenesi öne çıktı. "Tamam. Özür dilerim. Ama bıçağı yakalayamasaydı ben durduracaktım. Aynı senin yapacağın gibi. Bir zarar gelmeyecekti. Bir şey olmadı."

Daemon'ın içinde bir öfke kasırgası oluşmaya başlıyordu ve Blake'e saldırırsa onu tekrar durdurabileceğimden emin değildim. Kaskatı kesildim. "Bence bu gecelik bu kadar yeter."

"Fakat..."

"Blake, *cidden* gitmen gerektiğini düşünüyorum," dedim anlamlı bir şekilde. "Tamam mı? Bence gitmelisin."

Blake omzumun üzerinden baktı ve demek istediğimi anlamış gibiydi çünkü başıyla onayladı. "Pekâlâ." Kapıya doğru yürümeye başladı ve durdu. "Ama çok iyi iş çıkardın, Katy. Bunun ne kadar muhteşem olduğunun farkında değilsin bence."

Alçak sesli bir uğultu, yerleri zangırdattı ve Blake anlaması gerekeni anlayıp evden kaçarcasına çıktı. Ancak kamyonetinin motorunun homurtusunu duyduğumda rahatladım.

"Bitti bu iş," dedi Daemon alçak sesle. "Kesinlikle bitti bu iş."

Yavaşça arkamı döndüm. Gözleri hâlâ parlıyordu. Yakından bakınca güzeldiler, tuhaf ama bir o kadar etkileyiciydiler.

"Seni öldürebilirdi, Kat. Bunu kabul edemem. Etmeyeceğim de."

"Daemon, beni öldürmeye çalışmıyordu."

İnanamayarak bana baktı. "Deli misin sen?"

"Hayır." Yorgun bir şekilde eğildim ve devasa seri katil bıçağını yerden aldım. Bıçağı elimde tutarken, ıslık çalara göğsüme doğru gelen bir bıçağı durdurmuş olduğum kafama dank etti. Yutkunarak Daemon'a döndüm.

Hâlâ esip gürlüyordu. "Onunla daha fazla çalışmanı istemiyorum. Senin yanına bile yaklaşmasını istemiyorum. O oğlanın birkaç tahtası eksik."

Bir şeyi dondurmak çok büyük bir işti. Hem Blake hem de Daemon, bunun, Kaynak'ın silah olarak kullanmanın dışında en güçlü kullanımlarından birisi olduğunu söylemişti.

"Ona sokak arasında estetik cerrahi uygulayacağım. Onun..."

"Daemon," diye fısıldadım.

"...bunu yaptığına inanamıyorum." Aniden beni kollarına alıp göğsüne doğru çekti. Mucize eseri onu bıçaklamamıştım. "Yüce Tanrım, Kat, sana zarar verebilirdi."

Bana sandviç yaptığı akşamdan beri bana yaklaşmaktan kaçındığı için bu hareketi beni şoke etmişti, o yüzden önce hiç kıpırdamadım. Bütün vücudu uğulduyordu. Enseme koyduğu eli hafifçe titriyordu.

"Bak, biraz kontrol kazandığın ortada. Bunu üzerinde çalışmana yardım edebilirim," dedi, çenesini başımın üstüne koydu ve Tanrım, kolları, vücudu o kadar sıcak ve o kadar mükemmeldi ki. "Böyle bir şeye tekrar izin veremem."

"Daemon." Sesim göğsünde boğuk çıkıyordu.

"Ne var?" Biraz geri çekilip başını aşağıya eğdi.

"Bıçağı dondurdum."

Kaşları çatıldı. "Ha?"

"Bıçağı *dondurdum*." Eğilip bükülerek kurtuldum ve bıçağı salladım. "Sadece durdurmadım, dondurdum. Alet havada asılı duruyordu."

Ona da dank etmiş gibiydi. "Vay..."

Güldüm. "Tanrım, epey önemli bir şey, değil mi?"

Daemon başıyla onayladı. "Öyle. Bu... bu çok önemli bir şey."

Heyecandan içim içime sığmıyordu. "Çalışmayı bırakamayız."

"Kat..."

"Yapamayız! Bak, bıçak fırlatmak hoş bir şey değil. Hem Tanrı biliyor ya, Blake'in öyle yaptığına sevinmiyorum ama işe yaradı işte. Gerçekten işe yaradı. Yol alıyoruz..."

"'Seni öldürebilirdi' cümlesinin neresini anlamadın?" Daemon geriye çekildi. Bu genelde çok ama çok öfkeli olduğu anlamına geliyordu. "Onunla çalışmanı istemiyorum. Senin hayatını tehlikeye atarken olmaz."

"Hayatımı tehlikeye attığı yok." Parmaklarımı tutuşması ve bıçak olayı dışında ama yine de bütün bu risklere değerdi. Bu yetenekleri kontrol edebilirsem ve Daemon'la Dee'yi korumak için kullanabilirsem o zaman sadece bir insan, ya da her an onları dünyaya ifşa edebilecek mutasyona uğramış bir insan olmayacaktım.

"Duramayız," diye itiraz ettim. "Tıpkı Dee'yle senin gibi bunu kontrol edebilecek ve Kaynak'ı kullanabileceğim. Sana yardım edebilirim..."

"Bana hangi konuda yardım edeceksin?" Daemon bana baktı, sonra da güldü. "Arumlarla savaşmamda mı?"

Tamam. O kadar ileri gitmeyecektim ama bundan bahsettiğine göre neden olmasın? Blake'e göee, Daemon'dan daha güçlü olma potansiyeline sahiptim. Kollarımı göğsümde kavuşturup bıçağın ağzını hafifçe koluma vurdum. "Evet, ya bunu istiyorsam?"

Tekrar güldü ve onu tekmelemek istedim. "Kedicik, Arumlarla savaşmamda bana yardım etmeyeceksin."

"Neden olmasın? Kaynak'ı kontrol edebilir ve yardım edebilirsem neden olmasın?"

"Bence nedenler epey fazla," diye bağırdı, sesindeki bütün neşe kaybolmuştu. "Her şeyden önce, sen bir insansın."

"Pek sayılmaz."

Gözlerini kıstı. "Diyelim ki mutasyona uğramış bir insansın ama Luxenlerden çok daha zayıf ve kırılgan bir insansın."

Yavaşça soluğumu bıraktım. "Tamamen eğitilince ne kadar zayıf ya da kırılgan olacağımı bilmiyorsun."

"Her neyse. İkincisi, Arumlarla zıt gittiğin bir konu yok. Bu asla olmayacak."

"Daemon..."

"Ben sağ olduğum sürece olmayacak. Bunu anlıyor musun? Asla bir Arum'un peşinden gitmeyeceksin. Dünyayı durdurabilecek olsan bile umurumda değil."

Öfkemi bastırmaya çalıştım. Onun öküzün teki olmasından daha çok nefret ettiğim yanı bana ne yapacağımı söylemesiydi. "Sen benim sahibim değilsin, Daemon."

"Bunun sahiplikle bir ilgisi yok, küçük ceviz."

"Ceviz mi?" Ona dik dik baktım. "Yerinde olsam, elimde bıçak varken bana isim takmazdım."

Bunu duymazdan geldi. "Üçüncüsü, Blake'de yanlış bir şeyler var. Bana bunu görmediğini ya da sezinlemediğini söyleyemezsin."

"Öf, yapma..."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, sörf yapmayı ve blog tutmayı sevmesinden başka hiçbir şey. Amma da çok."

"Bunlar yeterince iyi nedenler değil."

"Çünkü tehlikeye girmeni istemiyorum, bu nasıl? Senin için yeterince iyi mi?" diye bağırdı ve yerimden sıçradım. Başını çevirdi, birkaç derin nefes aldı.

Bütün bunların arkasındaki gerçek nedenin bu olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Neredeyse tamamen yumuşadım, kızgınlığım eriyen bir kar tanesi gibi kaybolup gitti. Daemon, sırf beni korumak için beni durduramazsın."

Başını hızla bana çevirdi. "Seni korumam *gerekli*."

Gerekli sözcüğü o kadar güçlü bir sözcüktü ki nefesimi kesip kalbimi çaldı. "Daemon, göğsüm kabardı, gerçekten ama senin işin beni korumak değil. Ben, Dee değilim. Senin sorumluluklarından biri değilim."

"Dee olmadığın doğru! Ama sen benim sorumluluğumsun.

Seni bu pisliğe ben bulaştırdım ve daha fazla içine sürüklemeye niyetim yok!"

Başım dönüyordu. Blake'le çalışmaya son vermemi isteme nedenleri doğruydu ama çok yanlıştı. Sürekli kollanması gereken bir ayak bağı olmadığımı ona ispat etmeliydim. Bu şekilde hissediyorsa ve benim yüzümden durmadan kendini riske atıyorsa o ya da Dee ölebilirdi.

"Durmayacağım," dedim.

Daemon bana baktı. "Böylesi bir tehlikenin içine girmeni istememin hiç mi önemi yok? Arumlarla savaşmak kadar gerzekçe bir şeye kalkışmanı kolaylaştırmak istememin hiç mi önemi yok?"

İrkildim. Of, bu canımı yakmıştı işte. "Sana ya da senin türüne yardım etmeyi istemek mi gerzeklik?"

Dişlerini sıktı. "Evet, öyle."

"Daemon," diye fısıldadım. "Bana değer verdiğini biliyorum..."

"Anlamıyorsun. Sorun o değil!" Durdu, geri çekildi, odadaki tüm havayı da çekip aldı. "Ben bu işe karışmayacağım. Ciddiyim, Katy. Bunu seçersen, o zaman... her neyse. Dawson'la geçirdiğin her lanet olası günde olduğu gibi bunun üzerime gelmesini istemiyorum. Bir hata daha yapıp bunu telafi etmeyeceğim."

Kesik bir nefes aldım. Bu türden bir suçluluk duygusunu, ona ait olmayan bir suçu taşıması içimi sızlattı. "Daemon..."

"Ne olacak, Katy?" Gözümün tam içine baktı. "Hemen söyle bana."

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum," diye fısıldadım, gözlerim yaşlardan yanıyordu. Anlamıyor muydu? Bunları yapmak bana, Bethany'yle Dawson gibi olmama, kendime göz kulak olup onu koruma konusunda şansımı arttıracaktı çünkü günün birinde Daemon'ın buna ihtiyacı olacaktı.

Daemon, sanki ona vurmuşum gibi geriye bir adım attı. "Bunu söylemeyecektin." Yüzü sertleşti, gözleri buzullar gibiydi. Ondan yayılan soğukluk kemiklerime kadar işlemişti. Onu daha önce hiç bu kadar kayıtsız görmemiştim. "Benden bu kadar."

21

Bir yanım, ertesi günkü derslere gitmeyi istemiyordu ama sonsuza dek saklanamazdım. Beklenmedik bir şekilde Daemon ortalıkta gözükmüyordu. Onu koridorlarda ya da öğle yemeğinden önce dolabımdan eşyalarımı aldığımda da görmedim. Hiç ortaya çıkmadı.

Benim yüzümden lanet olası okula gelmemişti.

"Selam," dedi Blake, bana yetişerek. "Öncekinden daha iyi gözükmüyorsun."

Biyoloji dersi süresince başımı kitaptan kaldırmamıştım. İç çekerek kapıyı kapattım. "Evet, bugün havamda değilim."

"Aç mısın?" Başımı iki yana sallayınca sırt çantamı çekiştirdi. "Ben de. Bir yer biliyorum, ne yiyecek var, ne de insan."

Kulağa hoş geliyordu çünkü şu anda dayanamayacağım bir şey varsa o da Adam ile Dee'nin yemekhanede ikinci turu attığını görmekti. Blake'in aklındaki yerin oditoryum olduğu ortaya çıktı. Mükemmel.

Arkaya oturup bacaklarımızı önümüzdeki koltuklara uzattık. Blake çantasından elma çıkarttı. "Daemon dün gece sakinleşti mi bari?"

İçimden inledim. "Hayır... pek sayılmaz."

"Ben de bundan korkuyordum." Parlak kırmızı meyveyi dişlerken durakladı. "Gerçekten tehlikede değildin. Onu sen durdurmasaydın ikimizden biri yapardı."

"Biliyorum." Aşağıya kayıp başımı koltuğumun arkasına yas-

ladım. "Sadece bana zarar geldiğini görmek istemiyor." Aslında bunu söylemek canımı yakıyordu çünkü dün gece bana söylediklerinin arkasında bir sürü iyi niyet olduğunu biliyordum. Fakat beni dengi olarak görmesini istiyordum. Zayıf ve kurtarılması gereken biri olarak değil.

"Bu hayran olunacak bir şey." Blake elmasını ısırırken gülümsedi. "Mankafayı sevmiyorum, biliyorsun ama sana değer veriyor. Ayrıca özür dilerim. Aranızda sorun çıkmasına neden olmak değildi niyetim."

"Senin bir suçun yok." Dizine hafifçe vurdum, hafifçe elektrik çarpınca şaşırmadım. "Her şey yoluna girecek."

Blake başıyla onayladı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii."

Devam etmeden önce elmadan bir ısırık daha aldı. "Seni iyileştiren Daemon mı? Soruyorum, çünkü seni kimin değiştirdiğini bilmek gücünü daha iyi anlamamı sağlayabilir."

İçimi bir huzursuzluk kapladı. "Neden onun olduğunu düşünüyorsun?"

Blake bana anlamlı bir bakış fırlattı. "İkinizin nasıl bu kadar yakın olduğunu açıklardı bu. Arkadaşımla ben bu olaydan sonra çok yakındık. Ne zaman yakınlarda bir yerde olsa bunu hep bilirdim. O beni iyileştirdikten sonra bir elmanın iki yarısı gibi olmuştuk. Bu... güçlü bir bağdı."

Beni iyileştirmek o kadar büyük bir yasaktı ki Arum ordusu gelse bunu yapanın Daemon olduğunu bana söyletemezdi. "Bunu bilmek güzel ama durum bu değil." Yine de merakıma yenildim. "İkinizin yakın olduğunu söyledin. Bu durum... onu çekici bulmana neden oldu mu?"

"Ne?" Güldü. "Hayır. Biz kardeş gibiydik ama bağ –bize yaptıkları her neyse– bir şey hissetmeye zorlamıyor bizi. Sadece bizi iyileştiren kişiye yakın olmamızı sağlıyor. Aile bağlarından daha güçlü ama cinsel hatta duygusal boyutta bir şey değil."

Gözlerimi yakan taze yaşları ona göstermeden hemen gözle-

rimi yumdum. Harika. Yaşayan en büyük hıyardım ben. Bunca zaman Daemon'ın o uzaylı bağını kafasına kakıp durmuştum, meğer onu harekete geçiren şey bu değilmiş.

"Şey, bunu bilmem iyi oldu." Kendi sesim kulağıma acayip geldi. "Her neyse... beni kimin iyileştirdiği neden bu kadar önemli?"

Elmasını bitirirken IQ'umdan şüphe ediyormuş gibi bana baktı. "Çünkü duyduklarıma göre, seni iyileştiren Luxen'in ne kadar güçlü olduğu, senin ne kadar daha çok güçlü olacağının göstergesiymiş. En azından, Liz'den öğrendiğim bu. Gücü ve sınırları, onu iyileştiren kişiye bağlıydı. Bende de aynı durum söz konusu."

"Ya." Şey, uzaya nasıl uydu fırlattığımı açıklıyordu bu. Daemon bunu bilse, egosu tavana vururdu. Gülümsemeye başladım ama onu düşünmek göğsümdeki açıyı yeniden hissetmeme neden olmuştu.

"Bu yüzden Daemon olduğunu düşündüm ama o felaket güçlü. Alınma ama pek sıra dışı bir şey yapmadın, bu yüzden..."

"Vay be, sağ ol." Yüzündeki üzgün ifadeyi görünce güldüm. "Her neyse, tahmin edebileceğin biri değil ve bu konuda başka bir şey söylemek istemiyorum, tamam mı?"

"Pekâlâ." Elma çöpünü kaldırıp kaşlarını çattı. "Bana güvenmiyorsun, değil mi?"

Ona hemen güvendiğimi söyleyecektim ama durdum. En azından birisi dürüstlüğümü hak ediyordu. " Kişisel alma ama şu anda düşünüldüğünde güven öyle kolayca verilen bir şey değil bence."

Blake bana yan yan baktı ve gülümsedi. "İyi fikir."

Önümüzdeki on yıl içinde başka bir bıçak görürsem uzun süreli psikiyatrik tedaviye ihtiyacım olurdu. Bana fırlatılan bir bıçakla zaman geçirmek, eğlence anlayışıma hiç de uygun değildi.

Neyse ki, hepsini durdurabilmiştim. Daemon orada olmadığı için de Blake tek parça halinde kalmıştı.

Hafta sonuna geldiğimizde bana yastık ve kitap gibi ölümcül olmayan eşyalar fırlatmaya başladı. Birkaç saat sonra kumaş ye-

memeyi başarmıştım. Ama kitapların bana çarpmasına ya da yere düşmesine asla izin vermedim. Bu bana çok büyük bir saygısızlık gibi geliyordu.

İşe bıçakla başlayıp yastıkla bitirmek, kulağını tersten göstermek gibiydi ama Blake'in büyük planını anlamıştım. Yeteneğim de duygularıma, örneğin korkuya bağlıydı. Aklım başımdayken o güçlü duygulara erişip onları kullanmalıydım. Kafayı yemişken de onları kontrol edebilmeliydim.

Bütün yastıkları yerden, kitapları da sehpadan kaldırırken inledim, her birini ait oldukları yere yerleştirdim.

"Yorgun musun?" diye sordu Blake, duvara yaslanarak.

"Evet." Esnedim.

"Luxenlerin güçlerini kullanmaktan nasıl yorgun düştüklerini biliyor musun?" Blake sonuncu kitabı tuttu ve aldığı yere, yani televizyon sehpasına geri koydu.

"Evet, onlardan daha çabuk yorulduğumuza dair bir şeyler söylediğini de hatırlıyorum."

"O anlamda tıpkı Luxenler gibiyiz. Bir şeyler yapmak için enerji harcarlar, hani şu bir parçalarını gönderme olayı var ya? Biz de aynıyız ama onlar bizden çok daha uzun süre dayanıyor. Nedenini bilmiyorum. Bizim DNA'mızın sadece yarısının uzaylı DNA'sı olmasıyla ilgili herhalde ama dikkatli olmak zorundayız, Katy. Yeteneklerimizi ne kadar kullanırsak o kadar fazla ve onlardan daha hızlı bir şekilde zayıflarız."

"Muhteşem," diye mırıldandım. "Yani Daemon seni o duvarda sabaha kadar tutabilirdi, öyle mi?"

"Evet." Yanımda durdu. "Şeker işe yarıyor. Melodi taşı da öyle."

"O da nesi?" Kanepeye kendimi bırakırken ensemi ovuşturdum.

"Bir tür kristal, çok nadir bir opal." Yanıma oturdu, o kadar yakındı ki baldırı baldırıma yaslandı. Uzaklaştım.

"Ne işe yarıyor?"

Başını yastığa dayadı ve çarpık bir şekilde omuz silkti. "Öğrendiğime göre güçlerimizi artmasına yardımcı olabilirmiş. Hatta

muhtemelen güçlerimizi dengeleyebilirmiş, böylece Luxenler gibi yorulmazmışız."

Bu kristal olayı bana mantıklı gelmemişti. Bana bir avuç New Age saçmalığı gibi gelmişti ama ben ne biliyordum ki? "Sende var mı?"

Blake güldü. "Hayır. Bulmak zordur."

Kötü muamele görmüş bir yastığı alıp başımın altına koydum ve gözlerimi kapatıp kanepenin koluna doğru sokuldum. "Şey, o zaman galiba sadece ben ve şeker varız."

Bir duraklama oldu. "Ama cidden iyi iş çıkardın. Hızlı öğreniyorsun."

"Ha! Çalışmanın ilk hafta haftasında böyle demiyordun ama." Esnedim. "Belki de o kadar da zor olmayacak. Yeteneklerimi kontrol edeceğim... ve her şey normal haline dönecek."

"Hiçbir şey asla normal olmayacak, Katy. Beta kuvarsın kapsama alanı dışına çıktığın anda Arumlar seni bulur." O oturunca kanepenin aşağı indiğini hissettim fakat gözlerimi açamayacak kadar yorgundum. "Ama bunu gerçekten kontrol edebilirsen kendini savunabilirsin."

Ben de bunu istiyordum. Korkudan Daemon'ın arkasına saklanmayı değil de yanında durmayı. "Ağzından da bal damlıyor hani. Biliyorsun, değil mi?"

"Niyetim bu değildi."

Altımdaki minder biraz daha kıpırdadı ve Blake'in parmaklarının saçlarımı yana çektiğini hissettim. Gözlerimi hızla açtım ve yüzümü ona çevirdim. "Blake."

Arkasına yaslanıp elini baldırına koydu. "Özür dilerim. Seni ürkütmek istememiştim. Sadece iyi misin diye bakmak istedim."

Hepsi bu muydu? Yoksa daha fazlası var mıydı? Tanrım, bu çok garipti. "Şu anda işler çok karmaşık."

"Anlaşılır bir şey bu," dedi, arkasına yaslandı. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Yastığı göğsümde sıkıca tuttum, ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Yalan söyleme." Ben kaşlarımı çatınca güldü. "Yalan söylediğinde hep yüzün kızarıyor."

"İnsanlar neden hep böyle söylüyor bilmiyorum. Yanaklarım yalan makinesi değil." Yıpranmış bir iplikle oynuyordum. *Bu konuşmayı yapmamız gerektiğini biliyordum, özellikle de birlikte çalıştığımız için.* "Üzgünüm. Ama şu anda..."

"Katy, sorun değil." Elini elimin üstüne koydu, güven vermek istercesine sıktı. "Gerçekten. Senden hoşlanıyorum. Durum bu. Bariz yani. Ama senin meseleler biraz karışık ve bu meselelerin bir kısmı muhtemelen ben buraya gelmeden de vardı. O yüzden sıkıntı yok. Cidden."

İki gündür ilk kez gerçekten gülümsüyordum. "Bu kadar... anlayışlı olduğun için teşekkürler."

Blake kanepeden kalktı, elini saçlarında gezdirdi. "Sabırlı olmak için zamanım var. Bir yere gittiğim yok."

Sınıfta oturmuş, dikkatimi Carissa'yla Lesa'nın konuştuklarına vermeye çalışıyordum. Tenim sıcakla soğuk basması arasında gidip geliyordu.

"Ee, Katy, şu sörfçü oğlanla epey takılıyorsun." Lesa tek kaşını kaldırdı. "Detayları paylaşmaya ne dersin?"

Yerimde büzüldüm. "Yoo. Sadece takılıyoruz."

"Sadece takılıyoruz," diye Lesa tekrar etti sinsi bir şekilde, "seks yapmak için bir şifre gibi."

Carissa'nın ağzı bir karış açık kaldı. "Hayır, değil!"

"Buradan çok erkekle çıkmadığın belli." Lesa arkasına yaslandı, sert buklesini çekiştirdi. "Aslında burada içinde erkeklerin olduğu hemen her şey seks için şifre gibidir."

"Ben bu konuda Carissa'nın yanındayım. Sözlüğe en son baktığımda takılma sözcüğünün karşılığında seks..." Boynum hızla karıncalandı ve kalp atışlarım hızlandı. Daemon'ı kapıdan girerken şöyle bir gördüm ve sanki Lesa cankurtaran halatımmış gibi yüzüne odaklandım.

Daemon yanımdan süzülerek geçti ve arkamdaki yerine oturdu. Defterimin kenarlarını sıkıca tuttum, öğretmenimizin sınıfa gelmekte acele etmemesini umuyordum.

Bir kalem sırtımı dürttü.

Serseme çeviren bir his doldu içime. Yavaşça arkamı döndüm. Yüzündeki tedbirli ifadeden hiçbir şey anlayamadım.

"Görüyorum ki bu aralar... meşgulsün," dedi, kirpiklerini indirerek.

Daemon'la komşu olmanın berbat yanı, yaptığım hemen her şeyi görmesiydi. Yani, hâlâ Blake'le çalıştığımı biliyordu. "Evet, sayılır."

Daemon çenesini ellerinin arasına alırken dirseklerini sıranın üzerinde kaydırdı. "Ee, Bobo ne yapıyor?"

"*Blake*," dedim alçak sesle. "Hem ne yaptığımızı da iyi biliyorsun. Sen de gelirsen..."

"Böyle bir şey olmayacak." Sonra sessizce güldü ama gülüşünde neşeden eser yoktu. Yaklaştı. Gözlerinin rengi koyulaştı. "Bunu düşünmeni çok isterdim."

"Ben de *senin* bunu düşünmeni isterdim."

Daemon cevap vermedi. Dirseklerini tekrar kendine çekti, kollarını kavuşturdu. Konuşmamızın bittiği ortadaydı. Kendimi berbat hissediyordum.

Sabahki dersler bitmek bilmedi. Lesa beni biyoloji sınıfının dışında bekliyordu ve içeri girmeme engel oldu. "Sana bir soru sorabilir miyim?" dedi, etrafına bakarak.

İç çektim. "Tabii."

Beni boş bir dolabın oraya çekti. "Neler oluyor? Daemon'ı Cadılar Bayramı'ndan önce öptün, Blake'le bir kez çıktın, şimdi onunla tekrar çıktın ama Daemon'la aranızda bir şeyler olduğu inkâr edilemez."

Yüzümü buruşturdum. "Vay canına, kulağa sürtükmüşüm falan gibi geliyor."

Lesa yüzünü buruşturdu. "Seni hoppalıkla suçlayacak son kişi

benim. Güven bana. Sadece merak ediyorum. Ne yaptığını biliyor musun?"

Lesa'yı sevmemin nedenlerinden biri ne miydi? Dobra dobra konuşuyor, aklındakini söylüyordu ve bu yüzden ona karşı herkese olduğumdan daha açıktım. "Cidden bilmiyorum. Yani, biliyorum. Blake'le... çıkmıyorum. Daemon'la da çıkmıyorum."

"Çıkmıyor musun?"

Soğuk çeliğe yaslanıp iç çektim. "Karmaşık."

"O kadar da karmaşık olamaz," dedi. "Kimden hoşlanıyorsun?"

Gözlerimi kapattım ve sonunda bunu sözcüklere döktüm. "Daemon."

"Ah-ha!" Kalçasıyla bana vurdu. "Bekle. Neden karmaşıkmış? Daemon sana vurgun. Her halinden belli, hatta birbirinizin gırtlağına bastığınızda bile. Sen de ondan hoşlanıyorsun. Mesele ne o zaman?"

Her şeyin ne kadar karışık olduğunu ona nasıl anlatabilirdim? "Cidden çok karmaşık. Güven bana."

Lesa kaşlarını çattı. "Bu konuda sana inanmak zorundayım çünkü Blake geliyor." Arkasını o kadar çabuk döndü ki gören de tişörtümden göğüslerime bakarken yakalandı sanırdı.

Biyoloji dersi olaysız geçti. Blake her zamanki gibi, okuldayken mutant falan değilmişiz gibi davrandı. Bunun için ona minnettardım. Çok tuhaf, ancak burada normal olabiliyordum.

Öğle yemeğinde soğuk lazanyayla tuhaf kokulu bir salata verdiklerini gördüm. Pöf. Tabağıma biraz aldım ama canım çilekli içecek istiyordu. Bugün bunun elime geçeceğinden şüpheliydim. Daemon, çalışma başladığından beri bana hediye getirmeyi bırakmıştı. Bunu özlüyordum. Daemon'ı özlüyordum.

Masaya oturduğumda Dee'yle Adam ağızlarını birbirlerine yapıştırmışlardı. Carissa'ya göz attım. Gözlerini devirdi ama ben gülümsedim. İğrenç aşk hayatım bir yana, hâlâ Aşk Güzeldir takımındaydım. Cidden tahammül edemediğim tek şey annemle Will'in yiyişmesiydi ki dün annem işe gitmeden önce buna da tanık olmuştum. Iyy.

"O salatayı yiyecek misin?" diye sordu Dee.

"Yiyecek için öpüşmeyi bırakman ne sevimli." Güldüm ve tepsimi ona doğru ittim. "Selam, Adam."

Adam'ın yanakları kıpkırmızı oldu. "Selam, Katy."

"Pardon. İştahım kabardı da." Dee'nin ağzı kulaklarına vardı.

"Benimki de kaçtı," diye mırıldandı Carissa.

Blake kafeteryaya hiç gelmedi ama Daemon gelmişti. Andrew'la Ash'in yanında oturuyordu. İstemeden de olsa onu izliyordum. Daemon başını kaldırıp baktı, elinde bir içecek vardı. Pişmiş kelle gibi sırıttı.

Piç kurusu.

Bakışlarımı Dee'ye yönelttim. "Nasıl yiyebiliyorsun şunu? Yemin ederim marulun kenarları kahverengi. İğrenç."

Adam güldü. "Dee her şeyi yiyebilir."

"Sen de öyle." Dee, ona çatalındaki domatesi uzattı. "Biraz ister misin?"

"Tamam." Arkama yaslandım. "Onu beslersen kendime yeni bir masa bulmam gerekecek."

"Katılıyorum," diye ekledi Carissa.

Dee gözlerini devirdi ama pes etti. "Paylaşmayı seviyorum. Ne var bunda?" Sonra bana yüzünde umut dolu bir ifadeyle baktı. "Bugün bizimle... tek başına yediğin için sevindim."

Huzursuz bir şekilde başımla onayladım ve lazanyamı ayırmaya odaklandım. Katmanlı yiyeceklerden nefret ediyordum, tabii o katmanlarda çikolata ve fıstık ezmesi varsa iş başkaydı.

Öğle yemeği ve öğleden sonraki dersler nihayet sona ermişti ve Blake gelmeden önce kargoları almak için postaneye uğradım.

Arka koltuğa ıvır zıvırı ve paketleri koyarken otoparkın kenarında sanki aniden oraya çekilmiş ve motoru çalışır halde bırakılmış gibi duran siyah *Expedition*'lardan biri gözüme çarptı.

Herhangi bir Expedition olabilir, dedim kendime kapıyı kapatırken ama omurgamdan aşağı bir ürperti indi ve kolumdaki bütün tüyler diken diken oldu. Belki de uzaylı sihrimin yanında

bir tür acayip altıncı his geliştirmiştim? Sürücü tarafına geçtim, Expedition'dan gözümü ayırmadım. Egzoz susturucusundan duman bulutu yayılıyor, havayı solunmayacak hale getiriyordu.

Aniden yolcu kapısı hızla açıldı ve iki kişi gördüm. Şimdiye kadar gördüğüm en tüyler ürpertici kahkahaya sahip SD memuru Brian Vaughn kapıyı tutmuş, yolcunun üstüne doğru eğilmişti. Eliyle kapıyı ararken ağzı, ince, öfkeli bir çizgi halindeydi, bir yandan da koluyla bir kızı koltuğa yapıştırmıştı.

Gözlerimi kısarak kıza bir kez daha baktım; hâlbuki arabama binip buradan derhal uzaklaşmalıydım. İhtiyacım olan en son şey Vaughn'a gizlice bakarken yakalanmaktı ama... bu kızı *tanıyordum* ben.

Yüzünü, FOOLAND'in vitrinlerine yapıştırılmış bir ilanda görmüştüm. Kahverengi saçları, solgun, perimsi yüzünden geriye doğru sıkıca toplanmıştı. Kapıya dönüp Vaughn'un kapıyı kapatmasını, onu içeri kapatmasını izlerken gözleri kahkahayla dans etmiyordu. Kızı içeri kapattı... beni dışarıda bıraktı.

Kızın gözleri boştu.

Ama bu, oydu.

Bethany'ydi.

22

Bethany, yani Dawson'ın kız arkadaşı, hayattaydı ve SD'yle birlikteydi. Akla mantığa sığacak gibi değildi ve eve giderken sürekli inkâr ediyordum ama *oydu* işte. O yüz hafızama kazınmıştı. Blake gelene kadar evi arşınladım, bunun ne demek olduğu beni afallatmıştı.

Blake bana bir baktı ve kaşlarını çattı. "Hayalet görmüş gibisin."

"Galiba gördüm." Ellerimi iki yanımda açıp kapatıyordum. "Galiba bugün Bethany'yi SD'den şu herifle gördüm."

Blake kaşlarını çattı. "Bethany de kim?"

Blake'e bunları anlatmak yanlış geliyordu ama *birisine* anlatmam gerekiyordu. "Bethany, Dawson'ın kız arkadaşıydı. Dawson da Daemon'la Dee'nin kardeşiydi. İddialara göre, bir Arum tarafından saldırıya uğramış ve öldürülmüşler ama Daemon'la Dee göremeden cesetlerini SD götürmüş."

Gözlerinden olayı hemen kavradığı anlaşılıyordu. "Vay canına, ben de merak ediyordum. Luxenler hep üçüz doğar."

Başımla onayladım. "Ama gerçekten oysa ve ben o olduğundan çok eminim, bu ne anlama geliyor?"

Blake televizyon koltuğunun koluna oturdu ve televizyonun uzaktan kumandasını ellerinin üzerinde... hiç dokunmadan dön-

dürüp durdu. "Dawson'la Bethany ne kadar yakındı?"

O zaman kafama dank etti. Her şey o kadar netti ki. Panik göğsümde bir delik açarken duvarlar biraz eğildi. "Aman Tanrım, Dawson, Bethany'yi iyileştirmişti. Herkes böyle düşünüyor. Kız bir şekilde yaralanmış ve Dawson onu iyileştirmiş. Kızı değiştirmiş, yani mutasyona uğratmış olmalı, değil mi?"

Blake başıyla evetledi. "Vay canına..."

"Bahse varım Bethany, Elizabeth için takma isimdi ve... şu kız neye benziyordu, hani sana SD'yi anlatan Liz adındaki kız?"

Blake kaşlarını havaya kaldırdı. "Seninkinden biraz daha koyu kahverengi saçları vardı. Hatları biraz sertti ama çok güzeldi."

Her şey yerine oturmaya başlamıştı. "Olacak şey değil. SD, onu nasıl öğrenmiş olabilir? O ve Dawson, aralarında artık ne olduysa ondan birkaç gün sonra ortadan kaybolmuşlar, tabii... tabii Bethany'nin iyileştirildiğinden şüphelenen biri bunu SD'ye söylediyse o zaman başka." Saçımı kıvırıp karmakarışık bir hale getirirken midem ağzıma geldi. "Bunu kim yapar ki? Luxenlerden biri mi?"

"Bilmem. Ben olsam SD'nin kendilerinin gözü ve kulağı olacak Luxenler edindiği ihtimalini göz ardı etmezdim," dedi, kaşlarını ovuşturarak. "Vay be, berbat bir şey bu."

Berbat sözcüğü bu durum için çok hafif kalırdı. Bunun anlamı, Black'lere yakın birinin onlara en kötü şekilde ihanet ettiğiydi. İçimi büyük bir öfke kapladı. Tam sanki bir hava akımı odaya girmiş gibi perdeler kabarırken döndüm. Kitap ve dergilerden oluşan küçük bir hortum odanın ortasında fırıldak misali dönüyordu.

"Vay canına, kendine hakim ol, Fırtına."

Gözlerimi kırpıştırdım ve hortum dağıldı. İç çekerek odaya saçılmış kitaplarla dergileri toplamaya başladım. Keşfettiğim şey zihnimde hızla dolaşırken nabzım kulaklarımda atıyordu. "Beth, SD'nin elindeyse o zaman Dawson'a ne yaptılar? Sence hâlâ yaşıyor mudur?"

Bu fikirle birlikte içimde bir ümit yeşerdi. Dawson sağsa bu... Bu, babamın hâlâ hayatta olması gibi bir şey olurdu. Hayatım de-

değişirdi. Daemon'la Dee'nin hayatı iyi yönde değişirdi. Yeniden bir aile olurlardı...

Blake kolumu nazikçe kavradı ve beni kendisine doğru döndürdü. "Aklından neler geçtiğini biliyorum. Hâlâ hayatta olması ne kadar harika olurdu ama Katy, SD'nin istediği Dawson değil. Onlar Bethany'yi istiyorlar. Mutasyona uğramış insanların kontrolünü ele geçirmek için *her şeyi* yapar onlar. SD, Dawson'ın ailesine onun öldüğünü söylemişse..."

"Ama doğruyu söyleyip söylemediklerini bilmiyorsun," diye karşı çıktım.

"Onu neden hayatta tutsunlar, Katy? O gerçekten Liz ise, yani Bet, o zaman istediklerini almışlar demektir. Dawson da ölmüştür."

Buna inanamazdım. Sağ olma ihtimali vardı ve bunu Daemon'la Dee'ye söylemeden kendimle yaşayabilmemin imkânı yoktu.

"Katy, o hayatta olamaz. Onlar acımasızdırlar," diye diretti ve kolumu daha sıkı kavradı. "Bunu anlıyorsun, değil mi?" Kolumu salladı. Hem de sert bir şekilde. "Anlıyor musun?"

Kararlılığı karşısında şaşırarak başımı kaldırdım. Göz göze geldik. Gözlerinde yanlış bir şeyler vardı, hafifçe yolunda olmayan ve korkutucu bir nitelik vardı, tıpkı gülümseyip bıçağı kafama fırlattığında olduğu gibi. Damarlarım buz kesmişti.

"Evet, anlıyorum. Gördüğüm kişi muhtemelen Bethany bile değildi." Yutkundum, zorla gülümsedim. "Blake, kolumu bırakabilir misin? Canımı acıtıyorsun."

Gözlerini kırpıştırdı, sonra da kolumu sıkmakta olduğunu fark etti. Kolumu bıraktı ve boğuk sesle güldü. "Özür dilerim. Sadece umuda kapılıp sonra hüsran yaşamanı istemiyorum. Ya da çılgınca bir şeyler yapmanı."

"Hayır, umuda falan kapılmadım." Kolumu ovuşturarak geriledim. "Hem zaten elimden ne gelir ki? Emin değilken bunu Daemon'a ya da Dee'ye asla söylemem."

Rahatlamış bir şekilde gülümsedi. "Güzel. Hadi çalışmaya başlayalım."

Başımla onaylayarak konuyu değiştirdim ve Blake'in bunu unuttuğunu umut ettim. Çalışmamız, eşyaları dondurmaktan ibaretti ve o gider gitmez cep telefonumu almaya koştum. Neredeyse gece yarısı olmuştu ama yine de Daemon'a mesaj attım.

Bana uğrayabilir misin?

On dakika bekleyip ona tekrar mesaj attım.

Önemli!!!

Aradan bir on dakika daha geçmişti. Kendimi, cevap alana kadar mesajlarıyla erkeklerin başının etini yiyen psikopat kız arkadaşlardan biri gibi hissetmeye başlıyordum. Canı cehenneme. Söverek ona bir mesaj daha gönderdim.

Dawson'la ilgili.

Aradan bir dakika bile geçmemişti ki boynuma aniden bir sıcaklık hücum etti. Mideme kramplar girerek kapıya cevap verdim. "Daemon..." Kelimeler dudaklarımda donup kaldı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Onu uyandırmış olmalıydım çünkü...

Üzerinde tişört yoktu. Yine.

Dışarısı eksi otuz derece olmalıydı ama o flanel pijama altıyla karşımda duruyordu; üstünde başka hiçbir şey yoktu ama şahane, kusursuz teni taş gibi adalelerinin üstünde sımsıkı gerilmişti. Üstünde tişört yokken nasıl gözüktüğünü gerçi unutmamıştım ama hafızam ona hiç de adil davranmamıştı.

Daemon içeri girdi, kocaman açılan gözleri parlıyordu. "Ne olmuş Dawson'a?"

Kapıyı kapattım, kalbim deli gibi atıyordu. Ya ona söylemek bir hataysa? Ya Dawson ölmüşse? Belki de Blake'i dinlemeliydim.

"Kat," diye çıkıştı Daemon sabırsız bir şekilde.

"Üzgünüm." Çıplak tenine değmemeye özen göstererek yanından geçtim ve oturma odasına gittim. Aniden karşıma dikilerek ellerini kalçalarına koydu. Derin bir nefes aldım. "Bugün Bethany'yi gördüm."

Daemon başını aniden yana yatırdı ve gözlerini bir kez, sonra da iki kez kırpıştırdı. "*Ne?*"

"Dawson'ın kız..."

"Ne dediğini anladım," diye sözümü kesti, iki elini de dağınık saçlarında gezdirdi. Bir an için kolundaki ve omuzlarındaki kasların dalgalanmasıyla dikkatim biraz dağıldı. *Dikkatini topla.* "Onun olduğundan nasıl emin olabiliyorsun, Kat? Onu hiç görmedin ki."

"Kayıp ilanını görmüştüm. Unutamayacağım bir yüz." Oturdum, ellerimi dizlerime sürttüm. "Oydu."

"Vay canına..." Daemon yanıma oturdu, ellerini bacaklarının arasına indirdi. "Nerede gördün onu?"

Yüzünü kuşatan şaşkınlığı izledim ve onu bir şekilde rahatlatmaktan başka hiçbir şey istemiyordum. "Okuldan sonra postanede."

"Ve şimdiye kadar bana söylemedin, öyle mi?" Ben cevap veremeden sessizce güldü. "Çünkü Bilbo Baggins'le çalışıyordun ve benimle konuşmak için gitmesini bekledin?"

Gözlerimi sımsıkı kapatarak başımı hızla kaldırdım. Gittiğim ilk kişi Daemon olmalıydı. Gördüğüm şeyin şoku ve çalışmalar neredeyse bunun kadar önemli değildi, ya da yeterince iyi bir mazeret de değildi. "Üzgünüm ama sana şimdi söylüyorum."

Kısaca başıyla onayladı ve Noel ağacına bakmaya devam etti. Sanki onu kuralı çok uzun zaman olmuştu. "Vay canına, ne... ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Beth sağ mı yani?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımla onayladım. "Daemon, onu Brian Vaughn'la birlikte gördüm. SD'yle birlikte. Arabayı yol kenarına çekmişlerdi ve arabanın kapısı açılmıştı. Onları öyle gördüm. Adam kapıyı kapatıyordu ve öfkeli gözüküyordu."

Daemon yavaşça başını bana doğru çevirdi ve bakışlarımız

birleşti. Zaman uzadıkça uzadı. Gözlerinden çeşit çeşit duygu geçiyor, göz rengi açık yeşilden koyu, fırtına rengine kadar değişip duruyordu. Nereye varacağımı anladığı anı gördüm; saniyeler içinde bütün dünyasının yerle bir olup yeniden bir araya gelişini ikinci kez yaşıyordu.

Dawson'ın Bethany'yi iyileştirdiğinden şüphelenmek, sonra da Dawson'la Bethany'nin, Arumlar değil de SD yüzünden ortadan kaybolduğu fikrine varmak zor değildi. Hem de Daemon'ın beni iyileştirmekle değiştirdiğini de keşfettikten sonra. Sonra Blake'i, SD hakkında bütün söylediklerini ve mutasyona uğramış insanları aramalarını bu karışımın içine atınca iş tamamdı.

Daemon zekiydi.

Saniyeler içinde ayağa fırladı; insan formunu terk etti. Beni kör ediyordu. Odada vınlayarak dolaşırken kırmızı-beyaz bir ışık saçıyordu. Rüzgâr çıktı, Noel ağacındaki ampulleri salladı. *SD'yle mi birlikteydi?* diye fısıldadı öfke dolu sesi bana. *Bundan SD mi sorumluymuş?*

Daemon'ın sesini kafamın içinde duymaya alışmam hep birkaç saniye sürüyordu ve alışkanlıktan sözlü olarak cevap verdim. "Bilmiyorum, Daemon ama en kötü kısmı bu değil. SD, Dawson'la Bethany arasında olanları nereden öğrendi, tabii eğer?.."

Eğer birisi söylemediyse mi? Işığı nabız gibi attı ve bir ısı patlaması odayı doldurdu. *Ama Dawson, onu iyileştirdiğini ya da bir şeyler olduğunu bana bile söylemedi. Başkası nereden bilecekti? Tabii benin dışımda birisi onları görüp olanlardan şüphelendiyse ve bize ihanet ettiyse...*

Bana baktığından bile emin olmadan başımla onayladım. Tek görebildiğim formuydu; yüz hatları, gözleri yoktu. "Ben öyle düşünüyorum. Bilen biri olmalı ve bu da şüpheli sayısını epey azaltıyor galiba."

Birkaç saniye geçti ve odanın ısısı yükselmeye devam etti. *Bize kimlerin ihanet ettiğini öğrenmeliyim. Sonra da onları öyle bir hale getireceğim ki bu gezegene hiç ayak basmamış olmayı dileyecekler.*

Gözlerim fal taşı gibi açık bir halde orada durdum ve kazağımın kollarını yukarıya çektim. Yutkunarak şansımı denedim. *Daemon?*

Işığı titreşti. *Seni duyuyorum.*

Aramızdaki bağın bir yere kayboldığına dair daha çok kanıttı bu. İntikam konusunda kararlı olduğunu biliyorum ama ya Dawson hâlâ *yaşıyorsa?*

Daemon bana doğru süzüldü ve alnımda boncuk boncuk terler birikti. *O zaman sevinmeliyim üzülmeli miyim bilmiyorum. Hayattaysa da nerede? SD'nin elinde ve durum böyleyse ne tür bir hayatı var? İki yıldır?* Sonraki sözleri zihnimde bile boğuk sesliydi. *Ona neler yaptılar acaba?*

Gözlerim yaşlarla doldu ve ışığı bulanıklaştı. Üzgünüm, Daemon. Gerçekten üzgünüm. Ama hayattaysa, *hayatta demektir.* Uzandım, elimi ışığın arasından geçirip göğsüne dokundum. Işık düzensiz bir şekilde nabız gibi attı, sonra da sakinleşti. Parmaklarım uğuldadı. *Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?*

Evet, evet öyle. Sonra geriye doğru adım attı ve bir saniye sonra tekrar insan formuna döndü. "Kardeşimin hayatta olup olmadığını öğrenmeliyim ve değilse..." Dişlerini sıkarak başını çevirdi. "Nasıl ve neden öldüğünü bulmalıyım. Beth'i isteme nedenleri gün gibi ortada, peki ya kardeşimi?"

Tekrar oturdum, elimle alnımı sildim. "Bilmiyorum..." Daemon elimi o kadar çabuk kavradı ki küçük bir çığlık attım. Ne yapıyorsun?"

Elimi çevirdi ve kaşlarını çattı. "Ne bu?"

"Hı?" Başımı eğip baktım ve kalbim tekledi. Bileğimin çevresinde, Blake'in tuttuğu yerde, derin, morumsu bir çürük vardı. "Bir şey değil," dedim çabucak. "Kolumu tezgâha çarpmıştım da."

Gözleri kaldırdı, bakışları beni delip geçiyordu. "Öyle olduğundan emin misin? Çünkü yemin ederim, değilse bana söyle ve *bu problemi* çözeyim."

Zorla güldüm ve iyice sağlama almak için gözlerimi devirdim. Bu

bir kaza olsa bile Daemon'ın Blake'e korkunç bir şey yapacağından zerre kadar şüphe yoktu. Daemon için gri tonlar yoktu; her şey siyah ve beyazdan ibaretti. "Evet, Daemon, olan biten bu. Vay canına."

Beni inceleyerek geriledi ve kanepeye oturdu. Birkaç dakika geçti. "Bunu Dee'ye söyleme, tamam mı? Elimizde ipucu falan olana kadar bekleyelim. Biz kesin olarak emin olana kadar onun hiçbir şey bilmesini istemiyorum."

Harika. Bir yalan daha ama nedenini anlayabiliyordum. "Nasıl ipucu bulacaksın?"

"Bethany'yi Vaughn'la gördüğünü söyledin, değil mi?"

Başımla evetledim.

"Vaughn'nun oturduğu yeri şans eseri öğrendim. Muhtemelen Beth'in yerini ve Dawson'a olanları biliyordur."

"Evini nasıl öğrendin?"

Biraz kötücül bir şekilde gülümsedi. "Kendimce yöntemlerim var."

Yeni bir panik dalgası buz gibi parmaklarını bana geçirdi. "Bekle. Ah hayır, onun peşine düşemezsin. Bu çılgınca ve tehlikeli!"

Daemon kömür karası kaşını havaya kaldırdı. "Sanki bana ne olduğu çok da umurunda, Kedicik."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Umurumda, ahmak seni! Aptalca bir şey yapmayacağına söz ver."

Beni birkaç saniye izledikten sonra gülüşü kederli bir hal aldı. "Tutamayacağımı bildiğim sözler vermem ben.

"Off! O kadar sinir bozucusun ki. Gidip de salakça bir şeyler yapasın diye mi söyledim bunu sana?"

"Salakça bir şey yapmayacağım. Planladığım şey her ne kadar riskli ve çılgıncaysa da salaklığın iyi düşünülmüş bir düzeyi."

Gözlerimi devirdim. "Çok rahatladım. Her neyse, nerede oturduğunu nasıl öğrendin?"

Potansiyel olarak aileme zarar vermek isteyen insanlarla çevrelendiğimiz için onların beni gözetlediği gibi, ben de onları gözetliyo-

rum." Arkasına yasladı, sırtı yay gibi gerilene kadar kollarını gerdi. Yüce Tanrım, kafamı çevirmek zorunda kaldım. Ama çevirene kadar gözlerindeki memnuniyet ifadesini yakaladım. "Moorefield'da kiralık bir evde kalıyor ama hangisi olduğundan emin değilim."

Esneyerek kanepede kıpırdandım. "Ne yapacaksın yani? Oturduğu evi mi gözetleyeceksin?"

"Evet."

"Ne? James Bond fetişin mi var senin?"

"Muhtemelen," diye yanıt verdi. "Sadece kolayca fark edilmeyecek bir araba lazım bana. Annen yarın çalışıyor mu?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Hayır, akşam çalışmıyor ve muhtemelen uyuyor olur ama..."

"Arabası mükemmel olur." Kanepede kaykıldı, artık bana o kadar yakındı ki çıplak kolu, koluma yaslanıyordu. "Vaughn, annenin arabasını görse bile ona ait olduğundan şüphelenmeyecektir."

Hafifçe kaçıldım. "Annemin arabasını almana izin vermem."

"Neden ki?" Yavaşça yaklaştı, ağzı kulaklarına vardı. Çekici bir gülümsemeydi, annemle ilk tanıştıklarında kullandığının aynısıydı. "İyi şoförümdür."

"Konu bu değil." Kanepenin koluna doğru ilerledim. "Arabayı bensiz almana göz yumamam."

Kaşlarını çattı. "Bu işe karışmayacaksın."

Ama bu işe dâhil olmak istiyordum çünkü beni de ilgilendiriyordu. Başımı iki yana salladım. "Annemim arabasını istiyorsan yanında beni de alırsın. Birini alana diğeri bedava kampanyası var."

Daemon başını yana eğdi ve gür kaşlarının arasından baktı. "Seni almak mı? İşte bu, ilginç bir anlaşma gibi geliyor."

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. Daemon beni almıştı bile ama bunu daha bilmiyordu. "Ortaklık anlamında, Daemon."

"Hımm." Daemon titreşip bir anda kapıda belirdi. "Yarın okuldan sonra hazır ol. Bartholomew'yu mümkün olan her şekilde ek ve ona bu konuda tek kelime etme. Sen ve ben yalnız başımıza casusluk oynayacağız."

23

Annemle vakit geçirmek zorunda olduğuma dair berbat bir mazeret uydurup çok asık suratlı Blake'i başarıyla ektim. Annemden anahtarları almak da zor olmamıştı. Eve gelir gelmez çift vardiya yüzünden iflas etmişti ve uyanıp da arabasının gittiğini fark etmeyeceğini biliyordum. Karanlık çökene kadar bekledik ve saat beş buçuk civarında hava karardı.

Daemon benimle dışarıda buluştu ve anahtarları almaya çalıştı. "Hayır. Annemin arabası, yani ben kullanıyorum."

Bana ters ters baktı ama yolcu koltuğuna geçti. Sıkışık koltuk hiç de uzun bacaklarına uygun değildi. Araba ona küçük gelmiş gibiydi. Güldüm. Daemon kaşlarını çattı.

Ben bir rock kanalını açtım, o ise radyoyu eskiler kanalına çevirdi. Moorefield sadece on beş dakikalık mesafedeydi ama hayatımın en uzun yolculuğu olacaktı bu.

"Ee, balık suratlıyı nasıl atlattın?" diye sordu daha araba yolundan bile çıkmamışken.

Ona pis bir bakış fırlattım. "Ona annemle planlarım olduğunu söyledim. Uyanık olduğum her dakikayı Blake'le geçirmiyorum yani."

Daemon homurdandı.

"Ne?" Ona göz attım. Tek eli kapının koluna yapışmış, pencereden dışarı bakıyordu. Sanki şoförlüğüm *bu kadar* kötüymüş gibi.

"Ne?" diye tekrarladım. "Onunla ne yaptığımı biliyorsun. Birlikte takılıp film falan izliyor değiliz."

"Onunla ne yaptığını gerçekten biliyor muyum?" diye sordu yumuşak bir şekilde.

Direksiyonu daha sıkı kavradım. "Evet."

Çenesinde bir kas seğirdi, sonra da döndü ve daracık yeri elverdiği ölçüde bana doğru eğildi. "Biliyorsun, bütün hayatın, Bradley'le çalışmaktan ibaret değil. Kendine zaman ayırabilirsin."

"Sen de bize katılabilirsin. Yardım etmen, orada olman... hoşuma gidiyordu," diye itiraf ettim, yanaklarımın kızardığını hissediyordum.

Bir duraklama oldu. "Bu konudaki tavrımı biliyorsun ama Dee'yi bundan böyle ihmal etmemelisin. Seni özlüyor. Bence berbat bir durum."

Suçluluk, jilet keskinliğindeki küçük dişleriyle içimi kemirdi. "Üzgünüm."

"Üzgün müsün?" dedi. "Ne için? Berbat bir arkadaş olduğun için mi?"

Bir anda içimde, ateş topu gibi vahşi ve yakıcı bir öfke patladı. "*Berbat* bir arkadaş olmaya çalışmıyorum, Daemon. Ne yaptığımı biliyorsun. Dee'yi bunun dışında tutmamı söyleyen *sensin*. Dee'ye üzgün olduğumu söyle, tamam mı?"

Sesinde o tanıdık meydan okuma vardı. "Hayır."

"Konuşamaz mıyız?"

"Bunun da cevabı hayır olur."

Ama Vaughn'ın yaşadığı yeri bana tarif ederken başka bir şey söylemedi. Annemin camları film kaplattırmasına sevinerek arabayı şüpheli altı evin arasına park ettim.Daemon yine başladı. "Çalışmanız nasıl gidiyor?"

"İnadından vaz geçseydin bilirdin."

Pişmiş kelle gibi sırıttı. "Eşyaları dondurabiliyor musun? Hareket ettirebiliyor musun?" Başımla onaylayınca gözlerini kıstı. "Hiç beklenmedik güç patlamaları yaşadığın oldu mu?"

Bethany'yi gördükten sonra otuma odamda meydana gelen mini hortum dışında olmamıştı. "Hayır."

"O zaman neden hâlâ çalışıyorsunuz? Bütün amacın kontrol sahibi olmandı. Oldun işte."

Başımı direksiyona vurma isteğiyle inledim. "Tek neden bu değil, Daemon. Bunu sen de biliyorsun."

"Belli ki bilmiyorum," diye cevabı yapıştırdı, arkasına yaslanarak.

"Tanrım, benim kişisel meselelerime burnunu sokup da dâhil olmak istememene bayılıyorum."

"Kişisel meselelerin hakkında konuşmayı seviyorum. Beni çoğunlukla eğlendirip güldürüyorlar."

"Ben sevmiyorum ama," diye çıkıştım.

Koltuğunda kımıldanıp rahat bir pozisyon bulmaya çalışırken iç çekti. "Bu araba berbat."

"Bu senin fikrindi. Öte yandan ben bu arabanın ideal boyutta olduğunu düşünüyorum. Ama bunun nedeni bir dağ boyutunda olmamam olabilir."

Pis pis sırıttı. "Sen de mini minnacık bir oyuncak bebeksin."

"Beni oyuncak bebeğe benzetirsen canını yakarım." Kolyemi parmaklarımın etrafında çevirdim. "Anladın mı?"

"Evet, efendim."

Ön camdan dışarı baktım; ona kızmakla –çünkü bu kolaydı– içimi dökmek arasında gidip geliyordum. İçimde o kadar çok şey kaynıyordu ki, hiçbir şey dışarı çıkamıyordu.

İç çekti. "Bitap düştün. Dee kaygılanıyor. Seni kontrol edip sorunun ne olduğunu öğrenmem için durmadan başımın etini yiyor çünkü artık onunla takılmıyorsun."

"Ah, yine kız kardeşini mutlu etmek için bir şeyler yaptığın günlere geri mi döndük? Sorduğun için bonus puan mı alıyorsun?" diye sordum kendime engel olamayarak.

"Hayır." Uzanıp yumuşak bir şekilde çenemi tuttu ve beni, ona bakmaya zorladı. Baktığımda nefes alamadım. Gözleri çalkalanı-

yordu. "Endişeleniyorum. Bin farklı neden yüzünden endişeleniyor ve bundan nefret ediyorum. Bu konuda hiçbir şey yapamıyormuşum gibi hissetmekten nefret ediyorum. Tarih kendini tekrarlıyor ve bunu gün kadar açık görebilmeme rağmen durduramıyorum."

Sözleri göğsümde bir delik açtı ve aniden babam aklıma geldi. Ben küçükken, çoğunlukla istediğim bir oyuncak gibi aptalca nedenlerle üzüldüğümde üzüntümü sözcüklere dökemezdim. Onun yerine krize girer ya da somurturdum. Babam da... hep aynı şeyi söylerdi.

Sözcüklerini kullan, Kedicik. Sözcüklerini kullan.

Sözcükler en güçlü araçtı. Basit ve çoğunlukla hafife alınan bir araç. İyileştirebilir, ya da zarar verebilirlerdi ve şimdi sözcüklerimi kullanmam gerekiyordu. Parmaklarımla bileğini kavradım, ona dokunmaktan kaynaklanan elektrik çarpması hoşuma gitmişti.

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

Daemon şaşırmışa benziyordu. "Ne için?"

"Her şey için, Dee'yle vakit geçirmediğim ve Lesa'yla Carissa için korkunç bir arkadaş olduğum için." Derin bir nefes aldım ve elini nazik bir şekilde uzaklaştırdım. Ön camdan dışarı bakıp gözlerime dolan yaşlara engel oldum. "Çalışmayı bırakamadığım için de üzgünüm. Bunu neden istemediğini anlıyorum. Gerçekten. Kendimi tehlikeye atmamı istemiyorsun ve Blake'e güvenmiyorsun."

Daemon koltuğuna yaslandı ve ben devam etmek için kendimi zorladım. "Her şeyden önemlisi, sonumun Bethany'yle Dawson gibi olmasından –onlara her ne olduysa tabii– korktuğunu ve beni bundan korumak istediğini biliyorum. Bunu anlıyorum ve bunun... bunun seni üzdüğünü bilmek beni öldürüyor ama neden yeteneklerimi kontrol etmem ve kullanmam gerektiğini anlamak zorundasın."

"Kat..."

"Bırak da bitireyim, olur mu?" Ona baktım ve başını öne sallayınca bir nefes daha aldım. "Bu sadece seninle ve isteklerinle ilgili değil. Ya da korkularınla. Bu benimle, benim geleceğim, benim hayatımla ilgili. Doğruya doğru, üniversite konusunda hayatım-

la ilgili ne yapmak istediğimi bilmiyordum ama şimdi karşımda, beta kuvarsın kapsama alanının dışına çıkarsam avlanacağım bir gelecek duruyor. Senin gibi. Bir Arum beni görüp peşimden eve gelirse *annem* tehlikede olacak. Sonra bir de şu SD meselesi var."

Elimle obsidiyeni sıktım. "kendimi ve değer verdiğim insanları koruyabilmeliyim. Çünkü senin her zaman yanımda olup beni korumanı bekleyemem. Bu ikimiz için de doğru ya da adil değil. Bu yüzden Blake'le çalışıyorum. Seni kızdırmak için değil. Onunla yakınlaşmak için değil. Bunu, koruman gereken biri değil de, dengin olarak senin yanında durmak için yapıyorum. Bir de kendim için yapıyorum çünkü böylece beni kurtarması için kimseye bel bağlamayacağım."

Daemon kirpiklerini indirip gözlerini gizledi. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Biliyorum. Bunu neden yapmak istediğini biliyorum. Buna saygı da duyuyorum. Gerçekten," dedi. Bir "ama" gelecekti. Bunu kemiklerimde hissediyordum. "Ama kenara çekilip bunun olmasına izin vermek güç."

"Neler olacağını bilmiyorsun, Daemon."

Başıyla onayladı, sonra da yolcu penceresine döndü. Tek elini kaldırıp çenesini sıvazladı. "Bu çok güç. Tek söyleyebileceğim bu. Yapmak istediğin şeye saygı duyacağım ama yapması kolay değil."

Tuttuğumun farkında bile olmadığım nefesimi hafifçe bir ah çekerek verdim ve başımla onayladım. Kararıma saygı duyması özür dilemesinden iyiydi. En azından şimdi aynı saftaydık ve bu çok önemliydi.

Göz ucuyla ona baktım. "Her neyse, Vaughn'u görürsek ne yapacağız?"

"Daha o kadar uzun boylu düşünmedim."

"Vay canına. İyi planmış." Durakladım. "Bethany'nin o evlerden birinde olduğunu hiç zannetmiyorum. Öylesi aşırı tehlikeli olurdu."

"Katılıyorum ama neden onu bu şekilde milletin içine çıkardılar ki?" Bir milyon dolar değerinde bir soru sormuştu. "Neden herkesin onu görebileceği bir yere getirdiler?"

Başımı iki yana salladım. "Vaughn'un pek mutlu olmadığına dair bariz bir izlenim edindim. Belki de Bethany kaçmıştı."

Bana baktı. "Bu akla yatkın. Ama Vaughn hep serserinin teki olmuştur."

"Onu tanıyor musun?"

"Çok iyi değil ama Dawson *ortadan kaybolmadan* birkaç ay önce Lane'le birlikte çalışmaya başladı." Ortadan kaybolma sözcüğü diline yapışıp kalmıştı adeta, sanki Dawson'ın ölmemiş olma ihtimaline hafif hafif alıştırıyordu kendini. "Lane Tanrı bilir ne kadar zamandır bizim denetimcimizdi, sonra Vaughn onun yanında çıkageldi. Bize Dawson'la Bethany'yi söylediklerinde o da oradaydı."

Daemon'ın boğazı seğirdi. "Lane gerçekten üzgün gözüküyordu. Sanki Dawson sadece ölen bir şey değildi de insandı. Belki de yıllar içerisinde Dawson'a alışmıştı. Yani" –boğazını temizledi– "Dawson'ın, insanlar üzerinde öyle bir etkisi vardı. Ukalalık da etse elinde olmadan ondan hoşlanırdın. Her neyse, Vaughn daha umursamaz gözükemezdi."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. O yüzden, uzanıp aramızdaki kısa mesafeyi kapattım ve kolunu sıktım. Bana baktı, gözleri parlıyordu. Daemon'ın ötesinde, koca koca kar taneleri suskunca düşüyordu yere.

Daemon elini bir anlığına elimin üstüne koydu. Aramızda büyük bir şey alevlendi, fiziksellikten daha güçlüydü, ki bu garipti çünkü içimdeki bütün fiziksel şeyleri harekete geçirirdi. Sonra geri çekildi ve karın yağışını izledi. "Ne düşünüyorum, biliyor musun?"

Orta konsolun üzerinden kucağına geçmek için daha ne beklediğimi mi? Çünkü tam da aklımdan geçen buydu fakat araba böyle saçmalıklar için çok fazla küçüktü. Boğazımı temizledim. "Ne?"

Daemon koltuğa yaslandı ve tıpkı benim gibi karın yağışını izlemeye koyuldu. "SD, yapabildiklerimizi biliyorsa o zaman hiçbirimiz gerçekten güvende değiliz. Gerçi hiçbir zaman güvende olmadık ama bu her şeyi değiştirir." Başını bana doğru çevirdi. "Sana teşekkür etmedim galiba."

"Ne için?"

"Bana Bethany'yi söylediğin için." Durakladı, dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi.

"Bilmen gerekiyordu. Ben... *bekle.*" Bir çift araba farı sokağı aydınlattı. Bu en azından beşinciydi ama bu kez bir SUV'nin farlarıydı. "Bir tane yakaladık."

Daemon gözlerini kıstı. "Expedition bu."

Siyah Expedition'ın yavaşlamasını ve iki bina ötedeki tek katlı bir evin araba yoluna çekilmesini izledik. Camlarımız her ne kadar koyuysa da koltuğumda aşağıya kayıp yüzümü saklamak istedim. Sürücü kapısı açıldı ve dışarı Vaughn çıktı; gökyüzüne, sanki kar yağdırarak onun canını sıkma cüretini göstermiş gibi kaşlarını çatarak baktı. Bir kapı daha kapandı ve bir siluet ışığa doğru hareket etti.

"Lanet olsun," dedi Daemon. "Yanında Nancy var."

"Şey, cidden Vaughn'la konuşmayı planlamıyordun, değil mi?"

"Evet, planlıyordum."

Afallamış bir halde başımı iki yana salladım. "Çılgınlık bu. Ne yapacaktın? Evini basıp sorularına cevap mı isteyecektin?" Daemon başıyla evetleyince ona bön bön baktım. "Sonra ne yapacaktın peki?"

"Daha karar vermediğim bir şey."

"Vay canına," mırıldandım. "Bu casusluk işinde harbiden berbatsın."

Daemon kıkırdadı. "Eh, bu gece hiçbir şey yapamayız. İçlerinden birinin kaybolması muhtemelen çok büyük bir problem yaratmazdı ama ikisi birden kaybolursa ortaya çok fazla soru çıkar."

Ajanların eve girip gözden kaybolmalarını izlerken midem alt üst oldu. İçeride bir ışık yandı ve ince, uzun bir siluet pencerenin önüne gelip perdeleri kapattı. "Hah. Gizliliklerine de çok düşkünler, değil mi?"

"Belki de işi pişireceklerdir."

Ona baktım. "Iyy."

Gülümseyip dişlerini gösterdi. "Kadın kesinlikle benim tipim değil." Bakışlarını dudaklarıma indirdi ve bir yanım, bakışlarındaki ateşe karşılık olarak titredi. "Ama aklıma karpuz kabuğu düşürdün."

Nefesim kesildi. "Sen bir köpeksin."

"Sahibim sen olursan ben..."

"Sakın bitirme cümleni," dedim, gülmemeye çalışarak. Gülmek onu sadece cesaretlendirmeye yaradı ve ayaklı felaket olmak için ekstra nedene hiç ihtiyacı yoktu. "Hem yüzündeki şu masum ifadeyi de sil. Ben seni çok iyi..."

Obsidiyen hızlı bir şekilde parladı ve sanki birisi tenime sıcak bir kömür koymuş gibi kazağım ve göğsüm yanmaya başladı. Ciyaklayıp aniden sıçradım ve başımı arabanın tavanına vurdum.

"Ne?"

"Arum," diye küçük bir çığlık attım. "Yakınlarda bir Arum var! Üzerinde obsidiyen yok mu?"

Tetikte ve gergin bir şekilde karanlık yolu gözleriyle taradı. "Hayır. Arabamda bıraktım."

Şoke olmuş bir şekilde ona baktım. "Ciddi misin? Düşmanını öldüren tek şeyi *arabanda* mı bıraktın?"

"Onları öldürmek için obsidiyene ihtiyacım yok. Burada kal." Kapıyı açmaya davrandı ama kolunu tuttum. "Ne?"

"Arabadan çıkamazsın. Tam evlerinin önündeyiz! Seni görürler." Arumlar söz konusu olunca her zaman hissettiğim o artan korkuyu görmezden geldim. "Hâlâ Kayalar'a yakın mıyız?"

"Evet," diye homurdandı. "Bizi her yönde 80 kilometre korurlar."

"O zaman sessizce otur."

Ne demek istediğimi anlamamışa benziyordu ama elini kapıdan çekti ve arkasına yaslandı. Birkaç saniye sonra geceden daha karanlık bir gölge, sokakta ilerledi. Kaldırıma doğru süzüldü, incecik bir karla kaplı çimenlerin üstünden kayarak ilerledi, Vaughn'un evinin önünde durdu.

"Bu ne ya?" Daemon elini torpidoya koydu.

Arum, oracıkta, açıklık yerde formunu aldı. Geçmişte karşılaştığımız Arum gibi giyinmişti: Siyah pantolon ve siyah ceket giyiyordu ama güneş gözlüğü yoktu. Ön kapıya adımını atarken soluk sarı saçları hafifçe dalgalandı ve Arum kapının ziline bastı.

Vaughn kapıyı açtı ve yüzünü buruşturdu. Ağzı kıpırdadı ama ne değini anlayamadım. Sonra yana çekildi ve Arum'un eve girmesine izin verdi.

"Şaka yapıyorsun" dedim, gözlerim hayretten fal taşı gibi açılmıştı. "Gerçek olamaz bu."

Daemon arkasına yaslandı, konuştuğunda sesi öfke doluydu. "Ama oldu. Bence SD'nin güçlerimizden nasıl haberdar olduğunu bulduk."

Zihnim fırıl fırıl dönerken ona baktım. "SD ile Arumlar birlikte mi çalışıyor yani? Bir yaşıma daha girdim... Neden peki?"

Kaşlarını çattı, başını iki yana salladı. "Vaughn bir isim söyledi, Residon. Dudaklarını okudum."

Bu yeni gelişme hiç de iyi değildi. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Yapmak istediğim şey evlerini havaya uçurmak ama çok dikkat çeker."

Dudaklarımı büzdüm. "Şüphesiz."

"Matthew'yu görmeye gitmeliyiz. Hemen."

Matthew bizden daha taşraya yakın bölgede oturuyordu ve kar yağmaya devam ederse annemin arabasını eve nasıl getireceğimi hiç bilmiyordum. Matthew dağın yamacına inşa edilmiş kocaman bir kulübede oturuyordu. Annemin Prius'unun hayatta tırmanamayacağı dimdik, çakıl döşeli yolu dikkatlice çıktım.

"Düşüp bir yerini kırarsan sinir olacağım." Ben kaymaya başlayınca Daemon kolumu tuttu.

"Pardon, hepimiz senin kadar muhteşem..." Sırtıma elini koyup beni kucağına alınca ciyakladım. Daemon vınlayarak bizi araba yolundan yukarı çıkardı, rüzgâr ve kar yüzüme esiyordu. Beni yere koydu ve sersem bir halde yana doğru sendeledim. "Bir

dahaki sefere önceden haber verebilir misin?"

Kapıyı çalarken sırıttı. "Yüzündeki o ifadeyi kaçırayım mı yani? Asla."

Bazen cidden suratına yumruk atmak istiyordum ama onun bu yanını tekrar görmek bütün doğru yerlerimi ısıtıyordu da. "Çekilmezsin."

"Sana çektirdiğim acıdan hoşlanıyorsun."

Ben cevap veremeden Bay Garrison kapıyı açtı. Beni Daemon'ın yanında titrerken görünce gözlerini kıstı. "Bu... ziyareti beklemiyordum."

"Konuşmamız gerek," dedi Daemon.

Beni göz ucuyla süzen Bay Garrison bizi çok sade döşenmiş oturma odasına götürdü. Duvarlar çıplak kütüktendi ve şömine-deki ateş çıtırdıyor, sıcaklık ve çam kokusu yayıyordu. Tek bir Noel süsü bile yoktu. Isınma ihtiyacıyla ateşe yakın oturdum.

"Neler oluyor?" diye sordu Bay Garrison, kırmızı sıvıyla dolu küçük bir bardağı alarak. "Kızın yanında olduğu düşünülünce bilmek istemeyeceğim bir şey sanırım."

Cevap vermeden önce kendimi kontrol ettim. Adam uzaylıydı ama biyoloji dersimin notu da onun kontrolündeydi.

Daemon yanıma oturdu. Yolda, Bay Garrison'a benim iyileştirildiğimi söylememe kararı almıştık ve bu beni çok rahatlatmıştık. "Galiba baştan başlamamız gerek ve muhtemelen oturmak isteyeceksin."

Elini oynattı ve bardağındaki yakut renkli sıvı döndü. "Vay, iyi başlangıç."

Kat dün Bethany'yi Vaughn'la birlikte görmüş."

Bay Garrison kaşlarını hızla yukarı kaldırdı. Adam uzunca süre kıpırdamadı, sonra da bardağından bir yudum aldı. "Söylemeni beklediğim şey bu değildi. Katy, gördüğün kişinin o olduğundan emin misin?"

Başımla evetledim. "Oydu, Bay Garrison."

"Matthew, bana Matthew de." Geriye bir adım attı, başını iki

yana salladı. Ona ilk adıyla hitap edecek kadar büyük bir iş başarmışım gibi hissettim. Matthew boğazını temizledi. "Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum."

"Daha da beteri var," dedim, ellerimi birbirine sürterek.

"SD memurlarından birinin evini biliyorum, bu gece oraya gittik."

"Ne?" Matthew gözlüklerini indirdi. "Delirdiniz mi siz?"

Daemon omuz silkti. "Adamın evini gözetlerken Nancy Husher ve tahmin et başka kim geldi?"

"Noel Baba mı?" dedi Matthew kuru kuru.

Yüksek sesle güldüm. Vay canına, espri yapabiliyordu.

Daemon bunu duymazdan geldi. "Bir Arum geldi ve onu içeri aldılar. Hatta onu *ismiyle* selamladılar: Residon."

Matthew bardağı kafasına dikti ve bardağını şöminenin üzerindeki rafa koydu. "Bu hiç iyi değil, Daemon. Oraya koşup Bethany'nin hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenmeye can attığını biliyorum ama bunu yapamazsın. Aşırı tehlikeli."

"Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?" Daemon öne doğru adım atıp avuçları havaya bakacak şekilde ellerini kaldırdı. "Bethany, SD'nin elinde. Vaughn, gelip bize ikisinin de öldüğünü söyleyen memurlardan biriydi. Yani Bethany hakkında yalan söylediler. Bu da, Dawson hakkında da yalan söylemiş olabileceklerini gösteriyor."

"Dawson'ı neden ellerinde tutsunlar ki? Bize onun öldüğünü söylediler. Bethany'nin ölmediği ortada ama bu, Dawson'ın da sağ olduğu anlamına gelmez. O yüzden, çıkar bunu kafandan, Daemon."

Daemon'ın koyu yeşil gözleri öfkeyle parladı. "Söz konusu olan senin kardeşlerinden biri olsaydı sen 'kafandan atar mıydın?'"

"Benim bütün kardeşlerim öldü." Matthew odada ağır adımlarla yürüyüp önümüzde durdu. "Sizler bana kalan tek şeysiniz ve bir kenarda durup, öldürülmene ya da daha kötüsüne neden olabilecek boş bir umut beslemeyeceğim!"

Daemon tekrar yanıma oturup derin bir nefes aldı. "Sen de bizim

ailemizsin ve Dawson da seni aileden biri olarak gördü, Matthew."

Matthew'nın ultra parlak mavi gözleri acıyla parladı ve başını çevirdi. "Biliyorum. Biliyorum." Televizyon koltuğuna gitti ve çuval gibi çöküp başını iki yana salladı. "Dürüst olmam gerekirse, hayatta olmaması en iyisi. sen de bunu biliyorsun. Tahmin bile edemiyorum..."

"Ama hayattaysa bu konuda bir şeyler yapmak zorundayız." Dawson durakladı. "Ama gerçekten öldüyse, o zaman..."

O zaman nasıl bitecekti hikaye? Şimdiden Dawson'ın sağ olmadığına inanıyorlardı ve bunu yapanın Arumlar olmadığını öğrenmek eski yaraları açıp üzerine tuz basacaktı.

"Anlamıyorsun, Daemon. Eğer... eğer Dawson Bethany'yi iyileştirmemiş olsaydı SD'nin Bethany'yle işi olmazdı."

Blake de başları beri bunu söylüyordu. Bunun onaylanması beni rahatlatmıştı.

"Ne diyorsun, Matthew?" diye sordu Daemon, hiçbir şey bilmiyormuş gibi yapmaya devam ederek.

Matthew alnını ovuşturup yüzünü buruşturdu. "Büyükler... insanları iyileştirmemize neden izin verilmediği hakkında konuşmazlar ve bunun için iyi nedenleri vardır. İnsanları iyileştirmemiz sadece akıbetimizi ortaya çıkardığı için değil, insanlara yaptıkları için de yasak. Bunu biliyorlar. Ben de öyle."

"Ne?" Daemon bana göz attı. "Ne olduğunu biliyor musun?"

Matthew başıyla onayladı. "DNA'larını bizimkiyle birleştirerek insanları değiştiriyor. Gerçi bunun olması için gerçek bir *istek* lazım. İnsanlar bizim yeteneklerimizi ediniyor ama her zaman kalıcı olmuyor. Bazen geçip gidiyor. Bazen de insanlar bu yüzden ölüyor ya da değişim geri tepiyor. Ama değişim başarılı olursa ikisinin arasında bir bağ oluşuyor."

Matthew devam ederken Daemon gittikçe tedirgin oluyordu ve haklıydı da. "Büyük çapta bir iyileştirmeden sonra İnsanlarla Luxenler arasında oluşan bağ, hücresel seviyede bozulamaz bir bağdır. İkisini birleştirir. Biri ölürse diğeri de hayatta kalamaz."

Ağzım bir karış açık kaldı. Blake bana *hiç* böyle bir şey söylememişti ama bunun anlamı...

Daemon ayağa dikildi, güçlükle aldığı her ıstırap dolu nefeste göğsü inip kalkıyordu. "O zaman Bethany hayattaysa..."

"Dawson da hayatta demektir," diye tamamladı Matthew, sesi bezgin çıkıyordu. "Tabii gerçekten onu iyileştirdiyse."

Öyle olmalıydı. Yoksa SD başka neden Bethany'yle ilgilenecekti ki?

Daemon şöminede dönen, kendi içine kıvrılan ateşe baktı. Tekrar onu rahatlatacak bir şey yapmak istiyordum ama bunları iyileştirecek ne yapabilirdim ki?

Başımı iki yana salladım. "Ama az önce onun sağ olamayacağını söylemiştin."

"Bu, onun kendisini öldürtmesine engel olmak için çaresizce bir girişimdi."

"Bunca... bunca zaman bunu biliyor muydun?" Yoğun duygular Daemon'ın sesini dolduruyordu. Bütün kontrolünü yitiriyormuşçasına formu solmaya başladı. "Biliyor muydun?"

Matthew başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır! Öldüklerine inanıyordum ama eğer Bethany'yi iyileştirdiyse ve Bethany sağsa, o zaman o da sağ olmalı. Bu büyük bir eğer, Katy'nin hiç tanışmadığı birini gerçekten tanımasına bağlı bir eğer."

Daemon oturdu, gözleri ateşte parlıyordu. "Kardeşim yaşıyor. O... o yaşıyor." Uyuşmuş, hatta kaybolmuş gibiydi.

Daemon için ağlama isteğiyle kısa bir nefes aldım. "Sence ona ne yapıyorlardır?"

"Bilmiyorum." Matthew dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve biz gelmeden önce ne kadar içtiğini merak ettim. "Her ne yaptılarsa..."

İyi bir şey olamazdı. İçimde kötü bir his vardı. Blake'e göre, SD daha çok mutasyona uğramış insan ele geçirmekle ilgileniyordu. Bir Luxen'i ele geçirip bunu yapmaya zorlamalarından daha iyi bir yolu var mıydı bunun? Gırtlağımdan yukarı safra yükseldi. Ama bir insanı başarılı bir şekilde değiştirmek için bunu gerçekten iste-

mek gerekiyorsa Dawson zorla nasıl onları gerçekten iyileştirmeyi isteyebilirdi? Başarısız mı oluyordu ve eğer durum böyleyse o insanlara ne oluyordu? Matthew bunu söylemişti zaten. Değişim kalıcı olmazsa ya korkunç bir şekilde mutasyona uğruyorlardı ya da ölüyorlardı. Aman Tanrım, bu birine, Dawson'a neler yapabilirdi?

"SD biliyor, Matthew. Neler yapabileceğimizi biliyorlar," dedi Daemon sonunda. "Muhtemelen başından beri biliyorlardı."

Matthew başını kaldırdı, Daemon'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Dürüst olmak gerekirse, bilmediklerine asla gerçekten inanmadım. Bunu dile getirmememin tek nedeni sizleri endişelendirmek istemeyişimdi."

"Peki ya büyükler? Onlar da biliyor mu bunu?"

"Büyükler sadece huzur içinde yaşayacak bir yerleri olduğu ve temel olarak insan ırkından ayrı oldukları için minnettarlar. Yani, kafalarını kuma gömmek gibi bir şey, Daemon. Aksine, muhtemelen sırlarımızın güvende olmadığına inanmamayı seçtiler." Matthew boş bardağına baktı. "Böylesi... onlar için daha kolay."

Bu kulağa inanılmaz derecede aptalca geliyordu ve fikrimi dile getirdim. Matthew cevap olarak kuru kuru gülümsedi. "Sevgili kızım, misafir olmak nasıldır, bilmezsin, değil mi? Evinin ve sahip olduğun her şeyin her an altından çekilip alınabileceğini bilerek yaşadığını hayal et? Ama başkalarına liderlik etmen, onların sakin ve mutlu kalmalarını, güvende olmalarını sağlaman gerek. En kötü şey onlara en karanlık kaygılarını dile getirmen olurdu." Durakladı, tekrar o bardağı süzdü. "Söyle bana, insanlar, aralarında uzaylıların yaşadığını bilseler ne yaparlardı?" Yanaklarıma ateş bastı. "Şey, muhtemelen ayaklanır ve kafayı yerlerdi."

"Kesinlikle," diye mırıldandı. "Türlerimiz o kadar da farklı değil.

Ondan sonra hiçbir şey söylenmedi. Hepimiz kendi dertlerimizde kaybolmuş bir halde orada oturduk. Kalbim bir milyon parçaya ayrılıyordu çünkü Daemon'ın şu anda Vaughn'la Nancy'ye koşmak istediğini biliyordum ama o kadar tedbirsiz değildi. Dee vardı ve yapacağı her hareket onu etkilerdi.

Görünüşe göre beni de etkilerdi. O ölürse ben de ölürdüm. Kafam bunu henüz tümüyle almamıştı. Bunca şey dönerken de almayacaktı. Bu konuda kafayı sıyırma işini ertelemeye karar verdim.

"Arum olayı ne olacak?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Matthew bardağını yeniden doldurdu. "SD'nin neden onlarla çalıştığına, bundan ne çıkarı olabileceğine dair tek bir neden bulamıyorum. Arumlar, bizim güçlerimizi emiyorlar ama iyileşme gücünü değil, o çapta bir şeyi değil. Bizden farklı bir ısı imzaları var, o yüzden de SD farklı araçlar sayesinde bizimle uğraşmadığını bilir ama sokakta bir Arum ya da Luxen'le karşılaşsan bizi birbirimizden ayırmanın yolu yoktur."

"Bekle." Sessiz duran Daemon'a göz atarak saçımı arkaya attım. "Ya SD, Luxen olduğuna inanarak bir Arum yakaladıysa? Sizler incelenmiştiniz, değil mi? İnsanların dünyasına uyum sağlamanız için zorlandınız, değil mi? Asimilasyonun neleri gerektirdiğini bilmiyorum ama bir tür gözlem olduğundan eminim, yani sonunda fark etmezler miydi, özellikle de şu ısı imzası olayı varken?"

Matthew ayağa kalktı, karşı köşedeki dolaba gitti. Dolabı açıp kare bir şişe açtı ve bardağa doldurdu. "Biz asimile edilirken yeteneklerimizi asla görmediler. Yani, bir süredir bildikleri teorisini yok sayarsak, incelemelerini yeteneklerimizi SD'nin bildiğini bize asla söyleyemeyecek Luxenler üzerinde yapmışlardır."

Midem hızla bulandı. "Yani bu Luxenlerin..."

"Sağ olmadıklarını söylüyorum," dedi Matthew, arkasını dönüp içkisinden bir yudum aldı. "Daemon'ın sana ne kadarını anlattığını bilmiyorum ama asimile olmayan Luxenler vardı. Vahşi hayvanlar gibi... uyutuldular. Birkaç Luxen'i, yeteneklerimizi incelemek, bizim hakkımızda bilgi sahibi olmak için kullandıklarına, sonra da onlardan kurtulduklarına inanmak için hayal gücünü çok fazla zorlamaya gerek yok."

Ya da onları, diğerlerini gözetlemek ve şüpheli herhangi bir durumda SD'ye rapor etmek üzere casus olarak göndermişlerdi. Paranoyakça gözüküyordu ama burada hükümet hakkında *konuşuyorduk.*

"Ama bu, Arumların neden SD'yle çalıştığını açıklamıyor."

"Evet." Matthew şömineye gitti. Dirseğini şömine rafına dayadı, diğer eliyle de yakut rengi sıvıyı döndürdü. "Bunun ne anlama gelebileceğiyle ilgili bir teori üretmekten korkuyorum."

"Bir yanım şu anda bunu umursamıyor bile." Daemon sonunda tekrar konuştu, sesi yorgun çıkıyordu. "Birisi Dawson'a ihanet etmiş. Birisi SD'ye söylemiş olmalı."

"Herhangi biri olabilir," dedi Matthew, bezgin bir halde. "Dawson, Bethany'yle olan ilişkisini gizlemeye çalışmıyordu. Birileri, onları yakından izlemişse bir şeyler olduğundan şüphelenmiş olabilirler. İlk birlikte olmaya başladıklarında hepimiz izlemiştik. Eminim bazılarımız izlemeyi bırakmamıştır."

Bunun Daemon'ı sakinleştirmeye hiç faydası olmamıştı. Olmasını da beklemiyordum zaten. Matthew'nın evinden bundan kısa bir süre sonra ayrıldık; sessizdik ve umutla umutsuzluk arasında bir yerde sıkışıp kalmıştık.

Annemin arabasında anahtarları isteyince ona verdim. Yolcu tarafına doğru yürürken durdum. Arkamı dönerek ona geri gittim ve sıkı vücuduna kollarımı doladım.

"Üzgünüm," diye fısıldadım, ona sımsıkı sarılarak. "Bir yolunu bulacağız. Onu geri alacağız."

Bir an tereddüt ettikten sonra kollarını vücuduma doladı ve o kadar sıkı sarıldı ki onun şeklini almış olabilirdim. "Biliyorum, dedi, başımın üstünden. Sesi sert ve güçlüydü. "Bu, yapacağım son şey dahi olsa onu geri alacağım."

Bir yanım, Daemon'ın kardeşi için feda etmeye hazır olduğu şeyi biliyor ve bunun için korkuyordu.

24

Daemon, kız kardeşinin, Dawson'ın çok büyük ihtimalle hayatta olduğunu bilmesini istemiyordu. Bu konuda ona söz verdim. Söz vermemin esas nedeni, Dawson'a şu anda neler yapıldığını hayal etmenin, onu ölü kabul etmekten muhtemelen daha beter olduğunu anlamamdı. Daemon bu çaresizliği kız kardeşiyle paylaşmak istemiyordu.

O böyle biriydi işte ve bunun için ona saygı duyuyordum.

Ama içinde ortadan kaldırmak istediğim, yükselen bir keder dalgası vardı.

Sonraki birkaç gün boyunca Blake'le çalıştım, sonra da o gittikten sonra Daemon'la, Moorefield'a gittik. Brian'ı Nancy ve Arum'la birlikte gördüğümüz geceden beri eve geri dönmemişti. Daemon'ın ne planladığı hakkında bir fikrim yoktu ama her neyse bunu yalnız başına yapmasına izin vermeyecektim ve ilk defa her şeyi tek başına yapmakta inat etmiyordu.

Noel tatilinden önceki Perşembe, Blake'le ışığı kullanma üzerinde çalıştık. Nesneleri dondurmaktan daha zordu bu. Gücü içimden almak, aslında pek anlamadığım bir beceriyi kullanmak zorundaydım.

Saatler sonra bir öldürücü ışık kıvılcımı bile meydana getiremediğim için hüsrana uğrayan Blake, sanki başını duvara vurmak istiyormuşçasına başıyla onayladı. "O kadar da zor değil, Katy. İçinde bu var."

Ayağımı yere hafifçe vurdum. "Deniyorum."

Blake, televizyon koltuğunu koluna oturup kaşlarını sıvazladı. "Artık nesneleri kolayca hareket ettirebiliyorsun. Bu daha zor olmamalı."

Kendime güvenim açısından harikalar yaratıyordu.

"Buna şöyle bak. Vücudundaki her bir hücre ışıkla örtülü. Bütün o hücrelerin el birliğiyle çalıştıklarını zihninde canlandır ve ışığı hisset. Işık sıcaktır. Titreşmeli ve uğuldamalı Damarlarındaki yıldırım gibi bir şey. Sana öyle hissettiren bir şeyler düşün."

Esnedim. "Denedim..."

Koltuktan hızla fırladı, onun bu kadar hızlı hareket ettiğini daha önce hiç görmemiştim. İşaret parmağıyla başparmağı birleşene kadar bileğimi sıkıca kavradı ve fal taşı gibi açılmış gözlerimin içine baktı. "Yeterince uğraşmıyorsun, Katy. Işığı kullanamazsan, o zaman..."

"O zaman ne?" diye sordum.

Blake derin bir nefes aldı. "Sadece... en güçlü kısımlarını kontrol edemezsen asla gerçekten kontrol sahibi olamama riskin var ve asla kendini savunamayacaksın."

Bethany için de bu kadar zor mu olmuştu, diye merak ettim. "Deniyorum. Yemin ederim."

Bileğimi bıraktı ve elini diken diken saçlarında gezdirdi. Sonra da gülümsedi. "Bir fikrim var."

"Yo, hayır." Başımı iki yana salladım. "Fikirlerini hiç sevmiyorum."

Anahtarlarını cebinden çıkarırken omzunun üzerinden gülümsedi. "Bana güveneceğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet ama bu, göğsüme bir bıçak fırlatmadan ve parmaklarımı tutuşturmadan önceydi."

Blake güldü, ben ise somuttum. Bunların hiçbiri komik değildi. "Öyle şeyler yapmayacağım. Bence buradan çıkmaya ihtiyacımız var. Gidip yiyecek bir şeyler alalım."

İhtiyatlı şekilde, ayak değiştirdim. "Ciddi misin? Bu... fena bir fikre benzemiyor."

"Evet, gidip ceketini al da yiyecek bir şeyler alalım."

Son zamanlarda hep açtım, o yüzden yağlı yemek ihtimali beni ikna etti. Kalın kazağımı alıp giydim ve Blake'in peşinden kamyonetine gittim. Kamyonet, buradakilerin kullandıkları kadar devasa değildi ama güzeldi ve yepyeniydi.

"Canın ne istiyor?" Motor çalışırken ellerini birleştirip ısıttı.

"Bana beş kılo aldırtacak her şey olabilir." Emniyet kemerimi bağladım.

Blake güldü. "Tam öyle bir yer biliyorum."

Koltuğa yaslandım ve Daemon'la ben, Matthew'la konuştuğumuz günden beri aklımdan bir türlü çıkmayan soruyu sormaya karar verdim. "Seni iyileştiren Luxen'e ne oldu?"

Elindeki eklemler beyazlayana kadar direksiyonu sıktı. "Ben... ben bilmiyorum ve bilmemek beni öldürüyor, Katy. Öğrenmek için her şeyi yapardım."

İçime yavaş yavaş bir keder çökerken ona baktım. Blake burada olduğuna göre arkadaşı hayatta olmalıydı. Çok büyük ihtimalle SD'nin elindeydi. Bununla ilgili bir şey söyleyecektim ki durdum.

Son zamanlarda Blake'in yanında kendimi gittikçe daha tuhaf hissetmeye başlamıştım. Sorunun tam olarak ne olduğunu bilmiyordum, belki de Daemon'ın bunu her fırsatta tekrarlaması yüzündendi ama Blake'e artık eskisi kadar güvenmiyordum.

"Neden soruyorsun?" Bana göz attı, yüzü çok gergindi.

Omuz silktim. "Meraktan. Olanlar için üzgünüm."

Başıyla onayladı ve ikimiz de bir süre konuşmadık. Moorefield çıkışını geçince gerilmeye başladım. "Bu kadar uzaklaşmamız güvenli mi? Kayalar'ın kapsama alanı sadece seksen kilometre, değil mi?"

"Bu sadece kabataslak bir tahmin. Sorun çıkmayacak."

Başımla onayladım ama aniden içimi kaplayan korkuyu üstümden atamıyordum. Blake'in beni evden uzaklaştırdığı her kilometreyle huzursuzluğum artıyordu. Arumların etrafta olduğu

ortadaydı, hatta kim olduğumuzu bile biliyor olabilirlerdi çünkü görünüşe göre SD'yle işbirliği içinde olabilirlerdi. Bu tedbirsizce, hatta aptalca bir şeydi. Ellerimi kotuma sürterek pencereden dışarı baktım, Blake ise mırıldanarak bir rock parçasına eşlik ediyordu.

Çantama uzanıp cep telefonumu çıkardım. Gerçekten de beta kuvarsın korumasındaysak Blake'in, Daemon'a haber vermemi sorun etmemesi gerekirdi.

"Attığı her adımı erkek arkadaşına haber vermek zorunda olan kızlardan değilsin, değil mi, Katy?" Blake başıyla telefonumu işaret etti ve gülümsedi ama gözlerinde neşeden eser yoktu. "Hem geldik zaten."

Öyle kızlardan değildim ama...

Batı Virginia'nın en ünlü tavuk kanatlarının onlarda olduğuyla övünen küçük bir restoranın otoparkına yanaştı. Binanın kapkara camlarını Noel ışıkları süslüyordu. Girişe siper olan devasa bir dağcı heykeli vardı.

Her şey inanılmaz normal gözüküyordu.

Blake'ten şüphelenmeme neden olduğu için sessizce Daemon'ı suçladım, telefonumu geri çantama soktum ve restorana girdim.

Akşam yemeği acayip bir şekilde gergindi. Daha önce Blake'le çıktığımız iki yemeğe de hiç benzemiyordu. Onun sörfle ilgili konuşmasını sağlamak bile deveye hendek atlatmak gibiydi, yani zahmetli ve anlamsızdı. O telefonunda mesaj yazarken ben blog tutmayı ve okumayı ne kadar özlediğimden bahsettim. Belki de oyun oynuyordu, emin olamadım. Bir keresinde bir domuz sesi duyduğumu sandım. Sonunda konuşmayı bıraktım ve tabağımdaki kanatların derisini yüzmeye odaklandım.

Saat altı buçuktu ve küçük bir masada oturmuş üçüncü meşrubatımızı içiyorduk ki artık canıma tak etti. "Hazır mısın?"

"Birkaç dakika daha."

Bu ikinci "Birkaç dakika daha" olmuştu. Arkama yaslandım, uzun bir nefes verdim ve adamın birinin flanel ceketinin üzerin-

deki kırmızı kareleri saymaya başladım. Üst üste çaldıkları Noel şarkısını artık ezberlemiştim.

Blake'e göz attım. "*Cidden* eve gitmeye hazırım."

Ela gözleri kızgınlıkla parladı ve kahverengi benekler koyulaştı. "Dışarı çıkıp yorgunluk atmak hoşuna gider diye düşünmüştüm."

"Öyle ama burada oturuyoruz ve birbirimizle konuşmuyoruz bile; sen telefonunda domuz dürtme oyunu oynuyorsun. Benim için hiç de eğlenceli değil."

Dirseklerini masaya dayadı ve çenesini ellerine koydu. "Ne hakkında konuşmak isterdin, Katy?"

Ses tonu iyice sinirimi bozdu. "Bir saatten fazla bir süredir seninle her türden konuda konuşmaya çalışıyorum."

"Ee, Noel'de bir şey yapıyor musun?" diye sordu.

Derin bir nefes alarak kızgınlığımı dizginledim. "Evet, annem ilk defa gerçekten çalışmayacak. Will'le birlikte bir şeyler yapacağız."

"Doktorla mı? İşler epey ciddiye biniyor gibi."

"Öyle." Kapı açılınca üşüdüm, kazağıma sıkı sıkı sarındım. "Eminim birlikte bir şeyler yapmamız..."

Blake'in telefonu çınladı ve Blake hemen telefonuna baktı. Sinirim bozularak ağzımı sımsıkı kapattım ve gözlerimi arkasındaki masaya diktim. "Hazır mısın?" diye sordu.

Tanrıya şükürler olsun. Çantamı alıp kalktım, hesabı ödemesini beklemeden dışarı çıktım. Sertleşmiş kar ve buz, botlarımın altında çatırdıyordu. Kasım ayı gelir gelmez tek yaptığı iki üç günde bir, birkaç santim kar yağdırmaktı. Kar fırtınasına koca bir hazırlık gibiydi.

Blake kaşları çatık bir halde yanıma geldi. "Yeteri kadar bekledik."

Gözlerimi devirdim ama hiçbir şey demeden kamyonetine bindim. Sessizce geldiğimiz yoldan geri dönmeye koyulduk. Göğsümde sıkıca kavuşturduğum kollarımla kendimi huysuz bir kız arkadaş gibi hissettim ve bu çok yanlıştı. Bir böyle değildik ama sanki

az önce cehennem gibi bir buluşma yaşamış bir çift gibiydik.

Arabayı büyük anne hızında sürmesiyse işleri daha da kötüleştiriyordu. Bacağımı sinir bozukluğu ve sabırsızlıkla sallıyordum. Sadece eve gitmek istiyordum. Bu gece çalışma falan olmayacaktı. Uyduruk bir kitabı alıp *eğlenmek* için okuyacaktım. Sonra da blog'uma yazacaktım. Blake'i ve bu aptal, beş para etmez uzaylı gücünü unutacaktım. Bakışlarımı botlarıma indirdim. Yerde bir şey vardı, botumun ince tabanından sert, ince ve uzun olduğunu hissediyordum. Ayağımı yana çekince hızla geçen otoyol ışıklarında, altın rengi ve parlak bir şeyi yansıdı. Merakla eğilmeye başladım.

Obsidiyen birdenbire kazağımın altında parladı ve aynı anda Blake, kamyoneti yoldan çıkarıp bir hendeğin içine soktu.

Ona doğru döndüm; obsidiyenden yayılan sıcaklık tenimi kavururken kalbim deli gibi atmaya başladı. "Yakınlarda bir Arum var."

"Biliyorum." Dişlerini sıkarak motoru durdurdu. "Kamyonetten çık, Katy."

"Ne?" diye ciyakladım.

"Kamyonetten çık!" Uzanıp emniyet kemerimi çözdü. "Çalışacağız."

Gerçekler sert ve korkunç bir şekilde kafama dank etti. Obsidiyenin sıcaklığı artmaya devam ederken nefesimi titrek bir şekilde bıraktım. "Beni bilerek beta kuvarsın emniyet alanı dışına çıkardın!"

"En güçlü yeteneklerin duygularına bağlanmışsa, o zaman neler yapabileceğini görmek için tamamen duygusal hissettiğinde onlara nasıl başvurman gerektiğini bulmalıyız, sonra da daha az bir heyecanla pratik yapmalıyız. Bıçakla ve yastıklarla yaptığımız gibi." Daha çok uzandı ve benim olduğum tarafın kapısını açtı. "Arumlar bizi, Luxenleri hissettiklerinden daha iyi hissederler. DNA olayı yüzünden. Luxenlerin DNA'larında dâhili bir gizleme sistemi mevcut. Bizde öyle bir şey yok."

Göğsüm hızla kalkıp iniyordu. "Buna daha önce bana hiç anlatmamıştın."

"Beta kuvarsın içerisinde güvendeydin. Sorun değildi."

Dehşete düşmüş bir şekilde ona baktım. Ya bunu bilmeden annemle güvenlik alanı dışında alışverişe çıksaydık? O zaman saldırıya uğrayacaktık. Blake gerçekten benim güvenliğimi umursuyor muydu acaba?

"Şimdi çık dışarı," dedi.

Kesinlikle çıkmayacaktım. "Hayır! O Arum'un yanına hayatta gitmem. Aklını kaçırmışsın sen..."

"Sana hiçbir şey olmayacak." Sanki bana katil bir uzaylıyla karşı karşıya gelmemi değil de sınıfın önünde konuşma yapmamı söylüyordu. "Sana bir şey olmasına izin vermem."

Sonra arabadan çıktı, gür ağaçlık alana girip gözden kayboldu ve beni kamyonette yalnız bıraktı. Kıpırdayamayacak kadar afallamış bir halde bastıran karanlığa bakakaldım. Bunu yaptığına inanamıyordum.

Bu gece hayatta kalırsam Blake'i öldürecektim.

Mürekkep karası bir gölge yolun üzerinden kaydı ve Blake'in ormana girdiği yolu takip etti. Gökyüzünü dolduran bir ışık patlaması oldu ama Blake'in acı dolu çığlığını duyduğumda çabucak söndü.

Kamyonetten çıkıp kapıyı hızla kapattım ve gözlerimi kısarak karanlığa baktım. "Blake?" Bir süre cevap gelmeyince panik, pençelerini boğazıma geçirdi. "Blake!"

Ormanın kenarında durdum, oraya girme konusunda ürkektim. Anormal bir sessizlik etrafa çökerken kazağıma sıkıca sarındım ve titredim. Lanet olsun. Arkamı dönüp kamyonete gittim. Annemi arayacaktım. Hatta Daemon'ı bile arayacaktım. Bu hiç...

Ben adım daha atamadan yolcu kapısının önünde bir gölge toplandı. Karanlık ve yağlı gölge giderek büyüdü, ta ki bir adam silueti yolumu kapatana dek.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

Erkek şeklini aldı ve Vaughn'un evinin dışında gördüğümüz Arum'a ürkütücü derecede benziyordu. "Selam, küçük şey. Sen... özelsin, değil mi?"

Hızla arkamı döndüm; koşarken kazağım arkamdan kanat gibi rüzgârda dalgalanıyordu. Hızla koştum, hem de daha önce hiç koşmadığım kadar hızla. O kadar hızlıydım ki ayazın yüzüme hızla üfürdüğü küçük kar tanecikleri bana çakıl taşı gibi geliyordu. Ayaklarımın yere değdiğinden bile emin değildim.

Ama ne kadar hızlı koşarsam koşayım Arum benden hızlıydı.

Siyah, kasvetli bir gölge önce yanımda, sonra da önümde belirdi. Kar ve buzun üzerinde kayarak obsidiyenimi kavradım. Ucunu, elim nereye denk gelirse oraya saplamaya hazırdım.

Arum hamleyi tahmin etti; bir kol şekillendi ve yumruk savurdu. Yumruk karnıma isabet etti. Havalanıp yan tarafıma düştüm. Kemiklerime hızla büyük bir acı yayıldı. Sırt üstü yuvarlandım, gözlerimi kırpıştırarak karları kirpiklerimden uzaklaştırdım.

Şimdi Daemon'ın koşup Arumlarla savaşmama neden bu kadar karşı olduğunu anlıyordum. Biraz önce canıma okunmuştu ve daha dövüş başlamamıştı bile.

Karanlık, sinsi bir gölge görüş alanıma girdi. İnsan formunda değilken konuştuğunda sesi, benim düşüncelerimin arasında tehditkâr bir mırıltıydı. *Sen bir Luxen değilsin ama eşi benzeri olmayan birrr şeysin. Hangi güçlerrr var sende?*

Güçlerim mi? Beni mutasyona uğrattığında Daemon'ın bana verdiği güçler. Arum beni öldürerek o güçleri alacaktı. Ama daha önce Daemon'la Dee'ye erişerek bir Arum öldürmüştüm. Blake o yeteneğin –o Kaynak'ın– hâlâ bende mevcut olduğunu söylüyordu. Olmalıydı, yoka ölecektim.

Hem, kendimi savunabilmeyi istiyordum. Burada uzanmayı değil. Birinin beni kurtarmasını değil.

Blake neyi zihnimde canlandırmamı söylemişti? Damarlardaki yıldırımı ve ışıkla çevrelenmiş hücreleri mi?

Arum üzerime eğildi; siyah duman şeritleri, sert zeminden daha kalın ve daha soğuktu. Dumanlı, saydam bir gülüş belirdi. *Düşündüğümden de kolaymışşş.*

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve biyoloji dersinde gördüğüm

ışıkla çevrelenmiş bütün acayip hücreleri zihnimde canlandırdım ve o tek anı, yani damarlarımda yıldırımı hissettiğim o anı düşündüm. Arum'un soğuk parmakları çeneme ilk defa dokunduğunda o görüntüye tutundum. Damarlarımda dolaşan, bataklık gibi kaynayan kıpkırmızı lavlara tutundum.

Bir çatırtıyla başladı. Göz kapaklarımın arkasında küçük bir ışık yandı. Kolumdan aşağıya kaynar derecede sıcak, tuhaf bir his yayıldı. Gözlerimin arkasındaki ışık kırmızı beyazdı; gücün kaynağı tümüyle yok ediciydi, karmaşıklığıyla eziciydi. Damarlarımda yandığını, fısıldayarak yüzlerce söz verdiğini hissedebiliyordum. Bana seslendi, beni karşıladı. Çağrısına ne zaman kulak vereceğimi merak ederek beni bekliyordu.

Ben ayağa kalkarken rüzgâr, karı altımdan hızla çekti. Gözlerimi açtığımda Arum geriye doğru süzülüyor, insanla Arum formu arasında gidip geliyordu.

Artık ayaktaydım ve zar zor nefes alıyordum. *Onu* hissedebiliyordum ve bu hem heyecan verici hem de dehşet vericiydi. Vücudumdaki her bir sinir beklentiyle canlandı ve karıncalandı. *O*, yani bu güç kullanılmak istiyordu ve bu durum her şeyden daha doğal bir şey gibi gözüküyordu. Parmaklarım içe doğru kıvrıldı. Etrafımdaki dünya kırmızı ve beyazla aydınlatılmıştı.

Yok et.

Arum tekrar gerçek formuna geçti, gece vakti gökyüzü gibi uçsuz bucaksız yayılıyordu.

İçimden bir çatırtı geldi ve Kaynak parmak uçlarımdan hızla çıkıp korkutucu bir hızla Arum'a çarptı.

Arum dönerek havaya fırladı ama Kaynak onu takip etti. Ya da ben onu takip etmesini sağladım. Ama Arum o kadar hızla biçim değiştiriyordu ki başımı döndürüyordu. Arum dondu, sonra da bir milyon ince, camsı gölge parçasına ayrıldı.

Obsidiyen tenimde soğudu.

"Harika," dedi Blake, alkışlayarak. "Cidden akıl almazdı. Arum'u tek vuruşla öldürdün!"

Elektrik dalgaları bana geri döndü ve kırmızı-beyaz sis kayboldu. Kaynak gidince enerjimin çoğu da onunla birlikte gitti. Blake'e döndüm, Kaynak'ın bıraktığı boşluğun yerini başka bir şeyin aldığını hissediyordum. "Sen... sen beni, bir Arum'la yalnız bıraktın.

"Evet ama yaptığına bir baksana." Sanki sevilen öğrenciymişim gibi sırıtarak bana doğru yürüdü. "Bir Arum öldürdün, Katy. Her şeyi kendi başına yaptın."

Nefes aldım ve *canım yandı*. Her şey canımı yakıyordu. "Ya Arum'u öldüremeseydim?"

Yüzünden şaşkınlık okunuyordu. "Ama öldürdün."

Geriye adım attım, yüzümü buruşturdum ve pantolonumun sırılsıklam olduğunu ve donmuş, örselenmiş tenime yapıştığını fark ettim. "Ya yapamasaydım?"

Blake başını iki yana salladı. "O zaman..."

"O zaman ölmüş olurdum." Elimi kalçama koyarken titriyordu. Bütün arka tarafım düşmenin şiddetiyle zonkluyordu. "Umurunda mı?"

"Tabii ki umurumda!" Öne doğru hareket edip elini omzuma koydu.

Acı kıvılcımları tam kolumdan aşağıya hızla yayılınca ciyakladım. "Sakın... sakın dokunma bana."

Bir anda şaşkınlığı gitmiş, yerini öfke almıştı. "Kutlama yapacağın yerde aşırı tepki veriyorsun. Muhteşem... bir iş yaptın. Anlamıyor musun? Hiç kimse bir Arum'u tek vuruşta öldüremez."

"Umurumda değil." Topallayarak arabaya doğru yürümeye başladım. "Eve gitmek istiyorum."

"Katy! Yapma böyle. Her şey yolunda. Az önce..."

"Sadece eve götür beni!" diye çığlığı bastım, ağlamak üzereydim, tümüyle kapanmama saniyeler kalmıştı. Çünkü Blake'te yanlış bir şeyler vardı. "Tek istediğim eve gitmek."

25

Tatilden önce, derslerin son gününde trigonometri dersine geç kaldım; yerime dikkatle yerleştim ve yüzümü buruşturdum. Dün gece büyük ihtimalle kıçımı kırmıştım. Oturmak aşırı derecede acı veriyordu. Lesa, rahat bir pozisyon almak için mücadele etmemi izlerken tek kaşını havaya kaldırdı.

"İyi misin?" diye sordu Daemon, biraz yerimden sıçramama neden olarak.

"Evet," diye soludum, dikkatlice yan dönerken. Beni dürtmemesine şaşırmıştım. "Ters yatmışım da."

Gözleri keskindi. "Yerde falan mı uyudun?"

Kuru bir şekilde güldüm. "Öyle gibi."

Daemon, arkamı dönmemi engelledi. "Kat..."

"Ne?" İçime yavaşça bir huzursuzluk yayıldı. Bana böyle baktığında benliğimin en derinliklerine kadar çırılçıplak kaldığımı hissediyordum.

"Boş ver." Arkasına yaslandı, kollarını kavuştururken gözlerini kıstı. "Bu gece için hâlâ uygun musun?"

Dudağımı ısırarak başımla onayladım ve aklımın bir köşesine eve giderken birkaç enerji içeceği almayı yazdım. Dün gece geri döndüğümde annemin gizli çikolata zulasını sömürmüştüm.

Enerjimi tazeleme konusunda hiçbir faydası olmamıştı. Geriye yaslanıp dişlerimi gıcırdattım ve ani acıyı görmezden geldim. Bete-

rin de beteri vardı. Şu anda hayatta olmayabilirdim.

Ders boyunca sıramda oturmak sonsuz bir işkenceydi. Vücudumun her yeri, soğuk ve sert zemine düşmekten acıyordu. Benim için tek rahatlama Blake'in biyoloji dersinde olmamasıydı ve bununla ilgili ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Dün gece gözüme uyku kırpmamış, olanları defalarca aklımdan geçirmiştim. Kaynak'ı kullanamasaydım ya da Arum'u öldüremeseydim Blake gerçekten ciddi şekilde yaralanmama ya da ölmeme izin verecek miydi? Bir cevabım yoktu ve bu çok canımı sıkıyordu.

Biyoloji dersinden çıkarken Matthew bana seslendi. Konuşmak için sınıfın boşalmasını bekledi. "Nasılsın, Katy?"

"İyiyim," dedim şaşkınlıkla. "Sen?"

Matthew, masasının köşesine yaslanırken gergin bir şekilde gülümsedi. "Derste acı çekiyor gibiydin. Umarım konuşmam o kadar kötü değildi."

Kıpkırmızı oldum. "Hayır, sorun konuşman değildi. Dün ters yatmışım. Şimdi de her tarafım ağrıyor."

Başını çevirdi. "Seni tutmak istemiyorum ama onun nasıl..."

Şimdi beni aslında neden durdurduğunu anlamıştım. Açık kapıya göz attım. "Daemon iyi. Yani, ne kadar iyi olabilirse o kadar iyi galiba."

Matthew gözlerini kısa bir süre için kapattı. "O çocuk, oğlum gibidir, yani hem o hem de Dee evladım gibidir. Çılgınca bir şey yaptığını görmek istemiyorum."

"Yapmayacak," dedim ona; adamı rahatlatmak istiyordum. Hem, Matthew'nun, Daemon'ın Vaughn'ı takip ettiğini bilmesini istemiyordum. Bunun hoş karşılanacağından hiç emin değildim.

"Öyle umarım." Matthew kan çanağı gibi gözlerle bana baktı. "Bazı şeylerin... bilinmeyen olarak kalması en iyisidir, biliyor musun? İnsanlar cevap ararlar ve buldukları cevaplar her zaman hoşlarına gitmez. Bazen gerçekler, yalanlardan daha kötüdür." Masasına dönerek bir yığın kâğıtla uğraştı. "Umarım daha iyi uyursun, Katy."

Azledildiğimin farkına varınca, çok tuhaf duygularla sınıfı terk ettim. Matthew işteyken kafayı mı çekiyordu? Çünkü bu şimdiye kadar onunla yaptığım en tuhaf konuşmaydı. Bir de onunla yalnızken yaptığım en uzun konuşmaydı.

Öğle yemeğinde arkadaşlarıma katıldım ve dün Dee'yle Adam'ın oynaşmasını izlemek kafamı dağıtmaya bire birdi. Dee, ağzının Adam'ınkine yapışık olmadığı nadir anlarda hafta sonundan ve Noel'den bahsetti. Ama bana her baktığında gözlerinde keder vardı. Aramıza bir soğukluk girmişti ve onu özlüyordum. O arkadaşlarımı o kadar çok özlüyordum ki.

Dersler bitince İngilizce kitabını almak için dolaba gittim çünkü okul başlar başlamaz teslim edilmesi gereken bir ödev vardı. Tam kitabı sırt çantama sokmuştum ki ismimi duydum.

Başımı kaldırıp baktım ve Blake'i görünce gerildim." Selam... biyoloji dersinde yoktun."

"Bugün geç geldim," dedi, yanımdaki dolaba dayanarak. "Bu gece ya da Noel tatilinde çalışma yapamayacağım. Amcamla aile ziyaretine gidiyoruz."

Mutluluktan sarhoş gibi olmuştum. Kendimi savunma ihtiyacıma rağmen dün geceden sonra Blake'le çalışmaya devam etmeyi istediğimden emin değildim. Şimdi bunları konuşmanın sırası değildi. "Sorun değil. Umarım iyi vakit geçirirsin." Başını öne sallarken gözlerinde soğuk ve mesafeli bir bakış vardı. Boğazımı temizledim. "Şey, ben gideyim artık. Dönünce..."

"Bekle." Yanıma yaklaştı "Dün geceyi konuşmak istiyordum."

Dolabımın kapağını çarparak kapatmak istiyordum ama sadece kapattım. "Ne olmuş dün geceye?"

"Kızdığını biliyorum."

"Evet, kızdım." Ona döndüm. Neden öfkeli olduğumu gerçekten anlayamıyor muydu? "Sen dün gece benim hayatımı riske attın. Ya Kaynak'ı kullanamasaydım? Şimdiye ölmüş olurdum."

"Sana zarar vermesine izin vermezdim." Sözleri ve gözleri samimiyet doluydu. "Güvendeydin."

"Yan tarafımda boylu boyunca uzanan morluklar bana zarar gördüğünü söylüyor ama."

Kızgınlıkla soludu. "Bu konuda neden daha mutlu olmadığını anlamıyorum. Sergilediğin güç... hayranlık vericiydi."

Çantamı sırtımdaki morluklardan uzaklaştırdım. "Bak, sen dönünce şu çalışma işini konuşsak?"

Tartışmak istiyor gibi gözükü yordu çünkü gözlerindeki o yeşil benekler koyulaşıp çalkalanmaya başladı ama yanağını çevirdi ve sert bir şekilde nefesini salıverdi. Bu okuldan ve *ondan* uzaklaşıp evime, yatağıma gitmek istiyordum. Bir zamanlar normal olduğuna inandığım, bir zamanlar bana yardım etmeyi istediğine çünkü benzediğimize inandığım bu oğlandan uzaklaşmak istiyordum çünkü artık antrenmanlardan sağ çıkıp çıkmamamı umursamadığını düşünüyordum.

Eve gidince bol bir eşofman altıyla termal içlik giydikten sonra ilk işim kestirmek oldu ve akşamın çoğunu uyuyarak geçirdim. Kalktığımda annem gitmişti. Kendime sandviç yaptım ve geçen ay aldığım kitapları topladım.

Kitapları dizüstü bilgisayarımın yanına yığdım ve ensemde ılık bir nefes hissetmeye benzeyen tanıdık karıncalanmayı hissettiğimde web kameramı burnumu büyük göstermeyecek şekilde ayarlamakla meşguldüm. Saate göz attım. Daha on bile değildi.

İç çekerek ayağa kalktım ve ön kapıya giderek Daemon daha kapıyı çalmadan açtım. Orada duruyordu, eli havada asılı kalmıştı. "Geldiğimi bilmen cidden hoşuma gitmemeye başladı," dedi, kaşlarını çatarak.

"Hoşuna gittiğini sanıyordum. Sayesinde takipçi sapıklıkta üstüne yok."

"Sana daha önce de söylemiştim. Seni *takip etmiyorum*." Peşimden oturma odasına geldi. "Sana göz kulak oluyorum."

"İkisinin farkı var mı?" Kanepeye oturdum.

Daemon yanıma oturdu, baldırını baldırıma yasladı. "Var."

"Bazen mantığın beni korkutuyor." Keşke başka bir şeyler giyseydim diye hayıflandım. Üstünde sadece kotla kazak vardı ama iyi gözüküyordu. Bir de, termal içliğimin üzerinde küçük çilekler vardı. Utanç vericiydi. "Ee, neden bu kadar erken geldin?"

Yastıklara sırtını verdi; öncekinden daha da yakındı ve serin bir sonbahar sabahı gibi kokuyordu. Neden, ah neden hep bu kadar yaklaşmak zorundaydı? "Bill bu gece gelmiyor mu?"

Kucağına atlamak için aniden hissettiğim çılgınca isteği görmezden gelerek saçımı kulağımın arkasına koydum. "Hayır. Ailesiyle bir şeyler yapacakmış."

Gözlerini kısarak dizüstüme baktı. "Ne yapıyorsun? O videolardan bir tane daha mı yapıyorsun?"

"Niyetim oydu. Bir süredir yapmamıştım ama sonra sen çıkageldin. Planım suya battı."

Ağzı kulaklarına vardı. "Hala yapabilirsin. Söz, rahat duracağım."

"Hayatta olmaz."

"Neden ama?" Elini kaldırdı ve yığının en üstündeki kitap ona doğru fırladı. "Hey, aklıma bir fikir geldi. Oymuşum gibi yapabilirim."

"Ne?" Bana kapaktaki sarışın oğlanı gösterince kaşlarımı çattım. "Bekle demek istediğin..."

Daemon dalgalandı, yerine kitap kapağındaki mankenin tıpa tıp bir kopyası geldi. Kıvrılmış sarı perçeminden boncuk mavisi gözlerine, düşünceli bakışına kadar hık demiş burnundan düşmüştü. *Vay canına, amma yakışıklı oğlan.*

"Aman Tanrım." Altın rengi yanağını dürttüm. Gerçekti. Güldüm. "Bunu yapamazsın. Millet çılgına döner."

"Ama kesinlikle çok ilgi çeker." Göz kırptı. "Eğlenceli olurdu hani."

"Ama bu kapak mankeni" –kitabı ondan aldım ve salladım– "bir yerlerde yaşayan gerçek bir insan. Muhtemelen nasıl olup da Posta Kutuma Düşenler videosunda boy gösterdiğini merak edecektir."

Dolgun dudaklarını büktü. "Hakkın var." Kapak mankeni yavaş

yavaş kayboldu ve Daemon yeniden ortaya çıktı. "Ama ben sana engel olmayayım. Filmini çek. Asistanın gibi davranırım ben de."

Ciddi mi değil mi diye karar vermeye çalışarak ona baktım. "Bilmiyorum."

"Çıtım çıkmaz. Sadece senin için kitapları tutarım."

"Bence senin çıtının çıkmaması gibi bir yeteneğin yok. Hem de hiç."

"Söz veriyorum," dedi, ağzı kulaklarında.

Bunun sonu muhtemelen felaketle bitecekti ama onun videoda olması fikri beni acayip keyiflendiriyordu. Web kamerasını onu da alacak şekilde ayarladım ve kayıt düğmesine bastım.

Derin bir nefes alarak vlog'umu hazırlamaya başladım. "Selam, ben, Katy'nin Çılgın Saplantısı'ndan Katy. Bu kadar uzun süre ortalardan yok olduğum için özür dilerim. Okul ve..." –gözlerim bir anlığına Daemon'a kaydı– "başka işler yüzünden oldu ama her neyse, bir misafirim var. Bu..."

"Daemon Black," diye cevap verdi Daemon, benim yerime. "Geceleri gözüne uyku girmeden hakkında fanteziler kurduğu erkek benim."

Ona cevaben dirsek atarken yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Bu kesinlikle doğru değil. O benim komşum..."

"Ve de tamamen saplantı haline getirdiği erkeğim."

Kendimi zorlayıp cılızca şekilde gülümsedim. "Egoistin tekidir ve kendi sesini duymayı sever ama çıtını çıkarmadan durmaya söz verdi. Değil mi?"

Başıyla onayladı ve kameraya bir melek gülücüğü gönderdi ama gözlerinde muzip bir pırıltı vardı. Evet, bu kötü bir fikirdi. "Bence okumak seksi." Daemon kendisine gülümsedi.

Kaşlarımı hızla havaya kaldırdım. "Şu aralar okuyor musun?"

"Ah, evet, ve başka ne seksi, biliyor musunuz?" Bütün yüzü ekranı kaplayacak şekilde öne doğru eğildi ve başıyla beni işaret etti. "Onun gibi blogcular. Seksi."

Gözlerimi devirerek koluna vurdum. "Geri bas," diye fısıldadım.

Daemon arkasına yaslandı ve sonraki beş dakika boyunca sessiz kalmaya çalıştı. Bana her bir kitabı verdi ama yorum yapmaktan kendini alıkoyamadı ve bütün kayıt süresini işgal etti. Şunu gibi yorumlardan bahsediyorum: "Bu oğlan aptala benziyor," ya da "Bu düşmüş meleklere olan takıntı ne böyle?" Ama benim favorim, "Şu Azrail kılıklı benim kafadan birine benziyor. Geçimini sağlamak için insanları öldürüyor."

Kaydımın sonunda yüzüme yapışan aptalca sırıtışı gizleyemedim. "Bugünlük bu kadar. İzlediğiniz için teşekkürler!"

Daemon'ın son yorumuyla neredeyse yere devriliyordum. "Unutmayın. Burada, düşmüş meleklerden ve ölülerden daha güzel şeyler var. Benden söylemesi." Göz kırptı.

Zihnimde bir yığın kızın ayılıp bayılmasını canlandırdım. Onu kenara iterek yüzümü buruşturdum ve web kamerası sayfasının kapatma düğmesine tıkladım. "Kendini kaydedilirken görmek hoşuna gidiyor."

Omuz silkti. "Eğlenceliydi. Bir dahaki ne zaman?"

"Elime daha çok kitap geçerse önümüzdeki hafta."

"Daha çok kitap." Gözleri büyüdü. "'Henüz okumadığını söylediğin on kitap falan var."

"Başka kitap almayacağım anlamına gelmez bu." Hayret dolu ifadesine güldüm. "Son zamanlarda çok okuyamadım ama okuyacağım, sonra da elimde okunmamış yeni kitap kalmayacak."

"*Onun* yüzünden zamanın olmadı ve bu çok saçma." Dişlerini sıkarak başını çevirdi. Okumak sevdiğin bir şey. Blog tutmak da öyle ve en bunları tamamen terk ettin."

"Etmedim!"

"Seni küçük yalancı," diye cevabı yapıştırdı. "Blog'una baktım. Geçen aydan beri beş yazı yazmışsın."

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kaldı. "Blog'umu da mı takip ediyorsun?"

"Daha önce de dediğim gibi, seni takip etmiyorum. Sadece sana *göz kulak oluyorum*."

"Benim de daha önce söylediğim gibi, yanlış mantık yürütüyorsun." Öne doğru eğildim ve dizüstümü kapattım. "Neler yaptığımı biliyorsun. Çalışma neredeyse bütün zamanımı..."

"Bu da ne be?" diye patladı, termal içliğimin arkasını tutup yukarı çekerken.

"Hey." Saplanan yeni acıyı görmezden gelip arkamı döndüm. "Ne yapıyorsun? Çek ellerini, sapık."

Başını kaldırıp baktı, gözleri bir nebze çaresizlik ve intikamla parlıyordu. "Sırtının neden ikinci kat penceresinden atlamışsın gibi gözüktüğünü söylesene."

Eyvahlar olsun. Ayağa kalkarak biraz yalnız kalmak için mutfağa doğru gittim. Dolaptan kola aldığımda Daemon tam arkamdaydı. "Blake'le... Blake'le çalışırken düştüm. Ama çok önemli bir şey değil." Kulağa inanılır geliyordu ve gerçek, şu anda kimsenin istemediği türden bir cinnet geçirmesine neden olacaktı. Daemon'ın başka bir stres kaynağına daha ihtiyacı yoktu. "Sana yanlış yattığımı söyledim çünkü dalga geçeceğini düşündüm."

"Evet, seninle dalga geçerdim... birazcık ama Tanrım, Kat, bir yerini kırmadığından emin misin?"

Pek sayılmazdı. "İyiyim."

Gözlerini kırpmadan peşim sıra masanın etrafını döndü, kaygısı yüzünden okunuyordu. "Son zamanlarda oranı buranı çok çarpıyorsun."

"Pek sayılmaz."

"Sen sakar biri değilsindir Kedicik. O zaman neden durmadan böyle şeyler oluyor?" Avının üzerine atlamak üzere bir yırtıcı hayvan gibi öne doğru hamle yaptı. Aniden hangisinin daha kötü olduğundan emin olamadım: ışık hızında hareket etmesi mi, tüylerimi diken diken edecek şekilde yavaş, hesaplı adımlar atması mı?

"Hakkındaki gerçeği ilk öğrendiğimde ormanda ayağım takılıp düşmüştüm ya," diye hatırlattım ona.

"İyi deneme." Başını iki yana salladı. "Zifiri karanlık ormanın ortasında dörtnala koşuyordun. Benim bile..." Göz kırptı. "Eh,

belki benim değil ama normal insanların ayağı takılırdı. Ben başıma öyle bir şey gelmeyecek kadar olağanüstüyüm."

"Şey..." Tanrım, çalımından geçilmiyordu.

"Biraz canın acıyor gibi."

"Biraz acıyor."

"O zaman bırak halledeyim." Uzandı, parmakları çok hızlı hareket etmekten bulanıklaştı.

"Bekle." Geriledim. "Bunu yapman gerekiyor mu?"

"Seni iyileştirmemin bir zararı olmaz. Hele bu noktadan sonra." Bana tekrar dokunmaya çalıştı ama eline vurup ittim. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum!"

Kendi ayağımla köşeye sıkışmıştım. "Bana yardım etmene ihtiyacım yok."

Başını çevirirken çenesindeki kas seğirmeye başladı. Sanki vazgeçmiş gibiydi ama sonra kolunu kalçama doladı ve bir baktım oturma odasındaki kanepede oturuyordu, ben ise kucağındaydım.

Afallamış bir halde ona baktım. "Bu hiç adil değil!"

Bu kadar inatçı olmasaydın ve yardım etmem izin verseydin bunu yapmak zorunda kalmazdım." Daemon beni hareketsiz hale getirdi ve elini termal içliğimin içine sokup sırtımın aşağı kısmına dayarken itirazlarıma aldırmadı. Dokunuşundan kaynaklanan yınlamayla yerimden sıçradım. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayabilirim. Bana izin vermemen çok saçma."

"Yapacak işlerimiz, takip edilecek insanlar var, Daemon. Bırak da kalkayım." Eğilip bükülerek elinden kurtulmaya çalıştım ve acıyla inledim. Beni neden iyileştirmesini istemediğimi bilmiyorum; artık yanında olunca bende iz kalmadığını ispat etmiştik zaten. Ama ona bel bağlayan çok fazla insan vardı.

"Hayır," dedi. Sırtımda hoş ve baş döndürücü bir sıcaklık belirdi, beni tümüyle yakıp kavuracaktı sanki. Hafifçe soluk aldığımı duyunca dudakları bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Sen acı çekerken öyle elim kolum bağlı duramam, tamam mı?"

Ağzımı açtım ama hiçbir şey demedim. Daemon başını çevirdi ve duvardaki boş bir noktaya odaklandı. "Canımın yanması gerçekten seni üzüyor mu?" diye sordum.

"Sorduğun buysa canının yandığını hissetmiyorum." Durakladı, yavaşça soluğunu salıverdi. "Canının yandığını bilmek üzülmem için yeterli.

Bakışlarımı yere indirdim ve direnmeyi bıraktım. Sadece tek eli üzerimdeydi ama elini her bir hücremde hissedebiliyordum. Blake, yıldırımın sıcağı gibi bir his veren bir şey düşünmemi söylediğinde Daemon'ın dokunuşunu... beni öpmesini düşünmüştüm. Kaynak'a erişip Arum'u yok ettiğimde hissettiğim buydu.

Bütün bu iyileştirme olayının yatıştırıcı bir etkisi vardı. Güneşte yatmak ya da sıcak battaniyenin altına sokulmak gibiydi. Uykusuzluk ve Daemon'ın dokunuşu, sabit, rahatlatıcı dalgalar halinde beni sarmaladı. Gevşek kucaklayışında rahatlayarak başımı omzuna yasladım ve gözlerimi kapattım. Dokunuşu, iyileştirici sıcaklığı örselenmiş adale ve kemiklerimden geçip tenimin derinliklerine işledi.

Bir süre sonra hiçbir yerimin acımadığını fark ettim ama Daemon hâlâ beni kucaklıyordu. Sonra Daemon ayağa kalktı, beni kucağına alınca kıpırdandım. "Ne yapıyorsun?"

"Seni yatağa götürüyorum."

Bu sözleri duyunca vücudumu ateş bastı. "Yürüyebilirim."

"Seni oraya daha hızlı götürebilirim." Öyle de yaptı. Noel ağacının üzerindeki ışıklarla çevrelenmiş oturma odasındayken bir baktım ki yatak odamdayız. "Gördün mü?"

Beni yatağa koyup örtüye dokunmadan açarken onunla hafifçe büyülenmiştim. Elleri doluyken bile elinden her iş geliyordu.

Daemon yorganı yukarı çekti ve başını eğip bana bakarken tereddüt etti. "Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Evet," diye fısıldadım, bakışlarımı ondan kaçıramadan. Karanlıkla taban tabana zıt gözleriyle tepemde dikilirken tam rüyalarımdan... ya da okuduğum kitaplardan fırlamış gibi gözüküyordu.

Yavaşça yutkundu. "Sadece?.." Bir duraklama oldu ve kalbim tekledi. "Sadece sana sarılabilir miyim? Bütün... bütün istediğim bu."

Boğazım düğümlendi ve göğsüm sıkıştı, sesim çıkmaz oldu. Gitmesini istemiyordum, o yüzden başımla onayladım.

Metanetli yüzünde, sert hatlarını yumuşatan bir rahatlama belirdi, sonra da *kendi* tarafına yürüdü, ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı ve yanıma yattı. Yaklaştı ve tek kolunu uzattı, ben de gidip ona sokuldum ve başımı omzuyla göğsünün arasına dayadım.

"Vücut yastığın olmayı seviyorum," diye itiraf etti, sesinde bir gülümsemeyle. "Her ne kadar salyanı üzerime akıtıyor olsan da seviyorum."

"Salyamı *akıtmıyorum* ben." Gülümsedim, elimi kalbinin üzerine koydum. "Vaughn'u takip etmeyecek miydik?"

"Yarına kadar bekleyebilir." Başını yana yatırdı, konuşurken dudakları saçlarımı kımıldatıyordu. "Biraz dinlen, Kedicik. Sabah olmadan gitmiş olurum."

Elimin altında kalbinin düzenli atışı benimkiyle ahenk içindeydi, ancak biraz hızlanmıştı. İyileştirme yüzünden miydi, yoksa bu kadar yakın olduğumuz için mi? Bilmiyordum. Ama bunu anlayamadan haftalardır daldığım en derin, en sakin uykuya daldım.

26

"KATY ANN SWARTZ!" diye bağıran öfkeli ses ve ardından gelen boğuk erkek kahkahasıyla derin uykunun insanı tatmin eden sersemliğinden uyandım. Gözlerim titreşerek açıldı ve annemim en son ne zaman bütün isimlerimi kullandığını hatırlamaya çalıştım. Tabii ya, yıllar önce, balkonumuza bir şekilde gelmiş olan keseli sıçanı beslemeye çalıştığımdaydı.

Annem, üzerinde geceliğiyle, ağzı bir karış açık yatak odamın kapısında duruyordu. Will ise onun arkasındaydı, yüzünde tuhaf, memnun bir gülümseme vardı.

"Ne var?" diye mırıldandım. Sert yastığım kımıldadı. Aşağıya bakınca yanaklarıma ateş bastığını hissettim. Daemon hâlâ yatağımdaydı. Benim de yarım, onun üzerindeydi. Bir eliyle elimi tutmuş, göğsünün üzerinde sabitlemişti. *AmanTanrımolamaz...*

Büyük bir dehşetle elimi çekip kurtardım. "Göründüğü gibi değil."

"Öyle mi?" Annem kollarını kavuşturdu.

"Onlar sadece çocuk," dedi Will, ağzı kulaklarında. "En azından bütün giysileri üzerlerinde."

"Fark etmez," diye cevabı yapıştırdı annem.

Doğrulmaya çalıştım ama Daemon belime daha sıkı sarıldı ve bana sokularak burnunu boynuna sürttü. Bin defa ölmeyi isteyerek Daemon'ı ittim. Kılı bile kıpırdamadı.

Gözlerini ince birer çizgi halinde açtı. "Mmm, sorunun ne senin?" Anlamlı bir şekilde kapıya baktım. Kaşlarını çatarak başını çevirdi ve donakaldı. "Ah, vay canına. Açıklaması zor bir durum." Kolunu belimden çekerken boğazını temizledi. "Günaydın, Bayan Swartz."

Annem gergin bir şekilde gülümsedi. "Günaydın, Daemon. Galiba eve gitme zamanın geldi."

Ondan sonra Daemon insanlar için mümkün olan en hızlı şekilde gitti. Annem tek kelime etmeden aşağıya indi. Başımın dertte olduğunu bilerek koridorda Will'in yanından geçtim. Ayakları çıplaktı. Görünüşe göre, bu evde yatağında erkek olan tek dişi ben değildim.

Annemi, kahve demliğini makineye koyarken buldum. "Anne, göründüğü gibi değil. Yemin ederim."

Arkasını döndü ve ellerini kalçasına koydu. "Yatak odanda, yatağında bir oğlan vardı. Ne düşünmem gerekiyor?"

"Görünüşe göre senin de yatıya misafirin varmış." Yarısı makinenin dışında kalmasın diye demliği düzelttim.

"Burada yetişkin olan benim. Yatağıma kimi istersem onu alırım, genç bayan."

Will kapıdan güldü. "Buna itiraz edeceğim. Umarım yatağındaki tek kişi benimdir."

"Iyy," diye inledim, meyve suyu almak için dolaba gittim.

Annem gözlerini kısarak erkek arkadaşına baktı. "Ben geceleri çalışırken yaptığın bu mu, Katy?"

İç çektim. "Hayır, anne, yemin ederim değil. Biz... ders çalışırken uyuyakalmışız."

"Yatak odanda mı ders çalışıyordunuz?" Karışmış saçlarının bir kısmını yüzünden çekti. "Daha önce sana hiç kural koymak zorunda kalmamıştım ama birkaç kural koymak gerektiğini görüyorum."

"Anne," diye inledim, Will'e göz atarak. "Hadi ama..."

"Yatak odanda oğlanlar kalmayacak. Asla." Kahve kremasını çıkarttı. "Geceleri bu evin hiçbir yerinde oğlanlar kalmayacak."

Oturup portakal suyumdan bir yudum aldım. "Onlardan ço-

ğul olarak bahsetmeyi bırakır mısın? Of ya."

Annem kendine bir fincan kahve koydu. "Önce Blake gelip kamp kurdu. Şimdi bir de Daemon çıktı. Yani, evet, çoğul anlamda oğlanlar."

Saçlarım diken diken oldu. "İkisi de erkek arkadaşım değil."

"Ya? O zaman *yatağındaki* erkek arkadaşın değil diye kendimi daha mı iyi hissetmeliyim?" Kahvesinden bir yudum aldı, sonra da tadını beğenmeyerek burnunu kırıştırdı. "Bak tatlım, şimdiye kadar aptalca şeyler yapar diye hiç endişe etmedim."

Ayağa kalktım ve ona unuttuğu şekeri verdim. "Aptalca bir şey yapmıyorum ki. İkisiyle de aramda bir şey olduğu yok. Biz sadece arkadaşız."

Son söylediğimi duymazdan geldi. "Çoğu zaman evde olamıyorum, sana güvenmek zorundayım. Lütfen bana... dikkatli davrandığını söyle."

"Aman Tanrım, anne, ben seks falan yapmıyorum."

Yüz ifadesinden tümüyle ikna olmadığını anladım. "Sen sadece dikkatli ol, yeter. Genç yaşta anne olmak iyi bir şey değil."

"Ah, yüce Tanrım," diye fısıldadım, yüzümü ellerimin arkasında saklayarak.

"Hem endişeleniyorum," diye devam etti. "Önce, Daemon'dı, sonra da Blake'le görüşmeye başlamış gibiydin ama şimdi..."

"İkisiyle de görüştüğüm yok," dedim belki de yüzüncü defa.

"Ama çok samimi görünüyordunuz." Will kalçasını lavaboya dayamış bizi izliyordu. "Daemon'la sen."

"Bu gerçekten seni hiç ilgilendirmez," dedim, bu kadar özel ve beni yerin dibine sokacak kadar utanç verici bir konuşmaya tanık olduğu için kızgındım.

"Katy," diye çıkıştı annem.

Will gülüp geçti. "Hayır. Sorun değil, Kell. Katy haklı. Beni ilgilendirmez. Ama ben aranızda bir şeyler varmışçasına bir izlenim edindim."

Gülümsemesi bir an için bana birini hatırlattı. Sahte. Yapma-

cık. Nancy Husher. Titredim. Tanrım, paranoyaklaşıyordum. "Biz sadece arkadaşız."

"Uyurken el ele tutuşan arkadaşlar mı?"

Anneme göz attım ama köşesi çatlamış fincanının içini incelemekle meşguldü. Kendimi çırılçıplak kalmış hissederek kollarımı kendime doladım. "Seni üzdüğüm için özür dilerim, anne. Bir daha olmayacak."

"Umarım olmaz," dedi. Kaşlarını hafifçe çatarak kahve fincanını yıkadı. "Şu anda son istediğim şey bir torun."

Konuşma sona ermişti, o yüzden Will'in yanından hızla geçip salona gittim. Vay be, annem bebek yaptığımı sanıyordu. Düşünmesi bile canımı sıkıyordu.

Sırt çantamı yerden alarak kanepeye sürükledim. Başımı kaldırıp baktığımda annemle Will'i koridorda gördüm. Will, anneme bir şeyler fısıldadı, annem de hafifçe güldü. Ben başımı çeviremeden Will annemi öptü... *göz göze* geldik.

Saatler sonra bile Will gitmek bilmiyordu. Benim evimdeydi. Onun değil. Annem izinliyken Cumartesilerim böyle mi geçecekti? Sevişmelerinin arasında ikisinin çapraz bulmaca çözmelerini izleyerek mi? Gözlerimi oyup çıkarmak istiyordum.

Will'in bana bakışlarını gördükçe, tenimin altında bin tane pis hamamböceğinin yürüdüğünü hissediyordum. Herhalde paranoyak davranıyordum ancak tiksinmeden de edemiyordum.

Blog'umu çok hızlı kontrol ettim ve yirminin üzerinde yorum olduğunu gördüm. Bu ani yorum aşkının nedenini merak ederek aralarında gezindim. Bazıları elimdeki kitaplara övgüler yağdırıyordu; diğerleriyse yanımda oturan oğlana.

Lanet olsun. Blog'umu gasp etmişti.

Kulaklıklarımı taktım ve İngilizce ödevimi okurken müzik dinlemeye koyuldum. Annem biraz sonra geldi ve bir seks sohbeti daha yapmayacağımızı umut ederek kulaklıkları çıkardım. Özellikle de Will mutfakta keyfine bakarken.

"Tatlım, Dee seni görmeye gelmiş," dedi Sonra gelip ders kitabımı kapattı. "Meşgulüm ya da bir oğlanla planım var falan deme, kalk onunla konuş."

Soğuk çöreğimden son bir ısırık alıp kaşlarımı çattım. "Taaamam..."

Önüne düşen perçemlerini geriye attı. "Uyanık olduğun her saniyeyi ders çalışarak ve Blake'le ya da artık her kimleyse onunla takılarak geçiremezsin."

Ya da her kiminleyse mi? Sanki uzun bir oğlan listem vardı da. Ayağa kalkarken iç çektim. Odadan çıkmadan önce annemi Noel ağacına bakarken yakaladım ve aklından neler geçtiğini merak ettim.

Dee dışarıda bekliyordu, beyaz bir hayalet gibiydi. Giydiği beyaz kazağın arka plana uyduğunu fark etmem birkaç saniye sürdü. Yoğun bir şekilde kar yağıyordu, o kadar ki birkaç metre ötedeki ağaçları güç bela görebiliyordum.

"Selam," dedim berbat bir şekilde.

Gözlerini kırpıştırdı ve gözleri hemen yüzümden uzaklaştı. "Selam," diye cevap verdi zoraki bir coşkuyla. "Seni rahatsız etmiyorum umarım."

Kapıya yaslandım. "Şey, az önce İngilizce ödevime başladım. Bir an önce aradan çıksın istiyorum."

"Ya." Pembe dudakları aşağıya doğru büküldü. "Eh, ödevinin beklemesi gerekecek. Film izleyeceğiz."

Geriledim. Olan biten her şeyden ve bütün yalanlardan sonra Dee'yle olmak zordu. "Belki başka bir zaman çünkü çok işim var. Önümüzdeki hafta sonuna ne dersin?" Cevap vermesini beklemedim. Kapıyı kapatmaya başladım.

Dee şu süper hızlı saçmalığını yaptı ve kapıyı iterek tekrar açtı. Küçük, kızgın bir periye benziyordu. "Bu son derece kabaydı, Katy."

Kıpkırmızı oldum. Bunu inkâr edemezdim ama yine de bu kabalığın, Dee'nin uzaklaşmasına neden olmadığı ortadaydı. "Özür dilerim. Sadece boğazıma kadar okulun işlerine gömüldüm."

"Bunu anlıyorum." Kapıyı daha çok açtı. "Ama Adam'la ve benimle birlikte sinemaya gidiyorsun."

"Dee..."

"Sakın reddetme." Göz göze geldik ve gözlerinde kırgınlık gördüm. Yutkundum ve başımı çevirdim.

"Daemon'la senin... aranızda olanların ve Blake'le yaptıklarının çok vaktini aldığını biliyorum; ben de Adam'la çok vakit geçiriyorum ama bu, arkadaş olamayacağımız anlamına gelmiyor."

Topuklarının üzerinde ileri geri sallanırken ellerini çenesinin altına koydu. "Hadi giy ayakkabılarını, Katy ve benimle sinemaya gel. Lütfen. Seni özlüyorum. *Lütfen.*"

Nasıl hayır diyebilirdim? Yavaşça döndüm, mutfak kapısında duran anneme gizlice baktım. Annemin yüzündeki ifade de yakarıyordu. İkisinin arasında kalmıştım ve ikisi de Dee'den, onun iyiliği için uzak durmaya çalıştığımı bilmiyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı Dee.

Daemon'ın bana berbat bir arkadaş olduğumu söylediğini hatırladım. Öyle olmaya çalışmıyordum ve Dee bunu hak etmiyordu. Başımla onayladım. "Montumla ayakkabılarımı giyeyim."

Öne doğru sıçradı ve bana çabucak, sımsıkı sarıldı. "Tam burada bekliyorum."

Olur da yan çizerim diye düşünüyordu herhalde. Anneme bakıp kapüşonlu sweatshirt'ümü televizyon koltuğunun arkasından adım ve sahte koyun derisinden yapılmış diz boyu botlarımı giydim. Kotumun cebine para koyduktan sonra sert aralık havasına çıktım.

Yer kar kaplıydı ve kar yüzünden botlarımın altında kayıyordu. Dee yanımda hoplayıp zıpladı, sonra da koşup kendini Adam'ın kollarına attı. Kıkırdayarak Adam'ın sarışın kafasının tepesini öptü sonra da eğilip bükülerek serbest kaldı.

Ellerim sweatshirt'ümün ceplerinde, orada durup oyalandım. "Selam, Adam."

Beni gördüğüne şaşırmış gibiydi. "Selam, bizimle gerçekten geliyor musun?"

Başımla onayladım.

"Harika." Dee'ye göz attı. "Peki ya?.."

Dee, Adam'ın SUV'sinin önünden hızla dolaşırken erkek arkadaşına bir bakış fırlattı.

Arka koltuğa yerleştim. "Başka birini daha mı... davet ettiniz?"

Eğilerek içeri giren Dee bana bakmak için arkasını döndü. "Ha, evet ama sorun yok. Görürsün."

Adam arabayı döndürdü, boynumda o sıcak karıncalanmayı hissettim. Kendime engel olamadım ve onu görmek için can atarak arkamı dönüdüm.

Daemon verandada duruyordu ve hava buz gibi de olsa da üzerinde sadece kot vardı. Omzuna bir havlu atmıştı. İmkânsızdı ama bakışlarımızın birbirini aradığına yemin edebilirdim. Ev gözden kaybolunca kadar baktım ve onun da artık arabayı göremeyene kadar beklediğinden emindim.

Dee'nin *kimi* davet ettiğini öğrendiğimde öfkeden kuduracak gibi oldum. Ash Thompson bizi sinemada bekliyordu. Bana o her zamanki şirret bakışıyla baktı ve önümüzden içeri girdi, üstüne yapışan kotuna ve on santimlik topuklarına rağmen buz kaplı kaldırımda bir şekilde kalçalarını sallamayı başarıyordu.

Ben olsam boynumu kırardım.

Öyle şanslıydım ki Ash'le Dee'nin arasına oturdum. Işıkların sönüp filmin başlamasını beklerken Ash'e aldırmadan koltuğuma gömüldüm. "Zombi filmine gitmek kimin fikriydi?" diye sordu Ash, kucağında kafasından daha büyük bir patlamış mısır kovasıyla. "Katy'nin miydi? Ne de olsa zombilere pek benziyor."

"Ha ha," diye mırıldandım, göz ucuyla patlamış mısırlara bakarak. Bahse varım, kulaklarının arasındakiler bir zombinin dişinin kovuğunu bile doldurmazdı.

Diğer taraftaysa Dee'yle Adam, şeker tezgâhını silip süpürmüştü. Peynir sosuna çikolatasını daldırdı. Elimin tersiyle ağzımı kapattım. "Bu çok iğrenç."

"Haksızlık etme," dedi Dee, kocaman bir ısırık alarak. "İki dünyanın en iyisidir. Çikolata ve peynir, bu yüzden Ç ve *P* harflerini severim."

"Şansıma küseyim," dedi Ash, burnunu kırıştırarak. "Buradaki yaşayan ölüye katılmak zorundayım. İğrenç."

Kaşlarımı çattım. "O kadar kötü mü gözüküyorum?"

Ash, "Evet," derken aynı anda Dee, "Hayır," dedi. Kollarımı kavuşturdum ve ayaklarımı önümdeki boş koltuğa uzattım. "Her neyse," diye mırıldandım.

"Ee," dedi Adam, harfleri uzata uzata, "Blake'le işler yolunda mı?"

Koltuğuma iyice gömülerek dilimin ucundaki küfürleri sıralamamak için kendimi tuttum. "Evet, her şey tıkırında."

Ash kahkahayla güldü.

"Birlikte epey vakit geçiriyorsunuz." Dee başka bir çikolatayı peynir sosuna batırırken bana bakıyordu. "Her şey harika gidiyor olsa gerek."

"Bak, dürüstçe konuşacağım." Ash ağzına tereyağlı mısır attı. "Daemon'ı aldın... *Daemon'ı*. Ben bunun ne kadar iyi bir şey olduğunu bilirim. Güven bana."

İçimde o kadar büyük bir hızla bir kıskançlık dalgası kabardı ki patlamış mısırları gırtlağından aşağı sokmak etmek istedim. "Eminim öyledir."

Kıs kıs güldü. "Her neyse, *Blake* için neden ondan vaz geçtiğini anlamış değilim. Hoş falan ama Daemon kadar iyi olması..."

"Iyy!" Dee yüzünü buruşturdu. "Daha sonra beni terapiye gitmeye mecbur bırakacak konularda ne kadar iyi olduğunu konuşmasak? Teşekkür ederim."

Ash patlamış mısır kovasını sallarken kıkırdadı. "Sadece diyorum ki..."

"Ne dediğin umurumda değil." Biraz da gözlerini kıstığını görmek için patlamış mısırından bir avuç aldım. "Daemon hakkında konuşmak istemiyorum. Ayrıca, Blake'le de çıkmıyoruz."

"Çıkar arkadaşlığı mı?" diye sordu Adam.

İnledim. Bugün neden laf durmadan dönüp dolaşıp benim olmayan seks hayatıma geliyordu? "Çıkar mıkar yok."

Ondan sonra beni Daemon'la Blake hakkında sorgulamayı bıraktılar. Film arasında uzaylıların üçü de koltuğundan kalktı, eli kolu yiyecekle dolu halde geri geldiler. Peynire batırılmış çikolatayı denediysem de, tahmin ettiğim kadar iğrençti. Her ne kadar Ash'in yanına tıkılıp kaldıysam da eğleniyordum. Bir sürü zombinin, insanların çeşitli yerlerini yemesini izleyerek geçirdiğim süre boyunca, olan biten her şeyi unuttum. Her şey normal gözüküyordu. Sinemadan ayrılırken, gülümsüyor, Dee'yle şakalaşıyordum. Güneş çoktan batmıştı ve otopark sokak lambalarının ve Noel ışıklarının yumuşak aydınlığıyla yıkanmıştı.

Ash'le Adam'ın gerisinde kol kola yürüyorduk. "Gelmene sevindim," dedi, kısık sesle. "Çok eğlendim."

"Ben de. Ben... ben çok fazla yanında olamadığım için üzgünüm."

Esinti, bukleleriyle oynayıp yüzüne fırlattı. "Her şey... yolunda mı? Yani, buraya taşındığından beri bir sürü şey olduğunu biliyorum ve olduğum şey ve beraberinde getirdikleri yüzünden benimle artık arkadaşlık etmek istemeyeceğinden öyle çok korkuyorum ki."

"Hayır. Hayatta öyle bir şey olmaz." Hemen onu rahatlatmaya giriştim. "Lama adam olsan bile umurumda değil. Hala benim en iyi arkadaşımsın, Dee."

"Çok uzun zamandır hiç öyle gelmiyordu." Yüzünde cılız bir gülümseme belirdi. "Bu arada, lama adam ne?"

Güldüm. "Lamayla insan karışımı. Kurtadam gibi bir şey."

Burnunu kırıştırdı. "Tuhafmış."

"Evet, öyle."

Adam'ın arabasında durduk. Ash anahtarlarıyla oynarken tırnaklarını inceliyordu. Kar yeniden yağmaya başlamıştı ve her bir kar tanesi bir öncekinden daha iriydi. Bir saniyeliğine gözlerimi kapattım, yeniden açtığımda kar durmuştu. Öyle birdenbire, göz açıp kapayana dek.

27

Babam hayattayken Noel'i çok severdim. İkimiz de Noel sabahı birkaç yaş gençleşen tiplerdendik. Şafak sökerken merdivenlerden aşağıya koşarak iner, Noel sabahının ilk saatlerini annemle babamın uyanmasını bekleyerek geçirirdim. Bu ritüel ancak babamın ölümüyle bozulmuştu.

Son üç yıldır tek başıma tarçınlı çörek yapıp havayı onların tatlı kokusuyla dolduruyordum ve annem işten eve geldiğinde birbirimize hediye veriyorduk.

Bu yıl ise farklıydı.

Uyandığımda tarçın kokusu havayı doldurmuştu bile ve Will aşağıda, üzerinde ekose robdöşambrla oturmuş, annemle bir fincan kahveyi paylaşıyordu. Gece bizde kalmıştı. Yine. Kapıda dikildiğimi görünce ayağa kalkıp beni kucakladı.

Donakaldım, kollarım iki yanımda tuhaf bir şekilde sallanıyordu.

"Mutlu Noeller," dedi, sırtıma hafifçe vurarak.

Mırıldanarak aynısını ben de ona söyledim, annemin kanepeden bakıp gülümsediğinin farkındaydım. Babamla yaptığımız gibi hediyeleri açtık. Belki de bütün sabah geçmek bilmeyen, attığım her adımı takip eden ve tatilimi mahvetmeye azimli o tuhaf moda girmemin nedeni buydu.

Annem, Will ve beni akşam yemeğini hazırlamak üzere bıraka-

rak duş almaya gitti. Fırından soslanmış bir domuz budu çıkardı. Küçük sohbetler açma çabasını büyük ölçüde görmezden geldim, ta ki sözü *oraya* getirene kadar.

"Başka gece ziyaretleri var mı?" diye sordu, sinsi ve içten pazarlıklı bir gülümsemeyle.

Patates püresini daha kuvvetli ezdim, acaba anneme onu kötülemeyeyim diye resimdeki iyi adam mı olmaya çalışıyor diye merak ettim. "Hayır."

"Olsa da bana söylemezsin zaten, değil mi?" Fırın eldivenlerini bırakıp bana döndü.

Açıkçası, Daemon'ı Cumartesi sabahından beri görmemiştim. İki gündür sesi hiç çıkmıyordu.

"O oğlan iyi birine benziyor," diye devam etti Will, Blake'in kafama fırlattığı bıçaklardan birini çıkartırken. "Ama biraz değişik biri." Durakladı, bıçağı kaldırırken kaşları çatıldı. "Erkek kardeşi de öyleydi."

Neredeyse spatulayı düşürüyordum. "Dawson'dan mı bahsediyorsun?"

Will başıyla onayladı. "Diğerinden daha dışa dönüktü ama onun kadar yoğundu. Sanki dünyanın sonu her an gelecekmiş, o yüzden her dakika dolu dolu yaşanmalıymış gibi davranırdı. Daemon'dan hiç böyle bir izlenim edinmedim. Biraz mesafeli biri, değil mi?"

Mesafeli mi? Önce buna itiraz etmek istedim ama Daemon her zaman... mesafeli olmuştu. Sanki en önemli kısmını saklıyordu.

Dumanı tüten budu kesen Will kıkırdadı. "Üçü de birbirine çok yakındı. Galiba üçüz oldukları için. Thompsonlar gibi."

Nabzım yok yere deli gibi atıyordu. Tekrar patateslerle ilgilenmeye başladım. "Anlaşılan onları bir hayli yakından tanıyorsun."

Omuz silkti, annemin yıllardır gün yüzü görmemiş süslü porselen servis tabağına birkaç kalın dilim et koydu. "Burası avuç içi kadar bir kasaba. Herkes herkesi iyi tanır."

"Hiç senden bahsetmediler ama." Kâseyi tezgâhın üzerine koyup sütü aldım.

"Neden bahsetsinler ki?" Gülümseyerek bana doğru eğildi. "Bethany'nin yeğenim olduğunu bile bilmiyorlardır belki."

Süt kutusu parmaklarımdan kaydı ve tezgâha çarpıp yere düştü. Köpüklü beyaz sıvı lıkır lıkır aktı. Ama ben donakalmıştım. Bethany, Will'in yeğeni miydi?

Will bıçağı bıraktı ve biraz kâğıt havlu aldı. "Kaygan kutu, değil mi?"

Kendime gelerek eğildim ve kutuyu aldım. "Bethany senin yeğenin miydi?"

"Evet, çok acıklı bir hikâye, eminim duymuşsundur."

"Duydum." Sütü geri tezgâha koydum ve dağınıklığımı temizlemesine yardım ettim. "Olanlar için... üzgünüm."

"Ben de." Kâğıt havluları çöpe attı. "Olanlar yüzünden kız kardeşimle kocası mahvoldu. Bir ay kadar önce taşındılar. Burada yaşamaya, her şeyin onu hatırlatmasına dayanamadılar sanırım. Sonra da Cutter'ların oğlu, tıpkı Bethany'yle Dawson gibi kayboldu. Bu kadar gencin kaybolması çok yazık."

Daemon'la Dee bir kez bile Will'in, Bethany'nin akrabası olduğuyla ilgili bir şey söylememişlerdi ama zaten Bethany'den de pek sık söz etmiyorlardı. Will'in Bethany'yle olan akrabalığı ve Simon'dan bahsedilmesi yüzümden canım sıkılmıştı. Sessizce patatesleri hazırlamayı bitirdim. Will, patatesleri köylü usulü, kabuklarıyla seviyordu. Öğğ.

"Bir şeyi iyice anlamanı istiyorum, Katy," dedi." Parmaklarını önünde kenetledi. "Babanın yerini almaya falan çalışmıyorum."

Konunun aniden değişmesine şaşırarak ona baktım.

O da bana baktı, açık renk gözlerini bana dikmişti. "Ebeveynlerden biri hayatına devam edince insan buna içerler ama maksadım babanın yerini almak değil."

Ben cevap veremeden omzuma hafifçe vurdu ve mutfaktan ayrıldı. Domuz budu tezgâhta soğumuştu. Patates püresi ve fırında makarna da hazırdı. O ana kadar açlıktan ölüyordum ama babamdan bahsedilince bütün iştahım kaçmıştı.

Derinlerde bir yerde Will'in babamın yerini almaya çalışmadığını biliyordum. Hiçbir erkek, babamın yerini alamazdı ama iki iri gözyaşı, yanaklarımdan aşağıya süzüldü. Onsuz ilk Noel'de ağlamış ama son ikisinde ağlamamıştım. Belki de şu anda ağlamamın sebebi, bunun annemin, babamdan başka birinin dâhil olduğu ilk gerçek tatili olmasıydı. Dönerken dirseğim kâsenin ucuna çarptı, kâse dönerek tezgâhtan düştü. Düşünmeden bütün emeğim yere düşüp boşa gitmesin diye kâseyi dondurdum. Havadaki kâseyi alıp tezgâhın üstüne geri koydum. Arkamı dönünce koridorda, mutfak kapısının hemen dışında gözüme bir gölge ilişti. Anneminkinden daha gürültülü ayak sesleri koridoru geçip basamakları çıkmaya başlarken nefesim boğazıma takılıp kaldı. *Will.*

Beni görmüş müydü?

Gördüyse, neden içeri dalıp da kâseyi havada nasıl dondurduğumu sormamıştı?

Noel'den sonraki gün uyandığımda Will ağacı çoktan kaldırmıştı. Tek başına bu bile hanesine ciddi olumsuz puan yazılmasına neden olmuştu. O ağacı kaldırmak ona düşmezdi. Hem ben o yeşil ampulü saklamak istiyordum ama ağaç şu anda girmeye cesaret edemeyeceğim tavan arasına kaldırılmıştı. Bir de buna ek olarak, adama gittikçe daha fazla sinir oluyordum ve gelecekteki ciddi problemleri şimdiden tahmin edebiliyordum.

Kâseyi durdururken beni görmüş müydü? Bilmiyordum. Tıpkı benim gibi mutasyona uğramış olan bir kızın amcasının, şu anda anneme asılıyor olması tesadüf olabilir miydi? Çok olası gözükmüyordu. Ama elimde hiç delil yoktu ve kime gidebilirdim ki? Eh, gidebileceğim tek bir kişi *vardı*.

Annem işe gittikten saatler sonra ve yukarı çıkmadan saniyeler önce boynumda o sıcak karıncalanmayı hissettim. Koridorda durup nefesimi tutarak bekledim.

Kapı çalındı.

Daemon elleri cebinde ve başında yüzünün üst kısmını giz-

leyen bir beysbol şapkasıyla verandada bekliyordu. Görünüşü, çarpık bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmış şehvetli dudaklarını vurguluyordu. "İşin var mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Arabayla gezmek ister misin?"

"Tabii. Üstüme daha kalın bir şeyler giyeyim." Hızla gidip botlarımla kapüşonlu sweatshirt'ümü buldum, sonra da dışarıda ona katıldım. "Vaughn'a bakmaya mı gidiyoruz?"

"Pek sayılmaz. Bir şey keşfettim." Beni arabasına götürdü ve devam etmeden önce ikimiz de arabaya binene kadar bekledi. "Ama önce, Noel'in güzel geçti mi? Uğrayacaktım ama annen evdeydi."

"İyiydi. Will günü bizimle geçirdi. O yüzden tuhaftı. Seninki nasıldı peki?"

"İyiydi. Dee, hindi pişireyim derken az daha evi yakıyordu. Onun dışında pek eğlenceli değildi." Araba yolundan çıktı. "Ee, cumartesiden sonra başın çok derde girdi mi?"

Kıpkırmızı kesildim. Karanlığa minnettardım. "Annemi, anneanne yapmamam konusunda bir nutuk dinledim." Daemon güldü, ben ise iç çektim. "Artık uymam gereken kurallar var ama ciddi bir şey yok."

"Buna üzüldüm." Bana yan yan bakarken ağzı kulaklarına vardı. "İsteyerek uyuyakalmadım."

"Sorun değil. Ee, nereye gidiyoruz? Ne öğrendin?"

"Vaughn, Cumartesi gecesi on dakikalığına eve geldi. Onu Petersburg'un hemen dışında, sanayi mahallesindeki yıllardır kullanılmamış bir ambara kadar takip ettim. Orada birkaç saat kaldı, sonra da ayrıldı ama adamlardan ikisi orada kaldı." Bir geyik hızla otoyolun karşısına geçerken Daemon yavaşladı. "Orada bir şey saklıyorlar."

İçim büyük bir heyecanla kabardı. "Sence orada Bethany'yi... ya da Dawson'ı mı saklıyorlar?"

Bana göz attı, dudaklarını birbirine sıkıca bastırmıştı. "Bilmi-

yorum ama oraya girmem gerek ve ben içerideyken birisinin dışarıda gözcülük yapması gerekiyor."

Kendimi işe yarar hissederek başımı öne salladım. "Peki ya güvenlik görevlileri hâlâ nöbet tutuyorsa?"

"Vaughn ortaya çıkana kadar hiçbir şey yapmıyorlardı. Vaughn şu anda evinde. Yanında da Nancy var." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Galiba ikisinin arasında cidden bir şeyler var."

Will'le annem g:biydi. İğrenç. Bunu düşününce aklıma sormam gereken bir şey geldi. "Annemim erkek arkadaşının Bethany'nin amcası olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır." Dikkatini yola verirken kaşları çatıldı. "Onu pek tanımaya çalışmamıştım. Lanet olsun, hiçbir insan kızı gerçekten tanımaya çalışmamıştım."

Karnımda kelebekler uçuştu. "Yani, daha önce hiç... bir insan kızla çıkmadın mı?"

"Çıkmak? Hayır" Bana çabucak göz attı, sanki bir sonraki sözünün ne olacağına karar veriyor gibiydi. "Takılmak? Evet."

Midemde uçuşan kelebekler, iki yanımda dolaşan, kıpkırmızı kesilmiş bir yılana dönmüştü. *Takılmış*, yani herkesin, Blake'le benim takıldığımızı düşündüğü gibi mi takılmış? Bir şeylere vurmak istiyordum.

"Her neyse, akraba olduklarını bilmiyordum."

Kıskançlığı bir kenara bıraktım. Şimdi sırası değildi. "Sence de tuhaf değil mi? Yani, şu anda benim gibi olan Bethany'nin akrabası ve annemle yatıyor. Birisinin Dawson'la Bethany'yi kesinlikle ihbar ettiğini biliyoruz."

"Tuhafmış ama olanları nereden bilecek ki? Ne aradığını bilmesi için, iyileştirme işleminin tüm detaylarını bilmesi gerekiyor."

"Belki de casustur."

Daemon keskin bir şekilde bana baktı ama bir şey söylemedi. Bu ihtimal rahatsız ediciydi. Will, beni gözetlemek için annemi kullanıyor olabilirdi. Güvenini kazanıp onun yatağında uyuyordu... onu öldürecektim.

Birkaç dakika sonra Daemon boğazını temizledi. "Matthew'nun bize söylediklerini düşünüyordum, hani şu DNA birleşmesi olayını."

Vücudumdaki her bir adale kaskatı oldu ve dümdüz ileriye baktım. "Evet?.."

"Daha sonra Matthew'yla konuştum ve ona bu bağı, birine bir şey hissettirip hissettiremeyeceğini sordum. Hayır dedi. Ama bunu zaten biliyordum. Bilmen gerektiğini düşündüm."

Gözlerimi kapatarak başımla onayladım. Tabii ki bunu biliyordum. Ellerimi sıkıp yumruk yaptım. Ona neredeyse bildiğimi söyleyecektim ama Blake'ten bahsetmek bu anı gerçekten mahvederdi. "Peki ya şu, sen ölürsen ben de ölürüm olayı ne?"

"Ne olmuş?" diye cevap verdi gözleri yolda. "Bu konuda, kendimizi öldürtmemeye çalışmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok."

"O kadarla kalmıyor," dedim, kar kaplı tepelerin yanımızdan geçişini seyrederek. "Biz gerçekten birleştik, biliyorsun. Yani, sonsuza dek..."

"Biliyorum," dedi sessizce.

Gece yarısına doğru terk edilmiş organize sanayi bölgesine vardık ve önce etrafta hiç araba olmadığından emin olmak için arabayla yanından geçtik. Beyazla kaplı bir tarlanın yanında kümelenmiş üç bina vardı. Bir tanesi bodur, tek katlı, tuğladan bir binaydı; ortadakiyse birkaç katlı ve bir jumbo jeti içine alabilecek kadar büyüktü.

Daemon arabayı binalardan birinin arkasına çekti, ön tarafları tek girişe bakan iki büyük kulübenin arasına park etti. Bana dönüp motoru durdurdu. "Şu binaya girmem gerek." Uzun olanını gösterdi. "Ama ben bunu yaparken senin arabada kalman lazım. Birinin yolu gözlemesi gerek ve beni orada neyin beklediğini bilmiyorum."

Korkudan karnıma kramp girdi. "Ya orada birisi varsa? Seninle gitmek istiyorum."

"Kendime göz kulak olabilirim. Burada kalman gerek, burası güvenli."

"Ama..."

"Hayır, Kat, burada kal. Birisi gelirse bana mesaj at." Kapıya uzandı. "Lütfen."

Başka bir seçeneğim olmadığından Daemon arabadan çıkarken hiçbir şey yapmadım. Oturduğum yerden dönerek binanın yan tarafından kayboluşunu izledim. Tuttuğumun farkında olmadığım nefesi salıverdim ve ön tarafa dönüp gözlerimi ana yola diktim.

Ya Bethany içerideyse? Lanet olsun, ya *Dawson* oradaysa? Bunu ve ne anlama geleceğini aklım almıyordu. Her şey değişecekti. Ellerimi birbirine sürterek öne eğildim ve yolu izlemeye devam ettim. Aklım durmadan Will'e gidiyordu. Eğer adam casusun tekiyse o zaman hapı yutmuştum. Büyük ihtimalle yeteneklerimi kullanırken beni görmüştü ama öyleyse neden hemen SD'yle kontağa geçmemişti?

Bu teoride yerine oturmayan bir şeyler vardı.

Hızla soğuyan içeride nefesim küçük buğu bulutları yapmaya başlamıştı. Sadece on dakika olmuştu ama zaman benim için geçmek bilmiyordu sanki. Daemon ne yapıyordu orada? Gezip tozuyor muydu?

Isınmaya çalışarak yerimde kıpırdandım. Uzakta karanlığı delen iki far gördüm. Nefesimi tuttum.

Lütfen devam et. Lütfen devam et.

Araç, organize sanayi bölgesinin girişine yaklaşınca yavaşladı. Bunun siyah bir Expedition olduğunu fark edince kalbim güm güm atmaya başladı.

"Kahretsin." Telefonumu cebimden çıkarttım ve Daemon'a hızlı bir mesaj yolladım. *Birileri geldi.*

Daemon cevap vermeyince ve onun ambardan çıktığını görmeyince endişelenmeye başladım. Expedition ortadan kayboldu, muhtemelen ön tarafa park ediyordu. Yerimde döndüm ve parmaklarım acıyana kadar deriyi sıkıca tuttum.

Daemon yoktu.

Korkunun ya da Daemon'ın beni korumaya dair yanlış çabasının Daemon'a yardım etmeme engel olmasına izin verecek değildim. Güçlükle soğuk bir nefes alıp kapıyı açtım ve sessizce arkamdan kapattım. Gölgelerde saklanarak asma kilitli, kepenkli geçtim ve usulca binanın köşesine gittim. Hiç pencere yoktu, sadece çelik bir kapı vardı; kilidi denedikten sonra çelik kapıyı açmaya dair hiç umudum kalmadı. Kapının üzerinde tuğlaya işlenmiş, yuvarlak ve ay ışığında parlayan bir şey vardı ama rengini seçemeyeceğim kadar karanlıktı. Yük boşaltmak için biçilmiş kaftan olan kapılara tekrar göz attım; kapıların üstüne de işlenmiş yuvarlak bir obje vardı.

Binanın köşesine çömeldim ve köşeden görebilmek için boynumu uzattım. İleride başka bir kapı daha gördüm.

Daemon oraya mı gitmişti? Dudağımı ısırarak girişe usulca yaklaştım.

Göz ucuyla bir hareket gördüm. Baştan aşağı siyahlar içinde iki adam yavaş konuşarak ön tarafta dönüp gelirlerken nefesimi tutarak kendimi binaya yapıştırdım. Bir sigaranın turuncu ışığı parladı, sonra da havada titreşti, yere düşünce de söndü.

Kapana kısılmıştım.

Su katılmamış dehşetle nefesim ciğerlerimden öyle hızlı boşaldı ki, başım döndü. Başımı yana çevirirken kaslarım kilitlendi. Daha uzun boylu olan adam, yani sigara içen başını kaldırıp baktı. Beni gördüğünü hemen anladım.

"Hey!" diye bağırdı sigara içen adam. "Olduğun yerde kal!"

Tabii, tabii. Duvarda ayrılarak hızla koşmaya başladım. Birkaç metre uzaklaşmıştım ki tekrar bağırdı. "Dur! Yoksa ateş ederim!"

Durup ellerimi yukarı kaldırdım. Aldığım, verdiğim her nefes ciğerlerimi acıtıyordu. *Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.*

"Ellerini indirmeden arkanı dön," diye emretti sigara içen adam. "Hemen."

Söylendiği gibi yaparak yerimde döndüm. Birkaç adım ötemde, pürüzsüz siyah silahlarını çekmiş, tam üzerime doğrultmuş-

lardı. Asker falan gibi giyinmişlerdi, tam teçhizatlıydılar. Tanrım, Daemon ne bulmuştu böyle?

"Olduğun yerde kal," dedi daha kısa boylu olanı, tedbirli bir şekilde bana yaklaşarak. "Ne işin var burada?"

Ağzımı sımsıkı kapattım ve korkuyla ayaklanan Kaynak'ın damarlarıma sertçe akın edip toplandığını hissettim. Elbiselerimin altında ortaya çıkan elektrik vücudumdaki küçük tüyleri havaya kaldırdı. Kaynak, ona başvurulmasını, kullanılmayı istiyordu. Ama ona erişmek ne olduğumu düpedüz ortaya çıkarırdı.

"Burada ne işin var?" diye sordu tekrar daha kısa boylu olanı, şimdi sadece bir adım ötemdeydi.

"Ben... kayboldum. Otoyolu arıyordum."

Sigara içen adam, daha kısa boylu memura göz attı. "Hadi oradan."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden fırlayacak gibi geliyordu, buna rağmen Kaynak'ı içeride, kilitli tuttum. "Ciddiyim. Burasının ziyaretçi merkezi falan olduğunu umuyordum. Yanlış çıkıştan çıkmışım."

Bana en yakın olanı silahını çok az indirdi. "Otoyol buradan birkaç kilometre uzakta. Sen yanlış çıkışı da epey bir kaçırmışsın."

Başımı hevesle öne salladım. "Buralı değilim ben. Bütün yollar ve işaretler de birbirine benziyor. Kasabaların da hepsi birbirinin aynısı," diye abuk sabuk konuştum, aptal kızı oynayarak. "Ben Moorefield'a gitmeye çalışıyorum."

"Yalan söylüyor," deyiverdi sigara içen adam.

İçimde filizlenen azıcık umut da feci bir patlamayla yok oldu. Sigara içen adam silahını bana doğrultmaya devam ederek yaklaştı. Tek eliyle uzandı ve avucunu yanağıma koydu. Eli, sigara ve antiseptik kokuyordu.

"Boş versene," dedi kısa boylu olanı, silahını baldırına iliştirilmiş kılıfa geri sokmaya başladı. "Sadece kaybolmuş. Paranoyaklık ediyorsun. Hadi, tatlım, git buradan."

Sigara içen adan homurdandı ve ortağını duymazdan gelerek diğer yanağımı kavradı. Avucunda sıcak ve keskin bir şey vardı. Korkudan kalp atışlarım aniden hızlandı. Bıçak mıydı bu?

"Kayboldum Yemin ederim ki..."

Cayır cayır yakan feci bir acı yanağıma yayıldı, yarıp geçercesine boynumdan aşağı, omzuma döküldü. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama sesim çıkmadı.

Acı, dalgalar halinde üstüme hücum etti. Yavaş yavaş gözüm karardı ve adamın elindeki şeyle temasım kopunca iki büklüm oldum.

"Yüce İsa," dedi daha kısa boylu olanı. "Haklıymışsın. *Onlardan* biriymiş."

Acı azalıp tenimin derinliklerinde zonklayan hafif bir acı bırakırken dizlerimin üstüne düştüm. Nefes almak için ağzımı açtım. Derimin kesildiğini düşünerek elimi yanağıma götürdüm ama sıcak olması haricinde hiçbir şey yoktu.

"Sana söylemiştim." Sigara içen adam kolumu kavrayıp beni hızla öne doğru çekti. Kafamı kaldırdığımda gözlerimin arasına bastırdığı silahı gördüm. "Bu namlunun içindeki sana çok daha kötüsünü yapacak. O yüzden sıradaki soruya cevap vermeden önce iyi düşünsen iyi edersin. Kimsin sen?"

Tek kelime söyleyemedim, korkudan kilitlenip kalmıştım.

Beni tutup sarstı. "Cevap ver bana."

"Ben... ben..."

"Neler oluyor burada?" diye sordu iki adamın arkasından çıkagelen yeni bir ses.

Sigara içen adam yana çekildi ve yüreğim ağzıma geldi. Vaughn'du bu.

"Kızı burada sinsice dolanırken bulduk," dedi sigara içen adam, sanki gelmiş geçmiş en büyük kedibalığını yakalamış gibi konuşuyordu. "Onlardan biri."

Vaughn yaklaşırken kaşlarını çattı, hızla solurken gür bıyığı havalanıyordu. "Aferin. Onunla ben ilgilenirim."

Nefes alamıyordum. Vaughn, içeride, Daemon'ın olduğu yerdeydi. Daemon'ı yakalamış, ona bir şey yapmış mıydı? Eğer öyleyse, bu tamamen benim suçumdu. Ona, Bethany'yi gördüğümü söyleyerek bunu ben başlatmıştım. Kayanın nereye gideceğini kontrol edememiş olabilirdim ama tepeden aşağıya yuvarlayan bendim.

"Emin misin?" diye sordu daha kısa boylu olan memur.

Vaughn başıyla onayladı, aşağıya uzanıp diğer kolumu tuttu ve beni ayağa kaldırdı. "Bir süredir gözüm bunun üstündeydi zaten."

"Kafesler hazırlanmalı," dedi sigara içen adam, diğer kolumu gönülsüzce bırakarak. "Üstünde hemen etki göstermedi. Belki iki katına çıkarsan daha iyi edersin."

Kafesler mi? Ağzım kurumuştu.

Daha kısa boylu olan memur gözlerini kısarak bana baktı. "Bunu yakaladığımız için ödül yok mu?"

"Ödül mü?" diye sordu Vaughn, alçak sesle.

Sigara içen adam güldü. "Evet, önceki gibi. O çok süper bir ödüldü. Çok iz bırakmadığımız sürece Husher hayatta anlamaz."

Adamın ne demek istediğini çözemeden Vaughn beni dengemi kaybedip yere düşmeme yetecek kadar sert bir şekilde yana itti. Elini hızla yukarı kaldırdı. Şimşek, kolu boyunca çatırtılar çıkararak ve kırmızı-beyaz alevler saçarak gezindi ve ışıktan ibaret kalana kadar güvenlik görevlisinin tüm vücudunu sarmaladı.

Vaughn'un aslında... Daemon olduğunu fark edince küçük bir çığlık attım.

"Lanet olsun!" diye bağırdı adam, silahına uzanarak. "Tuzağa düştük!"

Daemon, ışık ve enerjiyle nabız gibi atarak enerjiyi serbest bıraktı. Serbest kalan enerji ilk önce sigara içen adamı vurdu ve onu birkaç metre geriye fırlattı. Işık, kavis çizdi ve daha kısa boylu olan memura çarptı. O da uçarak binanın yan tarafına gitti. Mide bulandırıcı bir çatırtı çıktı ve adam yere düştü. Teninden ve giysilerinden duman çıkıyordu. Adam bir kez titredi, sonra da yüzü... *kül* oldu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Hafif bir rüzgâr binadan aşağıya inip düşen adamın parçalarını savurdu. Adamın parçaları havaya kalktı ve hiçbir şey kalmayana dek savrulup gitti. Aynı şey sigara içen adamın düştüğü yerde de oldu. İkisinden de geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Daemon'ın ışığı soldu ve ona baktığımda insan formuna dönmüştü. Arabada kalmadığım için tepesini atacağını sanmıştım ama tek yaptığı aşağıya eğilip elimi tutmak ve beni nazikçe ayağa kaldırmak oldu. Beysbol şapkası gözlerini gizliyordu ama dudakları aman vermez, sımsıkı bir çizgi halindeydi.

"Hemen gitmeliyiz," dedi.

Kabul ettim.

KAKTÜS TEAM

28

Bizim eve dönünce kanepeye oturduk, birbirimize dönüp bağdaş kurduk. Ellerimin arasına yerleştirdiği dumanı tüten sıcak kakaoyu tuttum ama yeterince ısınamadım. Adamların küle dönmesiyle sonlanan bütün olayları aklımdan teker teker geçirdim. Bana, Hiroşima'ya atılan atom bombası videolarını hatırlatıyordu. Işık o kadar yoğun bir şekilde patlamış ki insanları küle döndürmüş ve gölgeler kalıcı bir şekilde binalara yapışmış.

Adamların arabalarını ormana götürdük ve Daemon arabayı, geriye pek bir şey kalmayana dek yaktı. Orada olduğumuzu gösteren bütün delilleri yok etmiştik ama sonunda insanlar o iki adamın eksikliğini fark edecek, özellikle de ailelerden gelen sorular etrafta dolaşmaya başlayacaktı. Çünkü onların aileleri vardı...

Beysbol şapkasını sehpaya atmıştı ama Daemon'ın gözlerinden hiçbir şey okuyamıyordum. Eve dönerken hiç konuşmamıştı.

Sıcak kupayı sıktım. "Daemon... iyi misin?"

Başıyla onayladı. "Evet."

Kakaodan bir yudum alıp kirpiklerimin altından onu izledim. "Binanın içinde ne vardı?"

Gözlerini kısa bir an için kapatırken ensesini ovuşturdu. İlk iki odada bir şey yoktu. Sadece boş ofis odalarıydı ama oranın çok sık kullanıldığı belli. Her yerde boş kahve fincanları, dolu kül tablaları vardı. Daha içerilere girdiğimde... kafesler vardı. Yakla-

şık on tane; bir tanesi daha yeni kullanılmış gibiydi."

İçime bir bulantı yayıldı. "Cidden orada birilerini mi hapsediyorlardı sence?"

"Luxenleri mi? Evet. Bir de belki senin gibileri." Ellerini bacaklarına indirdi. "Kafeslerden birinde kurumuş kan vardı. Hepsinde daha önce hiç görmediğim o koyu kırmızı taşla kaplanmış zincirler ve kelepçeler vardı."

"Binanın dışında, kapıların yukarısında bir şey gördüm. Parlaktı ve bana siyah gibi gözüktü çünkü karanlıktı." Fincanımı bir kenara koydum. "Bir de, adam yanağıma bir şey koydu ve Tanrım, acayip canımı yaktı. Acaba senin gördüğün şeyin aynısı mıydı?"

Şiir gibi dudakları köşelerden aşağıya büküldü. "Şimdi nasılsın?"

"Çok iyiyim." Elimi sallayarak geçiştirdim. "Başka bir şey gördün mü peki?"

"Yukarı çıkacak zamanım olmadı ama içimde yukarıda bir şey... bir şey olduğuna dair bir his var." Akıcı bir zarafetle ayağa kalkıp kollarını başının arkasında kenetledi. "Oraya geri gitmeliyim."

Gözlerimle onu takip ettim. "Daemon, bu aşırı tehlikeli. İnsanlar, memurların kaybolduğunu fark edeceklerdir. Oraya geri gidemezsin."

Hızla arkasını dönüp bana baktı. "Kardeşim orada olabilir, ya da bana onun yerini gösteren bir şey bulabilirim. Aşırı tehlikeli diye öylece duracak değilim."

"Orasını anlıyorum." Ayağa kalktım, ellerimi kenetledim. "Ama yakalanırsan Dawson'a ya da Dee'ye ne faydan dokunacak?"

Daemon bana uzun uzun baktı. "Bir şeyler yapmak zorundayım."

"Biliyorum ama bunun üzerinde, önceki planlarından daha iyi düşünmek gerek." Parlak bakışlarındaki öfkeyi görmezden geldim. "Çünkü bu gece yakalanabilirdin."

"Ben kendim için endişelenmiyorum, Kat."

"O zaman hata ediyorsun!"

Gözlerini kıstı. "Tırsacağını bilsem seni bu işe hiç karıştırmazdım."

"Tırsmak mı?" Bu gece olanlar yüzünden bütün hissettiklerim tavana vurmuştu ve aşırı yüklenmiştim, kendimi kaybedip köşeye falan oturmama ramak kalmıştı. Belki o köşede bir de ileri geri sallanırdım. "Bu işe *seni* karıştıran *benim*. Bethany'yi ben gördüm."

"Ben de ilk seferinde benimle gelmene razı oldum." Kesik kesik soluyarak elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Sen arabadan çıkmasaydın üst katlara bakacak zamanım olabilirdi."

Ağzım bir karış açık kaldı. "İçeride yakalanacaktın. Arabadan çıktım çünkü mesajıma cevap vermedin! Orada kalsaydım ikimiz de o kafeslerde olacaktık."

Başını çevirirken yanakları kızardı. "Tamam. İkimiz de şu anda gerginiz. Meseleyi bu gecelik kapatalım. Biraz dinlen. Her neyse."

Konuyu kapatmak istemiyordum ama hakkı vardı. Kollarımı kavuşturdum. "İyi."

Bana son kez bakarak sehpadan şapkasını aldı ve tam gitmek için dönmüştü ki kanepenin ucunda durdu. Omuzları titredi ve sesi bir fısıltı halinde çıktı. "Daha önce hiç insan öldürmemiştim."

Aniden hırçınlığı daha mantıklı geldi. Sırf elinden hiçbir şey gelmemesinin verdiği çaresizlik hissi değildi bu. Onu teselli etme, ona dokunma ihtiyacım elle tutulur bir hal aldı. Uzanıp elimi koluna koydum. "Sorun etme."

Daemon omzunu silkip elimi uzaklaştırdı, kaşları çatıldı. "Sorun edilmeyecek bir şey değil, *Katy*. İki insan öldürdüm. Hiçbir şey... hiçbir şey yapma sakın."

İrkildim ama davranışından daha çok gerçek ismimi kullanması yüzünden. Daemon bir anda gözden kayboldu ve ön kapı hızla kapandı. İki elimi de başımda gezdirerek dudağımı o kadar sert ısırdım ki ağzıma metalik bir tat geldi.

Daemon o ambara gitmeyecekti. Milyon yıl da geçse bu olmayacaktı.

Ben kendimi bile buna inandıramamıştım.

O gece kolay kolay uykuya dalamadım ve ertesi günün büyük kısmını sımsıkı gerilmiş bir yay gibi geçirdim. Daemon'ın arabasının orada olduğundan emin olmak için sürekli bitişik evin araba yolunu kontrol ediyordum. Arabası olmadan da depoya vınlayabilirdi ama arabasını görünce içim biraz rahatlıyordu.

Kış tatilinin sonraki birkaç günü geçmek bilmedi. SWAT'ın evime dalıp memurlara ne olduğunu sormasını bekliyordum. Ama hiçbir şey olmadı. Yılbaşından bir gün önce Dee uğradı.

"Yeni botlarımı beğendin mi?" İnce ve uzun bacağını uzattı. Siyah deri botları tam dizlerinin altında bitiyordu. Çok yüksek topukluydu. "Daemon aldı."

"Muhteşemler. Kaç numara giyiyorsun?"

Kıkırdadı, sonra da ağzına tekrar bir lolipop attı. "Tamam, sen bana hayır demeden önce ben, Ash'le çoktan hallettim."

Kaşlarımı çattım. "Neyi hallettin?"

"Ash, evinde küçük bir yılbaşı partisi veriyor. Biz bize olacağız. Daemon da geliyor."

"Şey, Ash'in beni partisinde istediğini hiç zannetmiyorum."

"Hayır, istiyor." Dee, oturma odasında yakalanmış bir kelebek gibi oradan oraya sıçrıyordu ediyordu. "Sorun çıkartmayacağına söz verdi. Galiba sana ısınmaya başladı."

"Ne demezsin," diye mırıldandım. Dee'yi izlemek başımı döndürüyordu. "Bilmiyorum."

"Aa, hadi ama, Katy. İstersen Blake'i bile davet edebilirsin."

Yüzümü buruşturdum. "Onu davet etmeyeceğim."

Aniden durdu, lolipop parmaklarından aşağıya sallanıyordu. "Aranız bozuk mu yoksa?" diye sordu umutla.

"Eğer onunla cidden çıkıyor olsaydım, böyle ağzın kulaklarında konuşmana illet olurdum ama onunla çıkmadığıma göre sıkıntı yok."

Gözlerini şüpheyle kıstı. "O zaman ikinizin arasında neler oluyor?"

"Hiç." İç çektim.

Beni izlerken birkaç saniye lolipopunu emdi. "Kardeşimle de bir şey olmuyor zaten. Değil mi? Yoktan yere evin etrafında gizli gizli dolaşıyor."

Dudaklarımı büzdüm. "Dee..."

"O benim kardeşim, Katy. Sen de benim en iyi arkadaşımsın, hoş son zamanlarda pek öyle davranmıyorsun ya neyse." Devam etmeden önce çabucak gülümsedi. "O yüzden kendimi ikinizin arasında kalmış gibi hissediyorum. İkinizin de beni bu duruma düşürmediğinizi biliyorum ama ben ikinizin de... mutlu olmasını istiyorum."

Nasıl olup da konunun buraya geldiğini merak ettim; iç çekerek oturdum. "Dee, bu cidden karışık bir konu."

"O kadar da karışık olamaz," diye cevap verdi; Lesa gibi konuşuyordu. "Birbirinizden hoşlanıyorsunuz ve Daemon'ın seninle bir ilişki kurma peşinde koşarak çok şeyi riske atacağını da biliyorum ama bu onun alacağı bir risk." Dee yanıma oturdu, vücudu enerjiyle uğulduyordu. "Her neyse, bence sizin konuşmanız gerek ya da... bilmiyorum. Arzularınıza karşı koymaktan vazgeçmeniz gerek."

Bir kahkaha patlattım. "Aman Tanrım, sen ciddi misin?"

Ağzı kulaklarına vardı. "Ee, yarın akşam geliyor musun?"

Her ne kadar Thompson'ların evini görmek istesem de, çünkü süper lüks ve havalı olduğundan emindim, hâlâ kararsızdım. "Düşüneceğim."

"Söz mü?" Beni dirseğiyle dürttü. "Gelirsen gerçekten beni çok mutlu edersin."

Onlarla partiye gitmek benim planladığımdan daha iyi gözüküyordu zira ben hiçbir şey yapmamayı planlamıştım. Dee biraz daha kalıp birkaç kitap ödünç aldı, sonra da gitti. Daha sonra, yemek saatine doğru Will, elinde Çin yemeğiyle çıkageldi. Yemeği geri çevirmedim ama pek sohbet edecek havamda da değildim. Annem resmen mutfakta mekik dokuyordu, erkek arkadaşını görünce ayakları yerden kesilmişti.

Onlar gidince akşamın geri kalanını okuyarak, blog turu için bir kitabı bitirerek ve zaman çizelgemde olmayan yeni bir kitaba başlayarak geçirdim. Okumaya zaman bulmam güzel ve rahatlatıcıydı. Eski benliğimin birazının yavaş yavaş geri geldiğini hissedebiliyordum. Uysal Katy'den değil, istediği şeyleri hoşuna gittiği için yapan Katy'den bahsediyorum.

Saat ona yaklaşınca kitabı bırakıp Daemon'a bakmayı düşündüm. O ambara bensiz gidecek miydi? Büyük ihtimalle gidecekti. Kafamı dağıtmaya çalışarak yerel haber internet sitelerinden birine bağlandım ve kaybolan iki memurla ilgili hiç haber var mı diye baktım. Her gece bakıyordum ama hiçbir habere rastlamamıştım.

Ama bu gece farklıydı.

Charleston Gazetesi'nin başlığı şöyleydi:

İKİ SAVUNMA DAİRESİ MEMURU EN SON PETERSBURG YAKINLARINDA GÖRÜLDÜKTEN SONRA SIRRA KADEM BASTI.

Makaleye göz atınca nefesim kesildi.

Memur Robert McConnell ile Memur James Richardson 26 Aralık'ta Petersburg yakınlarında görülmüş ve o zamandan beri kendilerinden haber alınamamıştır. Yetkililer, memurların Grant County'deki işlerinin içeriği hakkında bilgi vermiyorlar ama memurları görmüş ya da bir şey biliyor olanların ihbar hattını aramalarını rica ediyorlar.

Makalenin altında iki resim vardı. Onları anında tanıdım. İnternet sitesini kapatıp hemen yeni bir arama penceresi açtım. Önce, Nancy Husher'ın ismini arattım ama hiçbir şey bulamadım. Sigara içen adam, ondan soyadıyla bahsetmişti, üzerimde iz kalmazsa... kadının kızmayacağını söylemişti.

Titredim.

En azından SD'yle ilişkili bir şeyler bulacağımı sanmıştım ama sanki kadın internette yoktu. Sıradaki araştırma kurbanım, an-

nemin erkek arkadaşıydı. Tıp camiasında kazanılmış birçok ödüle bağlantı veren bir dolu site vardı ama Bethany'yle bağlantısını gösteren hiçbir şey yoktu.

Ama ağzımda onunla ilgili kötü bir tat bırakan bir şey vardı.

Rastladığım bir makalenin başlığı şöyleydi:

KAN KANSERİNİ YENEN YEREL DOKTOR, GRANT COUNTY'DEKİ YENİ KANSER TEDAVİ MERKEZİNE FON BULMA ÇALIŞMALARINA DESTEK OLUYOR.

Gözlerimle makaleyi taradım. Will'di bu. Büyük ihtimalle tedaviler sırasında çekilen bir resmi vardı çünkü o bir deri bir kemik görüntüyü tanıyordum.

Buna inanamıyordum. Annem bunu biliyor muydu? Yani, kanser hastası olması biriyle çıkmamak için bir neden değildi ama babamla yaşadığı onca şeyden sonra? Kanser nüksederse annem yeniden böyle bir şey yaşayabilecek miydi?

Bir de, adamı cidden seversem, casus falan değilse tabii, bununla tekrar başa çıkabilecek miydim? Arama sayfasına geri döndüm, yeni öğrendiğim bu gerçeği aklım almıyordu.

Bir fincan kakao almak için ara verdikten sonra amatörce araştırmama geri döndüm. Suçluluk duygusuyla yanaklarım kızarırken parmaklarım, klavyeye basmadan klavyenin üstünde geziniyordu. Sonra, korka korka Blake Saunders'ı arattım; kendime, sadece eski blog'unu görmek istediğimi söylüyordum çünkü bana blog'unun ismini hiç söylememişti.

İlk arama sonuçları üniversiteli bir atletle ilgiliydi ama ilk sayfanın sonlarına doğru anne babasının öldürülmesiyle ilgili bir haber gördüm. Bağlantıya tıklayınca anne babasıyla kız kardeşinin ölümleri hakkındaki çok ama çok üzücü yazıyı okudum. Haberlere, vahşice bir ev soygunu olarak geçmişti.

Aynı şeyleri yazan birkaç makale daha vardı, sonra da anne babasının ölüm ilanlarını buldum, buradan da Santa Monica'daki

bir cenaze evi sitesine ulaştım. Güneşli Araziler. Bir cenaze evine kim Güneşli Araziler ismini verirdi ya? Başımı iki yana salladım ve kakaomdan bir yudum aldım, sonra da ailesinin internet sitesindeki fotoğraflarına tıkladım. Blake'in küçüklüğü sevimliydi, kız kardeşi de öyleydi. Kız kardeşiyle salıncakta oynarken çekilmiş resimlerine bakarken içim burkuldu. Kız kardeşi çok küçüktü ve ölümü muhtemelen korkunç olmuştu. Gözlerimi kırpıştırarak sıcak gözyaşlarımı uzaklaştırdım; hiç tanımadığım biri beni duygulandırmıştı. Bu hiç adil ya da doğru değildi. Ölüm genelde bu iki şeyle paralel değildi zaten ama bu... bu yanlıştı.

Resimlere bakmaya devam ederken Blake'in babasının daha eski bir resminde durdum. Rahat gülüşünün ve ela gözlerinin babasınınkine benzediğini görebiliyordum. Babasının yanındaki adam tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. Bazı hatları, Blake'in babasınınkine benziyordu ama yüzü daha yuvarlaktı. Bazı resimlerde fotoğraf yazısı vardı ama bunda yoktu. Açgözlü bir şekilde sonraki birkaç resme baktım, sonra da tatillerde çekilen, bütün ailenin bir arada olduğu resimlere benzeyen bir resimde durdum.

Daha yakından bakınca elimdeki kupayı düşürmeden önce masaya bıraktım. Resimde Blake'in babasıyla resimde olan adama iyice bir bakınca ani bir sancıyla nefesim kesildi.

Adamın eli, küçük Blake'in omzundaydı ve fırça gibi, açık kahverengi bıyıklarının altından gülümsüyordu. Alttaki fotoğraf yazısında isminin Brian Vaughn olduğu yazıyordu.

Hemen ölüm ilanına bir kez daha tıklayıp hayattaki aile üyelerine göz gezdirirken beynimde düşünceler birbirini kovalıyordu. Brian Vaughn'ın adı, vefat eden kişinin, yani Blake'in babasının üvey kardeşi olarak geçiyordu.

Şaşkınlıkla boğuk bir kahkaha attım ve ne aradığımı bilmesem de ayağa kalkıp beklenti içinde etrafıma bakındım. Şokun etkisindeydim, içimde giderek büyüyen hiddete söz geçirmeye çalışıyordum.

Blake, bir SD memurunun akrabasıydı.

Ne büyük bir... tesadüf.

Oturma odasını arşınlamaya koyuldum. Hızlı hızlı ve kesik kesik soluyordum. Beynimin mantıksız tarafı beni, bunun sadece bir tesadüf olduğuna, o SD memuruna benzeyen *başka bir* Brian Vaughn olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Ama aptal yerine konmanın ve dosdoğru SD'nin avucuna teslim edilmenin acı gerçekliği bir anda tokat gibi çarptı.

Blake'in SD'yle olan bağlantısı, Luxenler ve mutasyona uğramış insanlar hakkında nasıl bu kadar çok şey bildiğini açıklıyordu. Tabii, defalarca beni kimin iyileştirdiğini sormasını da. Çalışmalarımız da ne kadar pervasız ve tehlikeli hale gelmişti. Blake'in nerede oturduğunu bile bilmiyordum.

Ama Vaughn'un evini yeri biliyordum.

Elim tam arabamın anahtarına gidiyordu ki, kendimi toparladım. Vaughn'un evine kesinlikle gitmeyecektim. Ne yapacaktım yani? Oraya baskın mı düzenleyecektim? Öylesi, Daemon'ın planlarından bile daha beter olurdu.

Daemon'la mı konuşsam, neyle karşı karşıya olduğumu anlayana kadar konuyu kapatsam mı diye kararsız kalmış bir halde arkama yaslandım, dizlerimi göğsüme çektim. Böyle kötü bir şekilde mi aptal yerine konmuştum? Bunca zamandır SD'yle ilişkili birisiyle mi çalışıyordum ben?

Öfke ile korku durmadan yer değiştiriyor, önce bir tanesi dakikalarca bana yapışıyor, sonra bırakıyor ve diğer duygunun beni ele geçirmesine izin veriyordu.

Gözlerim, araba anahtarlarımı buldu. Vaughn evde değildi ve Blake, okul başlayana kadar kasaba dışında olacağını ve... *amcasıyla* aile ziyaretine gideceğini iddia etmişti. Bu, Blake'in SD'yle çalıştığını gösteren herhangi bir kesin delil bulmak için mükemmel bir fırsattı.

"Lanet olsun!" diye patladım, ayağa sıçrayarak.

Hiddet, içimde yaşayan, nefes olan bir varlık haline gelmiş, her şeyi kırmızı-beyaz bir ışıkla boyuyordu. Bu hiddetin bir kısmı bana yönelikti ama çoğunun bir hedefi vardı. Blake *evime* gelmiş, *annemle*

konuşmuş, *güvenimi* kazanmış, hatta *beni öpmüştü*. Bu tür bir ihanet beni o denli derinden yaralamıştı ki, ruhumda bıraktığı iz kalıcıydı.

Daemon şu anda gitmem gereken en son kişiydi. Şayet Blake SD için çalışıyorsa Daemon'ı bundan uzak tutmam gerekliydi. En azından Daemon'ın aniden fırlayıp benim yapmak üzere olduğum şeyden daha aptalca bir şey yapmayacağından emin olana kadar.

Düşünmeyi bitirip kapüşonlu sweatshirt'ümü aldım ve başımdan geçirdim. Anahtarlarımla cep telefonumu alıp evden çıktım.

Hayatımda inanılmaz sayıda aptalca şey yapmıştım. Bunlardan biri, yavru keseli sıçan beslemek, diğeriyse bir kamyonun önüne atlamaktı. Hatta bir keresinde kitap korsanlığına söylenmiş ve blog'umda neredeyse hiç anlam ifade etmeyen bir manifestoyu yayınlamıştım.

Ama şu anda yaptığım şey, listenin en tepesine yerleşmişti.

Ellerim direksiyonu sımsıkı kavrayarak otoyola çıktığımda artık çok farklı biriydim. Gerekirse birilerinin canına okuyabilirdim ve bunu Blake'in yanına bırakmayacaktım. Arabamı, Vaughn'ın yaşadığı yerin iki sokak aşağısına park ettim ve kar kokan, dondurucu havaya çıktım. Kapüşonu başıma geçirip ellerimi orta cebe soktum ve Vaughn'un evine doğru yürüdüm. Daemon'a plan yapmadığı için onca söylendikten sonra tükürdüğümü yaladığım gözümden kaçmamıştı, ancak artık farkına varmıştım ki bazı durumlarda üzerinde iyice düşünülmüş bir aptallık işe yarayabilirdi.

Bu da onlardan biriydi.

Arka taraftan yaklaşırken Vaughn'ın evi gözüme boş gözüktü. Neyse ki, onunkine en yakın iki ev uzaktaydı. Bir tanesinde ipotekli gayrimenkul levhası vardı, diğeriyse kapkaranlıktı. Usulca ön tarafa doğru ilerlerken küçük kar taneleri yağmaya başladı. Nefesim buhar halinde çıkıyor, bulutlar gibi havada asılı kalıyordu.

Araba yolu boştu.

Bunun, evde hiç insan olmadığı anlamına gelmediğinin farkında olarak ne yapacağımı düşündüm. Bütün bu yolu eve dışarıdan bakmak için gelmemiştim. İçeriye girmek istiyordum. Blake'i,

Vaughn'a bağlayan bir delil bulmak ve Dawson'la Bethany'nin yerlerine dair herhangi bir şey var mı diye bakmak istiyordum.

Evin arkasına gidip kapıyı zorladım. Beklendiği gibi kilitliydi ama hem Daemon'ın hem de Blake'in, kilitleri yönlendirmenin ne kadar kolay olduğundan bahsettiklerini hatırladım. Çocuk oyuncağı olmalıydı.

Tabii alarm sistemi varsa olay bir anda değişecekti.

Kapıya yaslanarak gözlerimi kapattım ve zihnimde kilidi canlandırdım. Statik elektrik akımı yavaş yavaş kollarımdan aşağıya ilerledi ve parmak uçlarımdan tahtaya sıçradı. Dönen kilidin klik sesi, kafamın içinde patlayan bir atom bombası sesi gibi geldi.

Kapının diğer tarafında beni bekliyor olabilecek şeylere kendimi hazırlamak için biraz durdum. İçeride birisi varsa kendimi savunmak zorunda kalacaktım. Birinin canını yakma, belki de öldürme fikri midemi bulandırıyordu ama bu her kimse, beni bir kafese kapatmak için hiç tereddüt etmeyecekti.

Kendime bunu yapabileceğimi söyleyip kapıyı açtım ve yavaşça mutfağa girdim. Fırının yukarısında odaya yumuşak bir ışık veren bir lamba vardı. Kapıyı arkamdan kapattım ve derin bir nefes aldım. *Delilik bu.* Öne doğru yavaşça ilerledim, botlarımın ince tabanı için minnettardım.

Artık uysal Katy tarihe gömülmüştü... Düpedüz haneye tecavüzdü bu yaptığım.

Ellerimi, kapüşonlu sweatshirt'ümün kollarının altında yumruk yapıp koridorda ilerledim. Yemek odası, yerdeki dürülmüş bir uyku tulumu dışında boştu. İki kanepe, oturma odasının duvarına yaslanmıştı. Televizyon yoktu. Burası bana, her şeyin sahte olduğu model evleri hatırlatmıştı.

Bu ev tüylerimi diken diken ediyordu. Nefesimi tutarak yavaşça yukarı çıktım. Bu evle ilgili hiçbir şey gerçek görünmüyordu. Artık yemek ya da parfüm gibi evlere özgü kokular yoktu. Boş kokuyordu. Merdivenlerin tepesinde kesinlikle kullanılmış bir banyo vardı. Lavaboda saç ürünleri, jöle ve iki diş fırçası vardı.

Banyodan çıkarken karnıma kramp girdi. Bütün yatak odalarının kapısı açıktı. Her birinde yalnızca bir yatak ve şifonyer vardı. Hepsi boştu.

Koridorun ucundaki en son oda bir tür ofisti. Odanın ortasında büyük bir masa duruyordu; oda, bunun dışında boştu. Masanın üstünde bir monitör vardı ama kasa yoktu. Masanın etrafından dolaşarak ortadaki çekmeceyi çektim. Hiçbir şey yoktu. Yandaki çekmecelere de baktım ve hepsinin boş olduğunu görünce sinir oldum. Sonuncu çekmeceyi hızla çektim.

"Bingo," diye fısıldadım.

Alttaki kalın ve ağır dosya klasörünü çektim. Dosyayı dikkatli bir şekilde kaldırıp masanın üstüne koydum ve açtım. İçinde fotoğraflar vardı, hem de yüzlerce.

Fotoğraflara bakarken ellerim titriyordu. Onlara arka arkaya bakarken kulaklarım uğulduyordu.

Bir tanesi, kısa kollu tişörtümle arabamdan okulun ön tarafına yürürken çekilen resmimdi. Smoke Hole Restoranı'nın dışından çekilmiş bir sürü resmim vardı ve pencerenin ardında Dee'yle birlikte oturduğum güç bela seçiliyordu. Sonra birimiz kapıdan çıkarken çekilmiş bir fotoğraf, bir diğerindeyse kolum atelli ve Dee gülerken. Okulda, evimizin ön verandasında ve Dee'nin arabasında birlikte çekilmiş daha bir dolu fotoğrafımız vardı. Tanıştığımız ilk gün, FOOLAND'in önünde kucaklaşırken çekilmiş bir fotoğrafımız da vardı.

Sonra, Daemon'ın, gözlerini kısmış ve yüzü gergin bir halde, anahtarlarını elinde sımsıkı tutarken ve arabasının etrafından dolaşırken çekilmiş resimleri vardı. Başka bir tanesinde, Daemon verandasında üstü çıplak ve altında kotla duruyordu, ben ise evin basamaklarında ona ters ters bakıyordum.

Resimlerden birini alıp pencereden gelen ışığa tuttum. Üstümde kırmızı bikinim vardı ve gölün kıyısında duruyordum. Yan tarafa doğru dalıp gitmiştim ve Daemon haberim olmadan gülümseyerek, gerçekten gülümseyerek beni izliyordu. O zamanlar

yanımdayken gülümsediğini hiç bilmiyordum. Resmi, sanki tenimi yakmış gibi elimden bıraktım. Bir bakıma, yakmıştı da.

Başka fotoğraflar da vardı. Buraya taşındığım zamandan başlayıp birkaç gün öncesine kadar gelen fotoğraflardı bunlar. Annemin işe giderken resimleri vardı; bazılarında o ve Will vardı. Blake'le hiç fotoğrafımız yoktu.

Ama en kötü olanı, neredeyse dizlerimin üstüne çökmeme neden olacak olan fotoğraf, Daemon'ın hasta olduğum gece beni gölden eve taşıdığı sırada çekilmişti. Fotoğraf karanlık ve kumluydu ama yatarken giydiğim beyaz tişörtü, kolumun gevşekçe sallanışını, tek ayağını veranda basamaklarına atmış Daemon'ın pür dikkat kesilmiş yüzünü görebiliyordum.

Lanet olsun, şu anda beni izliyor olabilirler miydi? Bunu düşünmeyi göze alamazdım.

Mahremiyetime tecavüz edilmesinin verdiği his iliklerime kadar işlemişti. Bizi daha en başından beri izliyorlardı. Bütün bu fotoğrafları almak, onları yakmak istiyordum. Korkmam gerekirken, sadece öfke duyuyordum. Onlara bunu yapma hakkını kim vermişti? Öfkem, tadını alabileceğim kadar somutlaşmıştı. Fotoğrafları toplayıp dosyaya geri koydum. Yanıma alamayacağımı biliyordum. Onları çekmeceye sokuşturup ellerim titreyerek ayağa kalktım.

Çekmecenin tabanı, tam köşesinden hafifçe kalkmıştı. Dosyayı geri itip elimi soktum, yokladım, nihayet koşeyi yakaladım. Dipteki yapışkan kâğıdı kaldırınca altında birkaç sayfa gördüm. Birçoğu makbuzdu Her şeyin ortada olduğu düşünülürse birilerinin makbuzları saklaması tuhaf gelmişti bana. Para transferlerini gösteren banka dekontları da vardı. Rakamları görünce gözlerim yuvasından uğradı. Bir kâğıt parçasının üstünde de D ve B harfleri yazılıydı.

Dawson Black miydi? Dee Black mi? Yoksa Daemon Black mi?

Kâğıt parçasını cebime tıktım, kâğıdı yerine yapıştırdım ve dosyayı koydum. Dolabın kapağını kapattım. Ayağa kalkarken hissizleşmiş gibiydim.

"Ne işin var senin burada?" diye sordu bir ses.

29

Soruyu duyunca yüreğim ağzıma geldi. İrkildim, enerji akımının tenime yayılmasına izin verdim ancak kapının ağzında duran şahısla göz göze geldiğim an şaşkınlıktan küçük dilimi yutacak gibi oldum.

Pencereden içeri süzülen ay ışığı, odaya giren Bethany'nin solgun yüzünü aydınlatıyordu. Üstünde kot pantolon ve incecik vücuduna bol gelen bir tişört vardı. Saçı kir pas yüzünden öbek öbek olmuştu. "Ne yapıyorsun burada?" diye sordu.

"Bethany?" dedim bet sesle.

Başını hafifçe yana eğdi. Sesimi taklit ederek "Katy?" dedi.

Adımı bilmesine şaşırarak ona aval aval baktım. "Kim olduğumu nereden biliyorsun?"

Dudakları tekinsiz, belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Çocuklarınkini andıran, şarkı söyler gibi bir sesle, "Kim olduğunu bilmeyen mi var?" dedi bana. "Ben de biliyorum elbette."

Yutkundum. "SD'yi mi kastediyorsun?"

"Seni kim takip ediyorsa, onu. Daima bilirler. Umut edip duruyorlar. Ne zaman birbirimize yakınlaşsak." Durdu, gözlerini kapattı, içini çekti. "Yakınlaşmamızı umut ediyorlar."

Hatun kafayı yemişti; deli saçması konuşuyordu. "Beth, SD seni alıkoyuyor mu?"

"Alıkoymak mı dedin?" Kıkır kıkır güldü. "Beni artık kimse elinde tutamaz. O da biliyor bunu. Ama beni yakalayıp duruyor.

Neredeyse oyuna dönüştü. Kazananın olmadığı, bitmek bilmeyen bir oyun. Buraya geldim... ama ailem. Ailem artık burada değil."

İçini çekti. "Buraya gelmemen gerekirdi. Seni görecekler. Seni götürecekler."

"Biliyorum." Terli avuçlarımı kotuma sildim. "Beth, ikimiz birlikte..."

"Ona sakın güvenme," diye fısıldadı gözlerini odada gezdirerek. "Ben güvendim. Ona hayatımı teslim ettim. Şu başıma gelenleri görüyor musun?"

"Kime güvenmeyeyim? Blake'e mi?" Sanki Bethany'den duymam gerekiyormuş gibi. "Bak, istersen benimle gel. Seni güvende tutabiliriz."

Doğruldu, başını iki yana salladı. "Benim için hiçbir şey yapamazsınız artık."

"Yapabiliriz." Öne doğru bir adım attım, elimi ona uzattım. "Sana yardım edebiliriz, koruyabiliriz seni. Dawson'u geri alabiliriz."

"Dawson mu?" dedi. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Beni dinlemesini sağlayacak anahtarı bulduğum umuduyla, başımla onayladım. "Evet, Dawson! Onun hayatta olduğunu biliyoruz..."

Bethany'nin elini kaldırmasıyla kasırga kuvvetindeki bir rüzgâr göğsüme çarpıp ayaklarımı yerden kesti. Duvara öyle bir hızla çarptım ki, alçıların çatırdadığını duyduğumdan emindim. Orada, yerden yüksekte, ellerim ve bacaklarım duvara yapışmış halde öylece asılı kalmıştım.

Belli ki Dawson'un adını anmakla halt etmiştim.

Bethany öyle hızlı hareket etti ki, altıma geldiğini görmedim bile. Upuzun, dolaşık saçları omuzlarından kalkmış, dimdik etrafa yayılarak onu modern bir Medusa'ya benzetmişti. Masmavi bir ışıkla çevrelendi, vücudunun dış hatları bulanıklaştı ve Bethany yerden havalandı. Bir iki saniye içinde benimle göz hizasına gelmişti.

Vay anasını... Blake'in böyle bir şey yaptığını hiç görmemiştim.

"Benim için umut yok," dedi çocuk taklidini bir kenara bırakarak. "*Senin* için bile umut olduğundan emin değilim ya. O yüzden buradan gitmeli, şansını Arumlarla denemelisin. Yoksa senin de akıbetin benimki gibi olacak."

Buz gibi bir dehşet omurgamdan aşağı damla damla indi. "Bethany..."

"Şimdi kulağını dört aç da beni dinle." Artık benden yukarıdaydı. Tonozlu tavana neredeyse değmekte olan başını aşağı çevirmiş, bana bakıyordu. "*Herkes* yalan söylüyor. SD var ya?" Tiz bir sesle kıkırdadı. "Onların ne planladığından bile habersiz. Onlar geliyor."

"Sen neden söz ediyorsun?" Başımı duvardan ayırmaya çalıştıysam da, Bethany kımıldamama bile izin vermedi. "Söylesene Beth, kim geliyor?"

Mavi ışık onu tümüyle kuşattı. "HEMEN git buradan!"

Ansızın duvardan aşağı düştüm, güm diye kapının önüne serildim. Ayağa kalkıp fırıldak gibi döndüm.

Bethany tıpkı bir Luxen'e benziyordu. Ancak ışığı maviydi ve onlarınki kadar yoğun değildi. Tavana yükseldi, sesi zihnimde yankılandı. *Git. Çok geç olmadan. GİT!*

Bir enerji darbesi beni kapıdan dışarı itip koridora çıkarttı. Bana seçim şansı bırakmıyordu. Merdivenin başında döndüm, şansımı bir kez daha denedim. "Bethany, belki biz..."

Duvar boyunca aşağı inip iki elini birden kaldırdı. Daha çığlık bile atamadan en üst basamaktan geriye yuvarlandım, dik merdivenden aşağı düştüm. Sahanlığa bir karış kala, bungee halatıyla asılmış gibi havada kalakaldım.

Ayaklarım merdiven sahanlığına vurdu ve kendimi bir anda ayakta buldum.

Git, diye ısrar etti Bethany'nin sesi. *Uzaklaş buradan.*

Ben de gittim.

Arabamın kontak anahtarını çevirirken ellerim buz gibiydi ve titriyordu. Kar kesintisiz yağıp sokakları kaplıyordu. Yolda kalmadan önce eve gitmem gerekliydi. Lastiklerim kabaktı, yollar kar tuttu mu imkânı yok gidemezdim. Burada sinir krizi geçirmek de istemiyordum. Kafam bunlarla meşguldü. Şimdi diğer şeylere kafa yoramazdım, eve kapağı bir atayım, sinir krizimi doğru dürüst geçirirdim. Şu anda bana tek gereken, yol dışına çıkıp bir ağaca toslamadan eve ulaşmaktı.

Ev yolunun yarısında, karşı şeritten hızla yaklaşan bir çift farın benim geldiğim yöne gittiğini gördüm. Aracın yanından geçerken ensem karıncalandı. Arazi aracı lastiklerinden çığlıklar atarak döndü, hemen peşime düştü.

"Kahretsin," diye fısıldadım arabamın konsoluna bakarak. Gece yarısı olmak üzereydi.

Daemon beni eve kadar tüm yol boyunca takip etti. Bir yandan da cep telefonumu çaldırıp duruyordu. Telefonu açmadım, dikkatimi kar yüzünden giderek görülmesi zorlaşan yola vermiştim. Arabayı park ettiğim anda yanımda bitti, kapıyı hızla açtı.

"Nereden geliyordun sen öyle?" diye öfkeyle sordu.

Arabadan indim. "Sen nereye gidiyordun?"

Bana dik dik baktı. "İçimden bir ses, senin geldiğin yere diyor ancak bir yandan da bu kadar aptal olamaz diyorum."

Evin basamaklarını çıkarken onun bana attığı bakışın aynısını attım. "Eh, mademki sen de benim geldiğim yere gidiyorsun, demek sen de salaksın."

"Ciddi ciddi oraya gittin, değil mi?" İnanmakta güçlük çekiyor gibiydi. "Lütfen bana oraya gitmediğini söyle. Sadece gece yarısı şöyle bir dolaşmaya çıktım de."

Dönüp ona boş boş baktım. "Vaughn'un evine gittim."

Bir süre bana öylece baktı. Kar taneleri üstünde erimiş, yanaklarına yapışan saçlarını ıslatmıştı. "Sen delisin."

Islak sweatshirt'ümü çıkarıp bir kenara attım. Üstümde sadece atletim vardı, o yüzden soğuktan tüylerim ürpermişti. "Sen de."

Dolgun dudaklarını büktü, somurttu. "Ama ben kendi başımın çaresine bakabiliyorum Kedicik."

"Ben de bakabiliyorum." Saçımı arkaya çektim. "Yardıma muhtaç değilim Daemon."

Bir süre sessiz kaldı, sonra vücudu titredi. Bir an içinde önüme dikilmiş ve buz kesmiş yanaklarımı tutmuştu. "Muhtaç olmadığını biliyorum ama kimi şeyler var ki, ben yapsam da senin yapmanı istemem. Senin asla katlanamayacağını bildiğim, ancak benim katlanabileceğim şeyler. Birisi seni görse ne yapacaktın? Peki yakalansan ben ne yapacaktım? Ya da seni..."

Daemon cümlesini tamamlamadı ama neyi kastettiğini anlamıştım. Bu gece yakalanabilirdim ya da başıma daha kötüsü gelebilirdi. Üstelik kaygılandığı şey aramızdaki bağın onun ölümüne yol açması falan değildi. Benim için telaşlanıyordu.

Bir sonraki hareketimi neden yaptığımı bilmiyorum. Belki de bu gece olan bitenlerin bir etkisiydi. Belki ses tonu ve sözlerinin ardındaki korku yüzündendi. İçimde başa çıkamayacağım kadar çok duygu birikmişti. Kaydığımı hissediyordum, önce bir yana yalpalıyordum, sonra diğerine.

Başını ellerimin arasına aldım. Yanakları her zamanki gibi sıcacıktı, güneş ışığından bir parçaydı sanki. Teni yumuşacıktı, ellerimin altında uğulduyordu. Yaklaştım ama ne kıpırdadı ne de nefes aldı... Hem de hiç. Onu bu hale getirebildiğimi bilmek, baş döndürücü bir güç hissiyle doldurmuştu içimi. Gözlerimi yumdum, dudaklarımı dudaklarına sürdüm.

"Kedicik," diye homurdandı boğuk bir sesle.

Onu tatlı tatlı öptüm, saçlarımı ipeksi buklelerinde gezdirdim, saçlarının parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdim. Onda, kendi kabaran arzularımın, ihtiyacımın ve yürek sancımın tadını aldım. Heyecan vericiydi. Korkutucuydu. Geri çekildim.

"Kedicik," dedi tekrar, gergin bir sesle. "Böyle yapıp da yarıda bırakılmaz. Bu iş böyle yapılmaz ki."

Ona bakıp kaldım. Nefesim ciğerlerimde donup kalmıştı.

"Üstelik benimken böyle yapamazsın." Daemon beni tutup geri geri yürüdü, duvardan aşağı kaydı, beni kucağına aldı. Ata biner gibi üstüne oturuyordum. "Benimsin."

Ellerimi omuzlarına, ağzımı dudaklarına koydum. Öpücüğü tembeldi, keşfe çıkmış gibiydi ve çok şehvetliydi. Bu sefer verdiğim tepkinin şiddetine karşı koymadım. Bilakis, bağrıma bastım, içimde dalgalanan sıcaklığın tadına vardım. Onu daha da ateşli öptüm. Genzinden bir ses çıkardı, kollarıyla beni sarıp kendine adeta mıhladı.

Parmaklarım ensesinde kıvırcıklaşan saçlarını bulup kavradı. Ona doyamıyordum... Asla doyamayacaktım da. Başka kimse için böyle şeyler hissettiğimi hatırlamıyordum. Başka kimsenin beni böyle öptüğünü de. Ne kadar süre öpüştük bilemiyorum ama bana hem sonsuza kadar sürmüş hem de göz açıp kapayana kadar bitmiş gibi geliyordu.

"Dur bir saniye, dur," diye soludum kendimi hafifçe geri çekerek. "Gözlerimi kapattım, derin derin nefes aldım. "Önemli bir şey var."

Ellerini indirip kalçalarıma koydu, beni aşağı ve kendine doğru çekti. "Bu da önemli."

"Biliyorum." Ellerini atletimin altından içeri kaydırıp göğüs kafesimin altıyla oynadı. "Ama gerçekten önemli. Vaughn'un evinde bir şey buldum."

Daemon durdu, gözlerini açtı. Gözleri ışık saçıyordu. Çok güzeldi. Benimdi. "Sen Vaughn'un evine *girdin mi?*"

Başımla onayladım. "Evet, içeri girdim."

"Senin suç kariyerin falan mı var yoksa?" diye sordu sessizce. Ben başımı iki yana sallayınca yüzü iyice asıldı. "Eve nasıl girdiğini merak ediyorum Kedicik."

Dudağımı ısırıp kendimi hazırladım. "Kapının kilidini açtım."

"Neyle?..."

"Orada olsan senin de yapacağın şekilde."

Çenesinde bir kas seğirdi. "Böyle şeyler yapmamalısın."

Huzursuz olmuştum, kıpırdandım. Beni daha da sıkı tuttu. Eğer neyi yapıp yapmayacağım konusuna girersek bir arpa boyu yol kat edemezdik. "Bir şeyler buldum. Bir de, birisiyle karşılaştım." Ayağa kalkmaya çalıştım ama mengene gibi sardı beni. "Beni bırakır mısın?"

Gergince güldü. "Hayır."

İçimi çektim, ellerimi aramızdaki azıcık mesafede kavuşturdum. "Bizi izliyorlarmış Daemon. Buraya taşındığımız andan itibaren." Gözlerinin ateşlenmesine bakılırsa, bu konuşmanın iyi bir yöne gitmediği anlaşılıyordu. Ona fotoğrafları, makbuzları ve dekontları anlattım. "Ama hepsi bu da değil. Bethany ile karşılaştım."

"Ne dedin?" Ansızın ikimiz de ayaktaydık. Geri çekildi. Biraz mesafeye ihtiyacı vardı. "Sana Dawson'dan söz etti mi hiç?"

"Şey... Ne yalan söyleyeyim, onun adını duyunca hiç hoş tepki vermedi."

Bana soğuk, mesafeli bir bakış attı. "Anlat."

"Uzaylı ninja kesilip beni patakladı." Bir anda sıcaklamıştım. Toka bulup saçımı topladım. "Beni duvara fırlattı."

Daemon ilgiyle kaşlarını kaldırdı.

Gözlerimi devirdim. "O şekilde değil, seni sapık. O feci güçlü bir mutant. Senin gibi ateşböceği formuna bile girebiliyor."

Daemon çenesini ovuşturdu. "İşe yarar bir şey söyledi mi bari?"

Bethany'nin söylediklerini ona anlattım, söylediklerinin büyük kısmının iler tutar yanı olmadığını da vurguladım. "Bana sorarsan balatayı sıyırmış. Dawson'un adını ağzıma alınca birden gözü döndü. Ağzından laf almama izin vermedi. Kapının önüne koydu beni."

"Kahretsin," diye mırıldanıp başını kaçırdı Daemon. "SD'nin adamlarından birini konuşturmak haricinde, Dawson'un yerini öğrenmek için son umudumdu Bethany."

"Bir şey daha buldum." Elimi cebime soktum, kâğıt parçasını çıkardım. "Bunu."

Daemon kâğıdı aldı, gözleri büyüdü.

"Sence DB, Dawson Black'in kısaltması mı?"

"Olabilir." Kâğıdı sımsıkı kavradı. "Dizüstü bilgisayarını kullanabilir miyim? Adres neresiymiş, öğrenmek istiyorum."

"Tabii." Sehpaya geçtim, bilgisayarı açtım ve daha önce baktığım web sitesini hemen kapattım. Ona Blake'in bu işlerde parmağı olması ihtimalinden söz etmek istemiyordum. Hele ki Daemon bu kadar korkunç görünürken ve Blake'in ne kadar bulaştığı belli değilken.

Daemon yanıma oturdu, kâğıttaki adresi hemen Google Maps'e girdi. Modern teknoloji korkutucuydu. Bizi kapıya götürecek yol tarifini vermekle kalmamış, Moorefield'daki bir ofis binasının uydu görüntülerini de göstermişti.

Daemon yol tarifini kâğıda karalarken tırnaklarımı yiyordum. "Gidiyor musun?"

"Hemen gitmek istiyorum ama önce orayı kolaçan etmeliyim. Yarın bir göz atarım, sonra girerim." Kâğıdı cebine atıp bana baktı. Gözlerinde bir umut filizlenmişti. "Sağ ol, Kat."

"Sana borcum vardı, değil mi?" Kollarımı sıvazladım, ürpermiştim. "Sen kızımı defalarca kurtardın."

"Kızın çok tatlı da ondan ama bunu yapmakla kendini büyük riske attın." Arkamdan uzandı, battaniyeyi alıp omuzlarıma örttü. Battaniyenin iki ucunu eliyle tutup gözlerini yüzüme dikti. "Neden yaptın bunu?"

Bakışlarımı yere çevirdim. "Her şeyi düşündüm, içerde ne olduğunu görmek istedim."

"Yaptığın çok tehlikeliydi Kedicik. Bir daha öyle bir şey yapmayacaksın. Şimdi söz ver bana."

"Tamam."

Çenemi tuttu, başımı kaldırıp gözlerine bakmamı sağladı. "Söz ver."

Boyun büktüm. "Tamam, bir daha öyle bir şey yapmayacağım. Söz. Ama sen de bana bu konuda söz vermelisin. İşin peşini bı-

rakmayacağını biliyorum. Bunu anlıyorum ama hem dikkatli olacaksın hem de beni ekip oraya gitmeyeceksin."

Daemon kaşlarını çattı. "Sen bu işe karışmamalısın."

"Ama karışacağım," diye ısrar ettim. "Ben çıtkırıldım bir insan değilim Daemon. Bu işte birlikteyiz."

"Birlikte mi?" Sözcüğü evirip çevirdi, sonra dudaklarında ağır ağır bir tebessüm şekillendi. "Peki."

Ona şöyle bir güldüm. "Demek oluyor ki o adrese bakmaya beni de götüreceksin."

Başıyla onayladı, teslim olmuşçasına güldü. Fotoğraflardan ve SD'nin ne kadar şey bildiğinden konuştuk. Mahremiyetime yönelik tacizi benden çok daha hoşgörüyle karşılamıştı ama SD'nin her işlerine burnunu sokmasına alışık olduğu içindi bu. "Sence Bethany 'Geliyorlar' derken kimi kastediyordu?" diye sordum.

Kanepenin arkasına kayıtsız, tembel ve küstah biçimde yayılmıştı ama içten içe gergin olduğunu biliyordum. "Bilmiyorum."

"Belki de bir şey demek istememiştir. Yani, keçileri kaçırmış gibiydi."

Gözü dalan Daemon, başıyla onayladı. Epey bir süre sessiz kaldı, sonra konuştu. "Kardeşimin şu anda nasıl olduğunu merak etmeden duramıyorum. O da mı öyle? Keçileri kaçırmış yani. Böyle bir şeyle başa çıkabileceğimi... hiç sanmıyorum."

Sesindeki çaresizlik yüreğimi dağlıyordu. Yarın her şey olabilirdi, aramızdaki birçok şey havada kalmıştı ama... Daemon'ın bana ihtiyacı vardı.

Ona sokuldum. Bana fırlattığı neredeyse vahşice bakışı görünce güvenim sarsıldı. İlerledim, ona yaslandım, başımı omzuna dayadım. Hızla nefes aldı, ben de gözlerimi kapadım. "Öyle bile olsa başa çıkabilirsin. Sen her şeyin üstesinden gelirsin, buna hiç şüphem yok."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Neredeyse ağır çekimde, kolunu omzuma attı. Çenesini başı-

mın tepesine dayadı. "Biz ne yapacağız böyle, Kedıcik?"

Gür sesi tüylerimi diken diken etmişti. "Bilmiyorum ki."

"Aklıma birkaç şey geliyor."

Sırıttım. "Geliyordur elbette."

"Duymak ister misin? Gerçi ben anlatmayı değil de göstermeyi daha iyi beceririm."

"Nedenini bilmesem de sana inanıyorum."

"İnanmıyorsan sana küçük bir ön gösterim yapabilirim." Durdu, sesindeki neşeyi duydum. "Zaten siz kitap kurtları ön okumalara da bayılırsınız, değil mi?"

Güldüm. "Blog'umu epey bir araştırmışsın anlaşılan."

"Belki," dedi. "Dedim ya, üstünden gözümü eksik etmemem lazım Kedicik."

KAKTÜS TEAM

30

Ertesi sabah Daemon'la Moorefield'daki ofis binasına gittik. Tatil yüzünden kapalıdır diye düşünmüştük ancak ofislerden oluşan plazanın otoparkı araba kaynıyordu.

Beysbol şapkasını iyice aşağı indiren Daemon arabadan indi, sokak üstündeki ofisi kontrol etti. Döndüğünde bana sırıttı, arabayı çabucak plazadan çıkardı. "Bir avukatlık bürosu. Girişin olduğu katın üstünde en az iki kat daha var. Yılbaşı ve pazar günü dolayısıyla kapalılar. Kötü haber ise, alarm sistemi kurulu."

"Tüh. Atlatmanın bir yolunu biliyor musun?"

"Sistemlerini kızartabilirim. Elimi çabuk tutarsam alarm çalmaz bile. Ama hepsi bu değil. Tüm kapıların ve pencerelerin üstünde o acayip siyah kırmızı taştan var." Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. "Ama bu kötü bir şey değil. O taşlar her neyse, mutlaka bir anlama geliyor."

Geliyordu. Dawson şu anda içeride olabilirdi. "Ya içerisi korunuyorsa?"

Yanıt vermedi.

Bunun manasını biliyordum. Kardeşini kurtarmak için elinden geleni ardına koymazdı. Kimileri bunu yanlış bulabilirdi ancak ben Daemon'ı anlıyordum. Oradaki annem ya da bir sevdiğim olsa kimsenin gözünün yaşına bakmazdım. "Ne zaman tekrar geleceğiz?"

Ona da yanıt vermedi. Bana söylemek istemediğini, çünkü bu işi tek başına yapmaya kararlı olduğunu anladım. Eve dönene kadar ısrar edip durduysam da ağzını bıçak açmadı.

"Ee, Ash'in partisine gidecek misin?" diye sordu konuyu değiştirip.

"Bilmiyorum ki." Süveterimin düğmesiyle oynadım. "Beni istemesini hiç aklım almıyor ama..."

"Orada olmanı ben istiyorum."

Ona baktım, göğsüm öyle kabarmıştı ki neredeyse patlayacaktım. Beni öyle usulca yoldan çıkarıyordu ki.

Daemon'ın gözleri bana doğru kaydı. "Kedicik?"

"Tamam. Gelirim." Hiç değilse orada gözümü üstünden eksik etmezdim çünkü büroya girmek için gece yarısına kadar bile sabredemeyeceğini biliyordum. En azından kendimi öyle kandırıyordum. Ona göz kulak olmam, onun beni partide istemesinden daha önemliydi.

Parti saat dokuzda başlayacaktı ve Daemon eve erken dönüp Adam'a birkaç konuda yardım edecekti. Ben de oraya Dee'yle gidecektim ve Daemon kurnazca göz kırptıktan sonra, beni eve kendisinin bırakacağını söyledi.

Döndüğümde, annemi işe gitmeden yakalayıp konuştum. Yılbaşını Dee'yle geçireceğime sevinmiş gibiydi. Tabii beni eve Daemon'ın götürmesi kısmına hiç girmemiştim.

Tezgâhın üstünden bir kitap aldım, birazcık gevşemek için üst kata, odama çıktım. İnanılacak gibi değil ancak şehir fantezisi tarzı kitabın yirmi beşinci sayfasında uyuyup kalmışım.

Bir süre sonra, yatak odamın kapısının kapanışıyla uyandım. Yan döndüm, kaşlarımı çatıp gözlerimi kapıda, şifonyerimde, gardırobun kapısında ve Blake'in sessiz, kaskatı siluetinde gezdirdim.

Blake mi?

Aniden irkildim fakat korkutucu bir hızla öne atılıp koluma sımsıkı yapıştı. Korku, jilet keskinliğindeki pençelerini sapladı. Geri çekildim, elini itip yatağın üstünde çırpınmaya başladım.

"Dur! Sakin ol, Katy." Blake niyetinin kötü olmadığını göstermek için ellerini kaldırıp yatağın etrafını döndü. "Korkutmak istememiştim."

Kalbim güm güm atarak sırtımı çalışma masama yasladım. Onu yatak odamda görmek hiç beklemediğim, korkutucu bir şeydi. "Sen... nasıl girdin içeri?"

Elini diken diken saçlarında gezdirirken yüzünü buruşturdu. "Birkaç dakikadır kapıyı çalıyorum. Sen açmayınca, ben de... şey, kendimi içeri davet ettim."

Benim Vaughn'un evine girdiğim gibi. Gözlerim Blake'in gerisindeki kapıya gitti. Onun kimin yeğeni olduğundan, SD'yle kim bilir ne kadar içli dışlı olduğundan... ne kadar tehlikeli olabileceğinden başka şey düşünemiyordum.

"Özur dilerim Katy. Seni korkutmak istememiştim." Yakına geldi, algıladığım tehdit karşısında kollarıma hücum eden statik elektriği hissettim. Her nasılsa o da hissetti ve yüzü kâğıt gibi beyazladı. "Tamam. Neden böyle yapıyorsun? Canını yakmayacağım."

"Yaktın bile," dedim yutkunarak.

Ellerini aşağı indirirken içerlemiş gibiydi. "O yüzden kasabaya gelir gelmez soluğu burada aldım. Arum'la olanlar bir haftadır aklımdan çıkmak bilmiyor. Özür dilerim. Neden üzgün olduğunu anlıyorum." Duraksadı. Pişman görünüyordu. "Gelme sebebim de bu zaten. Seninle bir şeyleri konuşup açıklığa kavuşturmak istedim."

Bana gerçeği mi söylüyordu? İki yanıma sarkıttığım ellerimi açıp kapadım. Çıkışı olmayan bir kafese kısılıp kalmış vahşi hayvan gibi hissediyordum kendimi.

"Belli ki bunun için evine gelmek iyi fikir değilmiş." Blake güldü. "Sadece konuşmak istemiştim, o kadar."

Kendimi zorla sakinleştirdim. "Peki. Şey, odadan biraz çıkar mısın?"

Blake başıyla onayladı, geri geri yürüyüp dışarı çıktı. Adrenalinden sarhoş bir halde çalışma masama yığıldım. Blake,

Vaughn'la bağlantısını bildiğimden habersizdi, demek ki avantaj bendeydi. Gerçekten SD'yle çalışıyorsa sakinleşmem lazımdı. Hiçbir şey bilmediğimi düşünürse daha az tehlike arz ederdi.

Üstüme hemen dar bir kot pantolon ve balıkçı yakalı bir kazak geçirdim. Merdivenden alt kata inene kadar derin ve düzgün nefes aldım. Blake oturma odasında, kanepede oturuyordu. Ona yarım ağızla gülüşmedim. "Kusura bakma. Birden hazırlıksız yakaladın beni. İnsanların öyle pat diye yatak odamda belirivermesinden pek hoşlanmam da."

"Anlaşılır bir şey." Ağır ağır doğruldu, cildindeki solgunluğun farkına vardım. Bu, gözlerinin altındaki morlukları daha da belirginleştiriyordu. "Bir daha olmaz."

Gözlerim dizüstü bilgisayarıma gitti. Bir anda, keşke arama geçmişini temizleseydim diye hayıflandım. Bataklık kumları üstünde yürürcesine tedirgin, içeri girdim. Onunla nasıl konuşacağımı, hatta ona nasıl bakacağımı bile bilmiyordum. Benim için artık yedi kat yabancı biriydi. Şu anda ne kadar zararsız görünürse görünsün, güvenemeyeceğim biriydi. Bir yanım ona öfkemi kusmak, bir yanımsa oradan kaçıp gitmek istiyordu.

"Konuşmamız gerekiyor," dedi ne yapacağını bilemezcesine. "Dışarıda bir şeyler yerken konuşsak belki daha iyi olur?"

Şüphelerim zirve yaptı.

Sonra güldü. "Aklımda Smoke Hole Restoranı vardı."

Kararsız kaldım. Onunla hiçbir yere gidesim yoktu, ne var ki evde baş başa kalmayı da canım hiç istemiyordu. Kalabalıkta olmak daha iyiydi. Duvardaki saate baktım. Neredeyse akşamın yedisiydi. "Bir saat içinde dönmem gerekiyor."

"Döneriz." Kocaman gülümsedi.

Botlarımı giydim, cep telefonumu yanıma aldım. Kar hâlâ kesilmemişti, o yüzden onun kamyonetine bindik. Binerken yandaki eve baktım. Daemon'ın arazi aracı da, Dee'nin arabası da görünürlerde yoktu. Dee parti için dekorasyon malzemesi almaktan söz etmişti zaten.

"Noel'in iyi geçti mi?" diye sordu kontak anahtarını yerine takarken.

"İyiydi. Ya seninki?" Her zamanki gibi emniyet kemerim sıkışmıştı, ben de asıldım. "İlginç bir şeyler yaptın mı?" SD için gizli göreve falan gittin mi?

"Amcamla biraz zaman geçirdim. Feci sıkıcıydı."

Vaughn'un bahsi geçince donup kaldım, kemerin tokası elimden kayıp gitti, hızla yerine çarptı.

"Bir şey mi oldu Katy?"

"Evet," dedim derin bir nefes alıp. "Şu lanet emniyet kemeri sıkışıp kalmış. Emniyet kemerlerinin bana ne garezi var bilemiyorum, hepsi de bana sorun çıkarıyor." İçimden sayıp söverek kemeri çekiştirdim. Nihayet sıkıştığı yerden kurtarıp döndüm. Bakışlarım arabanın ön konsolunda gezindi, sonra yere geldi.

Arabanın iç ışığında, paspasın altına sıkışmış bir şey parlıyordu. Blake sileceklerle oynayıp ön camdaki ince kar tabakasını silerken ben de kemeri bırakıp eğildim, soğuk metal parçasını yerden aldım.

Elimdeki altın rengi ve mavi metal kayışın birden tanıdık geldiğini fark edip şaşırdım. Bunu daha önce birinin üstünde görmüştüm. Tersini çevirdiğimde üstüne eyaletin şeklinin kazınmış olduğunu gördüm. Şeklin yarısını ve harfleri pul pul dökülen, pasa benzer kırmızı bir şey kaplamıştı. Parmağımı metalin üstünde gezdirdim, böylece kayışa kazılı isim ortaya çıktı. Jetonumun bu kadar ağır düşmesinin nedeni inanmakta çektiğim güçlüktü zira bu kol saatinin kime ait olduğunu biliyordum.

Simon... Simon Cutters...

Bu saati daha önce onun kolunda görmüştüm. Demek ki... kayışın üstündeki şey pas değildi. Midem çalkalandı, şiddetli bir ürpertiye kapıldım. Kandı bu. Büyük olasılıkla da Simon'ın kanı. Yüreğim ağzıma gelmişti, Blake'in saati yerden aldığımı görmemiş olması için dua ediyordum.

Nefesimi tutup göz ucuyla Blake'e baktım.

Blake beni izliyordu. Bakışları önce elime kaydı, sonra tekrar kalkıp gözlerime dikildi. Göz göze geldik. Saf, korkunç bir korku içimi pençeledi.

"Siktir," diye fısıldadım.

Dudaklarında ufacık, cılız bir gülümseme belirdi. "Kahretsin, Katy..."

Koltuğumda yıldırım gibi döndüm, boştaki elimi kapının koluna attım. Kapıyı açtım, kamyonetten yan yarıya dışarı çıkmıştım ki koluma mengene gibi yapıştı.

"Katy! Dur! Açıklayabilirim."

Açıklanacak hiçbir şey yoktu. Kanlı saat Simon'ındı. Kayıp Simon'ın. Bunu da ekleyince, buradan tabanları yağlamam gerektiği ortaya çıkıyordu. Ağırlığımı öne verip elinden kurtuldum. Ayağa fırladım, kamyonetin önüne atıldım.

Blake hızlıydı. Ben daha verandanın ilk basamaklarına varmadan üstüme çullanmıştı bile. Omuzlarımdan tutup beni çevirdi. Yumruğu savurdum. Darbelerimi savuşturup kollarımı yakaladı, beni vahşice kucaklayıp iki kolumu yanıma yapıştırdı.

"Bırak beni çabuk!" diye bağırdım, duyacak kimse olmadığını bildiğim halde. Bu beladan kendi başıma kurtulmaya mecburdum. "Bırak beni Blake!"

"Açıklayabilirim." Midesine dirseği yiyince homurdandı ama beni bırakmadı. "Ben Simon'ı öldürmedim!"

Çırpındım, ağırlığımı bir o yana bir diğerine verdim. Ben öldürdüm diyecek değildi ya. "Bırak dedim sana!"

"Anlamıyorsun."

Tehdit karşısında tenimde statik elektrik birikti. Gözlerimin önüne kırmızı beyaz bir ışık belirdi. Blake'in gözleri hafifçe büyüdü. "Sakın yapma bunu, Katy."

"Bırak beni," diye kükredim, damarlarımda vızıldayan sıcak şimşeğin patlamasını hissederek.

"Canını yakmak istemiyorum ama yakacağım," diye uyardı beni.

"Ben de seninkini." Yakacaktım da. Yakabilirdim.

Blake beni bıraktı, sonra da itti. Botlarım karın, buzun üstünde kaydı. Kollarımı deli gibi salladım. O anda saldırdı. Yoğun, mavi bir ışık patlaması beni kör etti. Acı kafatasımın içinde yankılandı, beni yarıp geçti, Kaynak'la bağlantımı parçaladı. Haykırdım, bacaklarımın yerden kesildiğini hissettim.

Fırladı, beni yere düşmeden tuttu. Sürükleyerek basamaklardan yukarı çekti. "Sana yapma demiştim. Beni dinlemedin."

Motor fonksiyon becerilerime bir şeyler olmuştu. Ağzımı açtım ancak hafif iniltiler harici hiçbir şey çıkmadı. Bacaklarım kıpırdamıyordu. Ayaklarımı hissedemiyordum. Genzimde metalik bir tat vardı; burnumdan kan sızıyordu, sanırım kulaklarımdan da.

Kapı kendiliğinden açıldı, Blake beni içeri sürükledi. Kapı hızla kapandı, duvarlarda asılı resimler sarsıldı. Konuşmaya çalışıyordum ancak ağzımdan bölük pörçük sesler çıkıyordu. Ne yapmıştı bana böyle?

Aklımı okumuşçasına, "Zamanla geçer," dedi. "İnsanın canını yakıyor, değil mi? Bize öğrettikleri ilk şeylerden biri, Kaynak'ın yoğunlaştırılmış kısa bir patlamasını kontrol etmektir. Aşırı şarj edilmiş bir şok cihazıyla çarpılmak gibi. Hepimiz bunun tadına bakarız, o yüzden ne kadar berbat bir şey olduğunu biliyorum."

Yanıma çömeldi, ben gözlerimi ağır ağır kırpıştırırken başım yana devrildi. Yüzü bulanıklaştı, sonra netleşti. Yüzüme düşen saçlarımı geriye atarken yüzü çok asıktı. Elini itmeye kalkıştım fakat kolum sözümü dinlemiyordu.

"Beni duyabildiğini biliyorum. Birkaç dakika sonra bir şeyin kalmaz." Geriye yaslandı. Bir eli, kanepeden aşağı sarkan bacağımdan yukarı tırmandı. Bacağımı tutup diğerinin yanına koydu. Kalbim güm güm atıyordu. İnledim.

Başını iki yana salladı, elini ön cebime sokup cep telefonumu aldı. Telefonu ikimizin arasında tuttu ve elinde parlayan Kaynak, hassas elektronik parçaları yok etti. Blake, telefonun kalıntılarını yere fırlattı. "Şimdi bana kulak ver, Katy."

Ağlamamak için gözlerimi yumdum. Beni o kadar çabuk alt etmişti ki. Ben de antrenman yapıp hem Arumlarla hem de SD'yle mücadele etme hayalleri kuruyordum. Amma da salakmışım.

"Simon'ı öldürmedim. Ona ne oldu bilmiyorum ama sen... bana başka seçenek bırakmadın," dedi ciddi bir sesle. "Pisliğini temizlemek zorunda kaldım, böylece onlar seninle ne yapacaklarına karar vermeden önce insanlara kendini ifşa etmeyecektin. Simon'ın önünde o pencereleri patlatmasaydın hâlâ ortalıkta gezip üniversite rüyaları görüyor olacaktı. Beni buna sen mecbur ettin."

Söyledikleri karşısında dehşete düşmüştüm, "Hayır," dedim bet sesle.

"Evet! Güçlerini duymayan kalmayacaktı."

"Sen... delirmişsin. Onu öldürmen gerekmezdi."

"Dinle beni!" diye bağırdı. Gözleri yuvalarından fırlamıştı, ellerini saçlarında gezdirdi. "Partiden ayrıldıktan sonra aslında gitmedim ve sen pencereleri kırdıktan sonra onu eve kadar takip ettim. O kadar sarhoştu ki arabasını yolun kenarına çekmişti. Onu teslim etmek zorunda kaldım. Ona ne yaptılar bilmiyorum."

"Saatin üstünde... kan vardı."

"Simon direndi ancak onu son gördüğümde yaşıyordu."

Fakat Luxenlerle ilgili gerçeği öğrenenler ortadan kayboluyordu. Simon... bir daha geri gelmeyecekti. Evde yeteri kadar hava kalmamıştı sanki. Göğsüm körük gibi inip kalkıyordu fakat hava alamıyordum. Ona bakarken gözlerime yaşlar doluşmuştu.

"Beni dinle Katy. Bu iş sandığından da büyük." Yanaklarımı tutup beni, kendisine bakmaya zorladı. "İşin içinde neler var tahmin bile edemezsin. İnsanların güç için yapabileceklerine, söyleyebilecekleri yalanlara inanamazsın. Başka şansım yoktu."

Gücümü toparladığımı hissediyordum. Biraz daha zaman geçince... "Bana yalan söyledin."

"Her şey yalan değil!" Beni öyle bir sıktı ki parmakları etime gömülüp morarttı ve ağzımdan boğuk bir çığlık yükseldi. Güçlükle nefes aldı. "Böyle olması gerekmiyordu. Seni hazırlayacak,

işe yarar bir denek olup olmadığına bakacaktım. Sonra da seni onlara teslim edecektim. Etmezsem Chris'i öldürecekler. Bunun olmasına izin veremem... vermeyeceğim."

Chris mi? Beyin hücrelerim herhalde zarar görmüştü zira Chris'in kim olduğunu anımsamak için epey bir düşünmem gerekti. "Hani seni iyileştiren arkadaşın mı?"

Blake başını öne sallayıp gözlerini yumdu. "Chris ellerinde. Dediklerini yapmazsam onun canını yakacaklar. Onu öldürecekler. Buna göz yumamam. Ona verdiğim değer için değil, çünkü biliyorum ki... biliyorum ki onu öldürseler ben de ölürüm, ancak yaptıkları bazı şeyler var ki..."

Biliyorlardı... Birimizin diğeri olmadan yaşayamayacağını. Tanrı aşkına, biliyorlardı. Bu bilginin onlara kazandırdığı güç korkunçtu.

"Bağın ne denli güçlü olduğunu sen de biliyorsun." Blake gözlerini açtı. "Seni kimin iyileştirdiğini söylemiyorsun ama o Luxen'i korumak için her şeyi yaparsın, değil mi? Her şeyi hem de. Chris... O benim ailemden geriye kalan tek kişi sayılır. Bana ne yaptıkları umurumda değil ama ya ona yaptıkları?"

Blake'in gözlerine bakarken içimde incecik bir sempati kırıntısı belirdi. Eğer SD, Chris'i elinde tutup Blake'i kendi adına çalışmaya zorluyorsa, onu kapana kıstırmış demekti. Bir an olayları tüm çıplaklığıyla gördüm. Acaba Bethany ile Dawson da mı aynı durumdaydı?

Fakat başka bir şey daha vardı. Blake'le bir yanımız daha ortaktı. O, Chris için her şeyi yapmaya razıydı. Ben ise, Daemon için.

Bir enerji patlamasıyla altında büküldüm, onu üstümden fırlatmaya çabaladım. Ellerimi tuttu, beni kanepeden söküp aldı. Yanlamasına yere çarptım, nefesim kesildi. Beni çevirip üstüme oturdu, bileklerimi birleştirip başımın üstüne kaldırdı.

Tüm ağırlığını verdi. "Bunu yapmak istemedim. Böyle bir şey yapmayı hiç istemedim."

İçimde kaynayan öfkeye sarıldım. Biliyordum ki, korkuya ya

da daha da beteri, içimdeki şefkate yenik düşersem hiçbir işe yaramazdım. "Ne yapmayı istemedin? Bana yalan söylemeyi mi? SD ve amcan için çalışmayı mı?"

Blake şaşırıp gözlerini kırpıştırdı. "Senin Brian'dan haberin var mı? Ne zamandan beri?"

Yanıt verip de ekmeğine yağ sürmedim.

Bileklerimi öyle bir sıktı ki, kemiklerin birbirine değdiğini hissettim. "Söyle çabuk!"

"Annenle babanın ölüm haberini gördüm! İkiyle ikiyi topladım."

"Ne zaman?" Beni sarsınca başım geriye savruldu. "Ne kadardır biliyorsun? Kime anlattın?"

"Hiç kimseye!" diye haykırdım, başım dönüyor, gözlerim kararıyordu. "Kimseye söylemedim."

Birkaç saniye bana baktı, sonra kavrayışı gevşedi. "Onların iyiliği için, dilerim öyledir. Mesele sandığından da büyük. Sana söylediklerimin hepsi yalan değildi. SD bizim gibi insanların peşinde. Asıl planları o." Biraz ağırlığını çekti ama hâlâ altında boğuluyor gibiydim. "Ne yaptığını biliyorum Katy. Sakın Kaynak'tan medet umma. Senden daha kuvvetliyim. Bir dahaki sefere bu kadar çabuk toparlanamazsın. Canını yakarım senin."

"Orasını zaten biliyorum," dedim tükürürcesine.

"Senden hoşlanıyorum. Gerçekten. Keşke her şey farklı olsaydı. Bunun için ne kadar hayıflandığımı bilemezsin Katy." Gözlerini bir an kapadı, açtığında gözleri sırılsıklamdı. "Sana arkadaşımla ilgili tüm anlattıklarım doğruydu. Ama çocukluğumdan beri Luxenler hakkında bilgi sahibiydim. Babam SD için, genetik mühendisliği kısmında çalışıyordu. Amcamın kim olduğu malum zaten. Beni değiştiren trafik kazasının bir tertip olduğundan şüphe ediyorum." Acı acı güldü. "Chris'le ne kadar yakın olduğumu biliyorlardı, belki de onun beni iyileştireceğini tahmin etmişlerdi. Arumların ailemi bulduğu da doğru. Onların hiçbiri yalan değil."

"İyi de, ya ondan sonrası? Bunlar dışında hepsi yalandan ibaret."

"Ailemi yitirmiştim Katy. Amcamdan başka kimim kimsem

yoktu. Beni küçüklüğümden beri yetiştirdiler ve benim yaşımda birinin mutasyona uğradığından şüphelendiklerinde beni oraya gönderdiler."

"Aman Tanrım..." Midem bulanıyordu, Blake'in üstümden kalkmasını istiyordum. Gitmesini istiyordum onun. "Mesleğin bu mu yani? Ortalıkta dolaşıp insanlarla sahte dostluklar mı kuruyorsun? Başkalarını tuzağa mı çekiyorsun?"

"İşim, onların işe yarar olup olmadığını öğrenmek."

"İşe yarar ha?" diye fısıldadım, ne kastettiğini biliyordum. "Değillerse, onları ortadan kaldırıyorlar."

Başıyla onayladı. "Daha beteri de var Katy... Ölümden bile beter şeyler var."

Ürperdim. Söyledikleri mantıklıydı. Kaynak'ı kontrol edebilmem konusundaki saplantısı, giderek daha pervasız bir hal alması.

"Buraya, Kaynak'ı kontrol edip edemediğini öğrenmeye geldim. SD için faydalı olabilir miydin, yoksa işe yaramaz mıydın? Fakat ben gelmeden önce seni takip etmeye başlamış, Black'lerle yakın ilişkilerini mercek altına almışlardı. Hatta içlerinden biri işe karışır da seni kurtarır, iyileştirir diye sahte Arum saldırıları bile tertiplediklerini duydum."

Hayretten ağzım bir karış açık kalmıştı. Bana olan her şey bir tür deney miydi yani? Ya ölsem ne olacaktı? "İyileştirilmem için düzenlenen Arum saldırısından kimse sağ çıkmasa ne olacaktı peki?"

Blake güldü. "Onlar için bir Luxen daha ölmüş, ne yazar? Fakat senin iyileştirildiğini düşündükleri anda gerekli çağrıları yaptılar ve ben buraya getirildim." Başını öne eğmişti, sesi alçalıyordu. "Seni kimin iyileştirdiğini de öğrenmek istiyorlar. Tahmin falan yok. Onlara açık seçik söylemek zorunda kalacaksın."

Kalbim durayazdı. "Asla söylemeyeceğim."

Dudaklarında hüzünlü bir gülücük belirdi. "Hem de nasıl söyleyeceksin. İnsanı konuşturan yöntemleri var. Daha şimdiden şüpheleniyorlar zaten. Benim tahminim Daemon. Bal gibi ortada ama kanıt istiyorlar. Oyunları onların kuralına göre oynamazsan,

oynatmanın bir yolunu bulurlar." Dudaklarındaki tebessüm kaybolmuştu. Gözleri kopkoyu ve ıstırap doluydu. "Beni oynatmanın yolunu buldular mesela."

Yutkundum, gözlerindeki acı rahatsız etmişti beni. "Bethany ile Dawson'da olduğu gibi mi?"

Blake gözlerini indirip başıyla onayladı. "Başkaları da var Katy. Hayal bile edemezsin... ama önemli değil. Onu pek yakında göreceksin. Tek yapmam gereken telefon etmek. Brian amcamla Nancy hemen buraya gelir. Nancy sevinçten havalara uçacak." Pis pis güldü. "Brian amca ondan bilgi sakladı. Nancy senin ne kadar aşama kaydettiğini bilmiyor. Seni alıp götürecekler. Uslu davrandığın sürece her ihtiyacını karşılayacaklar. Sadece uslu olman yeter."

Bir an için beynim boşaldı, azıcık sakinliğimin de yerini panik aldı. Blake'in altında deli gibi debelendim fakat beni kolayca hareketsiz bıraktı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Tanrı aşkına, gerçekten de samimiyetine inanıyordum. "Ancak bunu yapmazsam Chris'e zarar verecekler ve ben buna izin veremem..." Güçlükle yutkundu.

O noktada, korkum sınır tanımayacak haldeydi. Blake'in gerçekten başka çıkar yolu yoktu. Ya kendinin ve dostunun hayatı ya da benim hayatımdı. Hayır. Yo, bu olamazdı. Bir şansı vardı çünkü ben, hayatta kalmak için asla bir başkasının hayatını feda etmezdim.

Ama Daemon için eder miydim?

İçim karardı. Yanıtı biliyordum. Grinin tonları vardı ve bu da şu anda kafa yoramayacağım, kocaman, gri bir alandı.

"Hayır. Seçim şansın var," diye ısrar ettim. "Onlara karşı çıkabilirsin. Kaçsana! Chris'i serbest bıraktırmanın bir yolunu..."

"Biz mi?" Tekrar geldi. "Biz dediğin de kim, Katy? Daemon mu? Dee mi? Senle ben mi? Hangimiz SD'ye karşı gelmeye çalışırsak çalışalım, sonu hüsran olur. Hem Black'ler bana yardım etmek isteyecek mi? Erkek kardeşlerini ellerinden alanlar için çalıştığımı bile bile hem de?"

Karnıma ağrılar saplandı. "Hâlâ bir seçeneğin var. Bunu yapmaya mecbur değilsin. Lütfen Blake, bunu yapman gerekmiyor."

Dişlerini sıkıp gözlerini kaçırdı. "Mecburum. Bir gün benim yerimde sen olacaksın. O zaman beni anlarsın."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Ben hiç kimseye öyle bir şey yapmazdım. Bir çıkış yolu bulurdum."

Göz göze geldik. Bakışları dalgın ve boştu. "Görürsün."

"Blake..."

Evin kapısı çalınınca sözüm yarıda kaldı. Kalbim üç kat hızlı çarpmaya başladı ve üstümde oturan Blake donup kaldı. Gözlerini kısmış, hızlı hızlı nefes alıyordu. Eliyle ağzımı örttü.

"Katy?" diye seslendi Dee. "Parti zamanı. Elini çabuk tut! Adam arabada bizi bekliyor."

"Ne işi var burada?" diye sordu Blake, fısıltıyla.

Titriyordum, ona koca koca gözlerle baktım. Eliyle ağzımı kapatırken nasıl yanıt vermemi bekliyordu?

Dee kapıya tekrar hızla vurdu. "İçerde olduğunu biliyorum Katy. Aç şu kapıyı."

"Fikrini değiştirdiğini söyle." Elini ağzıma daha da sertçe bastırdı. "Ya söylersin ya da Tanrı üzerine yemin ederim ki onu buradan Samanyolu'na kadar yollarım. Yapmak istemiyorum ama yaparım."

Başımla onayladım ve Blake ağır ağır parmaklarını çekti, beni tutup ayağa kaldırdı. Salondan dışarı, sokak kapısına doğru itti.

"Hadi ama," diye sızlanıyordu Dee. "Telefonunu da açmıyorsun. Blake'e gitmen gerektiğini söyle. Onun da içerde olduğunu biliyorum. Arabası burada." Sonra kıkır kıkır güldü. "Sana da selam, Blake!"

Ağlamamak için gözlerimi sımsıkı kapattım. "Ben vazgeçtim."

"Nee?"

"Fikrimi değiştirdim," dedim kapının ardından. "Bu gece evde kalacağım. Dışarı gitmek istemiyorum."

Lütfen, diye yakardım içimden. Lütfen git. Seni bunun içine çekmek istemiyorum. Lütfen.

Bir süre sessizlik oldu, ardından Dee kapıya daha da sert vurmaya başladı. "Pislik yapma Katy; bu gece geliyorsun. O yüzden aç şu kahrolası kapıyı!"

Blake bana ters ters baktı. Dee'nin içeri gireceğini biliyordum. Derin bir nefes aldım, kuru, boğuk bir hıçkırıkla "Seninle partiye falan gitmek istemiyorum! Seninle takılmak da istemiyorum Dee. Git, beni yalnız bırak," dedim.

"Kahretsin," diye fısıldadı Blake.

"Katy?.." dedi Dee. Sesi bir tuhaftı. "Neler oluyor? Kendinde değilmiş gibi konuşuyorsun."

Alnımı kapıya yasladım. Yanaklarımdan aşağı yaşlar dökülüyordu. "Benim. O yüzden de seninle takılmıyorum. Anladın mı? Artık seninle arkadaşlık etmek de istemiyorum. Beni lütfen yalnız bırak. Git başkasının canını sık. Buna ayıracak zamanım yok."

Duyulan tek ses, Dee'nin verandada uzaklaşan ayak sesleriydi. Blake pencereye gitti, ikisinin birden Adam'ın arabasına binmesini izledi. Arabanın hareket ettiğini duyunca, hemen yanıma gelip koluma yapıştı. Beni tekrar oturma odasına çekti, kanepeye oturmaya zorladı.

"Atlatır," dedi cep telefonunu cebinden çıkararak.

"Hayır," diye fısıldadım onun mesaj yazmasını izleyerek. "Atlatamaz."

Blake dikkatini telefonuna verdiğinden, elimdeki tek fırsatı değerlendirdim. Kaynak'a eriştiğim sırada benliğimin hiçbir yanı bir saniye sonra olacaklar için bir an bile tereddüt etmedi. Öfke, ahlaki değerlerimi sarsmıştı. Artık her şey birbirine girmişti. Ne doğru vardı ne yanlış.

Evde korkunç bir rüzgâr esti. Koridordaki fotoğraflar sallandı, yere düşüp tuzla buz oldu. Dolap kapakları takırdadı, kapılar ardına kadar açıldı, kitaplar devrildi.

Gözleri takdirle dolan Blake, telefonu indirip bana döndü. "Gerçekten büyüleyicisin."

Saçlarım etrafımda kamçı gibi dolanıyor, parmaklarım içim-

de dolaşan enerjiyle sızlıyordu. Ayakuçlarımın yerden kesildiğini hissettim.

Telefonunu kapatıp fırlattı. Oluşturduğum rüzgâr geri tepip beni duvara fırlattı. Sersemlemiştim, beni geri iten kuvvetle mücadele ettim ama tıpkı Beth'le olduğu gibi, bir türlü aşamadım.

"Eğitimin daha tamamlanmadı." Blake yüzünde alçak bir gülümsemeyle bana yaklaştı. "Beni yanlış anlama, potansiyelin var. Ama benimle dövüşemezsin."

"Ben senin..." dedim tükürürcesine.

"Hiç itirazım olmaz." Elini kendine doğru geriye çekti, sanki görünmez bir iple bağlanmış gibi, bedenim rızam dışında ona doğru hareket etti. Öylece asılı kalmıştım, havayı dövüp tekmeliyordum. "Kendini yor istersen. Umurumda bile değil."

İçimde yükselen hiddet dalgasını sevinçle karşılayarak, "Seni geberteceğim," diye söz verdim ona.

"Öldürmek senin içinde yok." Durdu, başını hafifçe yana eğdi. "En azından şimdilik."

Cep telefonu çalınca Blake hemen kapağını açtı, güldü. "Brian amcam yolda. İşimiz bitti sayılır."

Bağırdım, enerjinin etrafımda nabız gibi attığını hissettim. Görüşüm yine bulanıklaştı, her bir hücremin teker teker ısındığını hissettim. Öfke, uzaylı yanımı tahrik ediyor, ona güç veriyordu. Blake'e odaklandım.

Kaşlarını kaldırıp geriledi. "Elinden geleni esirgeme. Aynen sana geri fırlatırım."

Üst katın penceresi kırıldı. Ses gürültülüydü, sarsıcıydı. Başımı yukarı kaldırdım, Blake de fırıldak gibi döndü. Merdivenden aşağı iki ışık huzmesi hızla inerek ikiye ayrıldı, dosdoğru Blake'e yöneldi. Işıkların daha küçük, daha cılız olanı durdu.

Işık titreşti, Dee şekillendi. Beni görünce ağzı hayretten bir karış açık kaldı. "Sen... sen ışık saçıyorsun."

Diğer ışık ise Blake'e çarpıp onu birkaç adım geriletti. Döndüm, yere doğru alçaldığımı hissettim. Blake ışığı üstünden ata-

rak kükredi ve tıpkı daha önce Bethany'nin yaptığı gibi o da ışık saçmaya başladı. Etrafını yoğun bir mavi ışık sardı, sonra Blake geriledi ve bir ışık darbesi yolladı.

Dee titreşerek öne atıldı ve Adam'ı tutmaya çalıştı. Darbe ikisine birden çarptı, donakaldılar. Kısacık bir süre için ikisi de insan formuna büründü. Dee'nin ağzından burnundan yanardöner bir sıvı akıyordu.

Onun adını haykırarak öne doğru sendeledim. Blake beni arkamdan yakalayıp yüzüstü yere yapıştırdı.

Yere ilk yıkılan Dee oldu. Yanıp sönerek iki büklüm oldu. Gözleri kapalıydı. Blake'in altında debelendim, nihayet dirseklerimin üstünde doğrulabildim. Tekrar bağırdıysam da, ses benim sesime benzemiyordu bile.

Adam... Adam'ın durumu çok daha berbattı. Gözlerinden, kulaklarından, ağzından bir ışık seli boşanıyordu. İnsan vücudu sarsıldı. Sıvı parlaklık damla damla yere aktı. Işığa boğulmuştu ancak deli gibi yanıp sönüyordu bu ışık. Öne bir adım atıp elini kaldırdı.

"Hayır!" diye avazım çıktığınca bağırdım.

Blake benden bir adım uzaklaşıp Adam'ı bir ışık darbesiyle daha vurdu.

Adam yere yıkıldı.

Blake kafamın arkasına bastırarak yüzümü yer tahtalarına yapıştırmış, dizini sırtımın ortasına dayamıştı. "Kahretsin," dedi boğuk bir sesle. "Kahretsin!"

Nefes alamıyordum.

"Böyle... böyle olsun istememiştim," dedi üstüme eğilerek. Başını omzuma yasladı, tüm vücudu sarsılıyordu. "Tanrı aşkına, kimsenin canını yakmak istememiştim." Titreyerek başını kaldırdı. Karga gibi bir sesle, kesik kesik güldü. "Eh, en azından seni iyileştirenin bu ikisinden biri olmadığını artık biliyorum. Çünkü ikisinin de öldüğünden eminim," dedi.

31

En son, hastane görevlileri babamın son demlerinde beni onun yatağından ayırmaya çalışırken bu kadar şiddetli ağlamıştım. Babam son nefesini almaya çalışırken bana hiç de iyi davranmamışlardı.

"Kız ölmemiş," dedi Blake. Rahatlamış gibiydi. "Yaşıyor hâlâ."

Yüzümde kan ile gözyaşları birbirine karışmıştı. Hıçkırıklar boğazımı tıkamış, sessiz soluksuz bırakmıştı beni. Dee yaşıyordu. Ama güç bela. Işığı hafifçe titreşip duruyordu, ancak Adam... Ah, Tanrım. Adam'ın ışığı donuklaşmıştı. Cılız, sönük bir ampul kadar aydınlıktı ancak. El ve ayaklarının biçimini görebiliyordum. Ne yüzü şekilsizdi ne de vücudu. Sanki soluk, şeffaf bir insan kabuğuydu. Yarı şeffaf bu kabuğun altında gümüş rengi bir damar ağı vardı. Bana denizanalarını hatırlatıyordu.

Ölmüştü Adam.

Sessiz hıçkırıklar boğazımı öylesine tahriş etmişti ki zar zor nefes alabiliyordum. Hepsi benim suçumdu. Daemon resmen öyle yapmamam için yalvarmıştı ancak ben gidip Blake'e güvenmiştim. Dee'yle arkadaş olmuştum, o da sırf beni tanıdığı için bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Adam'ı ben öldürmemiştim ama ölümüne ben yol açmıştım. Beni korumak isterken ölmüştü.

"Şşş," dedi Blake beni yerden kaldırıp döndürerek. "Sakinleş biraz." Elini yanağımda gezdirdi. "Böyle yaparsan daha kötü olursun."

"Bana sakın dokunma," dedim ondan köşe bucak kaçarak. "Sakın... yakınıma bile gelme."

Blake çömeldi, Dee'ye doğru emekleyişimi seyretti. Dee'ye yardım etmek istiyor, ne var ki bunu nasıl yapacağımı bilemiyordum. Gözüm Adam'a takılınca nefesim kesildi. Başka ne yapacağımı bilemediğimden Dee'nin önüne geçip Adam'ı öyle görmesini önledim. Elimden başka şey gelmezdi.

Beş dakika geçmemişti ki dışarıdan kapanan bir araba kapısının sesi geldi. Blake bir çırpıda ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. Elini omzuma koydu, o anda cep telefonu bipledi. Kapının ardında beni neyin beklediğini bilerek ürperdim.

Fakat obsidiyenimden bir anda yayılan sıcaklık beklemediğim bir şeydi. Başımı kaldırdım. "Arum..."

Blake parmaklarını tenime batırdı. "Sakın kıpırdama."

Tanrı aşkına... Yerdeki Dee'ye baktım. Savunmasızdı, Arum için kolay lokmaydı. Evin kapısı açıldı, holde ağır ayak sesleri duydum. Obsidiyen tenimi yakıyordu. Titreyen ellerimle uzanıp taşı tuttum.

İçeri ilk giren Vaughn oldu. Bakışları yan tarafıma ilişince kaşlarını kaldırdı. "Blake, neler oldu burada?"

Blake'in kaskatı kesildiğini hissettim ancak gözümü Brian'ın arkasındaki iki Arum'dan ayırmadım. İçlerinden biri Residon'du. Diğeriyse ona çok benziyordu. Hırs dolu gözlerini örtmemişlerdi. Bakışları dosdoğru Dee'ye kaydı. Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissedip döndüm.

"Beni hazırlıksız yakaladılar. Onlarla dövüşmek zorunda kaldım, yoksa beni öldüreceklerdi. Başka çarem yoktu." Blake genzini temizledi. Tekrar konuştuğunda, aklı biraz karışmış gibiydi. "Nancy nerede?"

"Bu işin Nancy ile alakası yok." Vaughn uzun parmağını alnında gezdirdi. "Bunu bu aralar çok söylüyorsun Blake. Daima seçim şansın vardır. Ama sen bu konuda pek iyi değilsin." Arum'a döndü. "Ölü olanı alın. Bakalım ondan bir şey elde edebilecek misiniz."

"Ölüyü mü?" diye burun kıvırdı Resídon. "Biz hâlâ sağ olanı istiyoruz."

"Hayır." Sesim törpü gibi ve kesik kesikti. "Hayır! İkisini de alamazlar. Onlara dokunamazlar."

Resídon güldü.

Vaughn tam önüme diz çöktü. Çok yakın olduğumuzdan Blake'le aralarındaki benzerliği şimdi görebiliyordum. "Bu işi iki türlü halledebiliriz. Ya özgür iradenle bizimle birlikte gelirsin ya da ikinizi da bunlara teslim ederim. Anlıyor musun?"

Gözlerim hızla Arum'a döndü. "Önce onların gitmesini istiyorum."

"Pazarlık mı yapıyorsun?" Vaughn yeğenine bakıp güldü. "Gördün mü? Beklenmedik bir şeyle karşılaştığında yapılması gereken budur."

Blake dişlerini sıkıp başını kaçırdı. "Bu işin Nancy ile alakası yok derken neyi kastettin?"

"Ne anlıyorsan onu."

Blake'in gergin vücudu bir titremeyle sarsıldı. "Eğer kızı teslim etmezsek o zaman Chris'i..."

"Umurumda mı sanıyorsun? Gerçekten?" Vaughn güldü, ayağa kalkarken dikkatini bana verdi. Ceketini geriye doğru atınca silahı parladı. "Resídon, ölüyü al. Onu ortadan kaldır."

Cesedini al ki Ash ile Andrew da Dee ile Daimon'ın yaşadıklarını yaşasınlar, değil mi? Ceset yok. Rahat yok. Beynimde birden bir şalter attı. İçimde yükselerek kederin, çaresizliğin yerini alan şey ilkel ve eskiydi. Kaynağı itibariyle sadece uzaylı değil, yabancıyla organik olanın bir harmanıydı. Havayı içime çektim ama bunun ötesinde bir şey vardı. Etrafımızdaki tüm zerreler, ufak, güçlü, ancak çıplak gözle görülemeyecek kadar küçük atomlar havada dans ederken aydınlandı, sonra donup kaldı. Sanki binlerce göz kırpan yıldız gibi, etrafa göz kamaştırıcı bir parlaklık yayıyorlardı.

Onları içime çektim, tıpkı kayan yıldızlar gibi bana geldiler. Biriktiler, döndüler, vücudumu ve yerdeki vücutları kapladılar.

Onlar birleşip tenime kondukça, beni baştan aşağı sarmalayıp hücrelerimle birleştikçe ayağa kalktım. Tüm vücudum ısınmış, içimde toplanan duyguların kükreyen dalgasıyla karışmıştı.

Artık sadece Katy değildim. İçimde başka bir şey, hatta başka biri hareket ediyordu. Benliğimin aylar önce, Cadılar Bayramı'nda benden kopan kısmı geri dönmüştü.

Bunu ilk önce Arumlar fark etti. Hemen asıl hallerini aldılar, petrol gibi yoğun ve yapışkan, uzun boylu, göz korkutucu gölgelere dönüştüler. Öleceklerdi.

"Onu öldürmeyin," diye bağıran Vaughn silahını çekip bana doğrulttu. "Sakın düşüncesizce bir şey yapmaya kalkışma küçük kız. Bu iş bitmiştir."

O da ölecekti.

Gerileyen Blake bir amcasına bir bana baktı. "İsa aşkına..."

Zihnimin gerilerinde, bu gücü kamçılayan başka bir şeyin, dışarıdan birisinin olduğunu biliyordum. Tıpkı, o açıklıktaki gece gibiydi. İçimdeki şey, diğer yarıma büsbütün katılıyordu. Havaya yükseldim. Onları artık renkli değil, sadece kırmızı beyaz görüyordum.

"Kahretsin," diye mırıldandı Vaughn. Parmağı seyirdi. "Beni buna mecbur etme Katy. Çok para edersin."

Para mı? Bu işin parayla ne ilgisi vardı ki? Ama düşünecek halde değildim. Üstüme çöken hissi bağrıma bastım. Görüşüm kaydı, bulanıklaştı, karıncalandı. Başım yana eğildi. Elektrik havayı doldurmuş, tüm oksijeni tüketiyordu. Blake boğulur gibi oldu, dizlerinin üstüne düştü.

Arumlar kalktıkları gibi fırlayıp kapıya atıldılar. Kara dokunaçlarını uzatıp mobilyaları deviriyor, resim çerçevelerini yere düşürüyorlardı. Ancak kaçamadılar.

Kapıdan gelen derin ve öfkeli bir ses, "Bu kadar çabuk mu kalkıyorsunuz?" dedi. "Alındım doğrusu."

Daemon gerçek formuna dönüştü ve ilk Arum'u arka arkaya ışık darbeleriyle vurdu. Arum'un parçaları dökülüp havada yükseldi,

tavana varmadan incecik duman tutamları halinde kayboldu.

Dee'yi almak isteyen Resident'u kendime çektim. Daemon'la aramda pinpon topu gibi kalmıştı. Benim ışığım nabız gibi atıyordu, Daemon'inki ise püskürüyordu.

Resident kükredi.

Bana olanları anlat, diye fısıldadı Daemon'ın sesi düşüncelerimin arasında.

Bir yandan Resident'u zayıflattık, bir yandan da ona Blake ve Vaughn'la ilgili her şeyi anlattım. Fakat gözüme bir hareket iliştiği. Vaughn pencereyi açmaya çalışıyordu. Başaramayınca yerden lambayı kaptığı gibi cama savurdu.

Lambayı dondurup ellerinden hızla aldım. Vaughn hızla döndü, Daemon'ın arkasına geçti. O hengâmede Blake her nasılsa kaçmayı başarmıştı. Daemon'la Resident da öyle. Üç ışık daha evime girdi. Tiz bir ağlama duydum, bu ses ciğerimi yaktı, bir yanım hüzne boğuldu. Bir çatırtı duyuldu, dışarıdaki koca meşelerden biri araba yolunun yakınına devrildi.

Ash insan biçimini almış, erkek kardeşinin cansız bedenine sarılmış, onu kucağına almıştı. Başını geriye atmış, ağzını açmış, ağıt yakarcasına bağırıyordu. Ash'in yanındaki Dee de hareketlenmeye başlamıştı, gücünü topluyordu. Birazdan onun feryatlarının da Ash'inkilere katılacağından emindim.

Vaughn? Blake? Bundan yakayı sıyıramayacaklardı. Oturma odasından süzülerek çıktım. Ayaklarım hâlâ yerdeydi ancak adımları hissetmiyordum. Odaya hızla giren Matthew'nun yanından geçtim ve kopardığı çığlık kalbimi tuzla buz etti.

Daemon'ı hiç bu kadar parlak görmemiştim. Yer yer kırmızıya çalan saf, yoğunlaşmış bir beyaz ışık halinde evin önündeki yoldan, aşağıda toplanan gölgelere doğru atıldı. Işığı bir anda parlayınca kolumu kaldırıp gözüme siper ettim. Küle döndürdüğü SD memurlarını... ve atom bombasını anımsatmıştı bana.

Işığı işte o kadar parlaktı.

Daemon'ın fırlattığı bir şimşek Resident'a çarptı, onu döndü-

rerek havaya savurdu. Havada asılı kalan Arum gölgeden insan haline dönüştü ve tekrar dondu. Gövdesinin üst kısmı insandı, alt kısmı ise dumandan ibaretti.

Sonra gök gürültüsünü anımsatan bir çat sesiyle binlerce parçaya ayrıldı.

Kar daha da şiddetlenmişti.

Göz ucuyla baktığımda Vaughn'un saklandığı yerden, yani arabamın arkasından çıktığını gördüm. O, elinde silahıyla Expedition'ına koşarken Blake de aynı anda ormana doğru bir koşu kopardı.

Ben daha kıpırdayamadan, Daemon ışıkla sarılı kolunu hızla kaldırdı ve Expedition havaya fırladı, Vaughn'un üstünden takla atıp onu açığa çıkardı. Yere düşen arabanın tavanı ezildi, metal parçalanırken cam parçaları her yana saçıldı.

Böylesi bir güç gösterisi karşısında huşu içinde donakaldım.

Daemon, Blake'e doğru atılıp onun gırtlağına yapıştı. Bir an sonra oğlanı arabamın kaportasına yatırmıştı ve insan formunda da asıl formunda olduğu kadar korkutucu ve güçlüydü.

"Bu işi senin için o kadar ıstırap verici hale getireceğim ki," dedi Daemon. Göz küreleri beyaz ışıktandı. "Kat'in morarttığın her yeri için sana on katını yapacağım." Blake'i arabanın üstünden kaldırdı. Çocuğun ayakları aşağıda sallanıyordu. "Ve de bundan acayip zevk alacağım."

Vaughn hamlesini o anda yaptı. Koşarak yaklaştı, tabancasını doğrulttu.

"Daemon!" Onlara doğru koştum.

Vaughn tetiği çekti. Bir. İki. Üç kez.

Daemon başını hızla çevirip gülümsedi... gerçekten de gülümsemişti. Mermiler, Daemon'ın yüzünün birkaç santim ötesinde donup kalmıştı. Sanki birileri duraklat düğmesine basmış gibi öylece asılı duruyorlardı.

"Bunu yapmakla büyük hata ettin," diye kükredi Daemon.

Başına gelecekleri anlayınca Vaughn'un beti benzi attı. "Yo... hayır!"

Mermiler döndü, feci bir hızla sahibine doğru atıldı. Vaughn'un göğsüne çarptılar. Tepki verecek zaman kalmamıştı. Bacakları bükülen adam cansız bir yığın halinde, Expedition'un parçalanmış metalinin yanına yığıldı.

Kırmızılık karların üstüne nehir gibi akarak yayıldı.

Blake kurtuldu, tamponumun kenarına çarptı, sonra ayağa kalkıp ağaçlara doğru koştu. Çok hızlıydı.

Ancak Daemon ya da benim kadar değil. Peşinden koşarken rüzgâr ve kar karşımdan esiyordu. Damarlarımda dolaşan kan değildi. Işıktı.

Blake'e bir çam ağacının yanında yetiştim. Döndü, bana bir ışık patlaması yolladı. Işık göğsüme çarpıp beni birkaç adım geriletti. Acı tüm vücudumu sarmıştı ancak doğruldum... ve tekrar peşine düştüm.

Bir ışık darbesi daha fırlattı.

Işık omzuma çarpıp sekti. Kolumdan aşağı sıcacık bir ıslaklık aktı ancak oralı bile olmadan peşine düştüm; onunla alay ediyordum. Bir diğer darbe ayaklarımı yerden kestiyse de, tekrar toparlandım.

Elleri titriyordu. "Özür dilerim..." dedi. "Katy, çok üzgünüm. Başka çarem yoktu."

Daima başka seçenekler vardı. Ben de yanlış seçimler yapmıştım. Hiç değilse bunun sorumluluğunu üstleniyordum. Bir yanım, onun adına üzülüyordu. O da ailesinin bir ürünüydü ancak seçenekleri olmuştu. Sadece o, yanlış seçimler yapmıştı.

Tıpkı benim gibi.

Benim gibi mi?..

Arkamdan güzel bir ışık yaklaşıp sağıma geldi. Gerçek formunu almıştı. Ona ne yapmak istersin? diye sakince sordu Daemon.

O... Adam'ı öldürdü. Bunu söyleyince gücüm titreşti ve ellerimin altını görebildim. Kanla kaplıydı. İçimde bir şalter atmıştı. Her şey beni terk etti ve yalpaladım, botlarım kara gömüldü. Bunu artık yapamayacaktım. "Onu öldürdü. Dee'yi de yaraladı."

Daemon güneş kadar parlak bir hal aldı. Bir an bunu Blake'i öldürmek için yaptığını sandım ama söndü, insan biçimine büründü. Daemon, karşısındaki kişi mutasyon geçirmiş olsun ya da olmasın, bir insanı daha öldüremeyecekti. Özellikle de Vaughn'un üstüne. Biliyordum bunu. Daha önce iki güvenlik görevlisini öldürmenin onda açtığı yaralar iltihaplanmıştı. Listeye Blake de eklenirse, Daemon bir daha iyileşemeyebilirdi. Yarası sonsuza dek açık kalırdı.

Derin bir nefes aldım. "Bu gece çok kişi öldü," dedim.

Blake'in gözleri hızla bana döndü. "Çok üzgünüm... Çok. Bunların hiçbirisi olsun istememiştim. Ben sadece Chris'i korumak istiyordum." Kesik kesik soludu, burnunun altındaki kanı sildi. "Ben..."

"Kes sesini," diye gürledi Daemon. "Git. Yoksa sana hiç şans tanımam."

Blake şoke olmuştu. "Yani gitmeme izin mi vereceksin?"

Daemon bana baktı. Başımı öne eğdim. Yorulmuştum, utanıyordum. Daemon'ın sözüne kulak asmış olsaydım, Blake'le ilgili önsezilerine kıymet vermiş olsaydım bunlar yaşanmayacaktı. Ama onu dinlememiştim.

"Git ve bir daha asla buraya gelme," dedi Daemon. Rüzgâr sözlerini alıp uzaklara taşıdı. "Seni bir daha görürsem öldürürüm."

Blake sadece bir an tereddüt etti, sonra dönüp koştu. Çok uzağa gidebileceğini sanmıyordum. Zira Nancy –gerçekte her kimse– ve SD onun başarısızlığa uğradığını öldürünce, tıpkı Blake'in korktuğu gibi, Chris'i öldürecekti. Bu, Blake'in de sonunu getirecekti. Belki de Daemon onu bu yüzden serbest bırakıyordu. Blake resmen ölü sayılırdı.

Belki de, ikimiz de artık kimseyi öldüremeyeceğimiz içindi. Ben de tükenmiştim. Daemon da. Bu gece çok kişi ölmüştü. Dizlerimin bağı çözüldü, karlara çöktüm. Kaynak'ı kullanmak beni zayıflatmıştı. Blake'le dövüşmek, bende açtığı yaralar, düşüncelerimin sonsuz bir karmaşa ve pişmanlık zinciri halinde birbirine girmesine yol açmıştı. Gücümü bir daha toparlayabileceğimi sanmıyordum.

Şuurum gidip geliyordu. Birinin beni tuttuğunu güç bela fark edebildim. Damarlarımdan şelale gibi, inanılmaz bir sıcaklık akıyordu. Gözlerimi tekrar açtığımda ışığa boğulmuştum.

Daemon?

Bağlantıda bir vızıltı oldu, ardından... Ona güvenemeyeceğimizi söylemiştim.

Duyduğum acıyı dokunuşuyla dindiremez, ışığıyla silemezdi. Gözlerimi sımsıkı kapattım ama gözyaşları sızıp aktı. Özür dilerim. Ben düşündüm ki... dövüşmeyi öğrenirsem seni, hepinizi koruyabilirim.

Işığı geri çekildi ve Daemon karşımda, bana bakıyordu. Gözleri parlak bir beyazdı. Tüm bedeninin öfkesinin şiddetiyle sarsılması, şefkatli kucaklayışıyla taban tabana zıttı.

"Daemon, ben..."

"Özür dileme. Sakın özür dileme." Daemon beni kucağından indirip soğuk yere oturttu. Ayağa kalktı, güçlükle nefes aldı. "Onun SD'yle çalıştığını başından beri biliyor muydun?"

"Hayır." Ayağa kalktım, bacaklarım tekrar çalışmaya alışırken iki yana yalpaladım. Uzandı, ben doğru dürüst durana kadar dirseğimi tuttu, sonra bıraktı. "Bir iki gün öncesine kadar bilmiyordum. O zaman bile emin değildim."

"Kahretsin," dedi öfkeyle ve bir adım geriledi. "Vaughn'un evine kendi başına gittiğin gece mi öğrendin?"

"Evet ama emin değildim." Ellerimi kaldırdım, kanla kaplı olduklarını görünce şaşırdım. Kendi kanım mıydı? Başkasının mıydı yoksa? "Sana o zaman söylemem gerekirdi fakat emin olamadım. Onca derdinin üstüne bir yenisini eklemek istemedim." Sesim çatladı. "Bilmiyordum."

Dişlerini sıktı, bakışlarını kaçırdı. "Adam öldü. Kız kardeşim de neredeyse ölüyordu."

Acıyla nefes aldım. "O kadar..."

"Sakın! Sakın özür dilemeye kalkışma!" diye bağırdı. Parlak gözleri karanlığı, beni delip geçti. "Adam'ın ölümü kız kardeşi-

mi mahvedecek. Sana, Blake'e güvenemeyeceğimizi söylemiştim. Nasıl dövüşeceğini öğrenmek istiyorsan ben sana öğretebilirdim! Ama söylediklerim bir kulağından girip diğerinden çıktı. Bunlar yetmezmiş gibi bir de SD'yi hayatına soktun Kat! Kim bilir hakkında neler biliyorlardır."

"Blake'e hiçbir şey söylemedim ki!" Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Nefes nefese kalmıştım. "Beni iyileştirdiğini ona hiç söylemedim."

Daemon'ın gözleri kısıldı. "Sence tahmin etmemiş midir?"

Yüzümü ekşittim, diyecek lafım yoktu. "Özür dilerim," diye fısıldadım.

Kaşları çatılmıştı. "Sürekli yara bere içinde geziyordun. Onları da o yaptı, değil mi? Antrenmanlarda canını yakıyordu, değil mi? Bunlara rağmen aklından bir kez olsun Blake'de bir acayiplik olduğu geçmedi mi? Tanrı cezasını versin, Kat! Yalan söyledin bana. Bana güvenmedin!"

"Sana güveni..."

"Hadi oradan!" Daemon burnumun dibine girmişti. "Bana güvenmediğin bal gibi ortadayken sakın güvendiğini söyleme!"

Söyleyecek hiçbir şey yoktu.

Bir enerji patlaması yolladı ve ulu bir meşe ağacını vurdu. Ağaç gürültüyle çatırdadı, sonra iki büklüm olup yanındaki bir başka ağaca yaslandı. Yerimden sıçradım, güçlükle soludum.

"Bunların hepsi önlenebilirdi. Bana güvensen olmaz mıydı?" Sesi çatladı, dikenli bir kırbaç gibi şaklayıp içimde yankılandı.

Keşke ona güvenseydim. Hep güvenmiş olduğum o kişiye yine güvenmeliydim. Yanılmıştım. Dahası, bile bile lades demiş, aptal yerine konmuştum. Yanaklarımdan aşağı yaşları akıyordu, bitmek bilmeyen bir pişmanlık nehri gibi.

Daemon yine hızla nefes aldı, bana yaklaşacak gibi oldu ama durdu. "Ben seni korurdum," dedi. Sonra kırmızı beyaz bir ışıkla ortadan kayboldu. Ben de dondurucu gecenin orta yerinde, seçimlerimle, hatalarımla ve vicdanımla baş başa kaldım.

32

Eve döndüğümde Matthew dışında herkes gitmişti. Matthew yardıma, olan bitenin ardından... temizliğe kalmıştı. Birisi Vaughn'un cesedini, arabasını ve Blake'in kamyonetini ortadan kaldırmıştı. Kırık fotoğraf çerçeveleri dört bir yana saçılmış, sehpanın üstü buz pateni pisti gibi çizilmişti. Üst katın koridorundaki kırık pencereyi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Ancak en beteri, Adam'ın düştüğü yerdi.

Işık saçan sıvı iki noktada birikmişti. Matthew temizlemeye çalışıyordu ancak elleri titriyor, çenesi seğiriyordu. Çamaşır dolabından birkaç havlu alıp yanına çöktüm.

"Al istersen," diye fısıldadım.

Matthew oturdu, başını yukarı kaldırdı, gözlerini yumdu. Güçlükle nefesini verdi. "Bunlar asla olmamalıydı."

Adam'dan geriye kalanları silerken gözlerime yaşlar doldu. "Biliyorum."

"Hepsi benim çocuklarım gibi. Şimdi birini daha kaybettim, peki ne uğruna? Hiç anlamı yok." Omuzları sarsılıyordu. "Hiç de olmaz zaten."

"Çok üzgünüm." Yanaklarım ıslanmıştı. Yüzümü, omuzuma sildim. "Hepsi benim suçum. Adam beni korumaya çalışıyordu."

Matthew birkaç dakika hiçbir şey demedi. Lekeleri sildim, iki havlu da sırılsıklam olmuştu. Derken Matthew elini, elimin üs-

tüne koydu. "Sırf senin hatan değil Katy. Bu senin kazara içine düştüğün, ihanetle, açgözlülükle dolu bir dünya. Hazırlıksızdın. Onlar da hazırlıksızdı."

Başımı kaldırdım, ağlamamak için gözlerimi kırpıştırdım. "Daemon'a güvenmem gerekirken gidip Blake'e güvendim. Bunların olmasına izin verdim."

Matthew bana doğru döndü, yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Bunun tüm sorumluluğunu üstüne alamazsın. Blake'in yaptığı seçimleri sen yapmadın. Onu buna sen mecbur etmedin."

Keder içimi parçalayınca kesik bir hıçkırıkla boğazım düğümlendi. Söyledikleri vicdanımı rahatlatmıyordu, bunun o da farkındaydı. Sonra hiç olmayacak bir şey oldu. Matthew beni kollarına aldı ve adeta çözülüverdim. Tüm vücudum hıçkırıklarla sarsılıyordu. Başımı omzuna yasladım. Ya benim vücudum onunkini de sarsıyordu ya da o da kendi kaybı için ağlıyordu. Zaman geçti ve yeni yıla girdik. Yeni yıla hüngür hüngür ağlayarak, yüreğim bin bir parça girmiştim. Gözyaşlarım nihayet kuruduğunda, gözlerim o kadar şişmişti ki, neredeyse açılmıyordu.

Geri çekildi, saçlarımı kenara attı. "Bu seninle Daemon için bir şeylerin sonu değil. Sadece başlangıç. Artık neyle karşı karşıya olduğunu biliyorsun. Sonunuz Dawson'la Bethany'ninki gibi olmasın. İkiniz de onlardan daha güçlüsünüz."

Gecenin geri kalanını, olan biteni annemden saklamaya çalışmakla geçti. Önünde sonunda, olanları ona anlatmam gerekecekti. Dün gece olanların uydular tarafından tespit edildiğine şüphe yoktu. Vaughn'un söylediklerinden bir kısmı hiçbir şey ifade etmiyordu ve en kötü zamanların daha geçmediğine dair gitmek bilmeyen bir his vardı içimde. Önümüzdeki günlerde ya da haftalarda olacaktı bu. Adam'la ilgili de sorular sorulacaktı.

Fakat annemin şimdilik bir şey bilmesine gerek yoktu.

Onu, rüzgârın savurduğu bir dalın üst kat penceresini kırdığına ikna ettim. İnandırıcıydı zira Daemon zaten dışarıda birkaç

ağaç devirmişti. Kırılan çerçeveleri açıklamak daha zor oldu.

Yeni yılın ilk gününü uyuyarak geçirdim ve ertesi gün, yani pazar sabahı kalkıp sadece şekerli Pop-Tart yedim, beni bekleyen boğucu karanlıktan sakınmak üzere tekrar yattım. Vicdanım içimi kemiriyordu. Rüyamda bile Blake ile Adam'ı, hatta Vaughn'u görüyordum. Ben gölde yüzerken etrafımı sarmışlardı, suya girip beni aşağı çekiyorlardı.

O yüzden de, ilginçtir ama o akşam uyandım, duş aldım, üstüme bir şeyler geçirdim ve düşlerimden eksik olmayan o yere gittim. Annem işe gitmişti ve evde daha önce Will'in sesini duyduğumu belli belirsiz anımsıyordum.

Kar yağışı devam ediyordu dingin yüzeyden yansıyan ay ışığı sayesinde gölü elimle koymuş gibi buldum. Donmuş, kusursuz suyun yanında durdum. Kazağıma ve annemin Noel hediyesi olan atkıma sarınmıştım. Hatta bir örnek eldivenler bile giymiştim.

Burada her şey daha berraktı. Daha az yoğun olmasa da, başa çıkılabilir durumdaydı. Adam ölmüştü. SD er ya da geç Vaughn'u aramaya gelecekti. Geldiklerinde de beni... ve Daemon'ı isteyecekti.

Birilerini öldürmüştüm. Kendi elimle değil belki, ancak hepsini bu yola ben itmiştim. İnsanlar ölmüştü. Kimi masumdu kimi değildi. Ama Daemon'ın hakkı vardı. Hayat, hayattı. Düşmanımın olsun ya da olmasın, ellerime kan bulaşmıştı. Tenime işlemiş, geride kapkara bir leke bırakmıştı ve yıkamakla çıkmıyordu.

Ne zaman gözümü yumsam Adam'ın ölüsü gözlerimin önüne geliyordu. Göğsümdeki sıkışıklık belki de hayatım boyunca hiç gitmeyecekti.

Yarın okula gidip gitmemek konusunda da kararsızdım. Olan bunca şeyin ardından anlamsız geliyordu. Dawson'la Bethany'ye kimin ihanet ettiğine ilişkin hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Beni ve hepimizi gözleyen daha bir sürü casus olmalıydı. Görünmez bir saat belirmiş, kişisel mahvoluşuma doğru tıkır tıkır geri sayıma başlamıştı ve bunun tek suçlusu da bendim.

Bir dakika geçmemişti ki, ensemde sıcak bir karıncalanma

dans etti. Nefesim ciğerlerimde donup kaldı, dönüp bakacak kadar irademi toparlayamadım. Ne işi vardı burada? Benden nefret ediyor olmalıydı. Dee de öyle.

Kar, ayaklarının altında çatırdıyordu. Tuhafıma gitmişti. Zira istediğinde çok sessiz olabiliyordu. Tam arkamda durunca, vücudunun sıcaklığı battaniye misali sarmaladı beni. Onu sonsuza dek görmezden gelemezdim. İsterse orada sonsuza dek durabileceğinin de farkındaydım. Şaşırmış ve tedirgin bir halde ona baktım.

"Seni burada bulacağımı biliyordum." Bakışlarını kaçırdı, çenesinde bir adale oynadı. "Ben de düşünmeye ihtiyacım olduğunda buraya gelirim."

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Dee nasıl?"

"Yaşayacak," dedi hüzünlü gözlerle. "Konuşmamız gerekiyor." Daemon ben daha yanıt veremeden öne eğildi. "Şu anda meşgul müsün? Rahatsız edip etmediğimden emin olamadım da. Göle bakmak epey çaba gerektiriyor."

Sözlerinden ya da ifadesinden bir şey çıkartamamıştım. "Meşgul değilim."

Ultra parlak bakışları üzerimde durdu. "O zaman benimle döner misin?"

İçimde kaygı dolu bir enerji birikmişti. Beni öldürüp cesedimi bir yerlere mi saklayacaktı yoksa? Biraz abartılıydı ama yaptıklarımdan sonra bu da olasılık dâhilindeydi. Evine doğru sessizce yola koyulurken boğazım kurudu. Peşinden eve girdim, ellerim terlemişti ve titriyordu.

"Aç mısın?" diye sordu. "Ben bütün gün bir şey yemedim."

"Evet, biraz açım."

Mutfağa gitti, kahvaltılık bir şeyler çıkardı. Ben masada otururken iki tane salamlı peynirli sandviç yaptı. Nasıl sevdiğimi bildiği için benimkine iki kat fazla hardal koydu. Az daha hüngür hüngür ağlayacaktım. Gergin bir sessizlikte sandviçlerimizi yedik.

Nihayet, o masayı toplayınca ayağa kalktım. "Daemon, ben..."

"Daha değil," dedi. Ellerini kuruladı, sonra tek kelime etme-

den mutfaktan çıktı. Derin bir nefes alıp arkasından gittim. Merdiveni tırmanmaya başlayınca nabzım hızlandı.

"Niye üst kata çıkıyoruz?"

Daemon, eli maun renkli tırabzanın üstünde, dönüp bana baktı. "Niye çıkmayalım?"

"Ne bileyim. Sadece biraz..."

Yukarı çıktı, bana başka seçenek bırakmadı. Dee'nin boş odasının önünden geçtik. İçerisi Pepto-Bismol mide ilacı gibi pespembeydi. Bir diğer yatak odası daha vardı ama kapısı kapalıydı. Herhalde Dawson'ındı ve o kaybolduğundan beri el sürülmemişti. Annemle ben de babamın ölümünden aylar sonra bile eşyalarına el sürememiştik.

"Dee nerede?" diye sordum.

"Ash ve Andrew'nun yanında. Galiba onların yanında olmak iyi geliyor..."

Başımla onayladım. Hayatta en büyük arzum geçmişe dönebilmek, daha fazla soru sormak, bu kadar ahmak olmamaktı.

Daemon bir kapıyı açtı, kalbim şöyle bir yerinden zıpladı. Kenara çekildi, beni önden buyur etti. "Senin odan mı?"

"Evet. Evin en güzel yeri."

Odası kocamandı; şaşırtıcı derecede temiz ve tertipliydi. Koyu mavi boyalı duvarlarda birkaç grup posteri asılıydı. Tüm kepenkler kapalı, perdeler çekiliydi. Daemon elini sallayınca yatağın kenarındaki lamba yandı.

İçerisi pahalı elektronik aletlerle dolup taşıyordu. İnce ekranlı bir televizyon, feci halde kıskançlık beslememe yol açan bir Mac, bir müzik sistemi, hatta bir de masaüstü bilgisayar. Bakışlarım yatağına kaydı.

Devasaydı.

Mavi yorganı rahat ve davetkârdı. Yuvarlanacak ya da sadece uyuyacak bir sürü yeri vardı. Benim küçük kız yatağıma pek benzemiyordu. Gözlerimi yatağından güçlükle ayırıp Mac'in yanına gittim. "Bilgisayarın güzelmiş."

"Öyledir." Daemon ayakkabılarını tekmeyle ayağından attı.

Güçlükle nefes alabiliyordum. "Daemon..." Ben Mac'in kapağında parmaklarımı gezdirirken yatağın yayları onun ağırlığı altında gıcırdadı. "Tüm olanlar için çok üzgünüm. Ona güvenmemeliydim... seni dinlemeliydim. Kimsenin canı yansın istememiştim."

"Adam'ın canı yanmadı. O öldü, Kat."

Ona dönerken boğazımda bir yumru oluştu. Gözleri ışıl ışıldı. "Geçmişe dönebilsem... her şeyi değiştirirdim."

Daemon başını iki yana salladı, gözlerini açık avuçlarına çevirdi. Sonra yumruklarını sıktı. "Yıldızlarımız her zaman barışmıyor, biliyorum. Bu bağlantı meselesinin seni deliye döndürdüğünün de farkındayım ama bana hep güvenebileceğini biliyordum. Blake'in SD'yle ilişkisinin olduğundan şüphelendiğin an bana gelmeliydin." Çaresizlikten sesi çatlamıştı. "Bunları önleyebilirdim."

"Sana güveniyorum. Hayatımı sana emanet ederim," dedim ona sokularak. "Fakat Blake'in onlarla ilişkili olabileceğini anladığımda seni de işin içine sokmak istemedim. Blake zaten gereğinden fazla şey biliyor ve tahmin ediyordu."

Beni duymamış gibi başını iki yana salladı. "Daha fazlasını yapmalıydım. Sana o kahrolası bıçağı fırlattığında müdahale etmeliydim, geri çekilmemeliydim. Ama aşırı sinirlenmiştim."

Gözlerim yaşardı. Nasıl olur da hâlâ ağlayabilir ya da bunun durumu düzelteceğini düşünebilirdim ki? Arkamda duran masasındaki bazı kâğıtlar hışırdadı. "Seni korumaya çalışıyordum."

Bakışlarını kaldırdı, gözleri mızrak gibi delip geçti beni. "Beni mi korumaya çalışıyordun?"

"Evet," dedim boğazımdaki yumruya rağmen yutkunarak. "Sonuçta istediğim gibi olmadı ancak Blake ile Vaughn arasındaki kan bağını öğrendiğimde tek düşünebildiğim onun beni kandırdığıydı... Göz göre göre kandırıldığımdı. Blake ne kadar yakın olduğumuzu biliyordu. Dawson'a yaptıklarını sana da yapacaklardı. Buna asla razı olamazdım."

Gözlerini kapattı, başını çevirdi.

"Blake'in SD'yle çalıştığından ne zaman kesinlikle emin oldun?"

Blake'in adını ikinci kez ağzına alıyordu. İşler o kadar ciddiydi demek ki. "Yılbaşında, yani cuma günü. Blake ben uyurken ortaya çıktı ve arabasında Simon'ın saatini buldum. Simon'ın hâlâ yaşadığını, onu SD'nin götürdüğünü söylüyor fakat... saatin üstünde kan vardı."

Daemon küfretti, sonra bana, "Sen uyurken mi? Bunu sık sık yapıyor muydu?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Bana bir şey olacağından kaygılanmamalıydın." Ayağa kalktı, iki elini de saçlarında gezdirdi. "Başımın çaresine bakabileceğimi biliyorsun. Kendi işimi halledebileceğimi de."

"Biliyorum," dedim. "Ancak bile bile seni riske atamazdım. Benim için çok değerlisin."

Başını bana çevirdi. Bakışları birden sertleşmişti. "Peki, bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Şey..." Başımı iki yana salladım. "Artık bir önemi yok."

"Önemi yokmuş!" dedi. "Neredeyse yuvamı yıktın Kat. İkimizin de ölmesine ramak kalmıştı, üstelik hiçbir şey de sona ermedi. SD tekrar gelene değin ne kadar zamanımız var sence? O geri zekâlıyı salıverdim. Hâlâ ortalıkta geziniyor. Kulağa kötü geliyor, biliyorum ama umarım bunları birilerine rapor edemeden hak ettiğini bulur."

Daemon yine küfretti. "Bana yalan söyledin! Tüm bunlar bana çok değer verdiğin için mi oldu yani?"

Yüzüm kıpkırmızı olmuştu. Beni niye buna zorluyordu ki? Ne hissettiğimin artık bir önemi yoktu. "Daemon..."

"Cevap ver!"

"İyi, tamam!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Evet, benim için çok değerlisin. Şükran Günü'nde benim için yaptıkların... beni..." Sesim çatladı. "Beni acayip sevindirdi. Seni hâlâ önemsiyorum. Tamam mı? Benim için çok değerlisin. O kadar ki, sözcüklere bile

dökemiyorum çünkü kıyaslayabileceğim her şey yanında değersiz kalıyor. Hep seni istedim, nefret ederken bile istedim seni. Şu anda beni delirtsen de hâlâ seni istiyorum. Her şeyin içine ettiğimi de biliyorum. Sadece sen ve ben için değil, Dee için de."

Hıçkırığım sözümü kesti. Laflar ağzımdan patır patır dökülüyordu. "Başka hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Sanki yanındayken sürekli düşüyorum, sanki nefesim kesiliyor ve yaşadığımı hissediyorum; öylece durup hayatın yanımdan geçtiğini değil. Bunları başka hiç kimseyle hissetmedim." Geri çekildiğimde gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Göğsüm körük gibi öyle hızlı kalkıp iniyordu ki canım acıyordu. "Fakat bunların hiçbir önemi yok çünkü şu anda benden gerçekten nefret ettiğini biliyorum. Bunu anlıyorum. Keşke geçmişe dönüp her şeyi değiştirebilseydim! Ben..."

Daemon bir anda önümde bitti, yüzümü sıcacık ellerinin arasına aldı. "Senden asla nefret etmedim."

Biriken ıslaklığa engel olmak için gözlerimi kırpıştırdım. "Ama..."

"Şu anda senden nefret etmiyorum Kat." Gözlerimin içine baktı. "Sana kızgınım, kendime de. Öyle öfkeliyim ki, tadını alabiliyorum bile. Blake'i bulmak, sonra da canına okumak istiyorum. Fakat dün bütün gün ne düşündüm biliyor musun? Bütün gece. Sana ne kadar kızsam da kaçamadığım o düşünce neydi, biliyor musun?"

"Hayır," diye fısıldadım.

"Şanslı olduğumu düşündüm. Çünkü kafamdan söküp atamadığım, canımdan çok kıymet verdiğim o kişi hâlâ hayattaydı. Hâlâ buradaydı. İşte, sen o kişisin."

Yanağımdan aşağı bir damla yaş düştü. Umut içimde öyle çabuk kök salmıştı ki, nefessiz kalmıştım, başım dönüyordu. Ne kadar düşeceğini bilmeden uçurumdan aşağı atlamak gibiydi. Tehlikeliydi. Coşku vericiydi. "Yani... ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Başparmağıyla yanağımdaki gözyaşını takip etti, sonra hafifçe güldü. "Yarının ne getireceğini, bundan bir yıl sonra ne halde olacağımızı bilmiyorum. Bakarsın önümüzdeki

hafta salakça bir şey yüzünden birbirimizi boğazlarız. O da bir olasılık. Fakat şundan eminim: Sana karşı hislerimde hiçbir değişiklik yok."

Bunu işitince daha da beter ağlamaya başladım. Başını eğdi, gözyaşlarımı öptü, her birini nefesiyle yakaladı. Sonra dudakları dudaklarımı buldu ve oda kaybolup gitti. O paha biçilmez anda tüm dünya yitmişti. Kendimi o öpücüğün içine fırlatmak istiyordum ama yapamazdım bunu. Geri çekildim, zar zor nefes aldım.

"Nasıl olur da beni hâlâ arzulayabilirsin?" dedim.

Daemon alnını, alnıma bastırdı. "Ha, seni hâlâ boğmak istiyorum. Ama ben deliyim. Sen kaçıksın. Belki de o yüzden. İkimiz de balatayı sıyırmışız."

"Bu çok saçma."

"En azından benim için değil." Beni tekrar öptü. "Bana derinden ve geri dönüşsüz bir şekilde âşık olduğunu itiraf etmenle de alakalı olabilir."

Cılızca bir kahkaha attım. "Hayatta öyle bir şey yapmadım ben."

"O kadar çok sözcük kullanmadın belki ama bunun doğru olduğunu ikimiz de biliyoruz. İtirazım da yok."

"Yok mu?" Gözlerimi yumdum, sanki aylardan beri ilk defa gerçekten nefes alıyordum. Belki de yıllardan beri. "Peki ya sen?"

Yanıtı beni öpmekti... hem de tekrar tekrar. Nihayet başını kaldırdığında yatağındaydık ve kollarının arasındaydım. Oraya nasıl geldiğimi hiç anımsamıyordum. İşte bu kadar iyi öpüşüyordu. Kalbim yavaşlayana kadar bekledim. "Bu, yaptığım hiçbir şeyi değiştirmiyor. Hepsi hâlâ benim suçum."

Daemon yanımda, yan yatıyordu. Eli, karnımın üstündeydi. "Hepsi senin hatan değil. Bizim hatamız. Bu işte beraberiz. Karşımıza her ne çıkacaksa omuz omuza mücadele edeceğiz."

Bunu duyunca yüreğim sevinçten dans etti. "Biz mi?"

Başıyla onayladı, süveterimin düğmelerini çözmeye başladı. Düğmeleri yanlış iliklediğim yere gelince hafifçe güldü. "Bir şey varsa, o da biziz."

Omuzlarımı kaldırdım, süveterimi çıkarmama yardımcı oldu. "Peki, 'biz' ne demek?"

"Sen ve ben." Daemon aşağı indi, botlarımı çıkardı. "Başka hiç kimse yok."

Çoraplarımı çıkarıp geriye yaslanırken kalbim küt küt atıyordu. "Şey... bu biraz hoşuma gitti."

"Biraz mı?" Eli karnımın üstündeydi, aşağı kaydı, tişörtümün altına girdi. "Biraz yetmez."

"Peki." Parmakları tenime yayılınca irkildim. "Bunu sevdim."

"Ben de." Başını eğdi, beni kibarca öptü. "İddiaya girerim bayılmışsındır."

Dudaklarına değen dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Bayıldım."

Genzinden gelen gür bir sesle Daemon hâlâ ıslak yanaklarıma tenimi kasıp kavuran, bir ateşi tutuşturan öpücükler kondurdu. Birbirimize fısıldadık, sözlerimiz göğsümde sızlayan yarayı ağır ağır dikip kapattı. Sanırım onun için de aynısını yapıyordu. Ona Blake'in söylediği ve yaptığı her şeyi anlattım. O da bana, sırf beni Blake'le gördüğü için ne kadar öfkelendiğini, kafasının karıştığını, hatta buna içerlediğini söyledi. İtiraf ettiği gerçekleri yüreğimin derinliklerine yerleştirdim.

Bu hafta sonu Arum'la Blake'i gördüğünde hissettiği korku parmaklarının her bir hafif ve şefkatli dokunuşunda varlığını sürdürüyordu. O değerli sözcükler o ana kadar söylenmemişti belki, ancak aşk her bir dokunuşta, her bir yumuşak inlemede mevcuttu. Bunu söylemesine gerek duymuyordum zira bana olan aşkı beni çepeçevre kuşatmıştı.

Zaman akmıyordu bizler için. Dünya ve parçası olduğum her şey, kapısı kapalı yatak odasının dışındaydı. Ancak içeride, bizden başka hiçbir şey yoktu. İlk defa, aramızda da bir şey yoktu. Birbirimize karşı açık davranmış, tüm zayıflıklarımızı ortaya sermiştik. Kıyafetlerimiz de birer birer eksiliyordu. Onun tişörtü. Sonra benimki. Onun pantolonundan açılan bir düğme. Sonra bir tane de benimkinden.

"Bunu ne kadar çok istediğimi bilemezsin." Yanağıma değen sesi kısıktı. Ateşliydi. "Sanırım rüyalarımda bile görmüşümdür." Parmak uçları göğüslerimin üstünde süzüldü, aşağı, karnıma doğru indi. "İnanılacak gibi değil, değil mi?"

Hiçbir şey inanılacak gibi değildi. Asla affetmeyeceğini düşünürken bu şekilde kollarında olmak. Elimi kaldırdım, parmaklarımı yanaklarından aşağı kaydırdım. Dokunuşuma yanıt verdi, dudaklarını avucuma bastırdı. Başını tekrar bana doğru indirdiğinde, onun altında bir kıvılcımla canlandım; sadece onun için.

Öpücüklerimiz ateşlenir, keşiflerimiz daha derinlere giderken, birbirine değen vücutlarımızın hareketlerinde kaybolmuştuk. Daha fazla yakınlaşamıyorduk. Üstümüzdeki kıyafetler kurtulmak istediğim bir engeldi zira bir sonraki adımı atmaya hazırdım ve Daemon'ın da hazır olduğunu hissedebiliyordum. Yarınımızın ya da bir hafta sonrasının garantisi yoktu. Hiç de olmamıştı zaten, ancak şimdi geleceğimiz pek parlak görünmüyordu. Sadece şu an vardı. Ben de o anı yakalamak, içinde yaşamak istiyordum. Bu anı, her şeyi Daemon'la paylaşmak istiyordum.

Elleri... öpücükleri... beni mahvediyordu. Elleri karnımdan daha da aşağı inince gözlerimi açtım, ismini fısıldadım. Bedenini soluk, beyazımsı kırmızı bir ışık çevrelemişti, odasının duvarına gölgeler düşürüyordu. Kontrolü kaybetmenin, bir bilinmeze yuvarlanmanın kıyısında olmanın insanın ruhunu dağlayan bir güzelliği vardı. Düşmek ve bir daha yüzeye ulaşamamak istiyordum.

Ne var ki Daemon durdu.

Ellerimi karnının sert adalelerinde gezdirerek, bakışlarımı ona çevirdim. "Ne oldu?"

"Bu... bu söylediğime inanamayacaksın." Dudaklarıma tatlı ve kibar bir buse daha kondurdu. "Ama bu işi doğru yapmak istiyorum."

Gülmeye başladım. "Yanlış yapabileceğini hiç sanmıyorum zaten."

Daemon'ın yüzünde kendinden hoşnut bir gülücük belirdi.

"Evet ama ben onu kastetmiyorum. O işi mükemmel şekilde yapacağım, ancak ben... bizim de normal çiftlerin sahip olduğu şeylere sahip olmamızı istiyorum."

Tanrının cezası, aptal gözyaşları gözlerime hücum etti. Onları zapt etmek için gözlerimi kırpıştırdım. Tanrı aşkına, oturup çocuk gibi zırıl zırıl ağlayacaktım.

Yanaklarımı avuçlarına alıp boğuk bir ses çıkardı. "Hayatta son yapmak istediğim şey durmak ama seni dışarı götürmek istiyorum... randevu falan gibi bir şey. Yapmak üzere olduğumuz şeye başka bir şeyin gölgesi düşsün istemiyorum."

Daemon, görünüşe göre büyük bir çaba harcayarak üstümden kalktı ve yan yattı. Bir kolunu belime doladı, beni kendisine çekti. Dudakları şakağıma süründü. "Tamam mı?"

Başımı geriye yatırdım, onun o koyu yeşil gözlerine baktım. Tamam demek az gelirdi. Ancak birkaç denemeden sonra konuşabildim çünkü duygular yüzünden boğazım yanıyordu. "Galiba seni seviyorum."

Daemon kıpkırmızı kesilmiş yanağımı öperken beni daha da sıkı sardı. "Dememiş miydim?"

Beklediğim yanıt değildi bu.

Kıs kıs gülerek yana, yani üstüme yuvarlandı. "İddiayı ben kazandım. Yeni yılda bana olan aşkını itiraf ettireceğime dair iddiaya girmiştik."

Kollarımı boynuna sarıp başımı iki yana salladım. "Hayır. Kaybettin."

Daemon kaşlarını çattı. "Nasıl oluyormuş o?"

"Saate baksana," dedim. Başımla duvar saatini işaret ettim. "Gece yarısını geçiyor. Ocak'ın ikisi oldu bile. Kaybettin."

Bir an için Daemon saate, karşısında öte dünyaya yollamaya hazırlandığı bir Arum varmış gibi baktı, sonra benimle göz göze geldi. Gülümsedi. "Hayır. Kaybetmedim. Yine de kazanan benim."

33

Eve sabah altıdan az önce girdim. Kendimi sarhoş gibi ve... mutlu hissediyordum. Okula gitmeden duşa girmem gerekliydi. Bir yanım, yüzümdeki sırıtış yüzünden rahatsızlık duyuyordu. Bunca olayın üstüne sevinmeli miydim? Emin değildim. Haksızlık gibi geliyordu.

Dee'yi görmem şarttı.

Bornozuma sarınıp buğulu banyodan çıktıktan sonra, duşunu yeni alıp üstünü başını değişmiş Daemon'ı yatağımda gördüğüme şaşırmadım. Duştayken onun geldiğini hissetmiştim.

Yatağa yürüdüm. "Ne yapıyorsun?"

Yanındaki yere hafifçe vurdu, ben de dizlerimle yatağa çıktım. "Önümüzdeki birkaç hafta birbirimizden ayrılmamamız lazım. SD soluğu burada alırsa hiç şaşmam. Birlikte daha güvende oluruz."

"Tek sebebi bu mu yani?"

Bornozumun kuşağını çekiştirirken dudaklarında tembel, keyifli bir gülümseme oynaştı. "Tek sebebi o değil. Muhtemelen en akıllıcası ama en önemlisi değil."

Aramızdaki her şey birkaç saat içinde değişmişti. Dün gece biraz daha konuşmuş... kucak kucağa uyuyup kalmadan önce biraz daha öpüşmüştük. Artık aramızda bir açıklık, her konuda bir

ortaklık vardı. Hâlâ ukalanın tekiydi. Evet, o pis pis sırıtması da hâlâ sinirimi tepeme çıkarıyordu.

Ama seviyordum onu.

Öküz de beni seviyordu.

Daemon doğruldu, beni kucağına çekti. Alnımı öptü. "Neler geçiyor aklından?"

Başımı, omzuyla boynunun arasındaki boşluğa gömdüm. "Bir sürü şey. Sence... şu anda mutlu olmak yanlış mı?"

Beni daha sıkı sardı. "Eh, bunu herkese mesaj atıp duyurmazdım."

Gözlerimi devirdim.

"Tümüyle mutlu da sayılmam. Daha her şeyle yüzleşmedim. Adam..." Yutkundu, sözün gerisini getiremedi.

"Onu sevmiştim," diye fısıldadım. "Dee'nin beni affetmesini beklemiyorum ama onu görmek istiyorum. İyi olup olmadığını görmem lazım."

"Seni affedecektir. Biraz zamana ihtiyacı var." Dudakları şakağıma değiyordu. Kalbim sıkıştı. "Dee, onu uyarmaya çalıştığını biliyor. Sen onu kovunca doğrudan beni aradı. Ona ve Adam'a oradan uzak durmalarını söyledim. Fakat arabalarını bir alt sokağa park edip geri geldiler. Bu seçim onlarındı. Biliyorum ki şimdi olsa, Dee yine aynısını yapardı."

Boğazım düğümlendi. "Oysa benim şimdi olsa yapmayacağım o kadar çok şey var ki."

"Farkındayım." İki parmağını çenemin altına koyup başımı geriye yatırdı. "Şimdi buna takılıp kalmayalım. Bize faydası olmaz."

Uzandım, dudaklarını öptüm. "Okuldan sonra Dee'yi görmek istiyorum."

"Öğle yemeğinde bir planın var mı?"

"Yemek yemek haricinde mi? Yok."

"İyi o zaman. Okulu ekiyoruz."

"Dee'yi görmeye gideceğiz, değil mi?"

Gülümsemesi hınzırca bir hal aldı. "Evet ama öncelikle yapmak istediğim bazı şeyler var ve bunun için yeterince zamanımız yok."

"O araya akşam yemeğiyle sinemayı mı sıkıştıracaksın o zaman?" deyip kaşımı kaldırdım.

"Kedicik, zihnin korkunç ve fesat bir yer. Ben gider biraz hava falan alırız diye düşünmüştüm."

"Şakacı şey seni," diye mırıldanıp ayağa kalkmaya yeltendim ama beni tuttu.

"Söyle."

"Neyi söyleyeyim?" diye sordum.

"Bana daha önce söylediğin şeyi."

Kalbim ağzıma geldi. Ona birçok şey söylemiştim ama neyi duymak istediğini biliyordum. "Seni seviyorum."

Gözleri koyulaştı, sonra beni öyle bir öptü ki, tüm o 'doğru yapma' meselesini boş ver demeye hazırdım. "Duymak istediğim tek şey bu."

"Bu iki sözcük mü?"

"Daima bu iki sözcük."

Adam'ın ölüm haberi daha okula yayılmamıştı. Ben de Lesa ile Carissa'dan başkasına söylemedim. Trafik kazasında öldüğü haberi uydurulmuştu. Soru sorulursa polis de bu doğrultuda konuşacaktı. Arkadaşlarım haberi beklendiği gibi karşıladı. Bir sürü gözyaşı döktüler, ben de onlarla birlikte ağlayabildiğimi fark edince şaşırdım.

Daemon derste beni bir kez öğle planımızı hatırlatmak için, bir kez de içinden geldiğinden dürttü. Sabah derslerinin çoğunda kat kat pişmanlıkla kimi zaman neşelenme arasında gidip geldim. Biliyordum ki, Dee beni affetse bile hiçbir şey değişmeyecekti. Olaylardaki sorumluluğumu kabullenmeliydim.

Ama yaşamımı da sürdürmeliydim.

Biyoloji dersine girdiğimde Matthew'la göz göze geldik. Ders kitabını açmadan önce dudakları seğirdi. Lesa, ona anlattıklarım yüzünden feci halde suskundu. Dersin yarısındayken interkom çalıştı.

Okul sekreterinin sesi sınıfta yankılandı. "Katy Swartz'ın müdürün odasına gelmesi gerekiyor Bay Garrison."

Çantamı alırken içimi bir huzursuzluk kapladı. Lesa'nın bakışına omuz silkerek karşılık verdim, neredeyse paniğe kapılmış bir halde Matthew'nun yanından geçtim. Annemin o sabah bana verdiği telefonundan Daemon'a kısa mesaj atıp ofise çağrıldığımı söyledim. Yanıt vermesini beklemiyordum. Cep telefonunun yanında olduğundan da emin değildim.

Kır saçlı sekreterin Brigitte Bardot tarzı saç kesimi ve parlak pembe kazağı vardı. Bankoya yaslanıp bana bakması için bekledim. Gözlüğün ardındaki gözlerini kısarak baktı. "Bir şey mi vardı?"

"Ben Katy'yim. Ofise çağrıldım da."

"Ah! Tamam, gel canım." Sesinde acıma duygusuyla ayağa kalktı. Topallayarak müdür Plummer'ın odasına gitti. "Buradan."

Pencereden içerisi görünmüyordu, o yüzden sekreter tüm ağırlığını verip kapıyı açtığında karşıma ne çıkacağından emin değildim. Kadının bu yaşta hâlâ emekli olamadığını görüp kariyerimde asla eğitim sistemiyle ilgili bir şey yapmamayı bir kenara yazdım.

Müdür Plummer çalışma masasının gerisinde oturmuş, diğer tarafta oturan kişi her kimse, ona gülümsüyordu. Bakışlarını takip ettim ve Will'i görüp şaşırdım.

Sırt çantamın kayışını omuzumda bükerek "Neler oluyor?" diye sordum.

Will hemen ayağa fırlayıp yanıma geldi. Boştaki elimi tuttu. "Kellie bir kaza geçirdi."

"Olamaz." Sanırım küçük bir çığlık atmıştım. Ona bakarken kafamda alarm zilleri çalıyordu. "Nasıl olmuş? İyi mi?"

Benimle göz göze gelmekten kaçınırken yüzünde kederli, bitkin bir ifade vardı. "Bu sabah hastaneden çıktı. Arabasının buzda kaydığını tahmin ediyorlar."

"Durumu çok mu kötü?" Sesim titriyordu. Babam gözümün

önünden gitmiyordu. Hastane yatağındaki bir deri bir kemik kalmış, cılız babam, duvarlara sinmiş ölüm kokusu, hemşirelerin alçak sesleri... Sonra da tabutun içindeki, babamı andıran ama o olması mümkün olmayan manken. Tüm bu anılarda babamın yerini annem almıştı. Olamaz.

Will elini omzuma koydu, beni usulca döndürdü. Ofisten çıkmış yürüyorduk ancak farkında bile değildim. "Yoğun bakımdaymış. Tek bildiğim bu."

"Daha fazlasını bilmen lazım." Kendi sesimi tanımıyordum. "Uyanık mıymış? Konuşuyor mu? Ameliyata alınacak mı?"

Başını iki yana sallayıp kapıyı açtı. Kar yağışı durmuştu, kar küreme araçları otoparkı temizliyordu. Hava buz gibiydi ama hissetmiyordum bile. Hissizleşmiştim. Will beni daha önce hiç görmediğim, bej renkli bir Yukon'a götürdü. Birden işkillendim, aklıma korkunç bir düşünce geldi. Yolcu kapısının birkaç adım ötesinde durdum.

"Araban yeni mi?" diye sordum.

Kapıyı açarken yüzü asıldı. "Hayır. Kışları bunu kullanıyorum. Karlı yollar için biçilmiş kaftan. Annene de o bindiği kahrolası kibrit kutusundan başka bir şey almasını kaç kez tembihlemiştim."

Kendimi aptal ve paranoyak gibi hissederek başımla onayladım. Dedikleri mantıklıydı. Burada hemen herkesin bir de "kışlık" arabası vardı. Olan biten onca şey yüzünden, Will hakkında öğrendiğim şey, yani hastalığı aklımdan uçup gitmişti.

Arabaya bindim, emniyet kemerini bağladıktan sonra çantamı sıkı sıkı göğsüme bastırdım. Sonra Daemon aklıma geldi. Telefona baktım ama mesaja yanıt vermediğini gördüm. Ona hemen bir mesaj daha atıp annemin kaza geçirdiğini söyledim. Durumun... ciddiyetini öğrenince onu arayıp daha ayrıntılı bir mesaj bırakacaktım.

Annemi kaybetme olasılığını düşününce boğulur gibi oldum.

Will ellerini ovuşturdu, sonra kontak anahtarını çevirdi. Radyo hemen çalışmaya başladı. Hava durumu programı vardı. Hoparlör-

den gelen sunucunun sesi neşeliydi. Adamdan anında nefret ettim. Meteorologlar güneyde şekillenen bir kuzeydoğu fırtınasının önümüzdeki haftanın başında Batı Virginia'yı vurmasını bekliyordu.

"Hangi hastanedeymiş?" diye sordum.

"Winchester," dedi bir şey almak için arka koltuğa uzanarak.

Gözlerimi ileri dikmiş, paniği kendimden uzak tutmaya uğraşıyordum. İyileşecek. İyileşmeye mecbur. Bir şeyi yok. Dudaklarım titriyordu. Neden çıkmamıştık ki şu kahrolası yola?

"Katy?"

Ona döndüm. "Ne var?"

"Çok üzgünüm," dedi ifadesiz bir suratla.

"Annem iyileşecek, değil mi?" Yine nefesim kesiliyordu. Belki de bana haberin en kötü kısmını söylememişti. Belki de annem...

"Annen iyileşecek."

Rahatlayacak ya da söylediğini sorgulayacak zamanım olmadı. Öne eğildiğinde elinde kocaman, korkunç bir şırınga vardı. Kendimi geriye attıysam da yeteri kadar hızlı değildim. Will iğneyi boynumun yanına sapladı. Önce bir batma hissettim, hemen ardından damarlarıma bir serinlik, ondan sonra da belli belirsiz bir yanma hissi yayıldı.

Elini ittim ya da ittiğimi sandım. Şöyle ya da böyle, artık şırınga elinde değildi ve beni merakla seyrediyordu. Elimi güçlükle boynuma götürdüm. Nabzımı dışarıdan hissedemiyordum ama içimde, kalbimin deli gibi çarptığının farkındaydım. "Bana... ne yaptın?"

Direksiyonu tuttu, yanıt vermeden arabayı okulun otoparkından çıkardı. Ona tekrar sordum. Ya da sorduğumu sandım, emin değilim. Önümüzdeki yol gri ve beyaz bir kaleydoskop görüntüsü gibi bulanıklaştı. Parmaklarım kapının kolundan kayıp düştü. Onlara söz geçiremiyor, gözlerimi açık tutamıyordum.

Kaynak'ı çağırmak olanaksızdı. Gözlerim kararmaya başladı, kalan tüm gücümle mücadele ettim. Bilincimi yitirirsem her şeyin sona ereceğini biliyor, ancak başımın yana yatmasını önleyemiyordum.

Son düşüncem, casuslar her yerde, oldu.

34

Kendime geldiğimde, kafamın içini bir davulcu mesken tutmuş gibiydi, dilim damağıma yapışmıştı. Bu hissi bir kez daha, arkadaşımla pijama partisinde koca bir şişe ucuz şarabı bitirdikten sonra yaşamıştım. Ancak o zaman sıcaklamış, terlemiştim. Şimdiyse donuyordum.

Başımı, yanağımın altındaki kaba battaniyeden kaldırıp gözlerimi güçlükle araladım. Birkaç dakika boyunca nesneler bulanık, birbirinden ayırt edilemez haldeydi. Ellerimi yere koyup kendimi yukarı ittim, birden başım fırıl fırıl döndü.

Kollarım, ayaklarım çıplaktı. Birisi kazağımı, ayakkabımı, çorabımı çıkarmış, beni atletimle ve kot pantolonumla bırakmıştı. Burası her neresiyse, içerinin neredeyse dondurucu soğuğu karşısında tüylerim diken diken oldu. Kapalı bir yerdeydim. Işıkların kesintisiz uğultusundan ve uzaktan gelen konuşmalardan bu kadarını çıkarabiliyordum.

Nihayet görüşüm netleşti ama keşke netleşmeseydi dedim.

Köpekler için kullanılan türden, genişçe bir kafesin içindeydim. Kalın siyah metal çubuklar arasında ancak elimi çıkarabileceğim kadar boşluk vardı. O da şüpheliydi. Başımı kaldırdım, ayağa kalkmamın, hatta parmaklıklara değmeden dümdüz uzanmamın bile mümkün olmadığını fark ettim. Kafesin yukarısın-

dan zincirler ve kelepçeler sarkıyordu. Hissizleşmiş, üşüyen ayak bileklerim prangaya vurulmuştu.

Paniğe kapıldım, güçlükle nefes alarak gözlerimi hızla etrafta dolaştırdım. Etrafım başka kafeslerle çevriliydi. Bana yakın parmaklıkların iç kısmı ve ayağımdaki prangaların üstü, kırmızımsı siyah, parlak bir maddeyle kaplanmıştı.

Kendime soğukkanlılığımı yitirmemek için telkinde bulunuyordum fakat işe yaramıyordu. Geri giderek oturdum, uzanıp ayağımdaki kelepçeleri çıkarmak istedim. Parmaklarım metalin üstüne dokunduğu anda yakıp kavuran muazzam bir acı kollarımdan tırmanıp dosdoğru kafama ulaştı. Çığlığı basıp ellerimi geri çektim.

Dehşet kabaran bir dalga gibi yükselip beni yutuyordu. Parmaklıklara uzandım ama aynı feci acı beni parçalayıp geri fırlattı. Titreyerek ellerimi göğsüme götürürken gırtlağımdan bir feryat koptu. Bu acıyı tanımıştım artık. Sigara İçen Adam elindeki nesneyi yanağıma değdirdiğinde hissettiğim acıydı.

İçimdeki gücü çağırmaya kalkıştım. Bu kafesleri, dokunmadan da parçalayabilirdim. Ama içim bomboştu. Sanki içimde bir şey kalmamıştı ya da Kaynak'la bağım kesilmişti. Çaresizdim. Kapana kısılmıştım.

En yakınımdaki kafeste bir şey kımıldandı, bir yumru yükseldi. Sonradan bunun başka bir şey değil de bir insan, hatta bir kız olduğunu fark ettim. Kız oturup upuzun, sarı ve yağ içindeki saçlarını sapsarı yüzünden çekerken kalbim göğüs kafesimi delip fırlayacak gibiydi.

Kız bana döndü. Benim yaşlarımdaydı; taş çatlasa bir iki yaş fark vardı aramızda. Saç çizgisinden sol yanağına doğru berbat bir kırmızı – mor çürük uzanıyordu. Bu kadar sıska ve bakımsız olmasa güzel bir kızdı.

İçini çekip boyun büktü. "Bir zamanlar çok güzeldim."

Düşüncelerimi mi okumuştu? "Ben..."

"Evet, düşüncelerini okudum." Sesi pes ve boğuktu. Gözleri

etrafta dolaştı, boş kafesleri taradıktan sonra çift kanatlı kapıda durdu. "Sanırım sen de benim gibisin. Daedalus'un malısın. Hiç uzaylı tanıyor musun?" Güldü, sivri çenesini, büktüğü dizlerine yasladı. "Neden burada olduğunu bilmiyorsun."

Daedalus mu? O da neyin nesiydi? "Hayır. Nerede olduğumu bile bilmiyorum."

Kız hafifçe sallanmaya başladı. "Bir ambardasın. Nakil merkezi gibi bir şey. Hangi eyalette olduğumuzu bilmiyorum. Beni getirdiklerinde kendimde değildim." Küçük parmaklarıyla başındaki morluğu işaret etti. "Asimile edilmeye itiraz ettim de."

Yutkundum. "Sen insansın, değil mi?"

Boğuk ve kasvetli bir kahkaha attı. "Artık emin değilim."

"SD bu işin içinde mi?" diye sordum. Konuşmaya devam etmeliydim. Şayet konuşursam kafayı sıyırmazdım.

Başıyla onayladı. "Hem evet hem hayır. Bu Daedalus'un işi ama onlar da SD'nin bir parçası. Benimle de ilgileniyorlar ama sen..." Gözlerini kıstı. Gözleri koyu kahverengiydi, neredeyse siyahtı. "Seni buraya getiren adamların düşüncelerini bölük pörçük okuyabildim. Burada olmanın maksadı başka."

Bu çok rahatlatıcıydı. "Adın ne?"

"Mo," dedi kuruyup çatlamış dudaklarına dokunarak. "Herkes bana Mo der... Ya da öyle derlerdi. Ya seninki?"

"Katy." Kafese dokunmamaya özen göstererek ona doğru süründüm. "Seni niye asimile edemediler?"

"Onlarla işbirliği yapmıyordum." Mo başını öne eğdi, yüzünü pasaklı saçlarının ardında gizledi. "Yaptıklarının yanlış olduğunu düşündüklerini bile sanmıyorum. Onlar için kocaman, gri bir alan bu." Başını kaldırdı. "Burada biri daha vardı. Bir oğlandı ama bizim gibi değildi. Seni getirdikten hemen sonra onu götürdüler."

"Neye benziyordu?" diye sordum, Dawson'u aklıma getirerek.

Mo daha yanıt veremeden büyük ve soğuk odanın dışında bir kapı kapandı. Mo geriye kaçtı, incecik kollarını büktüğü dizlerine doladı. "Buraya geldiklerinde uyuyormuş gibi yap. Seni buraya ge-

tiren diğerleri kadar kötü değil. Onları kışkırtmasan iyi edersin."

Sigara İçen Adam'ı ve ortağını düşündüm. Midem ayağa kalktı. "Ne..."

"Şşt," diye tısladı bana. "Geliyorlar. Uyku numarası yap!"

Başka ne yapacağımı bilemediğimden kafesin arkasına gidip uzandım, çaktırmadan bakabilmek için de kolumla yüzümü örttüm.

Kapı açıldı, siyah pantolonlu iki çift bacağın odaya girdiğini gördüm. Kafeslerimize doğru sessizce yaklaştılar. Kalbim tekrar hızla çarpmaya başlamış, bu da başımın ağrısını şiddetlendirmişti. Mo'nun kafesinin önünde durdular.

"Bugün uslu olacak mısın?" diye sordu adamlardan biri. Sesi neşeliydi. "Yoksa bu işi zor yoldan mı yapalım?"

"Sizce?" diye karşılık verdi Mo.

Adam gülüp eğildi. Elinde kapkara kelepçeler vardı. "Suratının öbür tarafını da dağıtmak istemiyoruz, tatlı şey."

"Kendi adına konuş," diye homurdandı diğer adam. "Karı neredeyse ilerde çocuk sahibi olma imkânımı suya düşürecekti."

"Bana tekrar elini sürersen," dedi Mo, "hiç çocuğun olmayacak."

Adam kafesi açtı, kız da hemen üzerlerine atıldı. Ancak onlarla boy ölçüşmesi olanaksızdı. Onu bacaklarından tutup kafesten çektiler, soğuk beton zemine yatırdılar. Küfreden adam kızı sertçe çevirip suratını yere vurdu. Adam dizini sırtına dayayıp kollarını geriye bükünce kız inledi. Adam onun kollarını hızla kıvırınca kız bir çığlık daha attı.

Durup da bunu izleyemezdim. Başımın dönmesine, midemin bulanmasına rağmen kendimi itip doğruldum. "Kesin şunu! Canını yakıyorsunuz!"

Kızın sırtına basan adam döndü, beni görünce yüzü asıldı. "Şu işe bak Ramirez. Ayılmış bu."

"Onu yalnız bırakmamız gerekiyor," diye yanıt verdi Ramirez. "O burada yokmuş gibi davranmak için para alıyoruz Williams.

Şunun üstüne geçireceklerini geçir de çıkıp gidelim."

Williams, Mo'nun üstünden inip kafesime yaklaştı, eğilip benimle aynı göz hizasına geldi. Genç sayılırdı, belki yirmili yaşlarının ortasındaydı. Ayrık mavi gözlerindeki bakış beni kafeslerden daha çok korkutmuştu. Üstüme ne geçirecekti? "Kız harbiden güzelmiş."

Geriye gittim, ellerimi atletimin ince kumaşının üstüne örtmeye çalıştım. "Beni niye buraya getirdiniz?" Gözünün içine bakıyordum ama sesim titriyordu.

Williams geriye bir bakış fırlatıp güldü. "Şuna baksana, bir de soru soruyor."

"İlişme ona." Ramirez sessiz kızı ayağa kaldırdı. Kızın başı önündeydi, saçları yüzünü örtüyordu. "Bunu merkeze götürmemiz gerekiyor. Hadi, gel."

"Canımız ne zaman istese hafızasını silebiliriz. Biraz eğlensek ya."

Bu teklif karşısında iyice büzüldüm. Bunu yapabilirler miydi? Anılarımı silebilirler miydi? Anılarımdan başka hiçbir şeyim yoktu. Gözlerim iki adam arasında mekik dokudu.

Ramirez sessizce küfürleri sıraladı. "Sen işini yap Williams."

William ayağa kalkınca geri geri emekledim. "Durun. Durun bir saniye! Buraya niye getirdiniz beni?"

Williams küçük bir anahtarla kafesin kapısını açtı, zincirleri tutup hızla çekti. Geriye devrildim. "Senden ne istediğini bilmiyorum, umurumda da değil." Zincire bir daha asıldı. "Şimdi uslu bir kız ol bakayım."

Bu önerisini ne kadar takdir ettiğimi göstermek için tekmeyi indirdim. Elinden bir kurtulabilirsem... Ayağım çenesinin tam altına geldi, adamın başı hızla geri savruldu. Williams karnıma bir yumruk indirerek karşılık verdi, iki büklüm oldum. Ben öksürmeye çabalarken bileklerimi kavradı, kafesin tepesindeki kelepçeleri tutup çekti. Kelepçelere bağlı zincir yere kadar sarktı.

"Hayır!" diye çığlık attı Mo. "Yapmayın!"

Kızın sesindeki korku benim korkumu körükledi, tekrar çırpınmaya başladım. Ama boşunaydı. Williams kelepçeleri bileklerime takınca dünyam acıyla patladı. Haykırmaya başladım.

Ve susmadım.

Çığlıklarım, ancak gırtlağımdan çatallı bir fısıltıdan başka bir şey çıkmayacak hale gelince kesildi. Boğazım lime lime olmuştu sanki. Sadece kontrol edemediğim iniltiler çıkıyordu.

Adamların Mo'yu götürmesinin üstünden saatler geçmişti. Saatler boyunca yakan, dağlayan bir acı kollarımdan yukarı tırmanmış, kafatasımın içinde sekip durmuştu. Sanki derim sürekli yüzülüyor, altındaki bir şeye ulaşmak için etim parçalanıyordu.

Bilincim bir açılıyor bir kapanıyordu. Hiçbir şeyin olmadığı bu anlar, göz açıp kapayana kadar sona erse de, en büyük lütuftu. Uyanıyor, acının akıl sağlığımı tehdit ettiği bir dünyanın içine itiliyordum. Defalarca bu yüzden öleceğimi sanmıştım. Bundan bir çıkış yolu olmalıydı ancak ıstırap dalgaları üstüme geldikçe geliyor, beni boğuyordu.

Haykırışlarım kesildiğinde gözyaşlarım da kurumuştu. Acı saplandığında hareket etmemeye ya da hızla geri çekilmemeye çalıştım. Öylesi acıyı daha da beter hale getiriyordu. Artık üşümüyordum. Belki de, bu kelepçelerin üstüne her ne sürüldüyse onun verdiği acıdan başka bir şey hissedemeyecek hale geldiğim içindi.

Fakat tüm bunlara karşılık ölmek istemiyordum. Sağ çıkmak istiyordum.

Bir ara kapılar açıldı. Başımı kaldıracak halim olmadığından, parmaklıkların arasından metal kirişlere doğru baktım. Kelepçeleri mi çıkartacaklardı acaba? Nefesimi tutmuyordum.

"Katy..."

Gözlerimi aşağı çevirdim, kırlaşmış saçları, yakışıklı yüzü, benim hayatıma, anneminse yatağına giren o çekici gülümsemeyi gördüm. Annemin erkek arkadaşı, babamın ölümünden bu yana ilgilendiği ilk erkek. Annemin onu sevdiğini düşünüyordum. İşi

bu kadar berbat hale getiren de buydu ya. Benim için ne anlama geldiği önemsizdi. Ben daha en başından ondan şüphelenmiş, babamın yerini aldığı için de genel olarak hoşlanmamıştım. Fakat annem... Bunlar onu mahvedecekti.

"Nasılsın?" diye sordu, umurundaymış gibi. "Duyduğuma göre bu kaplama senin gibiler ve Luxenler için çok acı vericiymiş. Hem Luxenleri hem de mutasyona uğrattıklarını tümüyle etkisiz hale getirebilen neredeyse tek şey. Oniksi aralarında yakutun da olduğu bazı taşlarla karıştırdıklarında böyle bir reaksiyon ortaya çıkıyor. Birbirine çarpıp seken, çıkış yolu arayan iki foton gibi. Senin mutant hücrelerine böyle yapıyor işte."

Kravatını düzeltti, gevşetti. "Ben, SD'nin casus dediklerindenim. Şimdiye kadar bunu anlamışsındır. Akıllı bir kızsın ama bunu nereden bildiğimi belki merak ediyorsundur. Saldırıya uğradıktan sonra acil servise getirildiğinde aşırı hızlı iyileştin. SD, Black'lere yakın oturduğun için seni zaten gözetliyordu."

Doktor olduğu için, birinin normal olmayacak kadar hızlı toparlandığını hemen anlayabilecek durumdaydı. Tiksinti, içime bir hastalık gibi yayıldı. Sözcüklerimi toparlamak için birkaç girişimde bulunmam gerekti. "Annemle... çıkmaya... sırf beni izlemek için mi... başladın?" Bana göz kırpınca kusacak gibi oldum. "Seni... adi herif."

"Eh, annenle çıkmanın kendince faydaları oldu tabii. Beni yanlış anlama, ona önem veriyorum. Tatlı bir kadın ama..."

Canını yakmak istiyordum. Hem de çok. "Onlara... Dawson ile Bethany'yi... sen mi söyledin?"

Gülümseyip mükemmel beyazlıktaki dişlerini gösterdi. "DOD onları zaten izliyordu. Ne zaman bir Luxen bir insanla yakınlaşsa, SD onun insanı mutasyona uğratmasını umuyor. Bethany geziden döndüğünde onun ailesiyle birlikte kalıyordum. Şüphelenmiştim, haklı da çıktım."

"Sen... iğrençsin."

Gözlerinde karanlık bir şeyler parladı. "Hımm, hakkımda hiç

araştırma yapmadın mı?" Ben bir şey demeyince güldü. "Artık bir daha hasta olmayacağım."

Gözlerimi kırpıştırdım. Will, aile namına sahip olduğu tek şeyi satmıştı.

"Onları önce buraya getirttim... eh, geri kalanını hepimiz biliyoruz." Diz çöktü, başını bir yana hafifçe eğdi. "Fakat sen farklısın. Ateşin daha çok yükseldi, seruma mucizevi bir tepki verdin ve Bethany'den daha güçlüsün."

"Serum mu?"

"Evet. Serumun adı Daedalus. Adını, SD'nin mutasyona uğramış insanlarla ilgilenen bölümünden alıyor. Bu serum üzerinde yıllardır çalışıyorlar... insan ve uzaylı DNA'larının bir karışımı. İlk hastalandığında sana enjekte etmiştim." Will güldü. "Yapma be, dışarıdan yardım almasan o kadar büyük bir mutasyonu atlatabilir miydin hiç?"

Aman Tanrım.

"Görüyorsun ya, mutasyona uğrayan insanların hepsi bu değişimden ya da becerilerini geliştirmek için sana yaptığım aşıdan sağ çıkamıyor. Daedalus da bunu bulmaya çalışıyor. Niye bazıları –mesela sen, Bethany ve Blake– mutasyona olumlu tepki veriyor da bazıları veremiyor? Duyduğum kadarıyla sen bu konuda muhteşemmişsin."

Bana bir şey mi aşılamıştı? Tecavüze uğramışlık hissim yepyeni bir boyut kazanmıştı. İçimdeki öfke büyümeyi sürdürüyordu ve acıyı gölgede bırakmıştı.

"Neden?" dedim kısık sesle.

Will neşelenmiş gibiydi. Heyecanlanmıştı. "Çok kolay. Daemon'da benim istediğim bir şey var. Sen de onun, bu buluşma iki taraf için de olumlu sonuçlanana kadar uslu davranmasını sağlayacaksın. Elimde, senin haricinde öyle bir şey var ki, onun uğruna Daemon her şeyi göze alabilir."

"O... seni öldürecek," dedim yüzümü buruşturup.

"Hiç sanmam. Hem çok konuşmasan iyi olur," dedi gelişigüzel

bir biçimde. "Sanırım ses tellerine kalıcı zarar vermişsin. Bir süredir alt kattaydım, çığlıkların kesilsin diye bekliyordum."

Alt katta mı? O zaman büyük ihtimalle güvenlik görevlilerine rastladığımız gece Daemon'ın keşfe çıktığı ambardaydık. Huzursuzca kıpırdandım, Will kelepçeleri tenime daha çok değdirince inledim. Birkaç saniyeliğine bayılmış da olabilirim zira gözlerimi açtığımda Will burnumun dibindeydi.

"Luxenlerin iyileştirme gücünün en etkili zamanının kişinin yaralandığı an olduğunu, yaralanmayla iyileştirme arasına zaman girdikçe etkisinin azaldığını biliyor muydun? O yüzden sanırım sesini iyileştiremeyecek."

Genzimi kavuran, acı dolu bir nefes aldım. "Siktir... git."

Will güldü. "Kızma Katy. Ona zarar vermek istemiyorum. Sana da. Sadece ben Daemon'la pazarlık yaparken uslu dur. Eğer o da oyunu kuralına göre oynarsa ikiniz de buradan sağ salim çıkar gidersiniz."

Beklenmedik bir acıyla sarsıldım, çığlık attığım sırada vücudum kaskatı kesildi. Sanki hücrelerim gerçekten birbirine çarpıp duruyor, kaçmaya çalışıyordu.

Ayağa kalktı, iki yanındaki yumruklarını sıktı. "Bütün hafta sonu tüm planlarımın altüst olduğunu düşünüp durdum. Vaughn'un öldüğünü öğrenince nasıl küplere bindiğimi tahmin edersin. Seni bana getirecekti. O zavallı oğlan Nancy'nin ona yaptırdıklarını amcasının baltaladığından habersizdi." Güldü, parmaklarını kafesin demirlerinde gezdirdi. "Aslında düşününce, çok adice. Vaughn, Nancy'nin buna kızacağını, hıncını da Blake'in küçük uzaylı arkadaşından çıkaracağını biliyordu. Gerçi konuşmak bana düşmez, sonuçta Bethany ile Dawson'u ele veren bendim. Bunu onlar üstünde denemeliydim ama aklıma gelmemişti. Dawson da tıpkı kardeşi gibi. O da Bethany için her şeyi göze alır."

Öfkem acıma galip gelmişti, en az acı kadar yakıcıydı. "Seni..."

Kafesin önünde durdu. "Bildiğim kadarıyla bu şimdiye kadar işe yaramadı."

Neden söz ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ancak parçalar yerine oturuyordu. Will kendi yeğenine ihanet etmişti. Banka dekontları şimdi anlam ifade ediyordu. Will, Vaughn'a ödeme yapıyordu ama ne için? Bilmiyordum. Sebebi her ne idiyse Vaughn'un SD'ye karşı çalışması için yeterliydi. Blake'in kaydettiğim gelişimi Nancy'ye bildirmesini de bu yüzden engellemişti.

"Meraklanma. Daemon akıllı." Will cep telefonumu döndürerek gülümsedi. "Sonunda yanıt verdi. Yanıtım onu bize getirecek diyelim."

Acının içinde odaklandım, dikkatimi onun söylediklerine verdim. "Ondan... ne istiyorsun?"

Will telefonu bir kenara fırlattı, bana işkence eden o parmaklıkları kavradı. Göz göze geldik. Yüzünde yine bir coşku ve çocuksu bir huşu vardı. "Beni mutasyona uğratmasını istiyorum."

KAKTÜS TEAM

35

Bir sürü şey geçmişti aklımdan. Daemon'ın onun için koca bir kasabayı yok etmesini ya da banka falan soymasını isteyebilirdi. Ama ya mutasyona uğratmasını istemek? Eğer acıdan kıvranıyor olmasaydım güler geçerdim.

Will de düşüncelerimi sezmiş olmalı ki kaşlarını çattı. "Neler yapabileceğinin farkında bile değilsin. İnsanlara boyun eğdirecek türden bir gücün yanında prestijin, paranın lafı mı olur? Hiçbir insan ya da uzaylı yaşam formu seni durduramazken." Sıktığı elinin eklemleri bembeyaz kesilmişti. "Anlamıyorsun küçük kız. Babanın kansere yenik düşmesini izledin. Eminim ki bu senin için çok korkunçtu ama kendi vücudunun aleyhine dönmesinin, her günün bir hayatta kalma mücadelesi olmasının ne anlama geldiğini bilemezsin."

Kendini itip kafesten uzaklaştı. "Hastalanmak, ölümle burun buruna olmak insanı değiştirir Katy. Bir daha o kadar zayıf, o kadar çaresiz olmamak için her şeyi yaparım. Bana kalırsa, fırsat eline geçse o da aynısını düşünürdü."

Titredim. "Babam asla... bir başkasının canın yakmazdı..."

Will güldü. "Saflığın ne kadar da tatlı."

Saflık falan değildi. Babamı tanıyor, ne yapacağını biliyordum. Korkunç bir acı yüzünden gözlerimi kapamak zorunda kaldım. Acı dinerken farklı bir şey hissettim.

Daemon buradaydı.

Gözlerimi kapıya çevirdim, hiçbir ses çıkmadığı halde Will de heyecanla kapıya baktı. "Geldi, değil mi? Onu hissedebiliyorsun." Rahatladığı sesinden belliydi. "Hepimiz ondan şüpheleniyorduk ama yanılma olasılığımız vardı. Blake, Adam'ı ve neredeyse Dee'yi haklayınca seni iyileştirenin Daemon olduğunu anladık."

Bana baktı. "Dua et ki kanıt zinciri bende sona eriyor. Bu iş bittiğinde elinizi kolunuzu sallayarak çıkıp gidebileceksiniz. Nancy'nin yaptıklarımızdan haberi olsaydı ikiniz de buradan adımınızı atamazdınız." Dönüp arkasına baktı. "Sana bir adres vereceğim. Sakın unutma. Moorefield'da Hopes Caddesi, 1452 numara. Daemon'ın aradığı orada. Gece yarısına kadar zamanı var, sonra şansını yitirecek."

Adresi, daha önce bulduğum kâğıttan anımsıyordum fakat orası şüpheliydi. Daemon'ın Will'i paramparça edeceğinden emindim.

Tam o anda kapının çift kanadı ardına kadar açıldı, beyaz duvarlara hızla çarptı. Kapıdan içeri başını öne eğmiş, gözleri ışıktan birer küre halinde Daemon girdi. Bu halimle bile ondan yayılan gücü hissedebiliyordum. Luxen gücü değil, acıdan ve çaresizlikten doğmuş bir insan gücüydü.

Will'e şöyle bir baktı, sonra onu görmezden geldi. Bakışları beni buldu, takılı kaldı. Yüzünden türlü türlü duygu geçti. Bir şeyler söylemek istiyordum ama bedenim ona yakın olmak istemişti. Bilinçsizce bir hareketti, bununla birlikte kelepçelerdeki oniksin tenime daha fazla değmesine yol açtı. Ağzımı sessiz bir çığlıkla açıp kafesin dibinde çırpındım.

Daemon öne fırladı. Her zamanki kadar hızlı değildi. Parmaklıklara sarıldı, sonra dişlerinin arasından hızla bir nefes alıp geri çekildi. "Bu da nesi böyle?" Önce ellerine baktı, ardından bana. Istırap, gözlerindeki ışığı bozuyordu.

"Yakut ve hematitle karışık oniks," diye yanıt verdi Will. "Luxenleri ve melezleri pek hoş etkilemeyen, güzel bir karışım."

Daemon, Will'e baktı. "Seni öldüreceğim."

"Hayır, öldüreceğini hiç sanmıyorum." Bununla birlikte Will geri adım atmıştı, bu da onun planlarından yüzde yüz emin olmadığını gösteriyordu. "Bu binanın tüm girişlerinde oniks var. O yüzden ışığı kullanamayacağını ya da herhangi bir güç çekemeyeceğini biliyorum. Kafesin ve kelepçelerin anahtarı bende. Onlara sadece ben dokunabilirim."

Daemon pes bir sesle hırladı. "Belki şimdi değil ama ben de dokunacağım. Bunu bir kenara yaz."

"Sen de o gün geldiğinde hazır olacağımı bir kenara yaz." Will bana bakıp tek kaşını kaldırdı. "Kız epeydir burada. Ne demek istediğimi anlamışsındır. İşimize bakalım mı?"

Daemon onu hiçe sayarak kafesin diğer yanına yaklaştı, diz çöktü. Başımı ona çevirdim, gözleri vücudumun her karışını taradı. "Seni oradan kurtaracağım Kedicik, yemin ederim."

"Öyle demen çok hoş ancak Kate'i oradan çıkarmanın tek yolu sözümü dinlemek ve şu anda..." Rolex saatine baktı. "Yeni muhafızların vardiyası başlayana kadar yaklaşık yarım saatin var. Ben sizi salıvermeye niyetliyim ama onlar öyle yapmaz."

Daemon başını kaldırdı. Çenesinde bir kas seğiriyordu. "Ne istiyorsun benden?"

"Beni mutasyona uğratmanı."

Daemon bir süre Will'e baktı, sonra neşesizce güldü. "Sen kafayı mı yedin?"

Will'in gözleri kısıldı. "Sana her şeyi açıklamam gerekmiyor. Kız biliyor. O sana anlatır. Beni dönüştürmeni istiyorum." Kafesin yanına geldi, zincirleri kavradı. "Onun olduğu şeye dönüşmek istiyorum."

"Ne yani, burnumu oynatınca olacak mı zannediyorsun?"

"Nasıl olduğunu biliyorum." Alaycı bir şekilde güldü. "Yaralanmam gerekiyor. Beni iyileştireceksin. Geri kalanın icabına ben bakabilirim."

Daemon başını iki yana salladı. "Geri kalanı neymiş ki?"

Will bana tekrar bakıp güldü. "Katy sana anlatır."

"Bana hemen, sen anlatacaksın," diye parladı Daemon.

"Ya da anlatmayacağım." Will zincirlere asılınca iki büklüm oldum.

Çığlığım tiz bir iniltiden ibaretti ama Daemon fırladı. "Kes şunu!" diye kükredi. "Bırak şu zincirleri."

"Ama daha teklifimi dinlemedin bile." Will zincirleri çekince acıya boğuldum.

Birkaç saniyeliğine kendimden geçmiş olmalıyım çünkü gözlerimi araladığımda Daemon kafesin önündeydi, gözleri çılgına dönmüştü, yuvasından fırlayacak gibiydi. "Bırak şu zincirleri," dedi Will'e. "Lütfen."

Yüreğim bin parçaya ayrıldı. Daemon asla yalvarmazdı.

Will zincirleri bırakınca kafesin zeminine serildim. Acı hâlâ vardı var olmasına, ancak biraz öncekiyle kıyaslanacak gibi değildi.

"Böylesi çok daha iyi." Will, Mo'nun eski kafesine yaklaştı. "Şartlarım şöyle: Beni mutasyona uğratırsan sana kafesin anahtarını veririm. Ama aptal değilim Daemon."

"Değil misin?" dedi Daemon alay edercesine.

Adamın dudağı seğirdi. "Ben buradan çıkar çıkmaz peşime düşmemeni sağlamalıyım çünkü kız kurtulur kurtulmaz öyle yapacağını biliyorum."

"O kadar mı önceden kestirmesi kolay biriyim?" Kibirli kibirli güldü, tavrı değişti, yine caka satarak yürümeye başladı. Buna rağmen, içten içe gergin olduğunu biliyordum. "Belki de huyumu değiştirmem gerekiyordur."

Will burnundan soludu. "Ben buradan gidince arkamdan gelmeyeceksin. Bu işi halletmek için yirmi dakikadan kısa bir süremiz var. Ondan sonra, Katy'ye verdiğim adrese gitmek için aşağı yukarı yarım saatin olacak."

Daemon bana bir bakış fırlattı. "Define avı mı oynuyoruz? Bayılırım."

Daima hazırcevap, diye düşündüm, en kötü durumda bile. Galiba sırf bu yüzden seviyordum onu.

"Belki de." Will yavaş yavaş ona yaklaştı, elini arkaya atıp bir tabanca çıkardı. Kalbim teklerken Daemon sadece kaşını kaldırmakla yetindi. "Kızı kafesten çıkardıktan sonra bir seçim yapman gerekecek. Ya beni takip edersin ya da hep istediğin şeyi alırsın."

"Neymiş o hep istediğim? Kıçıma suratının dövmesini yaptırmak mı?"

Will'in yüzü öfkeden mosmor olmuştu. "Erkek kardeşin."

Daemon'ın çalımı bir anda yok oldu. Bir adım geriledi. "Ne dedin?"

"Onun 'kaçışını' ayarlamak için dünyanın parasını ödedim. Kaçıktan sonra onu arayacaklarını da pek sanmıyorum." Will buz gibi gülümsedi. "Hiçbir işe yaramıyor zaten. Ancak sen... onun gibi değilsin, daha güçlüsün. Onun sürekli başarısızlığı uğradığı noktada sen başarılı olacaksın."

Kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Nede... başarısız oldu ki?"

Daemon hızla bana döndü, sesimi duyunca gözlerini kıstı. Fakat Will konuştu. "Yıllardır onu, insanları mutasyona uğratması için zorluyorlar. İşe yaramıyor. Senin kadar güçlü değil, Daemon. Sen farklısın."

Daemon derin bir nefes aldı. Will, Daemon'a hep arzu ettiği şeyi... erkek kardeşini sunuyordu. Bu teklifi geri çevirmesi olanaksızdı. Duygularını belli etmemeye çalışıyordu. Will'in gözüne duygusuz görünüyordu, ancak çenesindeki seğirmeyi, gözündeki ışıltıyı, sımsıkı kapalı ağzını gördüğüm yerde tanırdım. Heyecanla, sevdiklerini yok edebilecek birini yaratmak üzere olduğunun farkındalığı arasında kararsızdı. Yaratacağı kişi, geri dönüşsüz biçimde ona... ve bana bağlanacaktı. Daemon, Will'i iyileştirirse hayatları birleşecekti.

"Yaptıkların için seni avlamayı, vücudundaki her bir kemiği kırmayı tercih ederdim," dedi Daemon sonunda. "Etini kemiğinden ağır ağır ayırmayı, sonra Kat'in canını yaktığın için o etleri

sana yedirmeyi isterdim. Fakat kardeşim benim için intikamdan daha önemli."

Bu sözlerle sarsılan Will'in rengi çekilmişti. "Ben de kararının böyle olacağını umuyordum."

"Bunun işe yaraması için yaralı olman gerektiğini biliyorsun."

Will başıyla evetledi, tabancasını bacağına çevirdi. "Biliyorum."

Daemon hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Seni yaralamak bana düşer diye seviniyordum."

"Avucunu yalarsın."

Ardından gerçekleşenler gerçekten dehşet vericiydi. Bir yanım bakışlarımı kaçırmak ya da acıya teslim olmak istiyordu ancak bunu yapmadım. Will'in kolunu geriye çekişini izledim. Bir dakika sonra adam kendini bacağından vurdu. Hiç ses çıkarmamıştı. Malum olanın ötesinde bir tuhaflık var gibiydi, fakat Daemon elini Will'in koluna koydu. Oniks, iyileştirme güçlerini etkilemiyordu. Daemon onu pekâlâ kan kaybından ölmesi için öylece bırakabilirdi, ancak o zaman oniksi atlatıp beni kurtaramazdı.

Tekrar gözüm karardı. Artık acıyla başa çıkamıyordum. Kendime geldiğimde Will'in kafesin kapısını açtığını gördüm. Sapasağlam yanıma geldi, yukarıdaki zincirlerin kilidini çözdü. Kelepçeler bileklerimden kayıp düşünce sevinçten ağlayacaktım.

Will'le göz göze geldik. "Annene bunları anlatmamanı tavsiye ederim. Bu onu öldürür." Gülümsedi, amacına erişmişti. "Uslu ol, Katy."

Sonra kafesten ve odadan çıkıp gitti. Ne kadar zamanımız kaldığını bilmiyordum. On dakikadan fazla olamazdı. Doğrulmaya çalıştıysam da kollarım pes etmişti. "Daemon..."

"Buradayım." Oradaydı. Dikkatlice kafese girip çıkmama yardımcı oldu. "Seni tuttum Kedicik. Bitti artık."

İyileştiren sıcaklık ellerindeydi, geriye kalan gücümü pekiştiriyordu. Beni kafesin dışında yere indirdiğinde kendi ayaklarımın üstünde durabiliyordum. Ellerini kibarca ittim. Biliyordum ki

Will'i iyileştirdikten sonra gücü tükenmişti. Güvenlik görevlileri yoldaydı, Dawson'a ulaşmak için vaktimiz kısıtlıydı.

"İyiyim," diye fısıldadım boğuk sesle.

Homurdandı, yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Gözlerimi yumdum, kendimi onun dokunuşuna bıraktım. Geri çekildiğinde ikimiz de soluk soluğaydık.

"Ne yaptın?" dedim kendi sesimi duyunca yüzümü buruşturarak.

Daemon alnını alnıma yasladı ve gülümsediğini dudaklarımda hissettim. "Mutasyonun gerçekleşmesi için iki tarafın da istekli olması gerekiyor Kedicik. Matthew'nun dediklerini unuttun mu? Tahmin edersin ki bunun için yanıp tutuşmuyordum. Ayrıca bunun işe yaraması için ölmek üzere ya da çok ağır yaralı olması gerektiğini de söylemeliyim. Mutasyon büyük ihtimalle hiçbir işe yaramayacak. En azından, beklediği etkiyi göstermeyecek."

Her şeye rağmen, törpü gibi bir sesle güldüm. "Seni kötü dâhi."

"Ne sandın ya," diye yanıtladı. Gözleri üstümde geziniyor, parmakları parmaklarıma kenetleniyordu. "Gerçekten iyi misin? Sesin..."

"Evet," diye fısıldadım. "Bir şeyim kalmaz."

Yine öptü beni; yumuşacık, ateşli. Öpücüğü orada geçirdiğim saatlerin çoğunu silmişti, ancak bir kısmının daha varlığını sürdüreceğinden, çoğu karanlık şey gibi gitmek bilmeyeceğinden emindim. Fakat hiç değilse bir an için o kadar da korkunç bir yerde değildik, tepemizde geriye sayan bir saat yoktu ve kollarında güvendeydim. Değer veriliyordum. Seviliyordum. Birlikteydik. Aynı atomun iki yarısı, çok daha kuvvetli bir atom oluşturmak üzere birleşmişti.

Daemon, dudağı dudağımda olduğu halde içini çekti. Sonra dudaklarının samimi bir tebessümle kıvrıldığını hissettim. "Hadi, şimdi gidip kardeşimi bulalım."

36

Botlarım ve kazağım o hengâmede kaybolmuştu, o yüzden Daemon kendi kazağını bana giydirdi, incecik bir pamuk gömlek ve kot pantolonla kaldı. Ayakkabı konusunda yapacak bir şey yoktu. Ölecek değildim ya. Az önce yaşadıklarımın yanında ayaklarımı üşütmek aslında hoş bile kalırdı.

Yitirecek zaman olmadığından Daemon beni kucağına aldığı gibi ambardan dışarı fırladı. Dışarı çıkar çıkmaz, Daemon hızlandıkça yanaklarımın adeta buz kestiğini hissettim çünkü oniksin etkisi de geçmişti. Birkaç saniye sonra beni arabanın yolcu koltuğuna oturtmuş, emniyet kemerimi bağlıyordu.

"Ben yaparım," diye mırıldandım ve büyük bir çabayla kemerin tokasını tuttum.

Ellerimin tir tir titrediğini görünce itiraz edecek gibi oldu, sonra başıyla onayladı. Göz açıp kapayana dek direksiyon başına geçmiş, kontak anahtarını çevirmişti. "Hazır mısın?"

Kemeri bağlayıp arkama yaslandım. Nefes alamıyordum. Oniks, Kaynak'ı engellemekten fazlasını yapmıştı. Sanki sırtımda otuz kilo yükle Everest Dağı'na tırmanmış gibiydim. Daemon'ın Will'i yarım yamalak iyileştirme girişiminden sonra bile nasıl tam gaz hareket edebildiğini aklım almıyordu doğrusu.

O anda kafama dank etti. "Beni bırakabilirdin," dedim. "Bensiz... daha hızlı olurdun."

Çöp konteynırlarının etrafından dolaşan Daemon'ın kaşları yukarı kalktı. "Seni bırakmam."

Ofise, Dawson'a gitmek için ne kadar acelesi olduğunu biliyordum. "Ben iyiyim. Arabada kalırım... sen de şimşek hızıyla bir şeyler yaparsın işte..."

Başını iki yana salladı. "Hayatta olmaz. Zamanımız var zaten."

"Ama..."

"Olmaz dediysem olmaz Kat." Otoparktan hızla fırladı. "Seni yalnız bırakmayacağım. Bir saniye bile. Anlaşıldı mı? Zamanımız var." Tek eliyle alnına düşmüş koyu saçlarını geriye attı, dişlerini iyice sıktı. "Annenle ilgili mesajını aldım, sen de yanıt vermeyince belki de Winchester'daki hastaneye gitmişsindir diye düşündüm. Orayı aradım, annenin hastanede yatmadığını öğrenince..."

İçime soğuk sular serpildi. Annem sağ salimdi.

Daemon başını iki yana salladı. "Aklıma en kötüsü geldi... Seni yakaladıklarını sandım. Bu kahrolası kasabayı yerle bir ekmeye hazırdım. Derken Will'in mesajını aldım... o yüzden, gözümün önünden bir saniye bile ayırmayacağım seni."

İçim cız etti. Ben o kafeste ölüp ölüp dirilirken, Daemon'ın olup bitenin farkında olduğunu aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Dawson'ın sözde ölümünden sonra, o saatler ona işkence gibi gelmişti herhalde. Onun adına yüreğim sızlıyordu.

"İyiyim ben," diye fısıldadım.

Doğuya giden otoyola hızla çıkarken, bana göz ucuyla baktı. Aşırı hızdan ceza yemezsek mucize olurdu. "Gerçekten iyi misin peki?"

Konuşmak yerine başımı öne salladım çünkü içimden bir ses, sesimin ne kadar kötü çıktığını duyarsa üzülür, diyordu.

"Oniks," dedi direksiyonu sımsıkı kavrayıp. "Görmeyeli yıllar olmuştu."

"Böyle etki gösterdiğini biliyor muydun?" Sesimi alçaltınca, çatallandığı anlaşılmıyordu.

"Asimile edildiğimiz zaman sorun çıkaranlara karşı kullanıldığını görmüştüm ama o zaman küçüktüm. Yine de görür görmez

tanımam gerekirdi. Bu şekilde, parmaklıklarda ve zincirlerde kullanılabileceğini hiç düşünmemiştim. Seni öyle etkileyeceğini de."

"Obsidiyen..." dedim, lafın gerisini getiremeyip derin bir nefes aldım. Hayatım boyunca tattığım en feci acıydı. Doğum artı ameliyat gibi ama anestezisiz. Tenimin altındaki mutant hücreler kurtulmaya çalışıyor, birbirine çarpıp duruyor gibiydi. Sanki içim lime lime oluyordu... en azından hissettiğim buydu.

Başkalarının da böyle acı çektiği düşüncesi midemi bulandırmıştı. Luxenlerin sorun çıkartanlarına böyle mi söz geçiriyorlardı? İnsanlık dışıydı, işkenceydi resmen. Dawson'u ve Blake'in arkadaşını nasıl kontrol ettiklerini anlamak için alim olmaya gerek yoktu. Dawson bir yılı aşkın süredir ellerindeydi. Chris ise kim bilir kaç yıldır.

Ben o kafeste oniksle sadece saatler geçirmiştim. Son nefesimi verene kadar aklıma kazınacaktı bu saatler; ancak altı üstü saatlerdi. Diğerleriyse büyük olasılıkla yıllardır buna katlanmıştı. O saatlerde ruhumun bir kısmı kararmış... sertleşmişti. Kimi zamanlar bu ıstıraba son vermek için ne olursa yapacağımı düşünmüştüm. Bunları bilsem de oniksin diğerlerine, Dawson'a neler yaptığını hayal bile edemiyordum.

İçimi kaygı bürümüştü. Daemon'ın öyle bir şeyin içinde olmasına katlanamazdım. Kafese tıkılmış, sonu gelmez bir acı içinde... Önünde sonunda umutsuzluk içine sinsice sızacak, ıstırap onu yoğurarak bambaşka birine dönüştürecekti. Dayanamazdım buna.

"Kat?" Sesi endişeliydi.

O saatler ve edindiğim deneyim değiştirmişti beni. Hayır. Aslında değişim bundan önce başlamıştı. Başkalarıyla yüzleşmekten çekinen birinden, dövüşme ve... öldürme gücü kazanmak için eğitim görmeyi isteyen birine dönüşmüştüm. Bir zamanlar sütten çıkmış ak kaşık gibiyken, artık sevdiklerime yalan söylemeyi huy edinmiştim. Tamam, onları korumak içindi ama yalan da yalandı işte. Daha cesur, daha cüretkâr olup çıkmıştım. İyi yönde de değişmiştim.

Biliyordum ki Daemon'ı ve kıymet verdiklerimi korumak için gözümü kırpmadan can alabilirdim. Eski Kathy bunu aklının ucundan bile geçirmezdi.

Artık grinin bir tonundan başka bir şey değildim. Ahlak pusulam şaşmıştı bir kere.

Daemon'ın bir şeyi daha bilmesi gerekiyordu. "Blake'den hiç farkım yok benim."

"Ne dedin sen?" Daemon dövecek gibi baktı bana. "Senin o adi herifle..."

"Hayır, hiç yok." Ona doğru döndüm. "Her şeyi Chris'i korumak için yaptı. İnsanlara ihanet etti. Yalan söyledi. Öldürdü. Artık anlayabiliyorum onu. Yaptıklarını aklamaz bu ama onu anlıyorum. Ben... ben de seni korumak için ne gerekirse yapardım."

Daemon bana bakıp kaldı. Söylemediğim şey aramızda, havada asılıp kaldı, sonra Daemon beni anladı. Eskisinden daha iyi biri olup olmadığımdan emin değildim. Bunun Daemon'ın bana karşı tutumunu değiştirip değiştirmeyeceğini de bilmiyordum ama söylemeden yapamazdım.

Daemon bir eliyle uzandı, parmaklarını parmaklarıma kenetledi. Ellerimizi kendi bacağına bastırıp orada tuttu, bakışlarını karanlık yoldan ayırmadı. "Ona hiç mi hiç benzemiyorsun çünkü ne olursa olsun sen bir masumun canını yakmazdın. Doğru karar verirdin."

Bundan çok emin değildim ama bana karşı duyduğu güven yüzünden, yorgun gözlerim dolu dolu olmuştu. Gözlerimi kırpıştırdım, elini sıktım. Daemon bunu söylememişti ancak sevdiği biri tehlikede olsa "doğru karar" falan vermezdi. İki DOD görevlisi bizi ambarda yakaladığında da "doğru kararı" vermemişti.

"Peki ya Will? Sence... ona ne olacak?"

Daemon öfkeyle hırladı. "Tanrı biliyor ya, peşine düşmeyi çok istiyorum ama durumlar malum. En kötü senaryoda, mutasyonun etkisi geçince küplere binip peşimize düşecek. O zaman icabına bakarım."

Kaşlarımı kaldırdım. Hangi biçimde olursa olsun –normal, mutasyona uğramış, ne olursa– Will'in dönmesi ve annemin yakınlarında dolanması benim için zaten en kötü senaryoydu. "Mutasyon sence kalıcı olamaz mı?"

"Matthew haklıysa hayır. Yani, seni oradan çıkarmak için bunu yapmak istedim. Ancak içten ve yürekten bir istek değildi. Atardamarından vurulmuştu fakat ölmüyordu." Bana baktı. "Aklından geçeni biliyorum. Eğer kalıcıysa, onunla aramızda bağ var demektir."

Sonucun ne olacağını bilmeden Will'i iyileştirmek Daemon için büyük bir risk ve fedakârlıktı. "Evet," dedim.

"Bekleyip görmekten başka yapacak bir şey yok."

"Sağ ol." Genzimi temizledim ama işe yaramadı. "Beni oradan çıkardığın için teşekkürler."

Daemon yanıt vermedi ancak parmaklarımı daha bir sıkı tutması, ayağımın yere basmasını sağlamıştı. Ona Daedalus'tan söz ettiysem de, tahmin edileceği gibi ilk defa duyuyordu. Ofise giderken yaptığımız her konuşma sesimin daha da cılızlaşmasına yol açmıştı ve sözcüklerim ne zaman boğuk bir sesle sonlansa Daemon yüzünü buruşturuyordu. Başımı koltuğun arkasına yaslayıp gözlerimi açık tutmaya uğraştım.

Hopes Caddesi'ne yaklaştığımızda "İyi misin?" diye sordu Daemon.

Yarım yamalak gülümsedim. "Evet, iyiyim. Beni merak etme sen. Her şey..."

"Her şey değişmek üzere." Arabayı plazanın arkasına yanaştırıp frene asıldı. Elini elimden çekti, kontak anahtarını kapattı. Konsoldaki saate bakıp derin bir nefes aldı. Beş dakikamız vardı.

Will'in söylediği doğruysa Dawson'u oradan çıkartmamız için beş dakika vardı. Beş dakika hazırlanmaya bile yetmezdi.

Emniyet kemerimi çözdüm, üstüme serpilmiş ölü toprağını silkinip attım. "Hadi yapalım şu işi."

Daemon şaşırıp kaldı. "Benimle gelmen gerekmiyor. Yorgunsun, biliyorum."

Daemon'ın bununla tek başına yüzleşmesine hayatta izin vermezdim. İkimiz de bizi içeride neyin beklediğini, Dawson'un ne halde olduğunu bilmiyorduk. Kapıyı açtım, ayaklarıma acılar saplanınca yüzümü buruşturdum.

Daemon soluğu yanımda aldı, başını eğip gözünü gözüme dikti, elimi tuttu. "Sağ ol."

İçimde kasırgalar kopuyordu ama gülümsedim. Ön kapıya yürürken, her kim dinliyorsa ona küçük bir dua okumaya başladım. Lütfen bu işin sonunun kötü bitmesine izin verme. Lütfen bu işin sonunun kötü bitmesine izin verme. Çünkü gerçekten yolunda gitmeyebilecek o kadar çok şey vardı ki, ödüm kopuyordu.

Daemon çift kanatlı cam kapının tokmağına uzandı ve sürpriz, kapı açıktı. İyice işkillendim. Aşırı kolay olmuştu fakat buraya kadar gelmiştik bir kere.

Başımı kaldırdığımda duvardaki tuğlalara yerleştirilmiş daire biçimli bir oniks parçası gördüm. İçeri girdik mi, iyileştirme becerimiz haricinde hiçbir gücümüz kalmayacaktı. Eğer bu bir tuzaksa, hapı yuttuğumuzun resmiydi.

İçeri girdik. Sağımızda, alarm sisteminin ışıkları yeşil renkte yanıyordu, yani kurulmamıştı. Will buna ne kadar para yatırmıştı? Ambardaki muhafızlar, Vaughn ve maaş ödediği onca insan kapıyı kilitlemeden çıkıp gitmiş miydi yani?

Para onun için engel değildi. Tanrı aşkına, kendi kuzenini bile gammazlamaktan çekinmezdi.

Lobi, klasik bir şirket lobisine benziyordu. Yarım daire biçimli bir masa, yapma çiçekler, ucuz yer karoları. Merdivene açılan bir kapı, manalı biçimde açık bırakılmıştı. Daemon'a bakıp elini sıktım. Onu hiç bu kadar beti benzi solmuş görmemiştim; yüzü o kadar hareketsizdi ki, mermerden farkı yoktu.

Bir bakıma, kaderi onu yukarıda bekliyordu. Geleceği.

Omuzlarını dikleştirdi, kapının yolunu tuttu ve basamakları

elimizden geldiğince hızlı tırmandık. Merdivenin tepesine vardığımızda bitkinlikten dizlerimin bağı çözülmüştü fakat korku ve coşku yüzünden adrenalin patlaması yaşıyordum.

Merdiven sahanlığında kapalı bir kapı vardı. Kapının üstündeyse, yine oniks vardı. Daemon elimi bırakıp kapının kolunu tuttu, kolundan yukarı hafif bir titreme yayıldı.

O kapıyı açarken nefesimi tuttum. Aklımdan kavuşma hayalleri geçiyordu. Gözyaşları, heyecan çığlıkları olacak mıydı? Dawson, erkek kardeşini tanıyacak durumda mıydı? Yoksa kendi ayağımızla tuzağa mı giriyorduk?

Pencerenin tekinden içeri süzülen ay ışığı haricinde oda karanlıktı. Duvara yaslı birkaç katlanan iskemle, köşede bir TV, odanın ortasında ise kocaman bir köpek kulübesini andıran bir kafes ve benzerini kendi kafesimde gördüğüm prangalar vardı.

Daemon iki elini yana indirdi, ağır ağır odaya girdi. Baston yutmuş gibi dimdik dururken vücudundan etrafa ısı yayılıyordu.

Kafes... kafes bomboştu.

Bir yanım bunun ne anlama geldiğini kavramama, o düşüncenin içime yerleşip kök salmasına izin vermiyordu. Mideme sancı saplanmıştı, zaten tahriş olmuş genzimi gözyaşları yakıyordu.

"Daemon," dedim karga gibi sesimle.

Kafese yürüdü, orada bir an durdu, sonra diz çöküp alnını eline yasladı. Vücudu sarsılarak titredi. Hemen yanına koşup elimi, kaskatı kesilmiş sırtına koydum. Elimin altında adaleleri sımsıkı kasılmıştı.

"Bana... yalan söyledi," dedi çatlak bir sesle. "Bize yalan söyledi."

Bu kadar yaklaşmak, kardeşini tekrar görmesine ramak kalması çok üzücüydü. Geri dönüşü olmayan türden bir üzüntü. Ne desem boştu. Hiçbir söz, bu durumu daha çekilir kılmazdı. İçimi yırtıp duran boşluk, eminim ki Daemon'ın hissettiklerinin yanında solda sıfır kalırdı.

Hıçkırmamak için kendimi tutup yanına çömeldim, yüzümü

sırtına yasladım. Dawson hiç buraya gelmiş miydi? Mo'nun dedikleri yüzünden depoya gitmiş olma ihtimali kuvvetliydi ancak buraya geldiyse bile artık gitmişti.

Tekrar.

Daemon birden doğruldu. Hazırlıksız yakalanmıştım, o yüzden devrildim. Fakat o fırıldak gibi döndü, beni daha düşmeden yakaladı, çekip ayağa kaldırdı.

Kalbim önce tekledi, sonra hızlandı. "Daemon..."

"Kusura bakma." Sesi boğuktu. "Bizim... buradan hemen çıkmamız lazım."

Bir adım gerileyip başımla onayladım. "Çok ama çok üzgünüm."

Dudakları gerilmiş, ipince olmuştu. "Senin suçun değil. Bununla bir alakan yok. O bizi yanılttı. Kandırdı."

Daemon elimi tuttu, arabanın yolunu tuttuk. Bindim, yüreğim bin bir parça halde, hissiz parmaklarımla kemerimi bağladım. Plazanın önünden ayrıldık, sessizce yola çıktık. Birkaç kilometre sonra, iki adet Ford Expedition hızla yanımızdan geçti. Yüz seksen derece döneceklerinden korkarak koltuğumda huzursuzca kıpırdandım ama yola devam ettiler.

Dönüp Daemon'a baktım. Çenesi buzdan yontulmuş gibiydi. Gözleri, ofisten çıktığımızdan beri pırlanta misali parlıyordu. Bir şeyler söylemek istiyordum fakat sözcükler bu kaybı telafi etmeye yetersizdi.

Daemon, Dawson'u bir kez daha kaybetmişti. Bu haksızlığa yüreğim dayanmıyordu.

Uzandım, elimi koluna koydum. Bana şöyle bir baktıysa da bir şey söylemedi. Tekrar koltuğa yaslandım, gölgelerden oluşan bir ağla kaplanmış bulanık manzaranın hızla geçip gidişini izledim. Bununla beraber elimi kolundan çekmemiştim, daha önce onun bana yaptığı gibi, ben de bu hareketimle onu biraz olsun rahatlatmayı umuyordum.

Sapacağımız yola yaklaştığımızda gözlerim artık kapanıyordu.

Saat gece yarısını geçmişti. İyi olan bir şey varsa, o da annemin işte bulunması ve koca bir gün nerede olduğumu sormamasıydı. Muhtemelen bana cepten mesaj atmıştı ve uyduruk bahanelerimi sıralayınca pek mutlu olmayacaktı.

Annemle konuşmam gerekecekti. Şimdi değil ama yakında.

Daemon'ların evinin önüne geldik. Araba durdu. Dee'nin Jetta'sı, Matthew'nun arabasıyla birlikte evin önündeydi. "Bana... olanları anlatmak için mi çağırdın onları?"

Daemon nefes alınca, bu kadar zamandır aslında hiç nefes almamış olduğunun farkına vardım. "Seni aramama yardım etmek istediler fakat buradan ayrılmamalarını tembihledim, belki de..."

İşler sarpa sararsa diye. Çok akıllıcaydı. Hiç değilse Dee'nin içinde, Daemon'ı delip geçen ve dipsiz bir çaresizliğe dönüşen o umut yeşermemişti.

"Mutasyon kalıcı olmazsa Will'i bulacağım," dedi. "Sonra da öldüreceğim."

Muhtemelen ben de yardım edecektim ancak ben daha karşılık veremeden Daemon ön konsolun üstünden uzandı, beni öptü. Şefkatli dokunuşu az önce söylediğiyle nasıl da çelişiyordu. Ölümcül ve tatlı... işte böyleydi Daemon. İçinde, birbirine kaynaşmış ama taban tabana farklı iki ruh barınıyordu.

Daemon titreyerek geri çekildi. "Dee'yle şimdi... konuşamam."

"Ama seni merak etmemiş midir?"

"Seni evine bir yerleştirelim, sonra mesaj atarım."

"Tamam. Benimle kalabilirsin." Sonsuza dek, diye de eklemek istedim.

Dudaklarında haylazca bir tebessüm belirdi. "Annen gelmeden giderim. Söz veriyorum."

İyi fikirdi doğrusu. Beklememi söyledi, sonra aracın etrafını döndü, kapımı açıp içeri uzandı.

"Ne yapıyorsun?"

Tek kaşını kaldırdı. "Saatlerdir ayakkabısız geziyorsun, o yüzden sana yürümeyi yasaklıyorum."

Yürüyebileceğimi söylemek istiyordum ama içgüdülerim bu konuyu daha fazla zorlamamam gerektiğini söyledi bana. Daemon'ın buna, yani birine bakmaya ihtiyacı vardı. Teslim oldum, koltuğun kenarına ilerledim.

Daemon'ın evinin ön kapısı hızla açıldı, silah patlaması gibi bir sesle evin duvarına vurdu. Ben donup kalmıştım fakat Daemon birden dönüverdi, her şeyle karşılaşmaya hazırlanıp en kötüsünü bekleyerek yumruklarını sıktı.

Evden Dee fırladı. Koyu renk, kıvırcık saçları peşi sıra süzülüyordu. Bulunduğum yerden bile kurbağanınkiler gibi şişmiş gözlerinin altında, solgun yanaklarında parıldayan gözyaşlarını görebiliyordum. Ne var ki gülüyordu. Ağzı kulaklarına varıyordu. Deli saçması şeyler söylüyordu fakat gülüyordu.

Koltuktan kalktım, soğuk ta etimin içine kadar işleyince yüzümü buruşturdum. Ön kapı kapanmaya başlayınca Daemon öne doğru bir adım attı. Kapı eşiğinde uzun ve ince bir figür belirmiş, saz gibi sallanıyordu. Figür öne doğru süzülünce Daemon sendeledi.

Tanrı aşkına, Daemon hiç sendelemezdi ki.

Sebebini yavaş yavaş kavrayınca gözlerimi kırpıştırdım... gördüklerime inanamayacak kadar korkuyordum. Sanki doğaüstü bir şeydi. Belki de dönüş yolunda uyuyakalmıştım, o yüzden gerçek olamayacak kadar kusursuz bir rüya görüyordum.

Zira veranda lambasının aydınlığında, dalgalı koyu saçları geniş elmacık kemiklerinin etrafında kıvrılan, dudakları geniş ve anlamlı, gözleri donuk ancak etkileyici yeşil renkte bir oğlan duruyordu. Verandada duran, Daemon'ın eksiksiz bir kopyasıydı. Biraz daha zayıf ve solgundu, ancak Daemon'ı sanki aynı anda iki yerde birden görüyordum.

"Dawson," dedi Daemon boğuk bir sesle.

Sonra ayaklarını donmuş toprağa ve basamaklara vura vura koşmaya başladı. Gözlerimde yaşlar birikmiş, yanaklarımdan aşağı dökülüyordu. Daemon kollarını açtı, geniş gövdesiyle kardeşinin gövdesini kapladı.

Dawson her nasılsa, bir şekilde yuvasına dönmüştü.

Daemon kardeşini kendine bastırdı ancak Dawson... Orada öylece duruyordu. Gevşek kolları iki yanına sarkmıştı, yüzü kardeşininki kadar güzel, ancak acı verecek kadar da duygusuzdu.

"Dawson?.." Geri çekilen Daemon'ın sesindeki kararsızlık içime işledi, küçük düğümler midemden yukarı çıkıp boğazıma dizildi, nefesimi çaldı.

İki kardeş bakışırken, rüzgâr gevşek kar tanelerini yerden alıp döndüre döndüre gecenin içine savururken Daemon'ın daha önce söylediklerini anımsadım. Haklı çıkmıştı. O anda her şey değişmişti... Öyle ya da böyle.

KAKTÜS TEAM

TEŞEKKÜRLER

Kitap yazma faslının belki de en zor kısmı teşekkürleri yazmak. Her seferinde acayip önemli birini unutup Katy'nin deyimiyle ele güne rezil olacağım diye ödüm patlıyor.

Bir kitabı bitirmek için günlerce ihmal ettiğim aileme ve dostlarıma, benden nefret etmedikleri için teşekkür ederim. Kocaman bir selam ve teşekkür de tüm kitap kurtlarına ve blog tutkunlarına. Lux serisine... ve Daemon'a olan aşkınız beni kendine hayran bırakıyor.

Kocaman bir teşekkür de Lux Serisi'nin editörü olan ve *Oniks*'e daha fazla Daemon koymamda ısrar eden Liz Pelletier'e. Evet, siz de ona teşekkür edin. Harika reklamcım Misa'ya ve Entangled çalışanlarının geri kalanına teşekkürler. Tabii ki muhteşem menajerim Kevan Lyon'u, yabancı yayın haklarını yöneten Rebecca Mancini'yi ve harcadıkları büyük emeği unutamam.

Sana da teşekkürler Wendy Higgins!

Cindy'ye, Carissa'ya, Lesa'ya ve Angela'ya bu romanı daha kırmızı kalem değmeden okudukları için teşekkürler.

BONUS PUAN

İşi Doğru Yapmak

Daemon

Tüm dünya tepemize yıkılıyordu. O, onun bunun evladı Blake... Onu daha ilk gördüğümde öldürmeliydim. Şimdi öldürmeliydim. Kat bana yalan söylemişti. Adam ölmüştü. Dee mahvolmuştu. SD her an kapımıza dayanabilirdi, Dawson'ın yerini hâlâ bilmiyordum ve buna rağmen düşünebildiğim –önemsediğim– tek şey Kat'in bana söyledikleriydi. Başka kimse için böyle duygular beslemediğini söylüyordu. Nefesinin kesildiğini, kendini canlı hissettiğini.

Ve şimdi, bana karşı hissettiklerini anlatıyordu.

"Fakat bunların hiçbir önemi yok," diye söze devam etti, "çünkü şu anda benden gerçekten nefret ettiğini biliyorum. Bunu anlıyorum. Keşke geçmişe dönüp her şeyi değiştirebilseydim! Ben..."

Takip edemeyeceği kadar hızlı hareket edip yüzünü ellerimin arasına aldım. "Senden asla nefret etmedim."

Gözlerini kırpıştırdı. Tanrı aşkına, ağlarsa dayanamazdım. "Ama..."

"Şu anda senden nefret etmiyorum Kat." Gözlerim ıslak gözleriyle buluştu. "Sana kızgınım, kendime de. Öyle öfkeliyim ki, tadını alabiliyorum bile. Blake'i bulmak, canına okumak istiyorum.

Fakat dün bütün gün ne düşündüm biliyor musun? Bütün gece. Sana ne kadar kızsam da kaçamadığım o düşünce neydi, biliyor musun?"

"Hayır," diye fısıldadı.

Göğsüm sıkıştı. "Şanslı olduğumu düşündüm. Çünkü kafamdan söküp atamadığım, canımdan çok kıymet verdiğim o kişi hâlâ hayattaydı. Hâlâ buradaydı. İşte, sen o kişisin."

Yanağından bir damla yaş süzülüverdi. "Yani... ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Yanağındaki gözyaşını başparmağımla takip ettim. "Yarının ne getireceğini, bundan bir yıl sonra ne halde olacağımızı bilmiyorum. Bakarsın önümüzdeki hafta salakça bir şey yüzünden birbirimizi boğazlarız. O da bir olasılık. Fakat şundan eminim: Sana karşı hislerimde hiçbir değişiklik yok."

Daha da beter ağlamaya başlayınca dizlerimin bağı çözüldü. Başımı eğip gözyaşlarını öptüm. Ama yetmiyordu, onu tatmaya mecburdum. Onu öptüm, dudaklarıma değen dudaklarının verdiği hisle mırıldandım.

"Nasıl olur da beni hâlâ arzulayabilirsin?" dedi.

Alnımı alnına yasladım. "Ha, seni hâlâ boğmak istiyorum. Ama ben deliyim. Sen kaçıksın. Belki de o yüzden. İkimiz de balatayı sıyırmışız."

"Bu çok saçma."

"En azından benim için değil." Yine öptüm onu. "Bana derinden ve geri dönüşsüz bir şekilde âşık olduğunu itiraf etmenle de alakalı olabilir."

Titrek, cılız bir kahkaha patlattı. "Hayatta öyle bir şey yapmadım ben."

"O kadar çok sözcük kullanmadın belki ama bunun doğru olduğunu ikimiz de biliyoruz. İtirazım da yok."

"Yok mu?" Menekşeye çalan o harika, gri gözlerini kapattı. Tek düşünebildiğim, o hâlâ nefes aldığı için ne kadar şanslı olduğumdu.

Öff. Muhallebi çocuğu olup çıkacaktım bu gidişle.

Fakat umurumda bile değildi. Söz konusu oysa, hiç umurumda değildi.

"Peki ya sen?" diye sordu.

Yanıtım dudaklarımızı buluşturmak oldu... hem de defalarca. Dokunuşumuz Kaynak'a erişmek gibiydi, ta ruhuma bir yıldırım fırlatıyordu. Öyle ateşli öpüştük ki o ya da ben diye bir şey kalmadı. Sadece biz vardık ama bu yetmiyordu... hiç de yetmeyecekti.

Farkına varmadan hareket etmiştim. Bir de gözümü açtım ki yataktayız ve o da olmasını istediğim yerde, yani kucağımda. Sonra yatakta yanımdaydı ve kalbim göğsümde saçma sapan şeyler yapıyordu. İnsanca bir şeydi bu ama oluyordu işte.

Kat soluk soluğaydı. "Bu, yaptığım hiçbir şeyi değiştirmiyor. Hepsi hâlâ benim suçum."

Elimi karnına koydum, ona o kadar yaklaştım ki birbirimize yapışmış gibiydik. Birçok şekilde, öyle olmasını istiyordum. "Hepsi senin hatan değil. Bizim hatamız. Bu işte beraberiz. Karşımıza her ne çıkacaksa omuz omuza mücadele edeceğiz."

"Biz mi?"

Başımla onayladım, süveterinin düğmeleriyle oynamaya başladım. Bazılarını yanlış iliklemişti, güldüm. Sadece Kat kıyafetlerini yanlış giyip bu kadar seksi gözükebilirdi. "Bir şey varsa, o da biziz."

Kat omuzlarını kaldırdı, o kahrolası şeyi çıkarmama yardımcı oldu. Güzel. Bu işin gittiği yöne hiç itirazı yoktu. "Peki, 'biz' ne demek?"

"Sen ve ben." Aşağı inip botlarını çekiştirdim.

"Başka hiç kimse yok."

Çoraplarını çıkarıp yatağa uzanırken yanakları al al olmuştu. İsa aşkına, hâlâ üstünde gereğinden fazla kıyafet vardı. "Şey... bu biraz hoşuma gitti."

"Biraz mı?" Hadi oradan. Elimi karnından aşağıya, tişörtünün eteğine ve içine kaydırdım. Yanağımı ısırmıştım. Acının hiçbir etkisi olmadı. İpeksi teni hoşuma gidiyordu. "Biraz yetmez."

"Peki. Bunu sevdim."

"Ben de." Başımı eğip onu ağır ağır öptüm. "İddiaya girerim bayılmışsındır."

Dudaklarıma değen dudakları kıvrıldı. "Bayıldım."

İşte, yine o berbat tıkanma hissi gelmişti. Sanki göğsüme yumruk yemiş gibiydim ama iyi anlamda. İnsanın göğsüne iyi anlamda nasıl yumruk yiyebileceği beni aşıyordu ama bu duygu hoşuma gitmişti.

Genzimden gelen ses bir Luxen ya da insan sesi olmaktan çok, hayvansıydı. O bana Blake'in yapıp ettiği her şeyi anlatırken, hâlâ ıslak yanaklarını öptüm. Blake'i öldürmeyi tekrar istedim ama şu anda Kat'le birlikteydim ve ondan başka hiçbir şeyi gözüm görmüyordu.

Beni önce parçalayan, sonra tekrar birleştiren öpücükler arasında, hiç kimseye söylemediğim şeyler söyledim. Dawson'ın öldüğünü duyduktan sonra nasıl deliye döndüğümü, onun yaşıyor olması gerektiğini öğrendikten sonra nasıl umutlandığımı. Ona, anne babamın burada olmasını ne kadar özlediğimi, bazen her şeyin sorumluluğunu üstlenmenin nasıl ağır geldiğini, hatta onu Blake'le gördüğümde ne kadar kıskandığımı anlattım.

Hissettiklerim her bir dokunuşumda, görmediklerim ise parmaklarımın göğüs kafesinin narin kemiklerinde gezinişindeydi. Her nefeste, dudaklarından kaçan her yumuşacık iniltide ağına biraz daha yakalanıyordum.

Ellerim yukarı hareket ederken titriyordu, fark etmemesini umuyordum. Dağılıp gitmiştim, yapmama izin verdiği şey beni darmadağın etmişti. Kıyafetlerimiz teker teker eksiliyordu. Benim tişörtüm. Onunki. Kat'in eli karnımdan aşağılara inince dişlerimi öyle bir sıktım ki, yakında dişçiyi ziyaret etmem gerekecekti.

Parmakları kotumun düğmesini bulduğunda hiç ama hiç beklemediğim bir biçimde kendimi ona kaptırmıştım.

"Bunu ne kadar çok istediğimi bilemezsin," dedim ona. Parmak uçlarımı göğüslerinden aşağı, karnının üstüne indirdim.

Çok güzeldi. "Sanırım rüyalarımda bile görmüşümdür. İnanılacak gibi değil, değil mi?"

Küçücük elini kaldırdı, parmaklarını yanağımdan aşağı indirdi. Dokunuşuna karşılık verdim, avucunu öptüm, sonra tekrar ağzını buldum. Bu öpücük daha farklıydı, daha yoğundu ve Kat –ah, Tanrım– adeta canlanmıştı. Kalçalarımız birlikte sallanıyordu ve bedenlerimiz birbirine o kadar sıkı yaslanmıştı ki, her an gerçek formumu alıp tüm eyalette elektrik kesintisine yol açabilirdim.

Keşiflerimiz ilerliyordu. Elleri her yerdeydi ve onu kâh sözlerle kâh dokunarak daha da ileri gitmeye teşvik ediyordum. Bacağını kalçalarıma dolamıştı –İsa aşkına– neredeyse mahvolacaktım.

İsmim dudaklarında ve bizi birbirimizden ayıran neredeyse hiçbir şey yokken, irademin son kırıntılarının da kayıp gittiğini hissettim. Etrafıma beyazımsı kırmızı bir ışık saçıyor, Kat'i sıcak bir parıltıyla sarmalıyordum. Ellerimin keşfetmediği hiçbir yer kalmamıştı ve en ufak temasımla bile bedeninin gerilmesi bana huşu veriyor, beni bitiriyordu. Onu öpüp iyice içime çekerken bunun bitmesini hiç istemiyordum. Benim için mükemmeldi. O benimdi ve onu, hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum.

Bununla beraber, durdum.

Tüm yaşananlar, yakmak istediğim bir fotoğraf albümü gibi kafamın içinden geçip duruyordu. İkimizin de duyguları ortalığa saçılmıştı. Ölüm, keşif ve daha nicesini yaşamıştık. Şimdiyse geriye dönüşsüz bir yolda tam gaz gidiyorduk.

İlk seferimizin olan bitenler yüzünden bu şekilde olmasını istemiyordum.

Tanrı aşkına, gerçekten de hanım evladı kesilmiştim. Yine de durdum.

Kat bana bakakaldı. Ellerini karnımda gezdiriyor, frene basmamı zorlaştırıyordu. "Ne oldu?"

"Bu... bu söylediğime inanamayacaksın." Kahretsin, kendim bile inanmıyordum ya. Birkaç saniye sonra söylediklerime pişman olacaktım. "Ama bu işi doğru yapmak istiyorum."

Gülmeye başladı. "Yanlış yapabileceğini hiç sanmıyorum zaten."

Hah. "Evet ama ben onu kastetmiyorum. O işi mükemmel şekilde yapacağım, ancak ben..." Hallmark Channel ve Lifetime Movie Network aboneliğimi iptal ettirmek istiyorum. "Bizim de normal çiftlerin sahip olduğu şeylere sahip olmamızı istiyorum."

Kat tekrar ağlayacak gibi oldu. Muhtemelen ben de birazdan ağlayacaktım ama farklı sebepten.

Yanaklarını avuçlarıma alıp sertçe soludum. "Hayatta son yapmak istediğim şey durmak ama seni dışarı götürmek istiyorum... randevu falan gibi bir şey." Aptalca laflar ediyordum. "Yapmak üzere olduğumuz şeye başka bir şeyin gölgesi düşsün istemiyorum."

Yüzüm kızarmış olabilirdi. Kahretsin.

İrademi son damlasına kadar kullanıp yapılamaz denileni yaptım ve üstünden kalkıp yan yattım. Bir kolumu beline dolayarak onu kendime çektim. Dudaklarımı şakaklarına sürdüm. "Tamam mı?"

Kat başını geri eğip gözlerime baktı. Güçlükle konuştu. "Galiba seni seviyorum."

Ciğerlerimdeki hava uçup gitti. Ona sıkı sıkıya sarıldım ve o anda, gerekirse onun uğruna koca evreni yakıp kül edeceğimin farkına vardım. Onu güvende tutmak için ne gerekirse yapardım. Öldürürdüm. İyileştirirdim. Ölürdüm. Ne olursa. Çünkü her şeyimdi o benim.

Ona bunu söylemek istiyor ama bir yandan da kâinatı kışkırtmaktan korkuyordum. Sevdiklerimin başına kötü şeyler geliyordu çünkü.

Yanağından öptüm. "Dememiş miydim?"

Kat bana aval aval baktı.

Kıs kıs güldüm, inanılmaz gibi görünse de, ona biraz daha

yaklaştım. "İddiayı ben kazandım. Yeni yılda bana olan aşkını itiraf ettireceğime dair iddiaya girmiştik."

Kollarını boynuma doladı, başını iki yana salladı. "Hayır. Kaybettin."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl oluyormuş o?"

"Saate baksana." Başıyla duvardaki saati işaret etti. "Gece yarısını geçiyor. Ocak'ın ikisi oldu bile. Kaybettin."

Bir süre saate baktım, onu bir kara deliğe yollasam mı diye düşündüm ama sonra bakışlarım Katy'ninkilere kilitlendi ve güldüm, hem de tüm içtenliğimle. "Hayır. Kaybetmedim. Yine de kazanan benim."